

வீரசங்கிலி

முத்தமிழ் விழா மலர்

2016

வெளியீடு :
தமிழ் மன்றம்
யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி
கோப்பாய்

92/12/17

வீரசாங்கல் முத்தமிழ் விழா மலர்

மலராசிரியர்கள்

முருகேசு கௌரிகாந்தன்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்,

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

பாலசிங்கம் பாலகணேசன்

இணைப்பாளரும், தமிழ்மன்றக் காப்பாளரும்,

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

வெளியீடு

தமிழ் மன்றம்

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி

கோப்பாய்.

2016

மலர் ஷ்பரம்

மலரின் பெயர் : வீரசங்கிலி
முத்தமிழ் விழா மலர்

ஆண்டு : 2016, மே, 07

ஆலோசனையும்

வழிகாட்டலும் : திரு. சதாசிவம் அமிர்தலிங்கம்
(பீடாதிபதி)

மலராசிரியர்கள் : முருகேசு கௌரிகாந்தன்,
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்,
யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

பாலசிங்கம் பாலகணேசன்,
இணைப்பாளரும், தமிழ்மன்றக் காப்பாளரும்,
யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

வெளியீடு : தமிழ்மன்றம்,
யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி, கோப்பாய்.

அச்சுப்பதிப்பு : கரிகணன் (தனியார்) நிறுவனம்
இல.681, கே.கே.எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

வீரசங்கிலி முத்தமிழ் விழா மலரில் வெளிவந்துள்ள ஆக்கங்களுக்கு
அவற்றை எழுதியவர்களே முழுப்பொறுப்புடையவர்களாவர்.

- மலராசிரியர்கள்

“முத்தமிழ்த்துணைவர்”
எம் கல்லூரியின் மதிப்புமிகு பீடாதிபதி
திரு. சதாசிவம் அமிர்தலிங்கம்

வித்தக யாழ்மண வீர சங்கிலியின்
முத்தமிழ் விழாக்காண் முதலே!
உத்தமா அமிர்தமெம் உயர் அதிபதியை
சித்தத்துள் வைத்தோம் சீர் தூக்கி.

உள்ளே...

▲ வாழ்த்துச் செய்தி	i
▲ வாழ்த்துரை	ii
▲ வாழ்க்கைக்குத் தமிழ் பயில்	iii
▲ தமிழ் வளர்ப்போம்....	iv
▲ மாவீரன் சங்கிலியன்	v
01. யாழ்ப்பாண அரசன் வீரசங்கிலி	01
02. யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ப் புலமைப் பாரம்பரியம்	07
03. பேராசிரியர் ஆ. வே. பார்வையும் பதிவும்	12
04. திருக்குறட்பாக்களில் சொற்பயன்பாடு	21
05. தொல்காப்பியர் வகுத்துக்காட்டும் இலக்கியக் கோட்பாடு	28
06. ஈழநாடும் சங்க இலக்கியமும்; நோக்கும் போக்கும்	36
07. அலை ஓசை	43
08. சமகால இலக்கியக் கோலங்கள்	44
09. ஈழத்திற் சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள்	47
10. சுர-அசுர யுத்தமும் துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனமும்	61
11. தமிழ் மொழிப்பாட நூல்களில் இலக்கண அறிமுகம் மொழியியல் நோக்கு	65
12. தமிழர் பண்பாட்டில் தாய்த் தெய்வ வழிபாடு	75
13. பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் சங்க இலக்கியத் திறனாய்வு	81
14. வள்ளுவரின் பெண் மொழி - நோக்கு	90
15. அருணகிரிநாதரின் ஞானத்தமிழ்	95
16. காளிதாசரின் பரிபாடற் பரிச்சயம்	103
17. தமிழ் மொழியில் சிங்கள மொழிச் செல்வாக்கு	110
18. மட்டக்களப்புப் பிரதேச மொழியும் அவற்றின் பிரயோகங்களும்	112
19. சுபீட்சமான வாழ்வை நோக்கி	114
20. கவியிற் தமிழ்ச் சிறப்பு	115
21. சுந்தரத் தமிழ்வளர்த்த சுவாமிவிபுலானந்தர்	119
22. தமிழ்த்தூது தனிநாயகம்	122
23. அதிகனும் ஓளவையும்	125.
24. சங்கத் தலைமைப் புலவர் கபிலரின் பெருமைகள்	128
25. கம்பராமாயணத்தில் கும்பகர்ணன்	131

26. என் தமிழ் முத்தமிழ்	134
27. இஸ்லாமிய இலக்கியப் போக்கு	136
28. தமிழ் இலக்கியத்தில் மதச் செல்வாக்கு	138
29. தமிழும் சைவமும்	140
30. கடைசிக் கூப்பன் காசு	143
31. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் தமிழ்க் கல்வி	149
32. தமிழ் கற்பதனால் ஆயபயன்	152
33. சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தில் இயல், இசை, நாடகச் செல்வாக்கு	155
34. கனவுகள் நனவாக...	157
35. ஒப்பாரிப் பாடல்கள்	158
36. நெஞ்சையள்ளும் பாரதியார் கவிதைகள்	162
37. விடுதலை	165

3 வது மாடி, கட்டிடம் II,
"செத்சிரிபாய்" கட்டிடம்

3 வது மாடி, கட்டிடம் II,
"செத்சிரிபாய்", மந்தளாபுரம்.

3rd Floor, Stage II, "Sethsripaya",
Kattaramulla.

விசேஷவை உதவிச்செவ்வியல் சா.உ.
விஜயகலா மகேஸ்வரன், பா.உ.
Vijayakala Maheswaran, M.P.
உதவி கட்டுவது உதவி
சிறுவர் விவகார இராஜாங்க அமைச்சர்
State Minister of Child Affairs

தொலைபேசி } 011 2186056
Telephone }
தொலைபேசி } 011 2187264
Office }

தொலைபேசி } 011 2187260
Fax }

மின்னஞ்சல் } mkala8642@gmail.com
Email }

வாழ்த்துச் செய்தி

வடமாகாண கல்விப் புலத்தில் மிக உன்னத பங்கு வகிப்பது யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி ஆகும். அந்த வகையில் அக்கல்லூரித் தமிழ் மன்றத்தின் இன்னொரு மைல்கல்லாக வெளியிடப்படும் "வீரசங்கிலி" முத்தமிழ் விழா மலருக்கு வாழ்த்துச் செய்தி வழங்குவதில் உவகையடைகின்றேன்.

யோழ்ப்பாணக் கல்வி வரலாற்றில் 2000 ஆம் ஆண்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இந்த தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி இற்றைவரை 2000 இற்கும் மேற்பட்ட ஆசிரியர்களை உருவாக்கியுள்ளமை போற்றுதற்குரியது. இன்றைய நவீன கல்விச் சூழலில் பிரதானமாக இடம்பெறும் தமிழ் மொழி மூலமான கணிதம், விஞ்ஞானம் ஆரம்பப் பாடநெறி, விசேட கல்வி, ஆங்கிலம், சங்கீதம், நடனம் மற்றும் ஆங்கிலமொழி மூலமான கணித, விஞ்ஞானத்துறை ஆகிய பயிற்சி நெறிகள் இக் கல்லூரியில் சிறப்பாகப் போதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இதிலே சிறப்பம்சம் என்னவெனில் அனைத்துப் பாடநெறிகட்கும் தமிழ் ஒருபாடமாகப் போதிக்கப்படுவது எமது தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தைப் பெருமையடையச் செய்கின்றது.

தமிழ் மன்றத்தினரால் வருடாவருடம் தமிழ்த்துறை சார்ந்த நிகழ்வுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்த முயற்சி எதிர்காலத்திலும் தொடரவேண்டும். மேலும் யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சி செய்த கடைசித் தமிழ்மன்னன் வீரசங்கிலியனுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டதான எமது தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி வெளியிடும் மலருக்கு "வீரசங்கிலி" எனும் பெயரிட்டமையும் சிறப்பானதே. அத்துடன் வரலாற்று

முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்களையும் தமிழ்ப் பெரியார்களினது நிழற்படங்களையும் இம் மலரானது தாங்கியுள்ளமை எமது தமிழ்த் தொன்மையைப் பறைசாற்றுகின்றது. மேலும் துறை சார்ந்த பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள், முகிழ் நிலை ஆசிரியர்கள் போன்றோரினது ஆக்கங்களையும் கொண்டு கனதியான மலராக வெளிவருகின்றமை வரவேற்கத்தக்கது. அந்த வகையில் இந்த முத்தமிழ் விழாவும் மலர் வெளியீடும் சிறப்புற அமைய மனமார வாழ்த்துவதோடு இக் கல்லூரியின் சீரிய பணிகள் மென்மேலும் தொடர எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

ம. விஜயகலா

(திருமதி. விஜயகலா மகேஸ்வரன் (பா. உ))

சிறுவர் விவகார இராஜாங்க அமைச்சரும்,
யாழ். கிளிநொச்சி மாவட்ட ஒருங்கிணைப்புக் குழு இணைத்தலைவரும்.

வாழ்த்துரை

தமிழ் அளம்பற 'வீரசங்கிலி முத்தமிழ் விழா மலர்' அரிய உசாத்துணையாகட்டும்!

கல்வியின் உயர்வான செயலாற்றலால் மனித வரலாறு புதுப்பிக்கப்படுகின்றது. வரலாற்று ரீதியாகக் கல்வியின் பரிமாணம் பல உண்மைகளை எடுத்தியம்பிய படி உள்ளது. நாம் வரலாற்றுப் பெருமைகளை வெறுமனே பேசிக்கொண்டிருப்பதில் எவ்வித பயனும் இல்லை. வரலாற்றின் மூலம் இன்றைய காலகட்டத்திற்குப் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய படிப்பினைகளைச் சரியாக இனங்கண்டு, நிகழ்காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் உருவாக்கிக் கொள்வதற்குப் புதிய வேலைத்திட்டங்களையும், கல்வி நடவடிக்கைகளையும் முன்னெடுக்க வேண்டியிருக்கின்றது.

இத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் கடைசி மன்னனாக இருந்த வீரசங்கிலியனை முன்னிறுத்தி முத்தமிழ் விழா மலராக இம்மலர் உருவாகி வெளிவருவதனையிட்டு பெருமகிழ்வடைகின்றேன். தமிழ் மன்றத்தினரின் முன்னுதாரண செயற்பாடு எம் இனத்திற்கே புதிய பாடத்தைச் சொல்வதாக உள்ளது. சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் இணைந்து அந்நியரான போத்துக்கேயருடன் சமர்ப்பரிந்ததையும் சங்கிலியன் வரலாற்றிற்கு காண்கின்றோம்.

எங்கள் வீரசங்கிலி மன்னனும் சீதா வாக்கை மன்னன் மாயாதுன்னை மற்றும் வீதியபண்டார எனும் மன்னனும் இணைந்து போர்த்துக்கேயருக்கு எதிராக விடுதலைப் போரை நடாத்திய வேளை, நல்லூர் இராசதானியுடன் கோப்பாய் நகரும் முக்கியத்துவம் பெற்றது. போர்த்துக்கேயர் சங்கிலியனின் நல்லூர்க்கோட்டையினை முற்றுகையிட்டபோது சங்கிலியன் கோப்

பாயிலேதான் கோட்டை அமைத்திருந்து பின்னர் அங்கிருந்து பச்சிலைப்பள்ளிக்குப் பெயர்ந்து சென்றதாகவும் வரலாறு கூறுகின்றது. யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரிக்குப் பின்புறமாகவுள்ள கண்ணகை அம்மன் கோயில், அக் கோயிலின் குளம், கல்லூரிக்கு முன்பாகச் செல்லும் 'இராசபாதை' எனும் வீதி என்பனவும் சங்கிலி மன்னனுடன் தொடர்புடைய வரலாற்றாவணங்கள், சங்கிலி மன்னனுக்குக் கோவை நகருடன் உள்ள நெருக்கமான தொடர்பை வைத்தே யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் விளையாட்டுத் திடலுக்கும் 'வீரசங்கிலியன் மைதானம்' என்று நாமம் சூட்டியிருந்தமையினையும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

இவை போன்ற வரலாற்றுத் தடங்களை எமது பாடசாலை மாணவர்கள் கலைத்திட்டத்தினூடாகப் பயில்கின்றார்கள். இப்பயில்வுக்கு உயிர்ப்பூட்டும் வரலாற்றுப் பயிலரங்காக எமது யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி திகழ வேண்டும்.

நவீன உலகம் தழுவிய கல்விமயமாகுதல் செயலாற்றுகைகளின் தூண்டல்களில் எமது வரலாறு தொடர்பான மரபுரிமைப் பேறுகள் மிகுந்த முக்கியத்துவமுடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. இம்மரபுரிமைப் பேறுகளைக் குறித்த வரலாற்றுக் காலக் களத்திலேயே சந்திப்பது ஒரு செழுமைமிக்க கற்றல் அனுபவத்தைத் தரும் என்ற வகையில் இம்மலர் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

எமது எதிர்கால எண்ணங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் யதார்த்தமாக்குவதில் வெற்றிகாண முனைந்த வேதனைநிறைந்த கடும் உழைப்புக்கள், சுயநம்பிக்கை, விடாமுயற்சிகள், மற்றும் தோல்விகள், அவமானங்கள் என்பனவற்றைக் கண்டு தளராத உறுதிப்பாடுகள் எல்லாம் இம் மலர் வெளியீட்டின் மூலமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருப்பது பாராட்டுதற்குரியவை.

வரலாற்று முக்கியத்துவத்தையும் தமிழியல் வளர்ச்சியினையும் காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ள இம்மலர் பலரின் பாராட்டைப் பெறும் என்றும் பல்லாண்டுகள் பாதுகாக்கப்பட்டுப் பயன்படுத்தப்படும் எனவும் நம்புகின்றேன். இவ்வகையில் இதன் உருவாக்கத்தில் பங்கு கொண்டுழைத்த அனைத்து நல் உள்ளங்கட்கும் எனது நன்றியறிதலையும் பாராட்டுதல்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். எமது தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் தமிழ் மன்றத்தினர் தொடர்ந்தும் இவ்வாறான வரலாற்றுப் பதிவுகளை ஏற்படுத்தும் வகையில் செயற்பட எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள் பாலிக்க வேண்டும் என்று வேண்டி தமிழ் மன்றத்தினர்க்கு நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

திரு. எஸ். அமிர்தலிங்கம்

பீடாதிபதி, யாழ் தேசிய கல்வியியற்கல்லூரி.

தமிழ்ப் பாதுகாவலர்கள்

பக்தி இலக்கிய எழுச்சியால் ஒதுக்குண்ட சமணர்கள் ஒதுங்கி வாழ்ந்தாலும் தமிழில் இருந்து தங்களை ஒதுக்கிவிடவில்லை. ஏகாந்தமான சிந்தனையில் தமிழ்மொழியை வளப்படுத்தும் நானாவித முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டார்கள். இலக்கணம், இலக்கியம், நிகண்டு என அவர்கள் சிந்தனை விரிந்து வளர்ந்தது. வைதிக வழி(ப்)படு தமிழர்கள் வட மொழிவசப்பட்டு தம் வசம் இழக்க, சமணர்களோ தமிழியல் வழி தமிழை வளர்த்துத் தமிழ்ப் பாதுகாவலர்கள் ஆனார்கள். தமிழியல் என்ற தொடரையே அவிநயனார்தான் முதன் முதலாகக் கையாண்டவர்.

பண்டிதர் க. வீரகத்தி

மொழியின் ஆத்மா!

உச்சரிப்பின் அழுத்தம் மொழியின் ஆத்மா.
அது உணர்வையும் உண்மையையும் கொடுக்கிறது.

வாழ்க்கைக்குத் தமிழ் பயில்!

நமக்குத் தாய்மொழி, தமிழ்! நமது தலைமுறை தமிழிலேயே பழகிவந்த தலை முறை. நம்முடன் விளையாடிய தோழர்கள் தமிழிலேயே சிந்தித்தார்கள். பேசினார்கள். நம்முடைய ஊரின் வீதிகள் தோறும் தமிழிலேயே சிந்தித்தார்கள், பேசினார்கள். நம்முடைய ஊரின் வீதிகள் தோறும் தமிழிலேயே பேச்சு; கருத்துப் பரிமாற்றங்கள்! நாம் கல்வியைத் தொடங்குவது - கற்பது தமிழில்! ஆக, எங்கும் தமிழ்! நமது தாய்மொழி தமிழ்! தமிழே நமது சிந்தனைக்குரிய மொழி; கல்வி பயில்வதற்குரிய மொழி; அறிவு மொழி; வாழ்க்கைமொழி; வாழ்விக்கும் மொழி.

ஆதலால் தமிழ் பயிலுக! தமிழ் வழிப் பயிலுக! நாம் உண்மையில் சிந்திக்கின்றவர்களாக வேண்டும் எனில் தமிழ் வழிக் கற்பதே முறை. தமிழ் வழிப் பயிலும் பொழுது சிந்தனை விரிவடையும். வினாக்கள் பலதோன்றும். ஆய்வுகள் வளரும்... அறிவு விரிவடையும் இதுவே, வாழ்வாங்கு வாழும் நெறிமுறை.

கற்கும் கருத்துக்கள், சிந்தனைப் புலனில் தங்கி அறிவாக மாறி வளர்ந்து நமது வாழ்க்கையில் அமையாது போனால் கல்வியால் பயனில்லை. கேள்வியிலும் அப்படியே! நம்மைச் சுற்றியுள்ள உயிர்க்குலத்தை - உயிர்க்குலமல்லாதனவற்றை நாள்தோறும் ஆய்வு செய்தல் வேண்டும். இந்த ஆய்வுக்குத் தமிழ் வழிப் பயிலுதல் துணை செய்யும். பொருளறிவும் பூத பௌதிக அறிவும் செழித்து வளர்ந்தால்தான், வாழ்க்கை பொருள் பொதிந்ததாக அமையும். சிறந்த பொருளறிவு வாழ்க்கையை வளர்க்கும். எனைத்தானும் தமிழ் பயிலுக; தமிழ் வழிப் பயிலுக! சிந்தனையாளராகுக! அறிஞராகுக!

என்றும், தமிழ் பயிலுக! தமிழ் வளர்ந்த மொழி! பழுத்த மனத்தவர்கள் படைத்த பண்பாட்டிலக்கியங்கள் சிறந்த மொழி! அறநெறியில் மூத்த மொழி! பண்பாட்டில் வளர்ந்த மொழி! நயக்கத்தக்க நாகரிகம் இதுவெனக் காட்டும் மொழி! வாழ்க்கைக்கு இலக்கணம் கண்ட மொழி! சமன்செய்து சீர்தூக்கும் மொழி! வாழ்வாங்கு வாழ வழிகாட்டும் மொழி! தமிழே வாழ்வு! வாழ்வே தமிழ்! ஆதலால் தமிழ் பயிலுக! செந்தமிழ் வாழ்க்கையில் நின்று வாழ்க! தமிழே போல் வளர்க! தமிழேபோல் நீதியோடு வாழ்க! தமிழே போல் தடையிலா ஞானத்தில் பொலிக! தமிழ் தமிழிய வாழ்வே வாழ்வு! வளர்க! வாழ்க!

தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார்

என்று அந்தனிசில் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைக் கவனத்தில் எடுத்துள்ளோம். இதனால் இம் மகாமன்னனது உண்மையான வரலாற்றை வெளிக்கொண்டுவரும் பொறுப்பைத் தவிர்க்கவியலாத வகையில் நாம் ஏற்றிருக்கின்றோம்.

அடுத்து, முத்தமிழ் பற்றி நோக்குவோம். தமிழ் என்பது ஒன்றுதான். அதன் சிறப்புக்குறித்து **முத்தமிழ்** என்பர். 'தமிழ்' என்ற சொல் பிறமொழியிலிருந்து வந்ததாக 'பிரயோக விவேகம்' என்ற இலக்கண நூலின் ஆசிரியராகிய சுப்பிரமணிய தீட்சிதர் கூறுகின்றார். இவரின் படி, "நீரம்ளம்" என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லிலிருந்து தற்பவமாகி வந்ததுதான் தமிழ்.

"இனிமையும் நீர்மையும் தமிழெனலாகும்" என்கிறது 'பிங்கலம்' எனும் நிகண்டு. ஒட்டுநிலைப் பண்பின் அடிப்படையில் பார்த்தால் தமிழ் என்பது 'தமி' என்பதனை வேராகக் (Root) கொண்டது. 'தமி' என்றால் தனித்து நிற்பது என்பது பொருள். இதிலிருந்து தனித்து நடக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தது தமிழ் என்ற விளக்கத்தைப் பெறுகின்றோம்.

இயல், இசை, நாடகம் எனும் மூன்றும் முத்தமிழ். இதற்குப் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் அவர்கள் (1907 - 1973) வழங்கிய விளக்கம் வருமாறு. "இலக்கணத்தோடு கூடிய தமிழ் இயற்றமிழ், அது உரையும் பாட்டும் என இருவகைப்படும். பாட்டு இசையோடும் தாளத்தோடும் கூடியவிடத்து இசைத்தமிழ் எனப்படும். உரையும் பாட்டும் அபிநயத்தோடு கூடிய விடத்து நாடகத்தமிழ் எனப்படும்". (தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, 1973, பக்.4)

முத்தமிழ் எனும் மொழிக் கையாட்சி தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் தொடக்கத்தில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அப்படிப்பட்ட தமிழுக்கெனத் தனியானதோர் இலக்கண

நூலும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவ்வாறான இலக்கண நூலிருந்திருப்பின் முத்தமிழ் என்பது வியக்கக்கூடிய அளவுக்கு வளர்க்கப்பட்டு வந்திருக்கும். தொல்காப்பியர் காலத்தில் நாடக வழக்கென்று ஒன்று இருந்ததை

'நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும் பாடல் சான்ற புலனினறி வழக்கம்.....'

(தொல். அகம் . 53) எனும் நூற்பாவால் அறிகிறோம். தேவாரகாலத்திலே "முத்தமிழும் நான் மறையும் ஆனான் கண்டாய்" என்று அப்பரடிகள் பாடியிருக்கிறார். உரையாசிரியர்களும் இத்தொடரை அதிகம் கையாண்டிருக்கின்றனர். தமிழைப் பக்திக்குரிய மொழியென்று தனிநாயகம் அடிகள் கூறுவது போன்று அது இசையுடனும் கூடிப் பிறந்த தொன்றாகவே சொல்லப்படுகின்றது. பிற்கால ஔவையாரது,

'பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமீவை நாலுங் கலந்துனக்கு நாற்றருவேன்

- கோலஞ்செய்

துங்கக் கரிமுக்கத்துத் தாமணியே நீயெனக்குச் சங்கத்தமிழ் மூன்றும் தா" (நல்வழி .01)

என்ற காப்புச் செய்யுளில் பால், தெளிந்த தேன், வெல்லப்பாகு, பருப்பு என்ற நான்கையும் கலந்து தருவதாகக் கூறி, மூன்று தமிழையும் சுவைக்கும் வண்ணம் கலந்து தருமாறு கேட்டாரா? அன்றி விளக்கம் பெறத் தனித்தனியாகத் தருமாறு கேட்டாரா? என்று தெரியவில்லை.

முதல் தமிழ்க் காப்பியமான சிலப்பதிகாரம் 'முத்தமிழ்க் காப்பியம்' எனப்பட்டது பிற்காலத்தில்தான். விபுலானந்த அடிகளாரை முத்தமிழ் வித்தகர் என்பர். 'முத்தமிழ்' என்பதற்கு வாழ்வளித்துக்கொண்டிருக்கும் இலங்கையின் வடபகுதியில் அரச சார்புடைய நிறுவனங்களில் கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலையும் யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியும் குறிப்பிடத் தக்கன. எமது தமிழ் மன்றம் முத்தமிழை அர்த்தப்படுத்த

இன்னும் நிறைய முயற்சிகளை எடுக்க வேண்டியிருக்கின்றது. குறிப்பாக இலக்கணக் கல்வியின் முக்கியத்துவம் அருகிவரும் இன்றைய காலகட்டத்தில் அது தொடர்பான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு நம் தமிழை வளப்படுத்துவதற்கான சூழ்நிலையை உருவாக்கத் தன்னாலான பங்களிப்பைச் செய்ய வேண்டியும் உள்ளது. அதற்கான பொறுப்பு இங்கு பயிற்சி பெறும் முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களின் கைகளிலேயே பெரிதும் தங்கியுள்ளது. இவர்களின் இவ்வாறான முயற்சிகளுக்கு இவர்களைப் பயிற்றும் விரிவுரையாளர்கள் துணைநிற்பார்கள்.

எமது நாட்டிலுள்ள வரலாற்று அடையாளங்களை இம் மலரிலே காட்சிப்படுத்துவதன் வாயிலாக அவற்றின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தும் முகமாக பல நிழற்படங்களையும் சேர்த்திருக்கின்றோம். இவற்றில் பெரும்பாலானவை ஈழகேசரியின் தந்தை நா. பொன்னையா (1892 - 1951) அவர்களது ஈழகேசரி வெள்ளிவிழா மலரில் (1956) இருந்து பெற்றுக்கொண்டவை. இதனால் இம்மலரின் பதிப்பாசிரியரான இராஜ. அரியரத்தினம் அவர்கட்கும் எமது நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

‘தமிழ் வளர்த்தோருக்கு மாண்புகள் செய்வோம்’ எனும் வகையில் அத்தகைய யோரைக் கௌரவிக்கும் முகமாக இம்மலரில் எமக்கு உடனடியாக நினைவுக்கு வந்த

இலங்கைத் தமிழறிஞர்களது, பெரியோரது நிழற்படங்களை பிரசுரித்திருக்கின்றோம். இனி நினைவுக்கு வருவோரது படங்கள் அடுத்தடுத்த மலர்களில் பிரசுரம் செய்யப்படும்.

இம்மலரைக் கனதியாக்குவதில் இலங்கையில் உள்ள பல்கலைக்கழங்களின் தமிழ்த்துறையைச் சேர்ந்த கல்விமான்களது ஆக்கங்கள் பெரும்பங்கு வகித்திருக்கின்றன. குறித்த காலத்துள் இவற்றை எழுதிக் கொடுத்தமைக்காக இவர்களை நன்றியுணர்வோடு பாராட்டுகின்றோம். இவர்களின் கடும் உழைப்பை எமது முகிழ்நிலை ஆசிரியர்கள் முன்மாதிரியாகக் கொண்டு தாமும் தரமான ஆக்கங்களைப் படைக்க முயற்சியெடுக்க வேண்டும்.

மலருக்கான ஆக்கங்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு முன்னதாகவே விளம்பரங்களையும் நிதியுதவியினையும் வழங்கியோரையும் இவற்றை முயற்சி செய்து பெற்றுக் கொடுத்த எமது தமிழ்மன்ற அங்கத்தவர்களையும் அழகாக மலரை அச்சிட்டுதவிய கரிகணன் (தனியார்) நிறுவனத்தினருக்கும் எமது நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

வாழ்க நம் வீரசங்கிலியன்! வளர்க முத்தமிழ்!!

முருகேசு கௌரிகாந்தன்
பாலசிங்கம் பாலகணேசன்
மலராசிரியர்கள்

“நாடு பிடிக்க வந்தவர்களின் பாபக்குறிப்புகள் பரிசுத்தமானவையாகிவிட மாட்டா. ஆங்கில மொழியில் எழுதப்பட்டிருப்பதால் மட்டும் சரித்திரத்திரிப்புகள் உண்மையாகிவிடமாட்டா. பொய் சரித்திரமானால் சரித்திரம் பொய்யாகி விடுமல்லவா”

- ம.க.அ.அந்தனிசில்

பாஷீரன் சங்கிலியன்

நீறொடு துலங்கும் நெற்றி
நிமிர்ந்திடும் வாள்கை பற்றி
வீறொடு குதிரை மேலே
வெற்றியைக் குறித்த தாலே
ஏறொடு பொருதும் ஏற்றம்
எதிரிகள் தமக்கோர் கூற்றம்
மாறொடு வீரன் இல்லா
மன்னன் சங்கிலியன் தோற்றம்

கூரிய பார்வை கொண்டோன்
குணமெனுங் குன்றாய் நின்றோன்
நேரிய வழியில் சென்றோன்
நெஞ்சுரந் தன்னால் வென்றோன்
பாரிய பெருமை மிக்க
பண்பாட்டு நிலையைக் காத்தோன்
சீரிய நெறியில் யாழைத்
திறம்பட அரசு செய்தோன்

யாழினைக் காத்த மன்னன்
யாவரும் போற்ற வாழ்ந்தோன்
பாழினில் போகும் வண்ணம்
பகைத்த அன்னியரை வென்றோன்
வாளினை உயர்த்தி மண்ணில்
வண்தமிழ் சைவம் காத்தோன்
தோளினில் தமிழ்ப்பண் பாட்டைச்
கமந்த சங்கிலியன் வாழ்க.

— கவிஞர் அகலாங்கன்

யாழ்ப்பாண அரசன் வீரசங்கல்

பா. பாலகணேசன்

விரீவுரை இணைப்பாளர், (நிதிநிர்வாகம்) காப்பாளர் தமிழ்மன்றம்,
யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

2016 ஆம் ஆண்டு வழமை போல் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியால் முத்தமிழ்விழா இயல், இசை, நாடகம் என மூன்றாக வகுத்து சிறப்பாக கொண்டாடப்படுகிறது. இந்த வருடம் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்து தமிழர் தம் வீரத்தின் சின்னமாக விளங்கும் இலங்கைத் தமிழ் இறுதி மன்னன் வீரசங்கிலியனை முத்தமிழ் விழாவின்போது நினைவு கூறுகின்றது. அத்தோடு யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி சங்கிலிய மன்னனின் வீரத்தை பறைசாற்றும் கல்லூரியாக இன்றும் திகழ்கிறது. அதனடிப்படையில் முதலாவதாக எமது கல்லூரிக்கு வரும் வீதி இராச வீதி என பெயர் பெற்றதுடன் கல்லூரியின் மைதானம் 'வீர சங்கிலியன் மைதானம்' எனும் பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது. தவிர கோப்பாயில் சங்கிலிய மன்னனின் அரண்மனையும், அரனும் இருந்தது எனவும் மன்னனுக்கு பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தல் உள்ள வேளையில் சுரங்கப்பாதை வழியாக நல்லூர் கோட்டையில் இருந்து கோப்பாய் கோட்டைக்கு சங்கிலியன் வருவான் எனவும் கூறப்படுகின்றது. இன்றும் கோட்டை எச்சசொச்சங்கள் கல்லூரியை சூழவுள்ள பிரதேசத்தில் உள்ளது எனவும் கூறப்படுகிறது. இலகடி, கண்ணகை அம்மன் கோவில், கோட்டை, வாய்க்கால், குதியடிகுளம் சங்கிலிய மன்னனின் அடையாளமாக இன்றும் உள்ளது எனவும் கூறப்படுகிறது.

சங்கிலிய மன்னனின் எச்சசொச்சங்களோடு கல்லூரி பொலிவோடு விளங்கும் இவ்வேளையில் தமிழ் மன்றத்தினர் கல்லூரிக்கு பெருமை சேர்க்கும் வகையில் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் மூன்றாவது பீடாதிபதி திரு. ச. அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் வழிகாட்டலில் சங்கிலியன் சிலை ஒன்றை நிறுவி அதை கல்லூரி முன்றலில் வைப்பதற்கு முயன்றுவருகின்றனர். கல்லூரிக்கு வரும் போதே தமிழன் தலை நிமிர்ந்து வாழ்ந்த சரித்திரத்தை எடுத்துக்கூறுவதுடன் அவனின் வீரத்தையும் மன்னன் சிலை வெளிப்படுத்தி நிற்கும்.

பிரமாண்டமாக வடிவமைக்கப்பட்ட இச்சிலைக்கு பொருளுதவி புரிந்து தமிழின்

பெருமைக்கு அணி சேர்த்த பெருந்தகைகளை நன்றியோடு நினைவு கூறுகின்ற இவ்வேளை இச்சிலையை தமிழ் மன்றத்தினரின் கோரிக்கைக்கு இணங்க கல்லூரியில் நிறுவ அனைத்து வசதிகளையும் ஏற்படுத்தித்தந்த பீடாதிபதி திரு. சதாசிவம் அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் தமிழ்ப்பற்று வியத்தற் பாலதன்றோ. கருங் கல்லால் ஆன மேற்படி சிலையின் உருவம் தமிழ் வீரத்தையும் தமிழ்ப் பற்றையும் கொப்பளிக்க வைக்கிறது. இது இங்கு வரும் அனைவருக்கும் யாழ்ப்பாண மன்னரின் வீரத்தையும் தமிழ்ப் பற்றையும் செப்பிநிற்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

இந்த மன்னனின் சிலையை முதன்முதலில் 1974ஆம் ஆண்டு நல்லூரில் சிற்பி செல்லையா சிவப்பிரகாசம் அமைத்தார். 1994ஆம் ஆண்டு இலங்கை இராணுவத்தால் அழிக்கப்பட்ட சிலை 1996 இல் யாழ் மாநகர சபையால் வைக்கப்பட்டது. 2011ஆம் ஆண்டு மீண்டும் புத்துயிர் அளிக்கப்பட்டது.

இலங்கையில் 1505ஆம் ஆண்டு கால் பதித்து ஆக்கிரமிக்க முற்பட்ட அந்நிய நாட்ட வரான போர்த்துக்கேயரை வீரத்துடன் எதிர் கொண்ட யாழ்ப்பாணத்தின் தலைசிறந்த மன்னன் சங்கிலியன் ஆவான். இந்தப் போர்த்துக் கேயர் இலங்கைக்கு காலடி எடுத்து வைத்தபோது இலங்கையில் மூன்று இராச்சியங்கள் இருந்தது. கோட்டை, கண்டி, யாழ்ப்பாணம். இதில் கோட்டை இராச்சியம் ஒரு ஒப்பந்தத்தின் மூலம் போர்த்துக்கேயர் வசமானது [தாரை வார்க்கப்பட்டது]. கண்டி இராச்சியம் பலமுறை போர்த்துக்கேயரால் கைப்பற்ற முயற்சிக்கப்பட்ட போதும் முடியாமல் போனது. கோட்டை இராச்சியம் சரணடைந்து ஒரு நூற்றாண்டுவரை சங்கிலிய மன்னனை வெற்றிகொள்ள போர்த்துக்கேயரால் முடியவில்லை. இத்தகைய தனித்துவம் மிக்க அரசனின் வரலாறு தமிழ் மக்கள் அனைவராலும் அறியப்பட வேண்டியதொன்று.

சங்கிலியன் (கி.பி 1519 - 1561)

யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட சங்கிலி, ஏழாம் செகராசசேகரன் எனவும் அழைக்கப்பட்டான். செகராசசேகரன் எனும் திருநாமத்தைக் கொண்ட இவன் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் வம்சத்தவன். இவனது தந்தையார் பெயர் ஆறாம் பரராசசேகரன், தாய் மங்கத்தம்மாள். போர்த்துக்கேயரின் குறிப்புகள் இவனை கொடூரன் என போர்த்துக்கேயரால் குறிப்பிட்டாலும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் இராசதானியை இறுதிவரை பலம் மிக்க அரசனாக நின்று அரசைக் காப்பாற்றியவன். அத்துடன் இலங்கையில் சங்கமமைத்து தமிழ் வளர்த்தவன்.

யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட (1467 - 1478) கனகசூரியசிங்கையாரியனுக்குப் பின் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட அவனது மகன் பரராசசேகரனுக்கு இரு மனைவிகள். ஒருவர் இராசலட்சுமியம்மாள் மற்றவள் வள்ளியம்மை அத்தோடு மற்றொரு மனைவியையும் பரராசசேகரன் வைத்திருந்தான். அவள் பெயர் மங்கத்தம்மாள். இராசலட்சுமியம்மாளுக்கு சிங்கபாகு, பண்டாரம் என இரண்டு மகன்களும் வள்ளியம்மைக்கு பரநீருபசிங்கம் என நான்கு பிள்ளைகள் இருந்தனர் என்றும் மங்கத்தம்மாளுக்கு பிறந்தவனே சங்கிலி ஆவான் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

பரராசசேகரனின் பட்டத்தரசியின் மூத்த மகன் சடுதியாக இறந்தான். பின்னர் இளவரசுப்பட்டம் சூட்டிக்கொண்ட இரண்டாவது மகனும் வாளால் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டான். இரண்டாவது மனைவியின் மகனான பரநீருபசிங்கன் ஏமாற்றப்பட்டான். இவை அனைத்துக்கும் காரணம் சங்கிலியே எனக் கூறுவோரும் உளர். இதனால் சங்கிலி அரசு கட்டி லேறினான். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், சங்கிலி 1519 இல் இருந்து 1561 வரை 42 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்ததாக குறித்துள்ளார்.

போர்த்துக்கேயர் அக்காலத்தில் இந்தியா இலங்கையில் ஆக்கிரமிப்புக்காக படைப்பலத்தை மட்டுமன்றி சமயம், வணிகம் என்பனவற்றையும் ஆயுதமாக பயன்படுத்தினர். இதனை அறிந்தான் சங்கிலி. இதனால் போர்த்துக்கீசரின் அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் கண்காணித்து அவர்களின் நடவடிக்கைக்கு துணை போனவர்களை இரக்கம் பாராமல் தண்டித்தான். இதனால் போர்த்துக்கீச மதகுருமார்கள் இவனை (சங்கிலியை) வெறுத்தனர். அத்துடன் அவனுக்கெதிராக விஷமத்தனமான பிரசாரங்களிலும் ஈடுபட்டனர். இதனையே சங்கிலியைப்பற்றி அவர்கள் எழுதி வைத்த குறிப்புக்கள் காட்டி நிற்கின்றன. இதனாலேயே

அம்மன்னனின் நாட்டுப்பற்றும், அந்நிய ஆதிக்கத்தை வெறுப்பவனாகவும் இன்று சங்கிலி மன்னன் வரலாற்று ஆசிரியரால் எழுத்துக்களால் நோக்கப்படுகிறது. இவன் மிகச்சிறந்த பலமுள்ளவனாகவும், கடும் போக்காளனாகவும் நோக்கப்படுகின்றான்.

கடலில் இவன் தனது பலத்தை பெருக்கி யதுடன் கடல் கடந்த வாணிபத்தையும் மிக முக்கிய வாணிபத்துறையாக கொண்டிருந்த காரணத்தால்கடலிலே அக்காலத்து போர்த்துக் கீசரின் கப்பலில் வரும் பொருட்களையும் அரசுடமையாக்கினான். இதுவும் அவர்களின் கோபத்துக்கு மற்றுமோர் காரணமாகியது. அத்துடன் நாட்டு நன்மைக்காக செயற்பட்ட சிங்களமன்னர்களோடு தொடர்பை ஏற்படுத்தி அவர்களுடன் இணைந்து இலங்கை திருநாட்டின் நன்மையே நலனையே கருதி செயற்பட்டான். உதாரணமாக போர்த்துக் கீசருக்கு எதிராக போராடிய தென்னிலங்கை சீதாவாக்கை இராச்சியத்தின் மன்னன் மாய துன்ன தென்னிந்தியாவில் இருந்து படைகளை வரவழைத்த போது அப்படைகள் யாழ்ப்பாண நாட்டி னூடாக செல்ல சங்கிலியன் உதவினான். கோட்டை அரசன் புவனேகபாகு போர்த்துக்கீசருடன் உறவு கொண்டு தனது நாட்டில் அவர்களுக்கு பலவசதிகளை அளித்தான். யாழ்ப்பாண அரசைக் கைப்பெற்ற உதவி அளிப்பதாக போர்த்துக்கீசருக்கு உறுதி அளித்தான். ஆனால் கோட்டை அரசனின் உடன்பிறந்தவனும் அவனுக்கு எதிராக இருந்தவனுமான சீதாவாக்கை மன்னன் மாயதுன்னையுடன் கூட்டுச்சேர்ந்து சங்கிலி புவனேகபாகுவை எதிர்க்கமுற்பட்டான். கண்டி அரசனான விக்கிரமபாகுவையும் தங்களுடன் சேர்த்துக் கொண்டு 1545 இல் கோட்டை மீது படை எடுத்து வெற்றிகிட்டவில்லை. எனினும் முயற்சியை கைவிடாது இரண்டு ஆண்டுகளின் பின் தஞ்சாவூர் நாயக்க மன்னனின் உதவியுடன் சங்கிலி மன்னன் கோட்டையைத் தனதாக்கினான்.

1549 ஆம் ஆண்டு மாயதுன்னை கோட்டை அரசனுக்கெதிராக போர்த்துக்கீசருடன் தொடர்புவைக்கமுற்பட்டான். பின்புவனேகபாகு போர்த்துக்கீசருக்கு எதிராக இலங்கை அரசர்களை ஒன்று சேர்த்து போராட முயற்சி செய்தான். இதனால் இனிமேல் கோட்டையை தாக்கவில்லையென சங்கிலியன் உறுதியளித்தான். இதிலிருந்து சங்கிலியன் நாட்டுப்பற்று இனிது விளங்குமன்றோ.

இந்நிலையில் தாம் கைப்பற்ற எண்ணியிருக்கும் நாடுகளில் தமது மதத்தை புகுத்துவதன் மூலம் தமக்கு ஆதரவான மக்களை உள்நாட்டிலேயே உருவாக்கிக் கொள்ளும் உத்தியை போர்த்துக்கேயர் கொண்டிருந்த போது தமது மதநிறுவனங்களை போர் நோக்கங்களுக்காக பயன்படுத்தக் கூடியதாக வளர்த்து எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். மேலும் மதகுருமார் உள்நாட்டிலும் அரசு படைப்பலத்தின் மூலமாகவும் தமது செல்வாக்கை கட்டியெழுப்பினர். இவற்றை எல்லாம் நன்கு அறிந்து கொண்ட சங்கிலி மதமாற்ற முயற்சிகளை கடுமையாக எதிர்த்ததோடு கடுமையான தண்டனையும் வழங்கினான். இந்நிலையிலே தான் மன்னாரில் புனித சவேரியாரின் பாதிரியார்களால் கத்தோலிக்க மதத்துக்கு மாற்றப்பட்டவர்களை வெட்டிக் கொண்டார்.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் தமது மதமாற்ற முயற்சிகளுக்கு இடையூறாக இருக்கும் சங்கிலியை பழிவாங்க வேண்டும் என்பதில் போர்த்துக்கீச குருவான புனித சவேரியார் மிகவும் தீவிரமாக இருந்தார். கோவாவில் இருந்த போர்த்துக்கீச ஆளுநரைக் கண்டு தனது வேண்டுகோளை முன்வைத்தார். இதை ஆளுநர் ஏற்றுக்கொண்டார். ஆனால் உடனடியாக செயல்படுத்த முடியாது எனக்கூறினார். இதனால் பாதிரியார் நேரடியாகவே லிசுப்பனில் இருந்த போர்த்துக்கலின் அரசனுக்கு கடிதம் எழுதினார். இதனால் யாழ்ப்பாணத்திற்கு

படையெடுப்பதற்கு அனுமதி லிசுபனில் இருந்து கோவாவிற்கு அனுப்பப்பட்டது. எனினும் அது எளிதில் கைகூடவில்லை. இந்த முயற்சியில் சவேரியார் பாதிரி எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் பற்றி குவைரோஸ் பாதிரியார் தனது நூலில் விபரமாக குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இக்காலத்தில் தனியே வீரத்தை மாத்திரம் அன்றி மக்கள் பணியிலும், கல்விப் பணியிலும் முன்நின்று உழைத்தான். சரஸ்வதிமகால் எனும் நூல்நிலையம், நாயன்மார்காட்டில் வைத்தியசாலை அமைத்தான். சிறந்த இலக்கிய முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டான். இதனால் 1543 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்திற்கு எதிராக முதலாவது போர்த்துக்கீச படையெடுப்பு முயற்சி நடந்தது. மார்ட்டின் அல்போன் சோ. தே. சோசா எனும் போர்த்துக்கீச படைத் தலைவனின் தலைமையில் வந்த கப்பல்கள் காற்றினால் திசைமாறி நெடுந்தீவை அடைந்தன. இந்நிலையில் முன்னரே சங்கிலி யால் ஏமாற்றப்பட்டு தலைமறைவாகி இருந்ததாகக் கருதப்படும் பரநிருபசிங்கன் போர்த்துக்கீச படைத்தலைவனுடன் தொடர்பு கொண்டு தன்னை அரசனாக்கினால் போர்த்துக்கீசருடைய வணிக, மத முயற்சிகளுக்கு உதவுவதாக வாக்களித்தான். இதன் போது பரநிருபசிங்கனிடம் இருந்து பெறுமதியான முத்துக்களைப் பெற்றுக் கொண்ட தளபதி சங்கிலியனுடனும் உடன்பாடு ஒன்று செய்து பெருந்தொகை பணத்தையும் பெற்று திரும்பிவிட்டான்.

இதே காலப்பகுதியில் தென்னிலங்கையில் ஏற்பட்ட அரசரிமை போட்டியால் போர்த்துக்கீச உதவி நாடப்பட்டது. இதனால் ஏலவே தமது செல்வாக்கை பலப்படுத்திய போர்த்துக்கீசர் அத்துடன் பரநிருபசிங்கன் ஓயாது அரசரிமையை பெற போர்த்துக்கீசரிடம் உதவியை நாட தனது மதத்தையும் விட்டு கத்தோலிக்க மதம்

மாறினான். எனினும் யாழ்ப்பாண இராச்சிய அரசரிமையைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் முயற்சி எளிதில் கைகூடவில்லை.

1551 ஆம் ஆண்டில் திருகோணமலையை ஆண்ட வன்னியன் இறப்பின் பின் அவனது மகன் எட்டுவயது நிரம்பியவன் இளவரசு பட்டம் சூட்டினான். வேறொரு வன்னிமை தலைவன் ஆட்சியைக் கொண்டு நடத்த திருகோணமலை அரசு, யாழ்ப்பாண அரசுக்கு வன்னி அரசு கட்டுப்பட்டது என்ற காரணத்தினால் சங்கிலி இப்பிரச்சினைகளை கருத்து அன்றி பிரச்சினைகளை தீர்க்க தலைப்பட்டான். இதனால் வன்னியத் தலைவன் இளவரசனையும் இந்தியாவிற்கு கூட்டிச் சென்று ஏற்கனவே கத்தோலிக்கராக மாறிய பரதவர்களின் உதவியால் போர்த்துக்கீசரோடு தொடர்பு கொண்டு தானும் கத்தோலிக்கராக மாறி போர்த்துக்கீச உதவியை நாடினான். தொடர்ந்து 1000 பரதவர்களைக் கொண்ட படையுடன் திருகோணமலையில் இறங்கினான்.

ஆனால் சங்கிலி இந்த நடவடிக்கைகளை வெற்றிகரமாக முறியடித்தான். இளவரசன் மீண்டும் இந்தியாவிற்கே திரும்பினான். இந்நிலையில் சங்கிலியன் ஆட்சியைப் பிடித்து இளவரசனை யாழ்ப்பாண மன்னராக்க போர்த்துக்கீசர் திட்டம் தீட்டினர்.

1560 இல் கோவாவில் போர்த்துக்கீச பதிலாளுநராக இருந்த [Viceroy] கொனஸ்டன் டினோத பிறகன்சா [Constantino de Braganca] என்பவன் யாழ்ப்பாணத்து மீது படையெடுத்து வந்தான். போர் நுணுக்கம் அறிந்த அவர்கள் தலைநகரான நல்லூரை இலகுவாகக் கைப் பற்றினார். இதனால் சங்கிலியன் தன் அரண்மனையை எரியூட்டிவிட்டு வன்னிப்பகுதிக்கு பின் வாங்கினான். இந்நிலையில் போர்த்துக்கீசப் படைகள் அக்காலத்தில் வன்னி, நல்லூர், கடலில் நின்ற கப்பலிலுமாக மூன்று

பிரிவாக நின்றனர். அரசனைப் பிடிப்பதற்காக வன்னி சென்ற படைகள் நோய் பசியால் பெரிதும் வருந்தினர். மறுபுறம் நல்லூர் போர்த்துக்கேயருக்கு பாதுகாப்பானதாக இருக்கவில்லை.

இந்நிலையில் சங்கிலியன் போர்த்துக்கேய பதிலாளருக்கு தூது அனுப்பினான். போர்த்துக்கேயரும் தமக்கு திறை செலுத்துவது உட்பட நிபந்தனைகளுடன் அந்த நிபந்தனையைக் கண்காணிக்க இளவரசனையும் போர்த்துக்கேய அதிகாரியை பிணையாக வைத்திருக்க சங்கிலியன் இணங்கினான். இதனால் சங்கிலி நல்லூர் திரும்பினான். அவர்களை திறை கொடுக்காது துரத்துவதி லேயே கவனமாய் இருந்த சங்கிலி ஒருநாள் அங்கிருந்த போர்த்துக்கேயருக்கு எதிராக மக்கள் கிளர்ச்சி செய்ய வைத்தான். இதனால் வெளியே சென்ற போர்த்துக்கேயர் தப்பி ஓடினர். இளவரசனும் போர்த்துக்கீச அதிகாரியும் இந்தியாவிடமிருந்து தப்பி ஓடினர்.

இந்தகருத்துநிலைகளுக்கப்பால் சங்கிலியன் ஆட்சி எவ்வாறு முடிவுற்றது என்பதில் வரலாற்று ஆசிரியருக்கு தெளிவில்லை. மக்கள் கலகம் செய்து சங்கிலியை அகற்றிவிட்டு அவனது மகனான புவிராசபண்டாரத்தை அரசராக்கினார்கள் எனவும் அவன் ஆற்றல் அற்றவன் என்பதால் சங்கிலியே ஆட்சி நடாத்தி வந்தான் என செ. இராசநாயகம் கூறுவது நோக்கத்தக்கது. இவரது கூற்றுப்படி சங்கிலி 1565 ஆம் ஆண்டு காலமானார்.

இதன் இரண்டாம் சங்கிலி அல்லது சங்கிலி குமாரன், ஒன்பதாம் செகராசசேகரன் என்பவனின் [இறப்பு 1621] மறைவோடு யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட இறுதி தமிழ் மன்னரின் வரலாறு முடிகிறது. இந்நிலையில் சங்கிலி என்பது முன்னர் ஆராய்ந்த 7ஆம் செகராச சேகரனையே என்பது யாழ்ப்பாண மக்களின் மரபாக இருந்து வருகிறது. 2ஆம்

சங்கிலியும் போர்த்துக்கீசரை கடுமையாக எதிர்த்தான். இதனால் போர்த்துக்கீசர் யாழ்ப்பாணத்தை கைப்பற்றியதுடன் சங்கிலிகுமாரனை கைது செய்து கொழும்பு ஊடாக இந்தியா கொண்டு சென்று அடுத்து 1621 ஆம் ஆண்டு தூக்கிலிட்டனர். மகளுக்கு போர்த்துக்கேயர் கல்வி வழங்கி மதம் மாற்றி போர்த்துக்கேய அரசுகடும்பத்தில் திருமணம் செய்து வைத்தனர் எனக் கூறப்படுகிறது.

சங்கிலியன் மொழிக்கும் சமயத்துக்கும் மட்டுமல்ல நட்புக்கும், வைத்தியத்துறைக்கும், கல்விக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து வீரகாவியம் படைத்த மன்னன் ஆவான். அத்தோடு நாட்டுக்கு அவசியமான விவசாயத்தையும் மேம்படுத்துவதில் பல வெற்றிகண்டவன். இதன் காரணமாக தான் பலகுளங்களை கட்டுவித்து பலவற்றை புனருத்தாரணம் செய்தான். சரஸ்வதி மகால் எனும் நூல்நிலையம் அவனது கல்விப்பணிக்கு மற்றொரு சான்று “வயல் செறி நல்லூர்” என்பதும், யமுனா ஏரி என்பதும் அவன் விவசாயத்தில் கொண்டிருந்த அர்ப்பணிப்பை உணர்த்தி நிற்கின்றது. அவனின் சமயப்பற்று வடக்கே சட்டநாதர் ஆலயம், தெற்கே கைலாயபிள்ளையார் கோவில், கிழக்கே வெயிலுகந்த பிள்ளையார் ஆலயம், மேற்கே வீரமாகாளி அம்மன் ஆலயமும் அமைந்து உள்ளதாக வைபவமாலையின் கூற்றும் நோக்கத்தக்கது.

இந்நிலையில் போரில் தோற்ற சங்கிலி நல்லூர் கோட்டைக்கு தீ மூட்டிவிட்டு கோப்பாய் கோட்டையில் தங்கினான். பின் அங்கும் போர்த்துக்கீசர் வரவே காட்டில் கரந்துறைந்து 6 நிபந்தனைகளுடன் உடன்பாட்டுக்கு வந்து அதன்படி ஒழுகாமல் அரசன் போர்த்துக்கேயரை எதிர்க்க இறுதியில் காக்கை வன்னியன் செய்த துரோகத்தால் சங்கிலி போர்த்துக்கேயரிடம் சிறைபிடிபட்டு அவர்கள் அவனை காளிகோயில் சந்நிதியில் சிரச்சேதம் செய்து கொன்றனர். மனைவி

தீயில் குதித்து இறந்தாள். என்று யாழ்ப்பாண வைபவமாலை ஆசிரியர் மயில்வாகனப்புலவர், கோப்பாய் வரலாறு கூட்டுறவு ஆசிரியர் க.இ.குமாரசாமி, யாழ்ப்பாண வைபவமாலை மீள்வாசிப்பு ஆசிரியர் க.குணராசா ஆகியோர்

குறிப்பிட்டாலும் வரலாற்றுத்துறை பேராசிரியர்கள் சிலர் இதைமறுத்து சங்கிலிய மன்னன் போர்த்துக்கேயரிடம்பிடிபடவில்லை எனவும் அவனது முடிவு பற்றி தெளிவாக தெரிய வரவில்லை எனவும் குறிப்பிடத்தக்கது.

உசாத்துணை :

- 1) செ.இராசநாயகம் யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம், ஏசியன் எடிக் கேசனல் சர்வீசஸ், புதுடில்லி 1999 (முதற்பதிப்பு 1933, யாழ்ப்பாணம்)
- 2) சபாநாதன் குல (பதிப்பாசிரியர்) மாதகல் மயில்வாகனப்புலவர் எழுதிய யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, இந்துசமய கலாசார அனுபவர்கள் திணைக்களம், கொழும்பு 1995.
- 3) ஞானப்பிரகாசர் சுவாமி யாழ்ப்பாண வைபவமாலை விமர்சனம் தமிழரசர் உலகம் ஏசியன் எடிக் கேசனல் சர்வீசஸ், புதுடில்லி 2003 (முதல்பதிப்பு 1928 அச்சுவேலி).
- 4) குணசிங்கம் முனகர், இலங்கையில் தமிழர் ஒரு முழுமையான வரலாறு (கி.மு300-கி.பி 2000) எம்.வி.வெளியீடு தென்னாசியாவில் மையம் சிட்னி 2008.
- 5) ஜெகந்நாதன். பொ, 1987 “யாழ்ப்பாணத் தமிழரசர் வரலாறும் காலமும்” யாழ் இலக்கிய வட்டம், ஆசீர்வாதம் பிறஸ், யாழ்ப்பாணம்.

விமர்சகர்க்கொரு விண்ணப்பம்

அய்யா! விமர்சகரே
 ஆராய்ச்சி வல்லுநரே
 கொய்யாதீர் என்செடியின்
 கொத்துமலர் கொய்தெடுத்துப்
 பிய்யாதீர் பூவிதழைப்
 பிய்தெடுத்துச் சோதனைகள்
 செய்யாதீர் உமக்கிது நான்
 செய்யுமொரு விண்ணப்பம்.

- கலைவாணன்

வீரசங்கிலியனின் அரண்மனை வாயிலும், யமுனா ஏரியும்

வீரசங்கிலியனின் மந்திரி மனை

யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ப் புலமைப் பாரம்பரியம்

கலாகீர்த்தி,

பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்

தகைசார் தமிழ்ப் பேராசிரியர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,

‘தமிழிலிலே ஹேமாத்திரிகற்பம், இரகு வம்சம், இராமேசர் கிளைவிடுதாது, செகராசசேகரம், பரராசசேகரம், அமுத சாகரம், தக்ஷிணகைலாச புராணம், சிவராத்திரி புராணம், ஏகாதசி புராணம், பரகிதம், புலியூர் யமகவந்தாதி, கல்வளை யமகவந்தாதி, மறைசையந்தாதி, திருவண்ணைக் குறவஞ்சி, திருமாவைக் குறவஞ்சி, திருநாகைக் குறவஞ்சி, திருநல்லைக் குறவஞ்சி, திருநல்லைக் கிள்ளைவிடுதாது, திருநல்லை வெண்பா, திருநல்லையந்தாதி. வேதாந்த சொயஞ்சோதி, நியாயலக்கணம், வீசகணிதம், விரிவகராதி முதலியன யாழ்ப்பாணத்தாராற் செய்யப்பட்டன.

“சிதம்பரத்திலே ஞானப்பிரகாசமென்னுங் குளஞ் செய்வித்தவரும், சமஸ்கிருதத்திலே பெளஷ்கராகம விருத்தி, சிவஞானபோத விருத்தி, சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண தீபிகை, பிரசாத தீபிகை, அஞ்ஞான விவே சனம், சிவயோகசாரம், சிவயோகரத்னம். சிவாகமாதி, மகான்மியசங்கிரகம் என்பவைகளையும், தமிழிலே சிவஞான சித்தி யாருக்கு ஒருரையையும் இயற்றினவரும், திருவண்ணாமலையாதீனத்திற் பலருக்குச் சைவாகமோபதேசஞ் செய்தருளியவருமாகிய ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாசமுனிவர் யாழ்ப்பாணத்தவர்”.

சி.வை தாமோதரம்பிள்ளை தொல் காப்பிய சேனாவரையப் பதிப்பினை வெளியிட்டபோது, அதனைத் தாக்கி, “யாழ்ப்பாணம் ஒரு சிறு நூலேனும் சிற்றூரையேனும் செய்குநர் இல்லாத தேசம்” என்று சென்னையிலிருந்து வெளிவந்த ‘விஞ்ஞானப் பத்திரிகை’யில் எழுதிய நரசிங்கபுரம் வீரசாமி முதலியாருக்கு ‘நல்லறிவுச் சுடர்கொளுத்த’ விழைந்த ஆறுமுகநாவலர் 1868 ஆம் ஆண்டு மேற்கண்டவாறு எழுதினார். அக்காலத்திலே தமிழ்ப் புலமையும் வடமொழிப் புலமையும் பெற்றோராய் யாழ்ப்பாணப் புலவர் பலர் விளங்கியமைக்கு நாவலரின் இக்கூற்றுச் சான்றாகும்.

“புலவர் என்பது அறிஞர் எனப் பொருள் படும். வடநூலார் கூறும் வித்வான் என்பதும் இப்பொருட்டு புலவராவார். இயல், இசை, நாடகம் என்னும் மூன்று தமிழும் முறையே பயின்று ஐந்திலக்கண நெறிகளுந்தழுவிக்கடுங்கவி, இன்பக்கவி, அருங்கவி, பெருங்கவி என்னும் நால்வகைக் கவிகளையும் பாடும் வலியமைந்த அறிஞர் என நிகண்டு நூலார் கூறுவர்” என்று சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப் புலவர் 1916 இல் வெளியிட்ட ‘தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்’ என்ற தமது நூலின் உபக்கிரமணிகையிற் கூறுகின்றார். அதிலிருந்து அக்காலத்து யாழ்ப்பாணத்திற் போற்றப்பட்ட புலமைத் திறன்கள் எவை என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஒரு தமிழ்க் குடியிருப்பு அமைந்திருந்தமைக்கான ஆதாரங்கள் உள்ளனவாயினும், பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுவரை அப்பிரதேசத்தின் தொடர்பான இலக்கிய வளர்ச்சியினை அறிவதற்குரிய சான்றாதாரங்கள் இல்லை. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாண அரசை அமைத்தாண்ட ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஆதரவளித்தனர்; அவர்களுட்கிலர் புலமைத் திறனுள்ளோராகவும் விளங்கினர். அக்காலத்தில் தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது; சரஸ்வதி மகாலயம் என்ற நூல்நிலையம் அமைக்கப்பட்டது; தமிழ் நாட்டுடன் நெருங்கிய தொடர்பு நிலவியது; தமிழ்க் கல்வியும் வடமொழிக் கல்வியும் செழித்தோங்கின. வைத்தியம், சோதிடம், வரலாறு, சமயம் சம்பந்தமாக அக்காலத்தில் எழுந்த நூல்களை நோக்கும்போது புலமைப் பாரம்பரியமொன்று ஏலவே வளர்ந்திருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. “அரசகேசரியிலிருந்து நமது கண்முன்னிருந்த கணேசையர் பரியந்தம் ஓரிலக்கியவழி தொடர்ந்து வந்திருக்கிற தென்பது ஊகிக்கத்தக்கது” என்று பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை கூறுவர். அரசகேசரியாழ்ப்பாண அரசை ஆட்சிபுரிந்த பரராசசேகரனின் (1478-1519) மருகர்; மகாகவிகாளிதாசர் இயற்றிய இரகுவம்சத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர்.

ஆட்சியை ஐரோப்பியர் கைப்பற்றிய பின்னரும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி தடைப்படவில்லை. பழைய மரபுகள் புதிய அனுபவங்களைத் தழுவிக்கொண்டன. சைவ, கிறிஸ்தவ. இஸ்லாமியப் புலவர்கள் பல்வகைச் செய்யுட்களைத் திறமையாகக் கையாண்டு பல்வேறு பிரபந்தங்களை இயற்றினர். வரத பண்டிதர், சின்னத்தம்பிப் புலவர் முத்துக்குமார கவிராசர், ஆறுமுகநாவலர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, சபாபதி நாவலர், சிவசம்புப் புலவர், அ.குமாரசுவாமிப் புலவர்,

புலவர் சுப்பையனார், வி.கனகசபைப்பிள்ளை, அசனாலெப்பைப் புலவர், நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, சோமசுந்தரப் புலவர், வித்துவ சிரோமணி சி.கணேசையர் முதலானவர்களுடைய பங்களிப்புகள் யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ்ப் புலமை பெற்ற பரிமாணங்களைக் காட்டுவனவாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த பல தமிழ்ப் புலவர்களும் அறிஞர்களும் தம் இல்லங்களிலும் கோவில்களிலும் அறிவுப் பரிவர்த்தனையில் ஆர்வத்தோடு ஈடுபட்டனர். புலமையை வளர்ப்பதற்கும் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட அவர்கள் மத்தியில் வியக்கத்தக்க நெருக்கமான தொடர்பாடல் நிலவியது. சந்தேகங்களை நீக்கி வேண்டிய விடயங்களைத் தெளிவுற அறிந்துகொள்வதற்கும் தெளிவுதர வெளியிடுவதற்கும் இயன்ற எல்லா எத்தனங்களையும் அவர்கள் மேற்கொண்டனர். தவறுகளைக் கண்டிப்பதிலும் திறமைகளை மெச்சுவதிலும் அவர்கள் முன்னின்றமை புலமை வளர்ச்சிக்கு உரமளிப்பதாயிற்று.

த. கைலாசபிள்ளை ஆரம்பித்த யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்கம், ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம், கோப்பாய் ஆசிரியர்பயிற்சிக்கலாசாலை, திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலை, பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை நடாத்திய காவிய பாட சாலை முதலான நிறுவனங்களும் தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணப் புலமை வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாயின. உதயதாரகை, இந்து சாதனம், ஞானப்பிரகாசம், சன்மார்க்க போதினி, விவேகானந்தன் முதலான, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி முதல் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த, பத்திரிகைகளும் தமிழ்ப்புலமை பட்டை தீட்டப்படுவதற்குக் களம் அமைத்துத்தந்தன.

சைமன் காசிச் செட்டி 1859 இல் வெளியிட்ட ‘தமிழ் புரூராக்’ என்ற நூலிலும்

அ.சதாசிவம்பிள்ளை 1886 இல் வெளியிட்ட பாவலர் சரித்திர தீபகத்திலும் யாழ்ப்பாணப் புலவர் சிலரைப் பற்றி எழுதப்பட்டது. அ.குமாரசுவாமிப் புலவர் 1916 இல் வெளியிட்ட 'தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்' என்ற நூலின் வாயிலாகப் பல புலவர்களைப் பற்றி அறிய முடிகிறது. ஆ.முத்துத் தம்பிப்பிள்ளை 1922இல் வெளியிட்ட 'ஈழமண்டலப் புலவர் சரித்திரத்திலும் சி.கணேசையர் 1939 இல் வெளியிட்ட 'ஈழநாட்டுத் தமிழ் புலவர் சரித்திரம்' என்ற நூலிலும் யாழ்ப்பாணத்துப் புலவர்பலரைப் பற்றிய தெளிவான செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

யாழ்ப்பாணப் புலவர்கள் பல செய்யுள் வகைகளைக் கையாண்டு அகவல், அந்தாதி, இரட்டை மணிமாலை, உலா, ஊஞ்சல், கலம்பகம், கும்மி, குறவஞ்சி, கோவை, தாலாட்டு, தூது, நான்மணிமாலை, பதிகம், பள்ளு, பிள்ளைத்தமிழ், புராணம், மும்மணி மாலை முதலான பிரபந்தங்கள் பலவற்றைப் புனைத்துள்ளனர். பழந்தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண, நூல்களைப் பதிப்பிப்பதிலும் தமிழ் நாட்டவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்தார் வழிகாட்டிகளாய் அமைந்தனர். அந்த வகையில், செல்லுக்கு இரையாகக் கிடந்த பழைய ஏட்டுப் பிரதிகள் பலவற்றை முயன்று சேகரித்துப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்த சி.வைவ தாமோதரம்பிள்ளை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். நூல்களைப் பிழையின்றிப் பதிப்பித்த ஒரு பாரம்பரியம் யாழ்ப்பாணத்திலே தழைத்தது. தமிழ்நாட்டுப் பதிப்பு முயற்சிகளின் போதும் பல ஏட்டுப் பிரதிகள் இங்கிருந்து தருவிக்கப்பட்டன.

இலக்கிய, இலக்கண உரையாசிரியர்கள் பலர் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பெருமை சேர்த்தனர். பதவுரைகளும், பொழிப்புரைகளும், குறிப்புரைகளும், விரிவுரைகளும் புத்துரைகளும் ஆராய்ச்சியுரைகளும் அவர்களால் எழுதப்பட்டன. ஆறுமுகநாவலர், சிவசம்

புப் புலவர், குமாரசுவாமிப் புலவர், கணேசையர், நவந்தகிருஷ்ணபாரதியார், அருளம்பலவாணர் முதலியோர் அவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கோராவர். செய்யுள்களை இலேசாக இயற்றும் ஆற்றல் பெற்ற புலவர் வசனநடையில் எழுத இயலாதவர்களாய் இருந்த ஒரு சூழ்நிலையில், தமிழ் வசனநடை வளர்ச்சிக்குக் காத்திரமான பங்களிப்பினை யாழ்ப்பாணப் புலவர் வழங்கினர். பரந்த தொடர்பாடலை வேண்டிச் சமய விளக்கத்துண்டுப் பிரசுரங்களையும் கண்டனங்களையும் வெளியிட்டவரும், பாட நூல்கள் சிலவற்றை ஆக்கியவரும், பெரிய புராண வசனம், திருவிளையாடற் புராண வசனம் ஆகியவற்றை எழுதியவருமான ஆறுமுகநாவலர் 'வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்' என்று போற்றப்பட்டார்.

இலக்கணப் புலமையும் யாழ்ப்பாணத்தில் சிறந்து விளங்கியமைக்கு ஆறுமுகநாவலரின் நன்னூல் விருத்தி, இலக்கணச் சுருக்கம் ஆகிய நூல்களும் குமாரசுவாமிப் புலவரின் இலக்கண சந்திரிகை, வினைப் பகுபதவிளக்கம், தண்டியலங்கார உரை, யாப்பருங்கலக்காரிகை உரை, நம்பியகப் பொருள் உரை ஆகியனவும் கணேசையரின் தொல்காப்பிய எழுத்து, சொல், பொருள் அதிகார உரைகளும் போதிய சான்றுகளாகும். யாழ்ப்பாணத்தில் ஓர் இலக்கணப் புலவர் பரம்பரையைத் தோற்று வித்த பெருமை குமாரசுவாமிப் புலவரையும் அவரது மாணவரான கணேசையரையும் சாரும். இந் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இலக்கண விடயங்கள் சம்பந்தமாகத் தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகளில் இடம் பெற்ற விவாதங்களிலும் யாழ்ப்பாணப் புலவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கதளவுக்கு கலந்து கொண்டனர்.

பழைய நிகண்டுகள் சாதாரண மக்களுக்குப் பயன்படமாட்டா வென்று உணரப்பட்டபோது அகராதி முயற்சிகள்

முன்னெடுக்கப்பட்டன. அத்துறையிலும் முன்னோடி முயற்சிகளை மேற்கொண்டவர்கள் யாழ்ப்பாணப் புலவர்களே. தமிழ்நாட்டு அகராதி முயற்சிகளுக்கு அவர்களுடைய உதவி வேண்டப்பட்டது. உவின்சிலோ பாதிரியார் சென்னையில் 1862 இல் வெளியிட்ட அகராதிக்கு அவர்கள் சொற்களைச் சேகரித்து ஒழுங்குபடுத்தி உதவினர். 1937இல் வெளியிடப்பட்ட மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதிக்கு முன்னோடியாக 1832 இல் வெளியான யாழ்ப்பாண அகராதி அமைந்தது. நல்லூர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் 1938-1946 காலப்பகுதியில் சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதியின் ஆறுபாகங்களை வெளியிட்டுத் தமிழிற்சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சிக்கு வழி கோலினார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி முதல் இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலிருந்தும் வெளிவந்த புலமைசார் பத்திரிகைகளில் யாழ்ப்பாணப் புலவர்களாலும் அறிஞர்களாலும் எழுதப்பட்ட இலக்கியம், இலக்கணம் சமயம் சார்பான ஏராளமான கட்டுரைகளை மேலோட்டமாகத் தானும் நோக்குமிடத்துப் புலமைப் பாரம்பரியமொன்று யாழ்ப்பாணத்தில் வேரூன்றிச் செழித்தபான்மை புலப்படும். தமிழ்நாட்டிலிருந்து வெளிவந்த செந்தமிழ், ஞானசேகரம், வைசியமித்திரன், இந்துமதாபிமானி, ஸ்ரீலோகரஞ்சனி, லோகோபகாரி முதலான இதழ்களில் அவர்கள் எழுதினார்கள். 'செந்தமிழ்' இதழ்களில் குமாரசாமிப் புலவரும் கணேசையரும் நிறைய எழுதியிருக்கிறார்கள். எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளையும் கண்டனங்களையும் நோக்குமிடத்து, எடுத்துக்கொண்ட விடயத்திலும் அதனை வெளியிடும் மொழியிலும் அவர்களுக்கிருந்த ஆற்றலை மட்டுமன்றி, அவ்வாற்றலின் அடியாகப் பிறந்த தன்னம்பிக்கையினையும் அத்தன்னம்பிக்கையினடியாக எழுந்த

அஞ்சாமையினையும் துலாம்பரமாகக் காண முடியும்.

போலிப் புலமையினையும் தவறுகளையும் கண்டவிடத்துத் தயங்காது, நிர்ந்தாட்சண்யமாகக் கண்டித்த தன்மையாழ்ப்பாணப் புலமைப் பாரம்பரியத்தின் மதிப்பினைக் காட்டுவதாயிற்று. பொருளையோ பிரசித்தியையோ செல்வாக்கு மிகுந்தோர் உறவையோ வேண்டி அப் புலவர்கள் விட்டுக் கொடுத்துச் சமரசம் செய்து கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. புலமை விருத்தியையே அவர்களுட்பெரும்பாலானோர் தங்கள் தலையாய பூட்கையாய் வரித்துக் கொண்டனர். "பிழைகளைக் காணும் அறிஞர்கள் செந்தமிழ் முதலிய பத்திரிகைகளில் அவைகளைப் பிரகடனஞ் செய்தல் நன்று. பிழை கூறல் அவமானஞ் செய்தலன்று, அது சன்மானமாய் நமக்குப் பயன்படும். கற்போர் பிறர்க்கும் பயன்படும். திருத்தமும் பலவாகும். பிழைதிருத்தப்பட்டதென்று யாம் பிரகடனஞ் செய்த யாப்பருங்கலக்காரிகை சிலவருடங்களின் பின்னர் நோக்குழிப் பிழையுடையதாகிப்பின்னுந்திருத்தப்பட்டுப் பிரகடனமாயிற்று" என்று குமாரசுவாமிப் புலவர் கூறியுள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

சிறுநிலப் பரப்பில் செறிந்தும் நிலத்தோடொட்டியும் மக்கள் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணத்திலே சமூகவாழ்விலும், மொழியிலும், இலக்கியத்திலும் கட்டுப்பாடுகளும் பாரம்பரியங்களும் மிகுதியாகப் பேணப்பட்டன என்பது உண்மை தான். யாழ்ப்பாணக் கலாசாரம் கந்தபுராணக் கலாசாரம் என வர்ணிக்கப்படுமளவுக்குச் சைவத் தமிழுணர்வு மேலோங்கிக் காணப்பட்டதும் உண்மைதான். ஆயினும், யாழ்ப்பாணப் புலமைப் பாராம்பரியத்தின் சமய உணர்வு, மரபுகளையும் கட்டுப்பாடுகளையும்

ஒழுக்க சீலங்களையும் வலியுறுத்தப் பயன்
படுத்தப்பட்ட அளவுக்கு அரசியல் அனு
கூலங்களையோ, சுய இலாபங்களையோ
அடைவதற்காகப் பாவிக்கப்படவில்லை
என்றே தோன்றுகிறது. சைவப் புலவர்கள்
மட்டுமன்றி, இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவப்

புலவர்களும் பல்வகைச் செய்யுள் முயற்சி
களிலும் பிரபந்த முயற்சிகளிலும் ஒத்த
ஆர்வமுடையோராகவும் புலமைத் திறனைப்
பரஸ்பரம் மெச்சிப் பாராட்டும் மனப்பக்கு
வமுடையோராகவும் பெருமளவுக்கு
விளங்கியமை கவனத்துக்குரியது.

தமிழின் இனிமை

கனியிடை ஏறிய சளையும் - முற்றல்
கழையிடை ஏறிய சாறும்,
பனிமலர் ஏறிய தேனும், - காய்ச்சுப்
பாகிடை ஏறிய சுவையும்,
நனி பசு பொழியும் பாலும் - தென்னை
நல்கிய குளிர்ளநீரும்,
இனியன என்பேன் எனினும் - தமிழை
என்னுயிர் என்பேன் கண்டீர்!

- பாவேந்தர் பாரதிதாசன் (1891 - 1964)

பொங்குங் கவிதை பொலிந்து

என்னோ யகற்ற எரிதணலே யானாலுந்
தின்னாய் மருந்தென்றாற் றின்னுவாள்!

- தன் நேரில்

தங்கத் தமிழ் பழக்கித் தந்தவளைப் பாடவெனிற்
பொங்கும் கவிதை பொலிந்து!

சி. தில்லைநாதன்
இளங்கதிர், 1960 - 1961

பேராசிரியர் ஆ. வே. பார்வையுடைய பத்திரிகை

முருகேசு கௌரிகாந்தன்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

பேரனின் (பாட்டனார்) பெயரை உடையவன் பேரன்” என்றவாறு தமது தந்தை வழிப் பேரனாரின் பெயர் சூட்டப் பெற்ற பெருமைக்குரியவர் அமரர் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளையவர்கள். சைவமுந்தமிழும் ஒன்று கலந்த திருப்பெயரைக் கொண்ட பேராசிரியரவர்கள் அவற்றை அர்த்தப்படுத்தும் வகையில் வாழ்ந்து காட்டிய மேன்மையாளர். நவீனத்துவத்தை, மரபில் நின்று கொண்டு விளக்கம் செய்யும் அவர் முயற்சி அவர் தமது பெயரை “ஆ. வே.” என எழுதியகாலத்திலிருந்து ஆரம்பித்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகின்றது. இவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே மாணவனாக இருந்தபோது, வெளிவந்த “இளங்கதிர்” பத்திரிகை ஆண்டுமலர் (1957 - 1958) இவரைத்தான் ஆசிரியராகக் கொண்டிருந்தது. இதிலே பிரசுரிக்கப் பெற்ற இவரின் முதலாவது கட்டுரையான “விஞ்ஞான முறையில் கொள்கைகளின் தோற்றம்” என்பதில்தான் முதன்முதலாகத் தமது பெயரை “ஆ. வே” என்று எழுதியுள்ளார். அதன்பின்னர் ஒரு தடவை பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் அவர்களிடம் காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் ஒருவர் தெரிவித்த “ஆ. வே எதிர்மறைக் கண்ணதாகும்” எனும் கூற்றில் உண்மையிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. “அன்னம் ஆ. வே” (நன். 38) என்றபடி அன்னத்தைப் போலவும் பசுவைப் போலவும் கற்றுத் தமிழ்ப்பணியாற்றிய பேரறிஞர் அவர். இச்சான்றோனின் வாழ்வையும் பணிகளையும் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் தமிழ்மன்றத்தினர் இவ்வாண்டு எடுக்கும் முத்தமிழ் விழாவின் போது சிந்திப்பது பயனுடையது.

பிறப்பு

தமிழ்ப் புலமையாளர் பலரை ஈந்த யாழ் புலோலி மண்ணிலே 1936 ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை 21 ஆம் நாள் சமயப்பற்று மிகுந்த பெரியார் வேலுப்பிள்ளை ஆழ்வாப்பிள்ளை (1902-1982) உமையாத்தைப்பிள்ளை (1917-1991) தம்பதிகட்குத் தலைமகனாக அவதரித்தார். இவரின் நட்சத்திரம் - அவிட்டம், இராசி - மகரம். சுப்பிரமணியப் பிள்ளை (1946-2014), திருமதி பரமேஸ்வரி சிவகுமாரன் ஆகியோர் இவரின் உடன்பிறப்புக்கள். இலங்கை வரலாற்றிலே கூறப்படும் “சிங்கைநகர்” என்பது இவரின் தாய் மனைப் பெயர்.

குடும்ப வாழ்வு

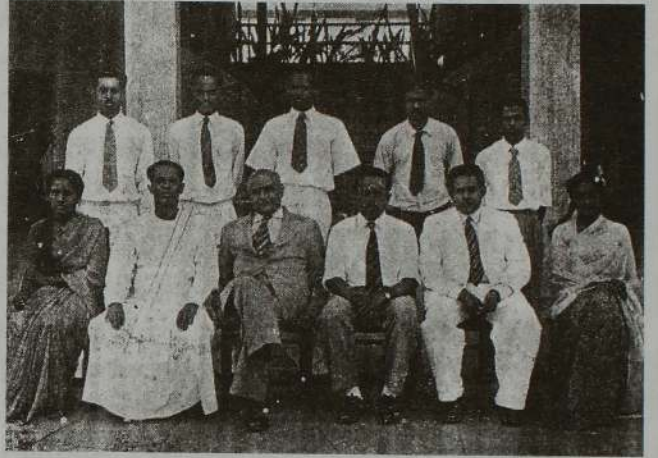
புலோலியைச் சேர்ந்த சின்னையா வள்ளியம்மை தம்பதியினரின் புதல்வி மீனாட்சியவர்கள் அருந்துணைவி. 1968 இல் பேராசிரியர் இவரைக் கைப்பிடித்தார். பல்வைத்திய நிபுணர் கலாநிதி திருமதி சிவப்பிரியை கேதீசன் (அமெரிக்கா), தகவல் தொழில் நுட்ப நிபுணர் திரு. அருளாளன் (கனடா) ஆகிய இருவரும் நன்மக்கள். இளங்கோ, வன்னி இருவரும் இவரின் பேரப்பிள்ளைகள்.

கல்வியும் தொழிலும்

ஆ. வே. அவர்கள் எஸ். எஸ். சி. வரை புலோலி ஆண்கள் பாடசாலையிலும் (வேலாயுதம் ம.வி.) எச். எஸ். சி. கல்வியை பருத்தித்துறை ஹார்ட்லிக் கல்லூரி (Hartley College) இலும் பயின்று அங்கிருந்து இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று, தமிழைச் சிறப்புப்பாடமாக எடுத்து, 1959 இல் முதலாம் வகுப்பில் (Top Class) சித்தி பெற்றார். பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை (1903-1968), வி. செல்வநாயகம் (1907-1973), கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் (1924-1989), கலாநிதி ஆ. சதாசிவம் (1926-1988), கலாநிதி ச. தனஞ்சயராச சிங்கம், (1933-1977) திரு. சி. முருகவேள் (1930-2014) ஆகியோர் இவரது தமிழ்ப்பாட ஆசான்கள்.

சைவ நெறித் தொண்டர் கழகத்தின் ஆணையாளர் திரு. கணபதி மகேசன் (1932) பேராசிரியர் அமரர் ந. பாலகிருஷ்ணன் முதலானோர் வேலுப்பிள்ளை அவர்களுடன் ஹார்ட்லிக் கல்லூரியிலும் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் முதல் வருடத்திலும் ஒன்றாகக் கற்றவர்கள். பேராசிரியர் காலமானதை அறிந்து யாழ்ப்பத்திரிகையிலே (வலம்புரி, 04.11.2015) எழுதிய கட்டுரையினைப் படித்த அவரின் மேற்படி நண்பரான மகேசன் அவர்கள் 05.11.2015 அன்று எமக்கு எழுதி அனுப்பிய திருமுகத்தில் பேராசிரியரின் ஆளுமையைப் பற்றிப்பின்வருமாறு இரத்தினச்

சுருக்கமாக எழுதியுள்ளார். “ஆ. வே. ஒரு மேதை. அபார Memory power . ஒரு நூலை ஒரு முறை படித்த அப்படியே திருப்பிச் சொல்லும் வல்லமை வாய்ந்தவர். அவர் கண்டபடி கதைப்பதை விடுத்து ஆழமான ஆராய்ச்சிகளிலே ஈடுபட்டிருந்தவர். அதனால் எவரும் எழுத முன்வராத பல நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்.”

ஆ. வே. இளங்கதிர் (1957-1958) சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக இருந்தபோது

பட்ட மேற்படிப்பு

பேராசிரியர் ஆ. வே. அவர்களின் பட்ட மேற்படிப்பு என்ற வகையில் அவரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுகளைக் குறிப்பிடலாம். இவர் சென்றிருக்கக்கூடிய இலங்கை சிவில் சேவையினைத் தியாகம் செய்துதான் தமது ஆய்வுகளை மேற்கொண்டிருந்தமை இவ்விடத்தில் குறிப்பிடப்பட வேண்டியதொன்று. 1961 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் நடைபெற்ற சிவில் சேர்வீஸ் (Ceylon Civil Service) போட்டிப் பரீட்சையில் இ. பாஸ்கரலிங்கம் முதலான ஐவருடன் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களில் பேராசிரியரும் ஒருவர். அந்தத் திசையில் ஆ. வே. சென்றிருந்தால் நீண்ட காலம் பொருள்வருவாய், அதிகாரம், அந்தஸ்து என்பவற்றுடன் வாழ்ந்திருக்கலாம். அவ்வழி அவர் செல்லாததினால் தமிழாய்வுலகம் மிகுந்த நன்மைகளை அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டது.

இவரின் முதலாவது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வு பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் மேற்பார்வையில் “சடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியனதும் மாறவர்மன் குலசேகரனதும் சாசனங்களின் மொழிநடை” என்ற தலைப்பில் 1962 இல் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகும். இந்த ஆய்வுதான் 1972 இல் Pandya Inscriptions - A Language Study எனும் நூலாக வெளிவந்தது. இதற்கான டாக்டர் பட்டம் தான் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தினால் தமிழ்த்துறையிலே வழங்கப்பட்ட முதலாவது பட்டமாகும். (இதற்கான பட்டமளிப்பு விழாவின் போதுதான் சேர் பொன். இராமநாதனின் மருகரும் பெரும் தமிழ்க் கல்விமானுமாகிய திரு. சு. நடேசபிள்ளை B.A, B.L (1895-1965) அவர்களுக்கும் கௌரவ இலக்கிய கலாநிதிப்பட்டம் வழங்கப்பட்டது) தொடர்ந்து ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகம் (Oxford) சென்று திராவிட மொழியியலறிஞர் பேராசிரியர் தோமஸ் பரோவின் (T. Burrow) வழிகாட்டலில் “கி. பி 800-920 காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த சாசனங்களின் தமிழ்மொழி நடை” எனும் பொருளில் ஆய்வு செய்து 1964 ஆம் ஆண்டு இரண்டாவது கலாநிதிப்பட்டத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

பேராசிரியர் தோமஸ்பரோ, கலாநிதி பொ. பூலோகசிங்கம் ஆகியோருடன் பேராசிரியர் ஆ. வே.

இதுவே 1976 ஆம் ஆண்டு “Study of the Dialects in Inscriptional Tamil” எனும் நூலாக வெளிவந்தது. மேலும் இவர் எடின்பரோ பல்கலைக் கழகத்திலே மொழியியற் பேராசிரியர் ஆஷர் / (R. E. Asher) அவர்களிடமும் பயிற்சி பெற்றவர்.

தொழில் வாழ்வு

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே இவருக்கு 1959 இல் துணைவிரிவுரையாளர் நியமனம் கிடைத்தது. 1964 இல் இங்கேயே இவருக்கு விரிவுரையாளர் நியமனம் கிடைத்தமை

பேராசிரியர்களான இரா. வை. கனகரத்தினம், சி. தீல்லைநாதன், ஆ. சதாசிவம், சி.பத்மநாதன், பொ. பூலோகசிங்கம், ஜேர்மன் கணபதிப்பிள்ளை என்போருடன் ஆ.வே.

தொடர்ந்து ஐந்து தசாப்தங்கள் வரை அங்கும் வேறு பல பல்கலைக்கழகங்களிலும் பணியாற்றும் சந்தர்ப்பத்தை வழங்கியது. 1983 ஆம் ஆண்டு வரை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலே (University of Peradeniya) பணியாற்றினார். 1976 ஆம் ஆண்டு இணைப் பேராசிரியராக (Associate Professor) நியமனம் பெற்றார். 1977 தொடக்கம் 1983 வரை தமிழ்த்துறைத் தலைவராகப் பணியாற்றினார்.

அதன் பின்னர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலே 1984 தொடக்கம் 1990 வரை தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றினார். 1990 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2000 ஆம் ஆண்டுவரை சுவீடன் “உப்சாலா” பல்கலைக் கழகத்தின்

(Uppsala) சமய வரலாற்றுத்துறையிலே விருந்து நிலைப் பேராசிரியராக (Guest Professor) பணியாற்றினார். இங்கு பணியாற்றிய காலத்திலே இலக்கியம், கல்வெட்டு என்பவற்றின் துணைகொண்டு தமிழர் சமயம் தொடர்பாக இவரால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட ஆய்வுக்காக அப்பல்கலைக் கழகம் 1996 ஆம் ஆண்டு இவரின் அறுபதாவது வயதிலே இவருக்கு கௌரவ கலாநிதிப் பட்டத்தை வழங்கிக் கௌரவித்தமை குறிப்பிடத் தக்கது. “ஞானசம்பந்தருடைய சமண, பௌத்த கண்டனம்” “நாவுக்கரசருக்கு சைவத்தில் உள்ள இடம்” “சுந்தரருடைய சைவம் பற்றிய பார்வை”, “மணிவாசகருடைய பௌத்த கண்டனம் பற்றிய ஆய்வு” என்பனவற்றை உள்ளடக்கிய வகையிலேயே இவருடைய ஆய்வு அமைந்திருந்தது.

பேராசிரியர் ஆ. வே. அவர்களின் அருமை பெருமைகளை உணர்ந்தவர்களில் யாழ் பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னாள் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் அழகையா துரைராசா (1934-1994) அவர்களும் ஒருவர். இவர் அமரத்துவம் அடைவதற்குச் சில தினங்களுக்கு முன்பு “உப்சாலா” சென்று பேராசிரியரை யாழ் வந்து பணியாற்றுமாறு கேட்டுக்கொண்டதற்கு இணங்கி 1995 இல் யாழ்வந்து நான்கு மாதங்கள் வரை பணியாற்றி மீண்டும் சுவீடன்திரும்பினார். 2000 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்கா சென்று முதலில் வேர்ஜினியப் பல்கலைக்கழகத்திலும் (University of Virginia) பின்னர் மூன்று ஆண்டுகள் அரிசோனாப் பல்கலைக் கழகத்திலும் (Arizona State University) சமய, வரலாற்றுத்துறையில் சிறப்பாகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றார். அரிசோனா மாநிலப் பல்கலைக்கழகத்திலே பணியாற்றிய காலத்திலே 2008 இல் இவரால் “தமிழர் சமய மரபு” (Religious Traditions of The Tamils) என்ற தலைப்பில் 15 பக்கங்களில் விரிவானதும் பயனுள்ளதுமான ஆங்கில மொழி மூலக் கட்டுரை எழுதப்பெற்று “திருவுடையார்”

என்ற மலரில் வெளிவந்துள்ளது. இதிலே கி.மு 100 இல் இருந்து நவீன காலம் வரை காலங்கள் உரிய முறையில் பகுத்து எமது சமய மரபுகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

கற்றல் கற்பித்தல்

“பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் நூலைப் படிப்பதில்லை; நூலைப் பற்றித் தான் படிக்கின்றார்கள்.” என்று பல தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் பண்டிதர் சிலர் கூறிய கருத்தினைப் பொய்ப்பித்தவர்களில் பேராசிரியர் ஆ.வேயும் ஒருவர். பேராசிரியரும் பல்கலைக்கழகத்திலே பேரறிஞர் பலரிடம் மாணவனாக இருந்து கற்றுத்தான் இந் நிலைக்கு வந்தவர். இவரிடம் கற்ற மாணவர் பலர் இலங்கையிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலே தமிழ் கற்பித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். ‘நூலைப் பற்றியும் படிக்கவேண்டும் நூலையும் படிக்கவேண்டும் என்பதுதான் பேராசிரியரின் கற்றல் கற்பித்தற் கோட்பாட்டின் அடிப்படையாக இருந்தது. இதனை அவரின் மாணவர் பரம்பரையிலும் காண்கின்றோம்.

பேராசிரியரின் மாணவரான கலாநிதி க. அருணாசலம் அவர்களின் திருமணத்தின்போது பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் குடும்பத்தினருடன் பேராசிரியர் ஆ.வே. அவர்களின் குடும்பம்.

நயத்துடன் கற்பிக்கும் திறன் (Art of Teaching) பேராசிரியரிடம் பெரிதும் இருப்பதில்லையென்று அவரின் வகுப்பறைக்

கற்பித்தலைப் பற்றி இவரின் மாணவர் பலர் கூறியதையும் கேட்டிருக்கிறேன். அதனைப் பேராசிரியர் தெரிந்து கொள்ளாமலிருந்தார் என்றுமில்லை.

பேராசிரியரின் கற்பித்தல் பற்றி இவரின் மாணவர்களில் ஒருவரான பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன் அவர்கள் எழுதுகின்ற போது, “பேராசிரியர் அவர்களின் வகுப்பறைக் கற்பித்தல் பற்றியும் பல்வேறு விமர்சனங்கள் உண்டு. எனினும் அழகியல் சார்ந்து கற்பித்து மாணவர்களை குதூகலமாக விரிவுரை மண்டபத்திற்குள்வைப்பதைவிட ஆங்காங்கே மிக முக்கியமான ஆய்வுக்கருத்துக்களைச் சொல்லி மாணவர்களைத் தூண்டித் துலங்கச் செய்வதும் இன்னொரு வகை. இந்த இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவர் இவர்”

(தினக்குரல், 08.11.2015, பக். B. 6)

பேராசிரியரது இன்னொரு மாணவரான பேராசிரியர் கி. விசாகரூபன் அவர்கள் எழுதுகையில் “உரிய நேரத்திற்கு விரிவுரைக்கு வரும் பேராசிரியர் எப்போதும் தன்னுடன் சில நூல்களை எடுத்துவரும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். தான் நிகழ்த்தும் விரிவுரைகளுக்கு உசாத்துணையாகப் பல்வேறு நூல்களைப் பட்டியற்படுத்துவார். விரிவுரைகளில் வீண்வார்த்தைகளைக் கலக்க மாட்டார். தான் கற்பிக்கும் பாடத்தில் தெளிவும், தாடனமும் பேராசிரியரது விரிவுரையில் மிளிரும். பிறபேராசிரியர்களது விரிவுரைகளில் கிடைக்கும் இருவழித் தொடர்பாடல் (Two way Communication) இவரது விரிவுரைகளில் கிடைக்காததாயினும் அந்த மேதையிடம் பாடம் கேட்டதைப் பாக்கியமாகப் பார்த்தேன். (யாழ் தினக்குரல், 08.11.2015, பக். 14)

1983 ஆம் ஆண்டு பேராசிரியர் பேராதனையிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாற்றம் பெற்று வந்த காலத்திலிருந்து நேரடியாகப் பேராசிரியருடன் எமக்குத் தொடர்பு

ஏற்பட்டுப்படிப்படியாக வளர்ந்தது. புலோலி, அரியாலை, கச்சேரியென்று அவர்வதியும் இடங்களெல்லாம் சென்று அவருடன் நீண்ட நேரம் கலந்துரையாடி, இலக்கண, இலக்கியம் தொடர்பான ஐயங்களைக் கேட்டுத் தெளிந்து அவரே என்னையும் தனது மாணவன் என்று எழுதக் கூடிய அளவுக்குப் பழகினேன். பேராசிரியரின் உரையென்று யான் நேரடியாகக் கேட்டவை அவர் நிகழ்த்திய நினைவுப் பேருரைகள் தான். எனது பார்வையில் பேராசிரியர் ஆ. வே. யின் விரிவுரைகளை விட அவரின் எழுத்துக்கள் பெறுமதியானவை. அதனை விடவும் சுகமானது அவருடன் நெருங்கியிருந்து உரையாடும் பாக்கியத்தைப் பெற்றிருப்பது இங்கே கடைசியாகச் சொன்ன - பலருக்குக் கிடைக்காத பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. கற்றல் - கற்பித்தலிலே முக்கியத்துவம் பெறும் ஆளிடைத் தொடர்பு (Interpersonal Releation Ship), ஆளகத் தொடர்பு (Intrapersonal Releation Ship) இங்கே விளக்கம் பெறுவதனையும் காண்கிறோம். இது பற்றி மூதறிஞர் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் அவர்கள் எழுதியமையினையும் எடுத்துக்காட்டுவது பொருத்தமானது. “அவருடன் (பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை) நெருங்கிப் பழகுவது இயலாத காரியம் என்று பலருக்குத் தோன்றும். அவர் ஒதுங்கி இருப்பவர் என்பது உண்மைதான். ஆனால் அவரைப் புரிந்து கொண்டு அவருடன் உரிமையுடன் பழகினால் இவருடைய கள்ளங்கபடமற்ற எளிமையான போக்கினை உணர்ந்து கொள்ளலாம்”

(தினக்குரல், 13.12.2015 பக். 14)

எழுத்துப் பணிகள்

பேராசிரியர் ஆ. வே. அவர்கள் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் பாண்டித்தியமுடையவர் என்பதினை இவ்விரு மொழிகளிலும் இவரால் எழுதப்பெற்ற ஆக்கங்கள் புலப்படுத்துகின்றன. இவை நூல்வடிவிலும் கட்டுரைவடிவிலும் உள்ளன. இலக்கணம், இலக்கிய வரலாறு, சாசனவியல்,

சமயம் எனும் துறைகள் சார்ந்தனவாக இவரது நூல்கள் உள்ளன. இவ்வகைப் பாட்டில் “தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம்” (1966, 1979, 2007), “தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும்” (1969, 1978, 1999, 2004, 2010)”, “சாசனமும் தமிழும்” (1971, 2011), “தமிழர் சமய வரலாறு” (1980, 1985, 2011), “ஈழத்துப் பழைய இலக்கியங்கள் வரலாறு தேடல்” (2009), “ஈழத்து அறிஞர் ஆளுமைகள்” (2010), “சைவ சமயம் அன்றும் இன்றும் இங்கும்” (2013) என்பன தமிழில் இதுவரை வெளிவந்த நூல்களாகும். இன்று இவை யாவற்றையும் “குமரன் புத்தக இல்லம்” வெளியிட்டு வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இந் நூல்களின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றிச் சுருக்கமாக நோக்குவோம். பேராசிரியர் ஆ.வே. அவர்கட்கு மரபிலக்கணத்திலும் மொழியியலிலும் உள்ள தேர்ச்சியினை இவரது “தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம்” எனும் நூலில் கண்டு கொள்ளலாம். தொல்காப்பியர், பவணந்தியார் தொட்டு ஆறுமுகநாவலர் வரையுள்ள இலக்கண ஆசிரியர்களதும் இலக்கண உரையாசிரியர்களதும் தேவையான இலக்கணக் குறிப்புக்களை பொருத்தப்பாடு நோக்கிக் கற்பதற்கும் டாக்டர் P. S. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, பேராசிரியர்களான ரா.சீனிவாசன், எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை (1891-1956), மு. வரதராசன் (1912-1974), பேராசிரியர் தெ. பொ. மீ, வீரமாமுனிவர் (1680-1746), கால்டுவல் (1813-1891), தோமஸ்பறோ, கமில் சுவெலிபில் போன்ற மொழியியலாளர்களது கருத்துக்களைக் கொண்டு இலக்கணத்தைத் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் கற்பதற்கும் இந்நூல் கருவியாக அமைகின்றது.

வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் அரும் பெரும் முயற்சியினை எடுத்துக்காட்டும் அடுத்த நூல் “தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும்” என்பதாகும். சிந்தனாபூர்வமான கருத்தியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு காலங்கள் பகுக்கப்பட்டு, ஏற்ற அடிக் குறிப்புக்களுடன்

இலக்கிய வரலாற்றுக்கு விளக்கம் தரும் அரிய தொரு ஆய்வு நூலாக இந்நூல் திகழ்கின்றது.

தமிழோடு தொடர்புடைய கலைகளைப் பயில்பவர்களுக்கு அருந்துணையாக விளங்கும் இன்னொரு முக்கியமான நூல் இவரின் “சாசனமும் தமிழும்” என்பதாகும். சாசனக் கல்வி எவ்வகையில் தமிழ்க்கல்விக்கு உதவுகின்றது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாக இது அமைகின்றது.

பேராசிரியரின் இந்து சமயம் தொடர்பான விரிந்ததும் ஆழமானதுமான அறிவினையும் உளவியல் அறிவினையும் தமிழ்ச் சைவப் பற்றையும் துடிப்புமிக்கதும் கவர்ச்சியானதுமான உரைநடையினையும் கொண்டதுமான சமய வரலாறு மற்றும் சைவசமயம் சார்ந்த இரண்டு நூல்கள் ‘தமிழர் சமய வரலாறு’ சைவசமயம் அன்றும் இன்றும் இங்கும் என்பனவாகும். இவற்றிலே தமிழர் சமயம் அறிவியல் பூர்வமாகப் பார்க்கப்படுகின்றது. இயன்றளவு சமய நம்பிக்கைகளைப் பேணும் வகையில் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

“தமிழர் சமய வரலாறு” வெளிவந்த போது தமிழகத்தைச் சேர்ந்த அரங்க சீனிவாசன் என்ற விமர்சகர் தமது மதிப்புரையொன்றில் “ஒவ்வொரு கட்டுரையும் ஆசிரியரின் ஆய்வுத் திறனைக் காட்டுவதாக உள்ளது. இதுவரை யாருங்காணாத புதிய கோணங்களில் தமிழர் சமய வரலாற்றையும் வளர்ச்சியையும் இந்நூலில் காட்டியுள்ளார். இந்நூல் தொட்ட இடமெல்லாம் அறிவு சுரக்கின்றது. தமிழர் சமயவரலாறு மட்டுமல்ல தமிழ்ப்பண்பாட்டு வளர்ச்சியும் அறிய இந்நூல் துணை செய்கின்றது. சமய வெறியைத் தணித்துச் சமரச வழிகாண்பதற்குத் தமிழர் சமய வரலாறு தக்க சாதனம் எனத் தடையில்லை”

(தினமணி, 01.03.1981). என்று எழுதியிருந்தமை நூலின் மேன்மையைக் காட்டப் போதிய சான்றொனலாம்.

தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஈழத்தவரின் பங்களிப்பை எடுத்துக் காட்டுவதாகவும் அவர்களின் தனித்துவமான ஆளுமைகளை வெளிக்காட்டுவதாகவும் அமைவன, இவரின் 'ஈழத்துப் பழைய இலக்கியங்கள் வரலாறு தேடல்', ஈழத்து அறிஞர் ஆளுமைகள் என்பவையாகும்.

இவை தவிர பேராசிரியரின் முன்னர்குறிப்பிட்ட எல்லாவகையான நூற்பொருள்கள் தொடர்பாக அவரால் எழுதப் பெற்ற பதினாறு கட்டுரைகள் எம்மால் தொகுக்கப்பட்டு பேராசிரியர் எழுதித் தந்த முன்னுரையுடன் "கதம்பக் கட்டுரைகள்" எனும் தலைப்பில் வெளியிடப்பட இருந்தது. அதற்கு முன்னதாகப் பேராசிரியர் காலமாகியமை துரதிஷ்டமே.

பேராசிரியரின் "கதம்பக் கட்டுரைகள்" என்ற தலைப்பு தமிழிலே அவரால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் நூல்களாக வெளிவந்துவிட்டன என்பதனை அறிவிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். எஞ்சியிருப்பவை அவரால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளாகும். அவற்றின் தமிழ் வடிவம் மூன்று தலைப்புகளின் கீழ்த்தரப்படுகின்றன.

சமயம், வரலாறு தொடர்பானவை

1. சம்பா நாட்டில் இந்து சமயம், 1958-1959, இந்து தருமம், இந்து மாணவர் சங்கம், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை.
2. பாண்டிய சோழ அரசபக்தி இலக்கியங்களின் ஒப்பீட்டாய்வு, 1988.
3. இலங்கைச் சிலம்புக் கதை பற்றிச் சில தமிழ்மொழி பெயர்ப்புகளின் ஒப்பீடு, 1989.4. கி. பி 13 ஆம் நூற்றாண்டுவரை யாழ்ப்பாணத்தில் சமயங்கள், 1990.

5. புராதன இலங்கையில் சிவ, குமார வழிபாடு - பிற்கால இந்து மதத்துடன் சில சாத்தியமான தொடர்புகள், 1990, கொழும்பு.
6. மணிமேகலையின் வரலாற்றுப் பின்னணி 1991, Gothenberg University.
7. மணிமேகலையின் வரலாற்றுப் பின்னணியும் தமிழர்களுக்குப் பௌத்தத்தைச் சுதேசியப்படுத்தலும், 1991.
8. இலங்கையில் தமிழ் பௌத்த மதத்தின் வரலாறு, 1992, உப்சாலாப் பல்கலைக்கழகம், சவீடன்.
9. மறவர் வெளியேற்றம் - வட இலங்கையுடனான மறவர்களுடன் தொடர்புடைய சில குறிப்புகள், 1992, சென்னை.
10. சமணம், பௌத்தம் என்பவற்றுடனான இந்து மத முரண்பாடு - திருஞான சம்பந்தருடனான கடும் வாதங்கள், 1993.
11. தமிழ்க்கலாசார முறைகளில் நடுகல்லுக்குரிய இடம், 1993, உப்சாலா பல்கலைக்கழகம்.

மொழியியல் தொடர்பானவை

1. திராவிட மொழிகளில் பால்முறைமை, 1969, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.
2. தமிழில் எதிர்ச் சொற்கள் பற்றிய சில அவதானிப்புகள், 1976.
3. மலையாளத்தமிழுக்கும் யாழ்ப்பாணத்தமிழுக்கும் இடையிலுள்ள பொதுத்தன்மை, 1977, Trivandrum.
4. கலாசாரத்தின் ஒரு பண்பாகத் தமிழ் எழுத்துமுறை, 1978.
5. தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் ஆதிகால எழுத்துக்களைக் கற்கும் முறையின் பொதுத்தன்மைகள், 1981.
6. யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழின் எண்ணிக்கை, 1982. Edinburgh University.
7. தமிழில் இணைவுகள், 1983.

8. தமிழில் எதிர்க்கருத்துக்களும் வேறு பட்ட கருத்துக்களும், 1983.
9. யாழ்ப்பாணத் தமிழில் துணை வினையமைப்பு, 1984, Decan College, Pune.
10. தமிழ்ச் சொற்களின் மாற்றுநிலை படி முறையமைப்பு, 1984.
11. தமிழில் ஏழாம் வேற்றுமை - சொற் பொருள் மற்றும் வரலாற்று ரீதியான ஆய்வு, 1985.

சாசனம் தொடர்பானவை

1. கல்வெட்டுத் தமிழின் இலக்கணமாக வீரசோழியம், 1967, இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்.
2. கழுமலையில் சமணத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் பற்றிய ஆய்வு, 1968.
3. தென்கிழக்காசியாவில் தென்னிந்திய சாசனங்களின் செல்வாக்கு, 1973, யாழ்ப்பாணம்.
4. தமிழ் மொழி வரலாற்றுக்கு மூலமாகத் தமிழ்ச் சாசனம், 1974.
5. இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களின் மொழி வேறுபாடுகள், 1978.
6. புராதன இலங்கையில் தமிழின் செல்வாக்கு - ஆதிப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களின் விசேட தகவல்களுடன், 1980.
7. புராதன யாழ்ப்பாணத் தமிழும் வல்லி புரத் தங்கத் தகடும், 1981.
8. பொலனறுவையின் அலகெனப்பிரி வெனாவில் உள்ள நான்கு தமிழ்ச் சாசனங்கள், 1982.
9. கம்மன்கெயில் கோட்டையின் தமிழ்ச் சாசனம் பற்றிய இரு சுயாதீனப் பதிப்புக்களின் ஒப்பீட்டாய்வு, 1990, கொழும்பு.
10. புராதன தமிழ்ச் சாசனங்கள் பற்றிய ஆய்வு - பிரச்சினைகளும் எதிர் பார்ப்புகளும், 1990, Stockholm University.

நிறைவுரை

இலங்கையிலும் தமிழ் நாட்டிலும் உள்ள தமிழ்க் கல்விமான்களாலும் இலண்டன்,

சுவீடன், அமெரிக்கா முதலான நாடுகளிலு முள்ள அறிஞர்களால் அறியப்பட்ட பேராசிரியர் ஆ.வே. கடந்த ஆண்டு (2015) நவம்பர் இரண்டாந்திகதி கலிபோர்னியாவில் உள்ள மருத்துவமனையொன்றில் காலமானார். பேராசிரியரின் அந்தி யேட்டிக் கிரியையும் அவரின் அஞ்சலிக் கூட்டமும் அங்கே 06.12.2015 அன்று நடைபெற்றன. கடந்த 27.12.2015 அன்று பேராசிரியரின் மகன் குடும்பம் பேராசிரியரின் அஸ்தியில் சிறிதளவை எடுத்துவந்து இலங்கையின் முனைக் கடலிற் கரைத்து, பேராசிரியரின் பிரிவுத்துயரில் பங்கு கொண்டோர்க்கு அன்று அவரின் தாய்மனையில் மதிய போசனமும் வழங்கியிருந்தனர். பேராசிரியரின் சகோதரி பரமேஸ்வரி சிவகுமாரன் குடும்பமும் சகோதரர் அமரர் சுப்பிரமணியப்பிள்ளை குடும்பமும் பங்குகொண்டனர். பேராசிரியரின் நெருங்கிய உறவினரும் ஓய்வு பெற்ற கிராம உத்தியோகத்தருமாகிய திரு. வீ. க. சண்முகநாதன் தலைமையில் நடந்த அஞ்சலிக் கூட்டத்தில் பேராசிரியரின் மாணவர்களான பேராசிரியர் ம. இரகுநாதன், பேராசிரியர் கி. விசாகரூபன், சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் திரு. க. அருந்தாகரன், மு. கௌரிகாந்தன், பேராசிரியரின் பெறாமகன் சு. மாலன்பன் ஆகியோர் உரைநிகழ்த்தினர். திரு. அருந்தாகரன் அவர்கள், பேராசிரியரால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட பல கட்டுரைகள் தமிழிற் கொண்டுவரப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்திப் பேசினார். அதன்படி கிடைக்கப் பெற்ற ஆங்கிலக் கட்டுரைகளின் தலைப்புக்கள் தமிழில் தரப்பட்டிருக்கின்றன. உயர்பட்டங்களைப் பெறுவதற்காக, பேராசிரியரின் பங்களிப்புகள் தொடர்பாக ஆய்வுகளை மேற்கொள்வோர் பேராசிரியரின் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளை மொழிபெயர்த்தும் வழங்கக் கூடுமாயின் பேராசிரியரின் பெயர் மேலும் நிலைக்கும், தமிழும் வாழும்.

பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் பற்றிய தகவல்களை மேலும் அறிய விரும்புவர்கள் பின்வருவனவற்றையும் பார்க்கலாம்.

1. PETER SCHALK, RUT VAN NAHL ஆகியோர் வெளியிட்ட THE TAMILS: FROM THE PAST TO THE PRESENT (2011) - பேராசிரியரின் 75 ஆவது பிறந்த தினத்தை முன்னிட்டு, குமரன் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டது.
2. “நடுநிலைமையுள்ள நல்லறிஞர் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை” பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன், தினக்குரல், 13.12.2015
3. “ஆராய்ச்சி உலகில் தனக்கெனத் தனிவழியினை உருவாக்கியவர் வேலுப்பிள்ளை” பேராசிரியர் கி. விசாகரூபன், யாழ் தினக்குரல், 08.12.2015.
4. “ஆய்வியலில் ஆழம் காம்பட்ட பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை” பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன், தினக்குரல், 08.12.2015. B.6
5. “பல்துறை ஆய்வாளர் பேரறிஞர் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை” கிருஷ்ணபிள்ளை நடராசா, ஜீவநதி, மார்கழி, 2015.
6. பல்துறை ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் பேராசிரியர் கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் பணிகள், சமதளம், 2008, மாகாண கூட்டுறவுப் பயிற்சி நிறுவனம், வவுனியா.

நாடகம்

“இலக்கியம் அனுபவத்தின் கனி; அதில் பிழிந்தெடுத்த சாறே நாடகம்”

- மோலியர்

நாடகக் கலை

உழகியல் வாழ்வையெல்லாம்
உணர்ச்சியோடுருவமாக்கிப்
பல சுவையினிது கூட்டிப்
பாட்டுடன் கதையும் சொல்லும்
இலகு நாட்டியமுங்காட்டி
எழில்பெற நிகழும் வேதம்
நலமுயர் புகழின் ஓங்கும்
நாடகக் கலையதாமே!

- சுத்தானந்த பாரதியார்

திருக்குறட் பாக்களில் சொற்பயன்பாடு

முனைவர் மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

மனிதனின் கருத்துப்பரிமாற்ற ஊடகமான மொழியின் பயன்பாடு பற்றிப்பல ஆய்வுகள் நடைபெற்றுள்ளன. எழுத்து மொழியிலே பயன்படுத்தப்பட்ட சொற்களின் பொருள் காலப்போக்கில் மாற்றமடையும் நிலையும் தோன்றியுள்ளது. சிறப்பாகத் தமிழ் மொழியை நோக்கினால் பண்டைத் தமிழிலக்கியங்கள் நீண்ட காலமாக வாய்மொழி நிலையிலேயே பேணப்பட்டு வந்ததை அறிய முடிகிறது. குறிப்பாகச் சங்க இலக்கியங்கள் வாய்மொழிப் பாடல்களாகப் பேணப்பட்டதைப் பல ஆய்வாளர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர். இவற்றிற்குப் பின்னர் தோன்றிய அறநீதி நூல்களான பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் வாய்மொழி நிலையிலே பேணப்பட்டதற்கு அந்நூல்களின் செய்யுள் அமைப்பும் ஒரு சான்றாக உள்ளது எனலாம்.

இவ்வகையில் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றான திருக்குறள் தனித்து வமானது. இந்நூலை ஆக்கியவள்ளுவர் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று வாழ்வியல் வளங்களையும் 1330 குறட்பாக்களில் விளக்கியுள்ளார். பாடல்களிலே பயன்படுத்திய சொற்களின் பொருளை அவர் வரையறை செய்துள்ளார். தனது குறட்பாக்களிலே எளிமையான சொற்களைப் பயன்படுத்தினாலும் சரியான சொல்லைச் சரியான இடத்தில் பயன்படுத்தியுள்ளார். எனவே குறளைப் படிக்கின்றபோது தமிழ்ச் சொற்களின் பொருள் ஆழத்தையும் நுட்பமான பொருள் வேறுபாடுகளையும் உணர முடியும்.

இன்று தமிழ்மொழிக் கற்கையிலும் கற்பித்தலிலும் ஒரு தளர்வு தோன்றியுள்ளது.

தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவரும் புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழ்வதால் தமிழ்மொழியை இரண்டாம் அல்லது மூன்றாம் மொழியாகக் கற்க வேண்டிய நிலையிலுள்ளனர். இதனால் தமிழ் மொழியின் சொற்களின் நுட்பமான பொருளை உணரும் வாய்ப்பற்றவராகவே உள்ளனர். அவர்களுக்குத் திருக்குறள் அவசியம் கற்பிக்கப்படவேண்டும். தமிழர் வாழ்வியல் நடைமுறைகளையும் தமிழ் மொழியின் செழுமையையும் அறிவதற்கு இது வழிகோலும். ஆனால் திருக்குறளைப் படிப்பதற்குச் சில கருவிநூல்கள் அவர்களுக்குத் தேவை. வாழிட மொழிகளின் பின்புலத்திலே தமிழ்மொழிச் சொற்களின் பொருளை முழுமையாக விளங்கிக்கொள்ள முடியாது. எனவே திருக்குறட் பாக்களிலே யன்படுத்தப்பட்டுள்ள சொற்களின் சிறப்பான

பயன்பாட்டை எடுத்துக்கூற வேண்டியது இன்றியமையாததாகும்.

இக்கட்டுரை இத்தகையதொரு முயற்சியாக அமையவுள்ளது. நாளாந்தம் நாம் பயன்படுத்தும் சொற்களை அவற்றின் நுட்பமான பொருளை உணர்ந்து பயன்படுத்த வேண்டும். இக்கட்டுரையில் வள்ளுவர் பயன்படுத்திய மாசு, கசடு, பிழை, தவறு, குற்றம், ஆசு, புரை என்னும் 7 சொற்கள் ஆராயப்படவுள்ளன. இச்சொற்களில் மாசு, கசடு, ஆசு, புரை என்னும் 4 சொற்களும் பயன்பாட்டில் அருகிவிட்டன. பிழை, தவறு, குற்றம் என்ற மூன்று சொற்களும் ஒரே பொருள்தரும் சொற்களாகக் கருதப்படுகின்றன. எனவே இச்சொற்களின் நுட்பமான பொருளை விளக்கிக் காட்ட வேண்டியுள்ளது. திருக்குறளில் இச்சொற்கள் பயன்பட்ட நிலையை எடுத்துக்காட்டுக்களுடன் விளக்குவது பயனுடையது.

வள்ளுவர்பண்டைத்தமிழ்இலக்கியங்களிலும் சிறப்பான புலமை பெற்றவ ரென்பதை அவர் குறட்பாக்களிலே பயன்படுத்தியுள்ள சொற்கள், எடுத்துக் காட்டுகின்றன. பண்டையத்தமிழ் இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்ட சொற்கள் மனிதன் தன் கருத்தை நுட்பமாக வெளிப்படுத்துவதற்குப் பயன்பட்ட நிலையினையே வள்ளுவர் தம் குறட்பாக்களில் மீள்பதிவு செய்துள்ளார். எனவே அதை விளக்கமாக எடுத்துக்கூறவேண்டியுள்ளது. எனவே அச்சொற்களை அட்டவணைப்படுத்திக் காட்டி அவற்றை விரிவாக விளக்க வேண்டும். அட்டவணை பின்னிணைப்பாக உள்ளது.

இக்கட்டுரையில் திருக்குறளில் முழுக் குறட்பாக்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்ட 7 சொற்களும் அட்டவணைப்படுத்திக் காட்டப்பெறும். இச்சொற்களில் 'மாசு' 11

குறட்பாக்களிலும், 'கசடு' 3 குறட்பாக்களிலும், 'பிழை' 2 குறட்பாக்களிலும், 'குற்றம்' 18 குறட்பாக்களிலும், 'ஆசு' 1 குறட்பாவினிலும், 'தவறு' 2 குறட்பாக்களிலும், 'புரை' 1 குறட்பாக்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இச்சொற்களுக்கு வள்ளுவர் வரையறையான விளக்கங்கள் எதையும் செய்யவில்லையென்பது இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. அதனால் இச்சொற்கள் பொருள் நிலையில் மாற்றமடையால் தொடர்ந்து தமிழ்மொழி வழக்கிலிருந்தமை உணரப்படுகின்றது. திருக்குறள் மனித வாழ்வை சீர்மியம் செய்வதற்காக வள்ளுவரால் எழுதப்பட்டது என்ற வலுவான கருத்தும் நிலவி வருகின்றது. எனவே மேற்காட்டிய சொற்கள் மனித வாழ்வியலின் வழுவிய சீர்மியத்தைக் குறிக்கும் சொற்களாக இருப்பதை வள்ளுவர் சுட்டிக்காட்ட முயன்றுள்ளார். அறத்துப்பால், பொருட்பால் என்னும் இரண்டு பகுதிகளிலும் ஏற்ற இடங்களில் இச்சொற் பயன்பாட்டை நுட்பமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார் காமத்துப்பாலில் 1 குறட்பாவில் மட்டும் 'தவறு' என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். மனித வாழ்வியலில் மரபாகத் தொடர்ந்து வரும் வழக்களை வள்ளுவர் இனங்காட்டியுள்ளார். ஆனால் வள்ளுவர் திருக்குறளில் 'வழு' என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தவில்லையென்பது இவ்விடத்தில் குறிப்பிடப்பட வேண்டியது.

வள்ளுவரின் சொல்லாட்சித்திறன்

ஒரு சொல்லின் நுட்பமான பொருளை விளக்குவதற்கு வள்ளுவர் குறட்பாவிலே பொருத்தமான இடத்தில் பயன்படுத்தும் நிலை சான்றாகவுள்ளது. 'குற்றம்' என்ற சொல் இன்று பரவலாகப் பயன்படுத்தும் சொல்லாக உள்ளது. 'மாசு' என்னும் சொல்லின் பொருளை உரையாசிரியர்கள் குற்றம் எனக் கூறியுள்ளனர். மக்களால் பெரிதும் பயன்படுத்தப்படாத பழந்தமிழ்ச்சொல்லுக்கு

அவர்கள் பயன்படுத்துகின்ற சொல்லைப் பொருளாகக் கூறும் நிலை இன்று வரையும் தொடர்கிறது. எனவே ஒரு சொல்லின் உரிய பொருளை விளக்குவதற்கு நாம் வள்ளுவரின் குறட்பாக்களையே நாடவேண்டியுள்ளது.

திருக்குறளில் 18 குறட்பாக்களில் குற்றம் என்ற சொல் வள்ளுவரால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும் 'குற்றம் கடிதல்' என ஓர் அதிகாரத்தையும் அமைத்துள்ளார். ஆனால் வள்ளுவர் இச் சொல்லுக்குப் பொருள்நிலையான வரையறை எதையும் செய்யவில்லை. எனினும் குற்றத்தைத் தன்குற்றம் பிறர் குற்றம் என வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

தன்குற்றம் நீக்கிப் பிறர் குற்றம் காண்கிறீன்
என்குற்றம் ஆகும் இறைக்கு.

(குறள் : 436)

முதலில் தன்னுடைய குற்றத்தைக் கண்டு அதனை நீக்கிக்கொண்ட பின்னரே பிறர் குற்றங்களையும் கண்டறிந்து நீக்கும் தலைவனால் என்ன குற்றத்தைச் செய்யமுடியும்? குற்றம் என்பது ஒழுங்கு நிலைக்கு இடையூறு செய்வதாகும். பிறருடைய இயல்பான வாழ்வியலுக்கு இடையூறு செய்வது குற்றச் செயற்பாடாகும். நெருங்கிப் பழகியவரின் குற்றத்தைப் புறங்கூறித் தூற்றும் இயல்புடையவர் தம்மொடு பழகாதவருடைய குற்றத்தைச் சும்மா விட்டுவிடமாட்டார்கள். வள்ளுவர்குற்றம் என்பது ஒருவனுக்கு அழிவைத் தருகின்ற கொடிய பகையென்கிறார். எனவே குற்றம் செய்யாமலிருப்பதே ஒருவனுடைய நோக்கமாக இருக்கவேண்டுமென்கிறார். பிறிதோரு குறள் குற்றத்திற்கு எதிராக குணத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றள்

மிகைநாடி மிக்க கொளல்

(குறள் : 504)

ஒருவனுடைய குணங்களை ஆராய்ந்து பின் குற்றங்களையும் ஆராய்ந்து மிகுதி

யானவற்றையும் எவையென ஆராய்ந்து மிகுந்திருப்பவற்றால் அவனைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். எனவே குற்றம் என்பதைக் குணத்திற்கு எதிரான சொல்லாகக் காட்டியுள்ளமை புலப்படுகிறது.

'குற்றம்' என்ற சொல் விளக்கமாக, அதைச் செயற்படுத்துவதால் ஏற்படும் தீமைகளை எடுத்துக் கூறி அதன் மூலம் 'குற்றம்' என்ற சொல்லின் ஆழமான பொருளையும் விளக்கியுள்ளார். குற்றம் ஒருவனுக்கு அழிவைத் தருகின்ற கொடிய பகையாகும். தன்னிடமுள்ள குற்றமான செயற்பாடுகளை அறிந்து உடனடியாக நீக்கி கொள்ளவேண்டும். ஒருவன் குணம் இல்லாதவனாய் குற்றம் பல உடையவனானால் அவன் உலகத்திலேதுணை இல்லாதவனாகி விடுவான். அந்நிலை அவனுடைய பகைவர்களுக்கு வாய்ப்பான நிலையாகி விடும்

உயர் குடியிலே பிறந்தவர்களிடம் உள்ள குற்றமான செயற்பாடு வானத்திலுள்ள திங்களில் உள்ள மறுவைப் போன்றது. அதனால் பலரும் அறிந்த களங்கமாகிவிடும். குற்றம் செய்யாமல் வாழ்பவனை உலகத்தார் சுற்றமாகக் கொண்டாடுவர்.

அடுத்து 'மாசு' என்னும் சொற் பயன்பாட்டை நோக்கின் 11 குறட்பாக்களில் இச்சொல் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம் மாசு என்பது மனம் தொடர்பான செயற்பாடென்பதைப் பின்வரும் குறளில் வள்ளுவர் விளக்கியுள்ளார்.

மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்து அறன்
ஆகுல நீர பிற.

(குறள் : 34)

ஒருவன் தன்னுடைய மனத்தில் குற்றம் இல்லாதவனாக இருக்கவேண்டும். அதுவே அனைத்து அறமாகும். மனத்தாய்மை இல்லாத ஏனையவை யாவும் ஆரவாரத்

தன்மையுடையனவாகும். எனவே 'மாசு' என்பது வெளிப்படையாகத் தோன்றாத ஒரு செயற்பாடென வள்ளுவர் விளக்கியுள்ளமை தெளிவாகின்றது. மனத்திலே மாசு நிறைந்திருக்கப் பலர் தவத்தால் மாண்பு பெற்றவரைப் போல் நீராடி மறைவாக வாழ்வு நடத்தும் வஞ்சனையுடைய மாந்தரும் இந்த உலகில் பலர் உளர் என எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

'மாசு' என்னும் சொல்லின் பொருளை விளக்க மாசற்றவருடைய குணநலன்களைக் கூறி வள்ளுவர் சொற் பயன்பாட்டை நிலை நாட்டியுள்ளார்.

கறுத்தின்னா செய்தவக் கண்ணும் மறுத்தின்னா
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.

'ஒருவன் மனத்திலே கறுவு கொண்டு தனக்குப் பெருந் துன்பங்களைச் செய்தாலும் துன்பம் செய்தவனுக்குத் திரும்பத் துன்பம் செய்யாதிருத்தலே மனதிலே தூய்மையுள்ளவனுடைய கொள்கையாகும்.' என வள்ளுவர் விளக்கியுள்ளார். மேலும் மாசற்றபிறர்விரும்பும் வண்ணம் பேசுவார்கள். பிறர் தம்மோடு பேசும் போது அவர்கள் பயன்படுத்தும் சொற்களின் பயனை ஆராய்ந்து பேசுதலும் மாசற்றவருடைய கொள்கையாகும். தமக்குப் பெரும் சிறப்பைத் தருகின்ற பெரும் செல்வம் கிடைப்பதாக இருந்தாலும் பிறருக்குத் துன்பம் செய்யாதிருப்பது மாசற்றவருடைய இன்னொரு கொள்கையாகும். எனவே மாசு என்பது மன மயக்கத்தால் செய்யும் குற்றம் என்பதை வள்ளுவர் மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியிருப்பது புலனாகிறது. எனவே மாசற்றவர் கேண்மையை மருவவேண்டும் என வள்ளுவர் ஓர் அறிவுரை செய்துள்ளார்

மருவுக மாசற்றார்கேண்மை ஒன்று ஈத்தும்
ஒருவுக ஒப்பிலார் நட்பு.

(குறள் : 800)

அடுத்துக் 'கசடு' என்னும் சொல் திருக் குறளில் 3 குறட்பாக்களில் மட்டுமே பயின்று வந்துள்ளது. இச்சொல்லின் பொருளை வள்ளுவர் கல்வி நிலையில் வைத்ததே

விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நீங்க அதற்குத் தக

(குறள் : 391)

முதலில் கற்கத் தகுதியான நூல்களைத் தெளிவுறக் கற்கவேண்டும். அவ்வறு கற்ற பின்னர் கற்ற கல்வியின் தகுதிக்குத் தகுந்தபடி வாழ்க்கையை நடத்தவும் வேண்டும். எனவே 'கசடு' என்பது தெளிவற்ற செயற்பாட்டைக் குறிக்கும் சொல்லாக உள்ளதை வள்ளுவர் இக்குறளிலே காட்டியுள்ளார். 'கசடு' என்ற சொல் தற்காலத்தில் எண்ணெய்ப் பாத்திரத்தின் அடியிலே படிந்திருக்கும் அழுக்கைக் குறிக்கும் சொல்லாகவுள்ளது. ஒரு பொருளில் படிந்திருக்கும் அழுக்கே 'கசடு' எனப்படுகின்றது. அறிவுநிலையில் தெளிவற்றோர் செய்யும் செயற்பாடுகளால் ஏற்படும் இடையூறு என்பதே 'கசடு' என்ற சொல்லின் ஆழமான பொருளை வள்ளுவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். குற்றமற்ற சொற்களை ஆராய்வதில் வல்ல அறிஞர்களிடம் நூற்புலமையும் மிக்கிருக்கும். அறிவில்லாதவர் தாம் கற்காத நூல்களையும் கற்றவர்போல மேற்கொண்டு நடப்பது அவருடைய கல்வியறிவிலேயே ஐயத்தை உண்டாக்கும். எனவே 'கசடு' என்ற சொல்லைக் கற்றவர் செய்யும் இடையூறான செயற்பாட்டிற்கு வள்ளுவர் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பதைத் தெளிவாக இவ்விளக்கங்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

அடுத்துப் 'பிழை' என்ற சொல்திருக்குறளில் 2 குறட்பாக்களில் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இச்சொல்லின் பொருள் சொன்னபடி செயற்படாமலிருக்கும் நிலையாகும். இதனைப் பின்வரும் குறட்பா தெளிவாக விளக்கியுள்ளது.

எரியால் சுடப்படினும் உய்வுஉண்டாம் உய்யார்
பெரியார் பிழைத்து ஒழுகுவார்

(குறள் : 896)

எரிகின்ற நெருப்பால் சுடப்பட்டாலும் ஒருவன் உயிர்பிழைத்து வாழமுடியும். ஆனால் ஆற்றல் மிகுந்த பெரியாரிடம் சொன்னபடி செய்யாமலிருந்தால் அவன் தப்பிப் பிழைக்கவே முடியாது. பிழை செய்தவர் தண்டிக்கப்படவேண்டும் என்ற நியதியும் இருந்தது. பிழை செய்பவரிடம் பணிவு இருக்காது. தாம் நினைத்தவாறு செயற்படும் தன்மை இருக்கும். பெரியவரிடம் பணிவாக நடக்கும் பண்பு இல்லாதவர் எந்தப் பிழையும் தயங்காது செய்வார். பிழையைப் பலர் மன்னித்துவிடுவர். பிழை செய்வோர் சில வேளைகளில் உறுதிமொழி செய்து பிழையான செயற்பாடுகளைச் செய்வார். அவரை யார் தண்டிப்பார் என வள்ளுவர் கேட்கிறார்.

இழைத்து இகவாமைச் சாவாரை யாரே
பிழைத்தது ஒறுக்கீற் பவர்

(குறள் : 779)

அடுத்து 'தவறு' என்னும் சொல்லை வள்ளுவர் இரண்டு குறட்பாக்களில் மட்டுமே பயன்படுத்தியுள்ளார். இச்சொல் செய்யவேண்டியதைச் செய்யாது விடுதல் என்னும் பொருளைத் தந்து நிற்கிறது.

நன்றாற்றல் உள்ளும் தவறுண்டு அவரவர்
பண்பறிந் தாற்றக் கடை.

அவரவர் இயல்புகளை அறிந்து அவரவர்க்குத் தகுந்தவாறு செயற்படா விட்டால் நன்மை செய்வதிலும் கூடத் தவறு நேர்ந்துவிடும். எல்லாவற்றையும் தகுந்தபடி ஆராயாமல் செயற்படும் போது நன்மையிலும் தீமை விளையலாம். காமத்துப்பாலிலும் இச்சொல் பின்வருமாறு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இல்லைதவறு அவர்க்கு ஆயினும் ஊடுதல்
வல்லது அவர் அளிக்கும் ஆறு

(குறள் : 1321)

தன் காதலன் செய்ய வேண்டிய எல்லா வற்றையும் செய்திருப்பினும் அவனோடு

பொய்க்கோபம் கொள்வது அவன் என் மேல் மிகுதியாக அன்பு செலுத்தவல்லது எனக் காதலி கூறுகிறாள். ஆனால் இச் சொல் தற்போது மனிதன் இறப்பையும் சுட்டும் சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

நிறைவாக 'ஆசு', 'புரை' என்னும் சொற்கள் ஒவ்வொரு குறளில் மட்டும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை கவனத்திற்குரியது.

அரியகற்று ஆசற்றார் கண்ணும் தெரியுங்கால்
இன்மை அரிதே வெளிற்று.

(குறள் : 503)

அரியநூல்களைக்கற்றுத்தேர்ந்தவரிடத்தும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் இடத்து அறியாமை இல்லாதிருப்பது அருமையாகும். இங்கு 'ஆசு' என்ற சொல் கற்றோரிடமுள்ள ஒழுக்கக் குறைபாட்டைச் சுட்டி நிற்கிறது. படித்தவர் கசடறக் கற்றாலும் ஆசுடையவராக இருப்பதையும் வள்ளுவர் இக்குறளிலே பதிவு செய்துள்ளார். 'புரை' என்னும் சொல்லிலும் ஒரு குறளில் மட்டுமே உள்ளது.

இக் கட்டுரையிலே குறிப்பிடப்பட்ட வள்ளுவருடைய 7 சொற்களும் பொருள் நிலையிலே வேறுபட்டிருப்பதை அவர் குறட்பாச் சான்றுகொண்டு நன்குணர முடிகின்றது. தற்காலப் பயன்பாட்டிலே இச் சொற்கள் வழக்கிழந்து போயுள்ளன. ஆனால் அவற்றைப் பற்றிய மீள்தேடல் ஒன்று தேவை. வேற்று மொழிகளிலே அதிலும் குறிப்பாக ஆங்கிலமொழிச் சொற்களுக்கு ஏற்ற தமிழ்ச்சொல் இல்லையெனப் பலர் கருதிப் புதிய தமிழ்ச் சொற்களையாக்கும் முயற்சியில் முனைந்து நிற்கின்றனர். அவர்கள் வள்ளுவருடைய குறளின் தமிழ்ச் சொற்பயன்பாட்டை அறிய வேண்டும். மொழி பெயர்ப்புக்கு அவை மிகவும் இன்றியமையாதவை என்பதை நன்குணர வேண்டும்.

திருக்குறட் சொற்பயன்பாடு - 1. குற்றம்

அறத்துப்பால் - இல்றவியல்

1. புறங்கூறாமை குறள் 188
2. புறங்கூறாமை குறள் 190

பொருட்பால் - அரசியல்

9. செங்கோன்மை குறள் 549
10. மடியின்மை குறள் 604
11. மடியின்மை குறள் 609

அறத்துப்பால் - துறவறவியல்

3. கூடாவொழுக்கம் குறள் 272

பொருட்பால் - அரசியல்

4. குற்றங்கடிதல் குறள் 433
5. குற்றங்கடிதல் குறள் 434
6. குற்றங்கடிதல் குறள் 436
7. தெரிந்து தெளிதல் குறள் 502
8. தெரிந்து தெளிதல் குறள் 504

பொருட்பால் - அங்கவியல்

12. நட்பாராய்தல் குறள் 793
13. புல்லறிவாண்மை குறள் 846
14. பகைமாட்சி குறள் 868

பொருட்பால் - ஒழிபியல்

15. குடிமை குறள் 957
16. குடிமை குறள் 980
17. குடிசெயல்வகை குறள் 1025
18. குடிசெயல்வகை குறள் 1029

திருக்குறட் சொற்பயன்பாடு - 2. தவறு

பொருட்பால் - அரசியல்

1. தெரிந்துசெயல்வகை குறள் 469

காமத்துப்பால்

2. ஊடலுவகை குறள் 1321

திருக்குறட் சொற்பயன்பாடு - 3. பிழை

பொருட்பால் - அங்கவியல்

1. படைச்செருக்கு குறள் 779
2. பெரியாரைப் பிழையாமை குறள் 896

திருக்குறட் சொற்பயன்பாடு - 4. மாசு

அறத்துப்பால் - பாயிரம்

1. அறன்வலியுறுத்தல் குறள் 34

இல்றவியல்

2. செய்நன்றியறிதல் குறள் 106
3. பயனிலை சொல்லாமை குறள் 199

துறவறவியல்

4. கூடாவொழுக்கம் குறள் 278
5. இன்னா செய்யாமை குறள் 311
6. இன்னா செய்யாமை குறள் 312
7. மெய்யுணர்தல் குறள் 352

பொருட்பால் - அரசியல்

8. மடியின்மை குறள் 601

அமைச்சியல்

9. சொல்வன்மை குறள் 646
10. சொல்வன்மை குறள் 649

அங்கவியல்

11. நட்பாராய்தல் குறள் 800

திருக்குறட் சொற்பயன்பாடு - 5. கசடு		
பொருட்பால் - அரசியல்		
1. கல்வி		குறள் 391
	அமைச்சியல்	
2. அவை அறிதல்	அமைச்சியல்	குறள் 717
	அங்கவியல்	
3. புல்லறிவாண்மை		குறள் 845
திருக்குறட் சொற்பயன்பாடு -		6. ஆசு
பொருட்பால் - அரசியல்		
1. தெரிந்து தெளிதல்		குறள் 503
திருக்குறட் சொற்பயன்பாடு -		7. புரை
அறத்துப்பால் - துறவறவியல்		
1. வாய்மை		குறள் 292

பச்சைப் புதிது

புதியதொரு பச்சை மரம் வளர வேண்டி
புதுவரப்புக் கட்டி நீ ருற்றவேண்டும்
அதிசயமா மிவ்வார்த்தை தன்னைக்கேட்டு
அணுவளவும் சிந்திக்கா தறைக்குச் சென்றேன்
சதியறியா நானுங்கண் துயிலும்போது
சடுதியிலே நீராட்டி விட்டாரென்னை
புதியமரம் வளர்க்கின்ற புதுமைகண்டேன்
புரிந்து கொண்டே னவரறிவைப் போற்றுகின்றேன்.

அ. சண்முகதாஸ்

'அசாதா'

இளங்கதிர் 1959 - 1960

தொல்காப்பியர் உகுத்துக்காட்டும் இலக்கியக் கோட்பாடுகள்

பேராசிரியர் இ. பாலசுந்தரம்

தமிழ்த்துறைத் தலைவர், அண்ணாமலை கனடா வளாகம், ரொறன்ரோ

“தொல்காப்பியத்தின் பொருளதிகாரம் திராவிட இலக்கிய இயலின், ஆய்வுச்சித்தாந்தத்தின் மூலக்கருவாகும். அதை விரிவாக்கி எடுத்தால் ஒருவேளை உலகத்தில் மிகவும் பழமையான, மகத்தான ஒரு சுற்றுப்புறச் சூழல் அழகியல் கோட்பாடு நமக்குக் கிடைக்க வாய்ப்பிருக்கிறது.... இப்போது மேனாட்டு மொழிகளில் ecopoetics என்று அழைக்கப்படும் சுற்றுப்புறச் சூழல் இலக்கிய சித்தாந்தம் உருவாகி வந்துள்ளது. 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சங்ககாலப் படைப்புக்களுடன் பின்னிப் பிணைந்து விரிந்து பரந்து வந்த இந்த திணைக்கோட்பாட்டை மாறின இன்றைய சூழ்நிலையில் ஏனைய மொழிப் படைப்புக்களுக்கும் சமகால இந்திய இலக்கியப் படைப்புக்களுக்கும் பொருத்தி ஆய்வு செய்து பார்க்கலாம். வையத்தில் வேறெந்த மொழிகளிலும் இதைப் போன்ற ஒரு சுற்றுப்புறச்சூழல் இலக்கியச் சித்தாந்தம் பழமைக் காலத்திலேயே வேர்விட்டு உருக்கொளவில்லையாதலால் இந்தத்திராவிடத் திணைக்கோட்பாடு இவ்விஷயத்திலும் நமக்குப் பயன்படுத்தத் தகுந்த ஓர் அரிய சித்தாந்தமாகும்.”⁽¹⁾

கேரளப் பல்கலைக்கழக நிறுவனங்களில் ஆங்கிலத்துறைப் பேராசிரியராகவும், தொல்காப்பிய ஆய்வாளராகவும் விளங்கிய அய்யப்பபணிக்கரின் மேற்குறிப்பிட்ட கருத்து இலக்கிய ஆய்வுக் கோட்பாட்டில் தொல்காப்பியத்தின் முக்கியத்துவத்தை விளக்குகின்றது. மேலும் தொல்காப்பியரின் இலக்கியக் கோட்பாடுபற்றி, முனைவர் தமிழண்ணல் குறிப்பிடும்போது “பொருளதிகாரத்தில் இலக்கியக் கொள்கைகள் பலவுள, அவை தமிழுக்கே உரியவை; இன்னும் உலகம் அறியாதவை; மெய்ப்பாட்டியல், உவமையியல் இரண்டையுமே தொல் காப்பியர் இலக்கியக் கோட்பாடாகக் கொண்டார்” எனக் கூறு வார். (2) தொல்காப்பியர் தனக்கு முந்தித் தோன்றிய இலக்கிய இலக்கணப் புலமையும், மக்கள் வாழ்வியல் நெறிகளின் அறிவும் அவதானிப்பும் பெற்றிருந்தமையால்

மக்களின் முழுமையான வாழ்வியல் இலக்கணமாகத் தொல்காப்பியத்தைப் படைத்தார். நவீன இலக்கிய சிந்தனைகளுக்கு ஏற்ப இன்றைய இலக்கிய விமர்சனத்துறையிலே தொல் காப்பிய இலக்கியக் கோட்பாடுகள் மிகப் பொருத்தமாகவே அமைந்துள்ளன.

தொல்காப்பியரும் உரையாசிரியர்களும் திணை என்ற சொல்லுக்குப் பாலிய லொழுக்கம், மக்கள், நிலம் எனப் பொருள் கூறுவர். இவை அகத்திணை இலக்கியத்தின் உயிர்ப் பொருட்களாகும். அவற்றினூடாகச் சங்க இலக்கியங்களின் இலக்கியக் கோட்பாடுகளைத் தொல்காப்பியர் வரையறை செய்துள்ளார். திணை என்பது ஒழுக்கம் சார்ந்ததாகும். அது சங்ககாலத் தமிழரின் வாழ்வியல் இலக்கியங்களில் முதன்மை பெற்றதோடு, காதலும் போரும்

திணைக்கோட்பாட்டின் மையப் புள்ளிகளாக அமைதலும் நோக்கத்தக்கது. ஒவ்வொரு நிலத்திலும் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியலுக்கு ஏற்ப அவர்களின் அகப் புற ஒழுக்கங்களைப் புலவர் செய்யுளிற் பதிவு செய்தனர். இத் திணைக் கோட்பாடு பற்றி முதன் முதலாகப் பேராசிரியர் தனிநாயகஅடிகள் ஆராய்ந்து எழுதிய 'Landscape and Poetry' (1966) என்ற நூல், நவீன இலக்கியத் திறனாய்வாளரின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்துள்ளது. இயற்கைச் சூழலின் அடிப்படையில் அமைந்த திணைக் கோட்பாட்டிலேயே சங்க இலக்கியம் பாடப் பட்டுள்ளமையைத் தனிநாயகஅடிகள் நன்கு விளக்குவர். அகத்திணை இலக்கியங்களில் இயற்கை கற்பனை அடிப்படையிலும் அழகியல் சார்ந்தும் பாடப்பட்டுள்ளமையும், புறத்திணை இலக்கியங்களில் இயற்கையின் உண்மைக்காட்சிகள் வருணிக்கப்படுவதையும் அவர் குறிப்பிடுவர். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் பற்றிப் பேராசிரியர் செல்வா கனநாயகம் (5) எழுதும் போது, "அகம், புறம் என்னும் பகுப்பும் மிக முக்கியமானதாகும். ஆனால் அவை வெளி என்னும் கோட்பாட்டுடன் இணைந்து நிற்கும்போது, வேறு பல அம்சங்களைக் காட்டுகின்றன. இத்தகைய அணுகுமுறைக்கு தனிநாயகஅடிகளாரின் நூல் முன்னோடியாக அமைகிறது. அந்தவகையில் அவருடைய நூல் எங்களைச் சங்க இலக்கியத்தின் அழகியல் பற்றியும் அனுபவ ஆழம் பற்றியும் மீள்பரிசீலனை செய்யத் தூண்டுகிறது" எனக் குறிப்பிடுதலும் சந்திக்கத்தக்கதே.

இலக்கியக் கோட்பாடுகள் அனைத்தும் சமூகத்தின் மரபுகளிலிருந்தே தோற்றம் பெற்றவையாகும். 'மரபு', 'வழக்கு' என்பன ஒத்த பொருளுடையன. மரபு பற்றித் தொல் காப்பியர் கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் பின்வரும் நூற்பாக்களில் அமைந்துள்ளன.

"மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை.."

(தொல். மரபியல்.92)

"மரபுநிலை திரியிற் பிறிது பிறிதாகும்"

(தொல். மரபியல்.93)

"வழக்கினப் படுவ உயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாகலான்"
(தொல். மரபியல்.94)

தொல்காப்பியரின் கருத்துப்படி 'வழக் கெனப்படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே' என்பதன் உட்பொருள் மரபு என்பது சமுதாய நெறியாகவும், அதுவே இலக்கியக் கோட்பாடாகவும் கருதப்பட்டமை புலனாகின்றது எனப் பேராசிரியர் கைலாசபதி (3) கூறுவது மிகப் பொருத்தமாகும். சங்கப் புலவர் உருவாக்கிய முதல் - கரு - உரி என்ற திணைக்கோட்பாடு சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த "உயர்ந்தோர் மேற்றே" என்பது உறுதியாகின்றது. உயர் சமூகப் பின்னணியிலேயே அகத்திணை, புறத்திணைச் செய்யுட்கள் பாடப்பட்டிருந்தவைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆயினும் 'மானுடம்' சங்க இலக்கியங்களில் இழையோடுகின்றது. சங்கப் புலவர் மரபுவழி மாறாமற்பாடிய போதிலும், திணைமயக்கம், திணைவழு என்பன சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறுவதையும் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. அத்துடன் செய்யுள் ஆக்கத்தில் ஒருமைப்பாடு காணப்படவில்லை என்பதும் வெளிப்படை. சான்றாகக் செய்யுட்களின் வரி எல்லைகளை நோக்கும்போது ஐங்குறுநூற்றில் 3-6 வரிகளும், குறுந்தொகையில் 4-8 வரிகளும், நற்றிணையில் 9-12 வரிகளும், அகநாநூற்றில் 13-31 வரிகளும், பத்துப்பாட்டு இலக்கியங்கள் மிக நீண்ட வரிகள் கொண்டனவாகவும் காணப்படுவதையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

மேலும் சங்க இலக்கியம் தோன்றிய சமூகத்தை நோக்கும்போது அரசர், வள்ளல்கள், பெருவீரர், நிலவுடைமையாளர் ஆகியோரைக்கொண்ட பொருள்முதல் வாதமும், மேனிலை அதிகாரமும் பெற்றிருந்த உயர்நிலைச் சமுதாயம் சங்க இலக்கியத்தில் பளிச்சிடுகிறது. இந்தச் சமூகக் கட்டமைப்பினைப் பிரதிபலிக்கும் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்தே முதல், கரு, உரி

என்ற தொல்காப்பியத் திணைக்கோட்பாடு தோற்றம் பெற்றுள்ளது. “வீரயுகத்தின் முற்பகுதியிலும் அதற்கு முன்னரும் தமிழ்ச் சமுதாயம் குல மரபுக் குழுக்களின் அடிப்படையில் அமைந்தது.... எனினும் புதிய அரசுகள் தோன்றியதும் குலமரபுக் குழுக்கள் நாகரிகத்தில் பின்தங்கியனவாகக் கருதப்பட்டன. அவற்றின் நம்பிக்கைகள், வழிபாட்டு முறைகள் முதலியன குறைவாக மதிக்கப்பட்டன.”(4) என்பதும் சங்கஇலக்கிய வழி அறியப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் கூறும் திணைக்கோட்பாடும் அவற்றுக்கு உரையாசிரியர்கள் எழுதிய உரைகளுமே சங்க இலக்கியத்தை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ளத் துணையாகின்றன. ஐவகை நிலங்களின் இயற்கை வருணனைகள் சங்க இலக்கியச் சிறப்பினையும் அவற்றில் வெளிப்படும் அழகியலையும் கோடிட்டுக் காட்டுவனவாகும். அகத்திணைக் கோட்பாட்டில், மனித உணர்வுகளைச் சித்திரிப்பதற்குரிய கருப்பொருட்களாக இயற்கையைச் சங்கச்சான்றோர் பயன்படுத்தியமை அவர்களது இலக்கியப் புலமையைச் சான்று படுத்துகின்றது.

நவீன இலக்கிய விமரிசன அடிப்படையில் அழகியல் நோக்கில் ஆய்வு செய்வதற்குத் தொல்காப்பியம் மூலநூலாக அமைகின்றது. சங்க காலத்தில் வாழ்வியலை இலக்கியமாகக் கூறுவதற்கு அழகியற் பின்னணிகள் பெரிதும் பயன்பட்டிருக்கின்றன. அவையே இலக்கியக் கோட்பாடாகவும் அமைந்து திணைக்கோட்பாடு உருவாக்கத்திற்கும் களமாயின. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்து நிலப் பாகுபாடுகளின் அடிப்படையில் நிலவிய இயற்கைச் சூழல் அங்கு வாழ்ந்த மக்களின் அகவுணர்வுகளை வெளிப்படையாகவும் உள்ளுறையாகவும் கூறுவதற்குக் களமாகவும் கருவியாகவும் அமைந்தது. ஐவகை நிலங்களில் வாழ்ந்த உயிரினங்கள், இயற்கையாக அமைந்த மரம், செடி முதலிய தாவரங்கள் மற்றும்

மலைகள், நீர்நிலைகள் ஆகியவற்றின் கவர்ச்சி தரும் இயற்கைக் காட்சிகள், அவற்றின் இயங்குநிலைகள் என்பனவற்றை ஆங்காங்கு வாழ்ந்த மக்களின் இயங்குநிலைகளோடும் உணர்வுகளோடும் பாடுவதற்குச் சங்கச் சான்றோர், பாடிய இலக்கியங்களும் அவற்றிலமைந்த திணைக்கோட்பாடும் தமிழ் மொழிக்குப் பெருமை சேர்ப்பனவாகும்.

இயற்கையில் அமைந்த அசையும் பொருட்களின் ஓசை ஒலிகளுடன் பாய்ந்தோடும் ஆறுகள், காற்றின் விசையினால் ஏற்படும் மரம் செடிகளின் அசைவுகள், கால நிலைகளுக்கேற்ப அவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்களான பூத்தல், காய்த்தல், விரிதல், மலர்தல், வாடுதல், காய்தல், சொரிதல், வீழ்தல் முதலான இயற்கையின் தோற்றங்கள், செயற்பாடுகள், மனித உணர்வுகள் அனைத்தையும் நேர்முகமாகவும் உள்ளுறையாகவும் பாடுவதற்குத் துணையாயின. இவை எல்லாவற்றையும் சங்க கால இலக்கியவழி அறிந்துகொண்ட தொல்காப்பியர், அவ்விலக்கியங்களில் அகத்திணை, புறத்திணை அமைப்பில் காணப்பட்ட இலக்கியக் கோட்பாடு நுட்பம் நிறைந்திருந்தமையை அவதானித்து அவற்றை இலக்கியக் கோட்பாடாக்கினார். அகத்திணை மரபில் தனிமனிதன், குடும்பம், அயலவர், சமூகம் என்ற பார்வையும், அவை சார்ந்த சமூகக் கண்ணோட்டங்களும் சங்கச் செய்யுட்களின் உள்ளடக்கமாயின.

தொல்காப்பியர் சங்கச் செய்யுட்களை அகம், புறம் சார்ந்தன என வகுத்து, அவற்றுக்கு இலக்கணமும் வரைந்தார். அகத்திணைச் செய்யுட்களிலே தனியாள், குடும்பம் சம்பந்தப்பட்ட பன்முகப்பட்ட குடும்பப் பிரச்சினைகள், காதலரின் உளவியற் போக்குகள், அவர்களின் மென்மையான காதல் உணர்வுகள், சமூகம் நோக்கிய அவதானிப்புக்கள் என்பன பாடப்பட்டிருந்தாலும், அவை மானுடர்

அனைவருக்கும் பொருந்தக் கூடியதாகவே அமைகின்றன. இலக்கியப் படைப்பிற் புலவர் பாடும் உரிப்பொருளும் அதைக் கூறுவதற்குத்துணையாகும் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் முதன்மை பெறுகின்றன. அகத்திணை இலக்கியங்களிற் புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், கைக்கிளை, பெருந்திணை என்ற ஏழு ஒழுக்கங்களும் பாடுபொருளாயின. இவை மனித வாழ்வின் அனைத்து உணர்வுகளையும், வாழ்வில் மானுடர்கடைப்பிடிக்க வேண்டிய மானுட ஒழுக்கங்களையும் உள்ளடக்கியன வாகும்.

“கைக்கிளை முதலா பெருந்திணை இறு வாய் முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப” (தொல். பொருள். அகம்.1) என்ற நூற்பாவில் மக்களின் அக ஒழுக்கங்களை எழுதிணை என்று வகுத்துக்கொண்ட தொல்காப்பியர், அவற்றில் ஐந்து ஒழுக்கங்களை ‘அன்பின் ஐந்திணை’ என வழங்கும் ஒரு கோட்பாட்டை உருவாக்கியுள்ளார். அகத்திணை ஒழுக்கங்களில் ஒருதலைக் காதலாகிய கைக்கிளையும், பொருந்தாக் காமமாகிய பெருந்திணையையும் தொல்காப்பியர் ஒத்த அன்புவழிப்பட்ட காதல் திணையாகா என வலியுறுத்தியுள்ளமையும் கருத்திற்கொள்ளத்தக்கது. சங்ககால அகத்திணைச் செய்யுட்களை முழுமையாக விளங்கிக் கொள்வதற்கு அவை குறிப்பிடும் முதல், கரு, உரி என்பனவற்றைத் தொல்காப்பியவழி நன்கு புரிந்து கொள்ளல் அவசியமாகிறது.

இவற்றில் முதல் எனப்படுவது, செய்யுளிற் கூறப்படும் நிகழ்வானது எங்கே? எப்போது நிகழ்ந்தது? என்னும் வினாக்களுக்கு விடை தருகின்றது. தொல்காப்பியர் முதற்பொருளாகக் காலமும் நிலமும் குறிப்பிடுவர். காலம் என்பது பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது என இரண்டாகும். கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் எனப்

பெரும் பொழுதுகளை ஆறாகவும், ஒரு நாளை மாலை, யாமம், வைகறை, விடியல், நண்பகல் ஏற்பாடு எனச் சிறுபொழுதுகள் ஆறு எனவும் வகுத்தார். நிலத்தின் இயல்பின் அடிப்படையில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐவகையாகப் பகுத்து, தொல்காப்பியர் இந்நிலங்களின் பெயர்களை அவ்வந் நிலங்களிலுள்ள மரம், செடி, கொடிகளில் மலரும் பூக்களிற் சிறந்த மலரின் பெயரால் குறிப்பிடும் மரபைப் பின்பற்றினார். தொல்காப்பியர் மலையும் மலை சார்ந்த பகுதியைக் குறிஞ்சி என்றும், மந்தை வளர்ப்புக்குரிய புதர்கள் செறிந்த சிறிய காட்டுப்பகுதி (மேட்டு நிலம்) முல்லை என்றும், வயலும் வயல் சார்ந்த மக்கள் வாழும் வளம் மிக்க பகுதியை மருதம் என்றும், கடலும் கடல் சார்ந்த நிலப்பகுதியை நெய்தல் எனவும், வளமற்ற வரண்ட பகுதியை பாலை என்றும் வழங்கலானார்.

பண்டை நாள் முதலாகச் சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் என்பவற்றின் துணைக்கொண்டு காலப்பகுப்பை அறிந்து செயற்பட்ட மக்கள், தம் தொழில்களுக்கும், தம் அகம், புறம் சார்ந்த வாழ்க்கை முறைக்கும் ஏற்ற வகையிலும் காலப் பகுப்பை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அவ்வாறமைந்த மக்களது வாழ்வியல் முறைகளையும் வழக்காறுகளையும் சங்கச் சான்றோர் நன்கு அவதானித்து, அவற்றைத் தம் செய்யுள் ஆக்கத்திற்குரிய முதற்பொருளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அது போன்றே அகத்திணைச் செய்யுட்களில் உரிப்பொருள் முதன்மை பெறுகின்றது. சங்கச் சான்றோர் தாம் கூறவந்த அகஒழுக்கச் செய்திகளைக் (உரிப்பொருளை) கருப்பொருளினூடாகவே வெளிப்படுத்தினார். தொல்காப்பியர் ஒவ்வொரு நிலத்திலும் காணப்பட்ட அசையும் பொருட்களையும், அசையாப் பொருட்களையும் செய்யுள் இயற்றுவதற்கு உரிய கருப்பொருளாகக் கூறுவர். தொல்காப்பியர் சங்கச் செய்யுளிற் கையாளப்பட்ட

கருப்பொருட்களைத் “தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை.....” (தொல். அகம். 20) என்ற நூற்பாவில் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் உரிய கருப்பொருட்களாகத் தெய்வம், உணவு, விலங்கு, மரம், பறவை, பறை, தொழில், யாழ், பூ, நீர்நிலை எனக் குறிப்பிட்டார். அவற்றை நச்சினார்க்கினியர் தம் உரையில் விரிவாகப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுவர். சான்றாகக் குறிஞ்சி நிலத்துக்குரிய கருப்பொருட்களாக முருகன் (தெய்வம்), திணை (உணவு), யானை (விலங்கு), வேங்கை (மரம்), மயில் (பறவை), வெறியாட்டுப்பறை (பறை), தேன்சேகரித்தல் (தொழில்), குறிஞ்சி (பண்), காந்தள் (பூ), அருவி (நீர்நிலை) என்பனவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறே ஒவ்வொரு நிலத்துக்குமுரிய கருப்பொருட்களின் விபரம் உரையாசிரியர்களாலே தரப்பட்டுள்ளன. இவை நிலையாக உள்ளனவும், அசைந்து இயங்குவனவும் என இருவகைப்படும். ஐவகை நிலங்களுக்குமுரிய கருப்பொருட்கள் வரையறை கூறப்பட்டபோதிலும், இயங்கும் தன்மை கொண்ட விலங்குகள், பறவைகள் வேறு நிலங்களிலும் காணப்படுவதாகப் பாடப்பட்ட செய்யுள்களில் அவை திணைமயக்கம் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. செய்யுளிற் கருப்பொருட்கள் திணைமயங்கிக் காணப்பட்டனும் அது கூறும் உரிப்பொருள் அடிப்படையில் செய்யுளின் திணை வரையறை செய்யப்பட்டது. பிற்காலத்துக் காவியம் மற்றும் சிற்றிலக்கியங்களில் இயற்கை வருணனை பெரிதும் பாடப்பட்டிருத்தலை அவதானிக்கலாம். இது கால-தேச மாறுபாட்டினையும், இலக்கியக் கோட்பாட்டின் மாற்றங்களையும் குறிப்பதாகும். பிற்கால இலக்கியங்களிற் கருப்பொருட்களின் விரிவையும், அவை திணை மயக்கம் என்ற வரையறையைக் கடந்து அவற்றுக்கு இலக்கிய நயத்தை அளிப்பதாயின.

சங்க காலம் இயற்கைநெறிக் காலம் ஆகும். இயற்கையோடு இயைந்து

வாழ்ந்து வந்த பண்டைத் தமிழர், தம் வாழ்க்கைப் பயணத்தில் இயற்கையை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமுள்ள உறவும் தொடர்பும் சங்கச் செய்யுள்களிற் பெரிதும் பிரதிபலிக்கின்றன. சங்க காலத்தில் முழுமதி நிலவிலே முற்றத்திலுள்ள வேங்கை மர நிழலிலே திருமணச் சடங்குகளை நடாத்திய வாழ்க்கைமுறை கொண்டவர் அக் கால மக்கள். ஆறு பெருக்கெடுத்து ஓடிய போதெல்லாம் ஆடவரும் அரிவையரும் ஒன்றாக நீராடிக் களித்தனர். திணைப் புனங்காத்த இளமங்கையருக்கும் வேட்டை மேற்சென்ற காளையருக்கும் காதல் அரும்புகின்றது. குறிஞ்சியின் இயற்கை வனப்பும் தனிமையான சூழலும் காதலுக்கு ஏற்ற களமாக அமைந்தன. அங்கு பூத்துக் குலுங்கிய மலர்க்காடுகள் காதலை உணர்ச்சி வசப்படுத்தின. இயற்கையழகின் ஈர்ப்பினால் காதல் மலரும் இடமாகவும், காதலர் தனிமையிற் சந்திக்கும் களமாகவும் குறிஞ்சி நிலம் பயன்பட்டமையை அவதானித்த சங்கச் சான்றோர் காதலைப் பாடுவதற்குப் பொருத்தமான தளமாகக் குறிஞ்சியைப் பயன்படுத்தியதன் சிறப்புத் தொனிக்கிறது. இவ்வாறே ஒவ்வொரு நிலத்தின் இயற்கைக் கூறுகளும் அமைப்புக்களும் அவ்வந் நில மக்களின் அகவுணர்வுகளைப் புலநெறி வழக்கில் அகத்திணைச் செய்யுட்களாகப் பாடுவதற்கு வாய்ப்பாயின.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் கூறும் ஐவகை நிலப்பகுப்பும், சிறுபொழுது பெரும் பொழுது என்ற காலப்பகுப்பும் அகத்திணை இலக்கியப் படைப்பில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. கால மாற்றங்களும் இயற்கையின் அற்புத வனப்புகளும் இயற்கைக் காட்சிகளும் மனித வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்துவதையும், அம்மாற்றங்களே மனித வாழ்க்கையைக் கட்டுப்படுத்துவதையும் சங்க இலக்கியங்களும் தொல்காப்பியமும் முக்கியத்துவம் அளித்து குறிப்பிட்டுள்ளன.

முதல், கரு, உரி என்ற திணைக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் மக்களின் அகவுணர்வுகளைப் புலவர்கள் பாடும் போது மேலும் ஓர் இலக்கியக்கோட்பாட்டைத் தொல்காப்பியர் அறிமுகம் செய்கிறார்.

“நாடக வழக்கீனும் உலகியல் வழக்கீனும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்
உரியதாகும் என்மனார் புலவர்.”

(தொல். அகம். 56)

சங்கச் சான்றோர் தாம் கூறவந்த விடயங்களை நாடக பாணியிலும், உலகியல் வழக்கிலும், புலனெறி வழக்கிலும் செய்யுட்களைப் பாடினர். மக்களுக்கு எதனை எவ்வாறு கூறவேண்டும் என்ற ஓர் இலக்கியக்கோட்பாட்டை அக்காலப் புலவர் உறுதியாகக் கடைப்பிடித்துச் செய்யுள் யாத்துள்ளமையைத் தொல்காப்பியர் உணர்ந்து, இவ்வாறு வரையறை கூறலானார். பிற்கால இலக்கியங்கள் போன்று வெறும் நிகழ்ச்சிகள், உணர்ச்சிகள், காட்சிகள் ஆகியவற்றின் வருணனைகளைச் சங்கப் புலவர் பாடவில்லை. தாம் கூறும் கருத்தும், அதனைத் தாங்கி மக்களிடம் செல்லும் செய்யுட்களும் மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும்; மக்களை நன்னெறிப்படுத்த வேண்டும் என்ற குறிக்கோள்களுடன் பாடியமையால் அக்காலப் புலவர் “சங்கச் சான்றோர்” எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டனர். இதில் ‘நாடக வழக்கை’ நச்சினார்க்கினியர் “புனைந்துரைவகை” என்றார்.

இதனைப் புலவராற் பாடுதற்கமைந்த வழக்கம் எனக்கொண்டு “அகத்திணையாகிய காமப்பொருளே புலனெறிவழக்கம் என்றுணர்க” என்று கூறுவர். செய்யுளில் அகனைந்திணை குறிப்பிட்ட பிரதேசங்களுக்குக் குறிப்பிட்ட ஒழுக்கங்களை வற்புறுத்தி உயர்வர்க்க மக்களின் பாலியல் ஒழுக்கங்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. செய்யுள் மரபுக்கும் நாடக வழக்குக்கும்

இடையே வேறுபாடு காண முடியாது என இராகவ ஐயங்கார் குறிப்பிடுவர்⁽⁶⁾.

சங்கச் சான்றோர், மக்களின் அகவுணர்வுகளையும், அக ஒழுக்கங்களையும் பாடும் போது மேலும் ஒரு கோட்பாட்டை வகுத்துக் கொண்டனர். தாம் பாட வந்த பொருளை மறைமுகமாகவும், பாடலில் இடம்பெறுவோரது பெயர்களைக் குறிப்பிடாது பாடும் மரபையும் பின்பற்றியுள்ளதைத் தொல்காப்பியர் அறிந்து, அகத்திணைச் செய்யுளிற் பாத்திரங்களைக் குறிப்பிடும் போது திணைதொறும் மரீஇய திணைநிலைப்பெயர்களைச் செய்யுளாக்கத்திற்பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதைக் கீழ்வரும் நூற்பாவில் விதியாக வகுத்தார்: “மக்கள் நுதலிய அகன்ஐந் திணையும் கட்டி ஒருவர்ப் பெயர்க்கொளப் பெறா அர்”

(தொல். அகம். 57)

மேற்குறிப்பிடப்பட்ட தொல்காப்பிய இலக்கியக் கோட்பாடுகள் பதினெண் கீழ்க் கணக்கிலுள்ள அகத்திணை இலக்கியங்களிலே தொடரப்பட்ட போதிலும், பிற்கால இலக்கியங்களில் அக்கோட்பாடுகள் பேணப்படவில்லை. ஆயினும் நாட்டு வருணனை, நகர வருணனை, மலைகடல், ஆறு, சோலை எனத் தனித்தனியான வருணனைப் பகுதிகள் காவியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள் ஆகியனவற்றில் இடம்பெற்றிருத்தலை நோக்கலாம். அது தொல்காப்பியத் திணைக்கோட்பாடு வேறு அடிப்படையில் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றிருப்பதை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. பாரதியாரின் குயிற்பாட்டைப் படிக்கும் போது தொல்காப்பியர் வகுத்துக் காட்டும் குறிஞ்சித் திணையின் புணர்தல் ஒழுக்கம் பேசப்படுவதும், அதற்குரிய கருப்பொருளாகிய சோலை வளச் சூழலும், அதன் கதாபாத்திரங்கள் வளர்ந்த சூழலும், அவர்களிடையே காதல் அரும்பும் இடமும் குறிஞ்சி நிலமாகப் படைக்கப்பட்டிருத்தலை நோக்கலாம். குயிலியின் காதல் ஓவியம் தீட்ட

ப்படும் போக்கையும் காதல் ஒழுக்கத்தின் தீவிரமான உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகளையும் மாந்தோப்பைக் களமாகக் கொண்டு படைத்துக் காட்டும் பாரதியாருக்குத் தொல்காப்பியரின் அகத்திணைக் கோட்பாடு முன்னோடியாக அமைந்த மையைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

அகத்திணை இலக்கியக் கோட்பாடு போன்ற, புறத்திணை இலக்கியங்களிலும் திணைக் கோட்பாட்டைப் புலவர் பொருத்த முறக்கையாண்டிருப்பதை நச்சினார்க்கினியர் தம் உரையில் நுட்பமாக ஒப்பியல் நோக்கில் விளக்குவர். புறத்திணைச் செய்யுட்களில் வீட்டுக்கு வெளியே இடம்பெறும் பல்வேறு செயற்பாடுகள், சிந்தனைகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிற் சமூகம், நாடு, ஆட்சிமுறை, போர், அவலம், வீரம், வீரயுக வழிபாடு, சான்றாண்மை, மானுடம் முதலான பல்வேறு உலகியல் விடயங்கள் இலக்கிய நயம்படப் பாடப்பட்டுள்ளன. வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் ஆகிய புறத்திணைக் கோட்பாடு தொல்காப்பியத்திற் பொருத்தமுற விளக்கப்பட்டுள்ளது. குறித்த செய்யுள் எப்போது யாரால் யாருக்குப் பாடப்பட்டது என்பதை அறிவதற்குத்துணை யாகத் தொல்காப்பியம் கூறும் 'முன்னம்' என்ற திணைக்கோட்பாடு இருதிணைச் செய்யுள்களுக்கும் கூறப்பட்டுள்ளது:

“இவ்விடத்து இம்மொழி இவர்இவர்க்கு
உரியஎன்று
அவ்விடத்து அவரவர்க்கு உரைப்பது முன்னம்”
(தொல்.பொருள். / செய்யுள், 508).

இந்நூற்பாவுக்கு உரை எழுதிய பேராசிரியர் (7) “யாதோரிடத்தானும் யாதானும் ஒரு மொழி தோன்றியக்கால், இம்மொழி சொல்லுதற்குரியாரும் கேட்டற்குரியாரும் இன்னரென்று அறியுமாற்றான் அங்ஙனம் அறிதற்கு ஓரிடம் நாட்டி, அவ்விடத்துக் கூறுவார்க்கும் கேட்பார்க்கும் ஏற்றவுரை செய்யுட்கு ஈடாகச் சொல்லுவது முன்னம்

என்றவாறு” எனத் தெளிவுரை கூறினார். சங்கச் செய்யுட்களின் அடிக்குறிப்பாக யார் கூற்று, யாரிடம் கூறியது என்ற தகவல் தரப்பட்டிருக்கும். ஒரு செய்யுளைப் படிப்போர் அத்தகவல்களை அறிந்து கொள்ளும் வகையிற் செய்யுள் இயற்படுத்தல் வேண்டும் என்பதையே 'முன்னம்' என்ற திணைக்கோட்பாடு விளக்குகிறது. அத்துடன், ஒரு செய்யுளில் ஒரு நிகழ்ச்சியையே பாட வேண்டும் எனவும், அந்நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்றவாறு காலப் பொருத்தமும் அமைய வேண்டும் எனவும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவர்.

இலக்கியத்தின்மூலம் வெளிப்படுத்தப்படும் மெய்ப்பாட்டையும் இலக்கியக் கோட்பாடாகக் கூறும் தொல்காப்பியர் திறம் போற்றத்தக்கது. செய்யுள் இயற்றும்போது கதாபாத்திரங்களிடையே நிகழும் மெய்ப்பாடுகள் தோன்றும்படியாகப் பாடவேண்டும் என்பதே தொல்காப்பியர் கோட்பாடாகும். “

நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்கை”

(தொல்.மெய்ப்பாட்டியல்.3)

என்னும் நூற்பாவில் எட்டுவகை மெய்ப்பாடுகள் கூறப்படுகின்றன. உலகத்தார் உள்ளத்து நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தல் மெய்ப்பாடென்பர். இலக்கியம் உள்ளத்தில் விளைவிக்கும் சுவை, அவ்வாறே உடம்பில் வெளிப்பட்டுப் புறத்தார்க்குப் புலனாகுமாறு இலக்கியம் படைக்கவேண்டும் என்பதும் தொல்காப்பியர் கோட்பாடாகிறது. செய்யுள் இயற்றும்புலவர், அதனை நுகர்வோர் என்ற இருசாராரையும் கருத்திற்கொண்டு தொல்காப்பியர், மேலும் நுட்பமான ஓர் இலக்கியக் கொள்கையைக் கூறுகிறார். புலவன் தனது இலக்கியத்தை எத்தகு நுட்பமாகப் படைத்தாலும் அதனைப் படித்துச் சுவைப்பவருக்கும் மிக்க திறமைகள் இருக்க வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டைக் “கண்ணினுஞ் செவியினுந் திண்ணிதின் உணரும் உணர்வுடை மாந்தர்...” (மெய்ப்பாட்டியல்.

27) என்ற நூற்பாவிற் காணலாம். ஓர் இலக்கியத்தைத் தான் வாசித்தோ அல்லது பிறர் வாசிக்கத் தான் கேட்பது மூலமோ அதன் சுவையை உணரும் ஆற்றல் நுகர்வோர் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்ற இந்நூற்பாவின் பொருள் நுண்ணியதாக நோக்கத்தக்கதாகும். இலக்கியம் என்பது ஆராய்ந்தறிந்து பொருள்கொள்வதாக அமையக்கூடாது. அவ்வாறு ஆராய்ந்து பொருள்கொள்வது தத்துவம், அறிவியல், சட்டம் முதலிய துறைசார் நூல்களாகும். மனித உணர்வுகளையும் செயற்பாடுகளையும் சித்திரிக்கும் இலக்கியங்களை வாசித்த அளவிலேயே பொருள் புரியுமாறும் அதன் மெய்ப்பாடு உடனே வெளிப்படுமாறும் செய்யுள்கள் படைக்கப்பட வேண்டும் எனத் தொல்காப்பியர் செய்யுளில் 203 ஆம் நூற்பாவில் வலியுறுத்துவர். மேற்கூறப்பட்ட இலக்கியக் கோட்பாடுகளுடன் மேலும் உவமை, உள்ளுறை, இறைச்சி, நோக்கு, வண்ணம், வனப்பு, யாப்பு முதலான இலக்கிய வரையறைகளும் செய்யுளியலிற் கூறப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியர் இலக்கியத்தில் உவமையின் அவசியம், அவற்றின் வகைகள், பயன்பாடு என்பனவற்றை இலக்கியக்

கோட்பாடாகவே குறிப்பிடுவர். பேச்சு வழக்கிலும், நாட்டார் இலக்கியங்களிலும் உவமைகள் மிகச் சாதாரணமாகவும், ஆற்றல் மிக்கனவாகவும் பயன்படுகின்றன. தொல்காப்பிய உவமைஇயலில் உவமைகளின் இயல்புகள், 36 வகையான உவமை உருபுகள், உள்ளுறையுவமம் என்பனவற்றைப் பயன்படுத்துவதற்குரிய இலக்கியமரபுகளும் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக அகத்திணைச் செய்யுள்கள் தலைவி, தோழி, தலைவன், பாங்கன், செவிலி, நாற்றாய் முதலானோரின் கூற்றாகவே அமைந்துள்ளன. அவ்வாறு கூற்றுக்களாகவுள்ள பாடல்களில் அவர்கள் தாம் அறிந்த பொருட்கள், தாம் வாழும் சூழலிலுள்ள கருப்பொருட்களைக் கொண்டே உள்ளுறையுவமம் பாடப்பட வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டைப், “பிறிதொடு படாது பிறப்போடு நோக்கி...” (உவமவியல்.22) என்ற நூற்பாவிலே தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவர். இதனையே ஐயப்ப பணிக்கர் “இயற்கைக்கும் மனிதருக்கும் உள்ள பரஸ்பர உறவு இலக்கியத்தில் பகைப்புலனும் உள்ளடக்கமுமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது..” (8) என நுட்பமாகக் குறிப்பிடுவர்.

அடிக்குறிப்பு :

1. தொல்காப்பியத்தின் சமகால முக்கியத்துவம். அய்யப்ப பணிக்கர். தமிழாக்கம்: நீல பத்மநாதன் - காலச்சுவடு; www.tolkappiyam.com
2. தமிழண்ணல், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் தொகுதி-2, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2003.
3. க.கைலாசபதி, அடியும் முடியும் - இலக்கியத்திற்கருத்துக்கள்: குமரன் பப்ளிஸர், சென்னை. 3ம்பதிப்பு, 2007, பக்.33
4. பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், குமரன் புத்தக இல்லம், மீள்பதிப்பு, 2011, பக்.43
5. செல்வா. கனகநாயகம், இலக்கிய வரலாறும் திறனாய்வும் (பின்காலனித்துவ அணுகுமுறை), குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 2015 பக்.118
6. இராகவ ஐயங்கார் தொல்காப்பிய பொருளதிகார ஆராய்ச்சி (1966:1).
7. தொல்காப்பியம்-பொருளதிகார மூலமும் பேராசிரியருரையும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 2007.
8. முதலாவது அடிக்குறிப்புக் கட்டுரை பார்க்க.

ஈழநாடும் சங்க இலக்கியமும்

பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா

“ஸ்ரீ வித்தியா” பிள்ளையார் வீதி, திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.

கலாநிதி வண. தனிநாயகம் அடிகளார் நூற்றாண்டில் நடைபெறும் உலகத் தமிழியல் ஆய்வு மாநாட்டிற்கு, அடிகளார் ஈடுபாடு காட்டிய துறைகளிலொன்றான சங்க இலக்கியம் பற்றி நோக்குவது பொருத்தமானதாக இருக்கும் என நம்புகிறோம்.

ஈழநாட்டிற்கும் தமிழ் நாட்டிற்குமிடையே நீண்ட காலமாக அரசியல், சமூக, பொருளாதார, இலக்கிய, பண்பாட்டுத்தொடர்புகள் இருந்துவந்துள்ளன. சங்கப்புலவரான ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் ஈழநாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்று கூறப்படுகின்றது. அத்துடன் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்ற புலவரும் ஈழநாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்று ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை குறிப்பிடுவர். பட்டினப்பாலையிலே வரும் “ஈழத்து உணவும் காளகத்து ஆக்கமும்” என்ற தொடரும் ஈழநாட்டிற்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் இருந்த தொடர்பினைப் புலப்படுத்துவதாகவே காணப்படுகின்றது. எனவே ஈழநாட்டிற் சங்க இலக்கியப் பயில்வு எவ்வாறு இருந்ததென்பதை விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஈழநாட்டில் மிகப் பழங்காலத்தில் இருந்தே தமிழ் மொழி, தமிழ் இலக்கியப்பயில்வு நடைபெற்றமைக்கான சான்றுகள் உள. ஈழத்து மரபுவழித் தமிழாசிரியர்கள் பழந்தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களிலே நல்ல பயிற்சியும் தேர்ச்சியும் உடையவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். ஈழநாட்டிலே மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விக்கு அறாத் தொடர்ச்சியுடன் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதலிரு தசாப்தங்கள் வரை நிலவி வந்தமை குறிப்

பிடத்தக்கது. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் என அழைக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்திற்கு முந்திய காலப் பகுதியிலே பரம்பரை பரம்பரையாகத் தமிழ்க் கல்வி மரபொன்று நிலவி வந்தது என்று பண்டிதமணி உள்ளிட்ட அறிஞர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளமையை நாம் மனங்கொள்ள வேண்டும். (இலக்கிய வழி: திருத்திய புதியபதிப்பு முன்னுரை)

ஈழநாட்டிலே சங்க இலக்கியப் பயில்வு எவ்வாறு இருந்ததென்பதைப் பின்வருமாறு பகுத்து நோக்கலாம்.

- கல்வி
- உரையும் பதிப்பும்
- ஆய்வுகள்
- மொழிபெயர்ப்பு

கல்வி

ஈழநாட்டிலே நீண்ட நெடுங்காலமாக நிலவிவந்த மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியிலே சங்க இலக்கியங்களும் இடம்பெற்றிருக்க வேண்டும் என ஊகிக்கலாம். யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் நிறுவிய தமிழ்ச் சங்கத்திலே சங்க இலக்கியப்பயில்வு இருந்திருத்தல் கூடும். யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் நிறுவிய சரஸ்வதி பண்டாரம் எனம் நூல் நிலையத்திலே

சங்க இலக்கிய ஏடுகளையும் பேணிப் பாதுகாத்திருப்பர் என நம்பலாம். போர்த்துக் கேயரால் தீக்கிரையாக்கப்பட்ட சரஸ்வதி பண்டாரத்திலிருந்து 'தப்பி ஒட்டிய' ஏடுகள் சிலயாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டிலே இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனாலும் இதற்கான சான்றுகளை ஆதாரபூர்வமாகத் தருவது கடினமானது. எனினும் ஈழநாட்டிலே சங்க இலக்கியத்தைக் கற்றலும் கற்பித்தலும் 19 ஆம் நூற்றாண்டிற் சிறப்பாக நிலவியமைக்கான சான்றுகள் உள.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க்கல்வி மரபினை நுனித்து ஆராய்வோர் இங்கு சங்க இலக்கியப்பயில்வு இருந்தமையைக் கண்டு கொள்ளுவர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத்தமிழ்ப்புலமையாளர்கள் பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை நூல்களைச் சங்க இலக்கியம் என்ற அடிப்படையிலேயே கற்றும் கற்பித்தும் வந்துள்ளனர். முச்சங்கம் பற்றிய கருத்து நிலை அவர்களிடம் இருந்தமையை உணர மரபினூடு கண்டு கொள்ளலாம். வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை மகா வித்துவான் கணேசையருக்குக் கற்பித்த நூல்களிலே சங்க இலக்கியங்களும் இடம்பெற்றிருந்தமையை ஐயரவர்களின் தொல்காப்பிய உரைவிளக்கக் குறிப்புக்களினூடும் அவரது இலக்கிய உரைகளினூடும் காண முடிகின்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுப் புலமையாளர்களான ஆறுமுகநாவலர், சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப்புலவர், உடுப்பிட்டி சிவசம்புப்புலவர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, சபாபதிநாவலர், தும்பளை முத்துக்குமாரசுவாமிக்குருக்கள் முதலானோர் சங்க இலக்கியங்களிலே நல்ல பயிற்சியுடையவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். (இவர்களை விட இன்னும் பல தமிழ் அறிஞர்கள் சங்க இலக்கியப் பயிற்சியுடையவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர்.) விரிவஞ்சி அவர்களது பெயர்களை விடுத்தோம். சங்க இலக்கியப் பதிப்புக்களில்

சி. வை. தா ஈடுபட அவர் பெற்ற மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியும் உந்துவிசையாக அமைந்திருக்கும் என நம்பலாம்.

நீண்ட காலமாக மரபுவழிப்பட்ட முறையில் கற்பிக்கப்பட்ட சங்க இலக்கியங்கள் 19 ஆம் நூற்றாண்டிலே நிறுவனமயப்பட்ட கற்பித்தல் முறைமைகளுள் உள்வாங்கப்படுகின்றன. இலங்கை நிறுவனங்களினாலும் இந்திய நிறுவனங்களினாலும் நடத்தப்பட்ட பண்டிதர் பரீட்சைக்குரிய பாடத்திட்டங்களிலே சங்க இலக்கியங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. குறிப்பாகத் திருமுருகாற்றுப்படை, பெரும் பாணாற்றுப்படை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித் தொகை, பதிற்றுப்பத்து முதலிய சங்க இலக்கியங்கள் பண்டிதர் பரீட்சைக்குத் தோற்றும் மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டதாக அறிய முடிகின்றது. மிஷனரிமார் பயன்படுத்திய பாடத்திட்டங்களிலே திருக்குறள், நாலடியார், கந்தபுராணத்தின் சில பகுதிகள் இடம் பெறுகின்றனவேயன்றிச் சங்க இலக்கியங்கள் இடம்பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. நிறுவனம் சாராத தனிப்பட்ட முறையிலே பண்டித வகுப்புமாணவர்களுக்குக் கற்பித்த மரபுவழித் தமிழாசிரியர்களும் சங்க இலக்கியங்களைச் சிறப்பாகப் போதித்துள்ளனர். (உதாரணமாகக் கந்தமுருகேசனின் வகுப்புக்களைச் சுட்டிக் காட்டலாம்.)

ஈழத்து ஆசிரிய பயிற்சிக்கலாசாலைகளிலே சங்க இலக்கியங்கள் சிறப்பாகப் போதிக்கப்பட்டமைக்கான சான்றுகள் உள. ஆசிரிய மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தற் பயிற்சிக்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட சங்க இலக்கியச் செய்யுள்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. உதாரணமாக, 'சுடர்தொடிகேளாய்', 'யாதும் ஊரே', 'முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள்', 'ஆண்டு பலவாக நரையிலவாகுதல்' முதலான சங்கப் பாடல்கள் இரசனையோடு கற்பிக்கப்பட்டதாக அறிய முடிகின்றது.

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதர் கிருஷ்ணபிள்ளை, பண்டிதர் மகாலிங்கசிவம், நவந்திகிருஷ்ணபாரதியார் முதலான ஆசிரியபயிற்சிக் கலாசாலைத் தமிழ் விரிவுரையாளர்கள் முற்சுட்டியபாடல்களையும் இன்னும் பிற பாடல்களையும் சிறப்பாகக் கற்பித்தாக அவர்களது மாணாக்கர் பரம்பரையினர் கூறுகின்றனர். ஆசிரியபயிற்சிக் கலாசாலைவழி அக்காலத் தமிழாசிரியர்களால் சங்க செய்யுள்கள் மாணவர் மத்தியிலே பிரசித்தி பெற்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆசிரியபயிற்சிக் கலாசாலைகளைத் தொடர்ந்து ஈழத்துப் பல்கலைக் கழகங்களிலே சங்க இலக்கியப்பயில்வு சிறப்பாக நடைபெற்றது. ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைகளிலே சங்க இலக்கியங்களைப் பயின்றமைக்கும் பல்கலைக்கழகங்களிலே சங்க இலக்கியங்களைப் பயின்றமைக்கும் இடையே நிறைய வேறுபாடுகள் உண்டு.

பல்கலைக்கழகங்கள் சங்க இலக்கியங்களைப் பாடநூலாகக் கற்பித்த அதே வேளை ஆய்வு நோக்குடனும் கற்பித்தன. சங்க கால அரசியல், சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டுப் பின்னணியிலே சங்க இலக்கியங்கள் அணுகப்பட்டன. சங்க இலக்கியத்தின் தோற்றம், தோற்றத்திற்கான காரணங்கள், அவை காட்டும் தமிழர் வாழ்வியல் முதலான அமிசங்களோடு சங்க இலக்கியங்களைத் தொகுத்தோன், தொகுப்பித்தோன் ஆகியோரின் அரசியல், சமூகப் பின்னணியும் ஆய்வு நோக்குடன் கற்பிக்கப்பட்டன. அத்துடன் சங்க காலத்திற்குரிய உலக இலக்கியங்களுடன் சங்க இலக்கியங்களை ஒப்புநோக்கிக் கற்பித்தலும் இடம்பெற்றது. ஈழநாட்டுத் தமிழறிஞர்பலர் சங்க இலக்கிய ஆய்விலே சாதனைபடைக்கப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்க் கல்வி உதவிய தெனலாம். திறனாய்வு நோக்கிலே சமூகவியல், மானுடவியல், பண்பாட்டியல்,

பார்வையில் சங்க இலக்கியங்களை அணுகும் மரபொன்று ஈழத்திலே தோன்றியமை குறிப்பிடத்தக்கது. சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள் பற்றி நோக்குமிடத்து இவை பற்றி விரிவாக நோக்குவோம்.

ஈழத்துப் பாடசாலைக் கல்விப் பாடத்திட்டத்தில் தெரிவுசெய்யப்பட்ட சங்கப் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. பாடசாலைகளை அரசாங்கம் சுவீகரிப்பதற்கு முன்னர் பாடப்புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் வெளியிட்ட பாடநூல்களிலும் உபவாசிப்பு நூல்களிலும் சங்கப் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. குறிப்பாகக் குறுந்தொகை, கலித்தொகை, புறநானூறு முதலியவற்றில் இருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட பாடல்கள் இடைநிலை, உயர்நிலை வகுப்புப் பாடநூல்களில் இடம்பெற்றன. அத்துடன் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம், தேசிய கல்வி நிறுவனம் வெளியிட்ட பாடநூல்களிலும் சங்கப் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. பரீட்சை நோக்கிலே இவற்றைப் பயின்ற போதிலும் மாணவர்களுக்குச் சங்க இலக்கியப் பரிச்சயம் ஏற்பட இப்பாடத்திட்டம் வழி வகுத்தது. குறிப்பாக க.பொ.த உயர்தர மாணவர்களுக்குரிய தமிழ்ப் பாடத்திட்டத்திலே சங்க இலக்கியங்களில் இருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட சிறப்பான பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடக்கூடிய அமிசமாகும்.

தனிப்பட்ட ஈடுபாடு காரணமாக அறிஞர் சிலர் கூடிச் சங்க இலக்கியங்களைப் பற்றிய கருத்தாடல்களையும் நிகழ்த்தியுள்ளனர் என அறிய முடிகின்றது. திருநெல்வேலி ஈரப்பலாவடிச் சங்கம், யாழ்ப்பாணம் காவிய பாடசாலை முதலியவற்றிலேயும் சங்க இலக்கியப் பயில்வு நடைபெற்றது என அறிய முடிகின்றது. ஈரப்பலாவடிச் சங்கத்திலே சங்கப் பாடல்களுக்குப் பண்டிதமணி. சி.கணபதிப்பிள்ளை இனிக்க இனிக்க நயம்

கூறுவார் என வித்துவான் அடைக்கலமுத்துக் குறிப்பிட்டார். இக் கட்டுரையாசிரியரும் கரவெட்டி வாணி கலைக்கழகத்திலே சங்க இலக்கியம் பற்றிய கருத்தாடல்களைக் கேட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

உரையும் பதிப்பும்

ஈழத்திலே சங்க இலக்கியப்பயில்வு சிறப்பாக இருந்தது என்பதற்கு இங்கு தோன்றிய சங்க இலக்கிய உரைகள் சான்றாகின்றன. இலக்கண, இதிகாச புராணங்களுக்கு ஈழத்தவர்கள் எழுதிய உரைகளிலேயும் சங்க இலக்கியச் செய்யுள்கள் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. தொல்காப்பியத்திற்கு வித்துவசிரோமணி கணேசையர் எழுதிய உரைவிளக்கப் பதிப்புக்கள் தமிழ் கூறும் நல்லுலகால் விதந்து போற்றப்பட்டமையை யாவரும் அறிவர். தொல்காப்பிய உரை விளக்கக் குறிப்புக்கள் பற்றி இச்சிறு கட்டுரையிலே விளக்குவது கடினமானது என்பதால் அவற்றை விடுத்தோம்.

சங்க இலக்கியங்கள் சிலவற்றிற்கு ஈழத்து அறிஞர்கள் சிறப்பான உரைகளை எழுதியுள்ளனர். இந்தவகையிலே திருமுரு காற்றுப் படை, ஐங்குறுநூறு, பெரும் பாணாற்றுப்படை, பதிற்றுப்பத்து, அகநானூறு முதலியவை விதந்து குறிப்பிடத்தக்கவை.

1851 ஆம் ஆண்டு நாவலர் தமது இருபத்தொன்பதாவது வயதிலே திருமுருகாற்றுப்படைக்கு உரையெழுதிப் பதிப்பித்தார். பத்துப்பாட்டுப் பதிப்பிக்கப்பட முன்னரே நாவலரின் திருமுருகாற்றுப்படை உரை வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. பெரும்பாலும் நச்சினார்க்கினியர் உரையைத் தழுவினே நாவலர் இந்த உரையை எழுதியுள்ளார். நச்சினார்க்கினியரின் உரையை ஏட்டு வடிவிலேயே நாவலர் படித்திருப்பார். ஈழநாட்டிலே சங்க இலக்கியப் பயில்வு பரவியிருந்தமைக்கு

நாவலரின் திருமுருகாற்றுப்படையுரையும் சான்றாகின்றது. சமய நோக்குடன் உரை யெழுதிய நாவலர் பொருத்தமான குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தியமை இந்த உரைக்கு உள்ள சிறப்பம்சங்களில் ஒன்றாகும்.

ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்களில் ஒருவரான பண்டிதர் அருளம்பலவனார் திருமுருகாற்றுப்படைக்கு ஆராய்ச்சி உரை ஒன்று எழுதியுள்ளார். 1937 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சியந்திர சாலையில் இந்நூல் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. திருமுருகாற்றுப்படைக்கு அருளம்பலவனார் எழுதிய உரை விரிவான முறையிலே அமைந்துள்ளது. பொருட்பாகுபாடு பொருள்நலம், பாவும் பாட்டின் நடையும், வழிபாட்டு முறை, விளக்கவுரைக் குறிப்புக்கள் என்ற வகையிலே இவ்வுரை அமைந்துள்ளமை உரையாசிரியரின் புலமை வளத்தைப் புலப்படுத்துவதாகக் காணப்படுகின்றது.

பண்டிதர் அருளம்பலவனார் பெரும் பாணாற்றுப்படை, பதிற்றுப்பத்து ஆகிய சங்க நூல்களுக்கும் விரிவான ஆராய்ச்சி உரைகள் எழுதியுள்ளார். பெரும்பாணாற்றுப்படை ஆராய்ச்சி உரையும் 1937ஆம் ஆண்டிலேயே வெளிவந்துள்ளது. இவ்வாராய்ச்சி உரைக்கு ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், எஸ். சோமசுந்தரபாரதியார் ஆகியோர் மதிப்புரை வழங்கியுள்ளனர். பெரும்பாலும் திருமுருகாற்றுப்படையுரை அமைப்பிலேயே பெரும்பாணாற்றுப்படையாராய்ச்சி உரையும் அமைந்துள்ளது. பெருமளவு மேற்கோள்களைக் காட்டித் தம்மதம் நிறுவுகின்றார்.

பண்டிதர் அருளம்பலவனார் பதிற்றுப்பத்து ஆராய்சியுரையும் எழுதியுள்ளார். சங்க இலக்கியங்களுக்கு ஈழத்து அறிஞர்கள் எழுதிய உரைகளிலே பதிற்றுப்பத்து ஆராய்ச்சியுரை விதந்து குறிப்பிடப்பட வேண்டியது. பதிற்றுப்பத்தின் இரண்டாம்பத்திற்கு 1956

ஆம் ஆண்டு விரிவான தோர் உரையை எழுதினார். இவ் ஆராய்ச்சி உரை திருமயிலை செ.வே. ஐம்புலிங்கம்பிள்ளை அவர்களால் சென்னை கிறீன்கம்பனி அச்சுக் கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

அருளம்பலவனாரின் பதிற்றுப்பத்து ஆராய்ச்சியுரை இரண்டு பாகங்களாக வெளிவந்துள்ளது. 1960 ஆம் ஆண்டு முதலாம் பாகமும் 1963 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் பாகமும் வெளிவந்துள்ளன. பதிற்றுப்பத்து ஆராய்ச்சியுரையை வ.சுபமாணிக்கம், டாக்டர் மு.வரதராசன், அ.மு.பரமசிவானந்தம், அ.ச.ஞானசம்பந்தன், மா, இராசமாணிக்கனார் முதலான தமிழறிஞர்கள் விதந்து பாராட்டியுள்ளனர். இப்பாராட்டுரைகள் பதிற்றுப்பத்து ஆராய்ச்சி உரையின் முன்பக்கத்திலே இடம்பெற்றுள்ளன.

சங்கநூற்செல்வர் எனப் போற்றப்பட்ட பண்டிதர் அருளம்பலவனாரின் உரைகள், ஈழநாட்டிலே சங்க இலக்கியப்பயில்வு சிறப்பாக இருந்தது என்பதையே புலப்படுத்துகின்றது.

ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர் ஒருவர் ஐங்குறுநூறு முழுவதற்கும் விளக்கவுரை எழுதியுள்ளார். இவ்வுரையை முகாந்திரம், தி.சதாசிவஜயர் பதிப்பித்துள்ளார். யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷா விருத்திச் சங்கத்தின் மூன்றாவது வெளியீடாக 1943 ஆம் ஆண்டு இந்நூல் வெளிவந்துள்ளது. இதன் உரையாசிரியரின் பெயர் தமக்குக் கிடைத்த கையெழுத்துப் பிரதியில் எவ்விடத்திலேனும் காணப்படவில்லை என்று பதிப்பாசிரியர் தமது பதிப்புரையிலே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஈழத்து உரையாசிரியர் எழுதிய ஐங்குறுநூறு உரையை உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் மீள்பதிப்புச் செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தப் பதிப்புக்கு இக்கட்டுரையாசிரியர் முன்னுரையெழுதி உதவியுள்ளார்.

அகநானூறு களிற்று யானை நிரைக்கு வித்துவசிரோமணி கணேசையர் விரிவுரை எழுதியுள்ளார். ஐம்பதுகளில் ஈழகேசரிப் பத்திரிகையில் தொடர்ந்து களிற்று யானை நிரைக்கு உரையெழுதியுள்ளார். இந்த உரைமிகவும் சிறப்பானது. கணேசையரின் புலமைவளம் தொல்காப்பியப் பதிப்புக்களுக்கு அடுத்த படியாக அகநானூற்று உரைமூலம் வெளிப்படுகின்றது எனலாம். கணேசையரின் அகநானூற்று உரையை இக்கட்டுரை ஆசிரியர் 2005 ஆம் ஆண்டு பதிப்பித்துள்ளார். ஈழத்திலே தோன்றிய சங்க இலக்கிய உரைகளை நோக்கும் பொழுது இங்கு சங்க இலக்கியக் கல்விமரபு சிறப்பாக விளங்கியது எனத் துணியலாம்.

சங்க இலக்கியப் பதிப்புத்துறையிலே ஈடுபட்டவர்களில் சி.வை.தாவுக்குக் குறிப்பிடத்தக்கதோர் முக்கியத்துவம் உண்டு. தமிழ் நூற்பதிப்பு முன்னோடி என வருணிக்கப்படும் சி.வை.தா 1897 ஆம் ஆண்டு கலித்தொகையைப் பதிப்பித்தார். கலித்தொகைப் பதிப்புக்குச் சி.வை.தா எழுதிய பதிப்புரை மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. “என் சிறுபிராயத்தில் எனது தந்தையார் எனக்குக் கற்பித்த சில நூல்கள் இப்போது தமிழ்நாடெங்கும் தேடியும் அகப்படவில்லை” என்று கலித்தொகைப் பதிப்புரையிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். சி.வை.தா தமது இளமைப் பருவத்தில் சங்க இலக்கியங்களையும் பயின்றிருப்பார் என ஊகிப்பது தவறாகாது. புறநானூறு, சுகம் மணிமிடை பவளம் ஆகியவற்றையும் சி.வை.தா பரிசோதித்து வைத்திருந்தார் எனவும் அறிய முடிகின்றது. (தாமோதரம்; சி.வை.தா. வரலாற்றுச்சுருக்கம் V, XII)

உ.வே.சாமிநாதையர், நாராயண ஐயங்கார் முதலானோர் சங்க இலக்கியங்களைப் பதிப்பிக்கும் போது ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் பலர் சங்க இலக்கிய

ஏடுகளை உபகரித்துள்ளனர். ஈழத்திலே சங்க இலக்கியப்பயில்வு சிறப்பாக இருந்த மையாலேயே சங்க இலக்கிய ஏடுகள் இங்கு இருந்தன என்பதையும் மனங்கொள்ள வேண்டும்.

ஈழநாட்டிலே சங்க இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகள் மிகச் சிறப்பாகவே நடைபெற்றுள்ளன. தனியான தலைப்பிலே ஆராயப்பட வேண்டிய அளவுக்கு விடயப் பரப்பு விரிந்ததாகச் சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள் நடைபெற்றுள்ளமை ஈழத்துத் தமிழருக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாகும். அவை பற்றி நாம் அறிந்த சில தகவல்களை மட்டும் இங்கு குறிப்பிடுகின்றோம்.

ஈழநாட்டிலே நடைபெற்ற சங்க இலக்கிய ஆய்வு முயற்சிகளைப் பின்வருமாறு நோக்கலாம்.

ஆய்வேடுகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் என அவற்றைப் பகுக்கலாம். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களின் சங்க இலக்கியப் பயில்வு பற்றி ஏலவே குறிப்பிட்டோம். பல்கலைக்கழகங்களிலே படித்துப் பட்டம் பெற்ற அறிஞர்கள் தங்கள் பட்ட மேற்படிப்புக்காகச் செய்த சங்க இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வேடுகள் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. இந்த வகையிலே பேராசிரியர்கள் சு. வித்தியானந்தன், க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவர்கள்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே 'சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கை' என்னும் தலைப்பிலே வண. தனிநாயகம் அடிகளார் செய்த ஆய்வு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. சங்க இலக்கியம் பற்றிப் பல்வேறு ஆய்வுக் கட்டுரைகளை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் அடிகளார் எழுதினார்.

உலகத்தமிழ் அறிஞர்களைச் சங்க இலக்கியத்தின் பால் ஈர்க்கவும் பழந்தமிழர் வாழ்வியலை அவர்கள் புரிந்துகொள்ளவும் அடிகளாரின் ஆய்வுகள் உதவின. இவர்களைத் தொடர்ந்து கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ், பேராசிரியர் அம்மன்கிளி முருகதாஸ், பேராசிரியர் க.விசாகரூபன் முதலியோரும் சங்க இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகளைத் தமது பட்டமேற்படிப்புக்காகச் செய்துள்ளனர். கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, மனோன்மணி சண்முகதாஸ் முதலியோர் சங்க இலக்கியங்களை ஒப்பியல் நோக்கிலே ஆராய்ந்து ஈழத்துப் புலமை மரபுக்கு வலுச்சேர்த்துள்ளனர்.

ஈழநாட்டைச் சேர்ந்த தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் பலர் சங்க இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளை அவ்வப்போது எழுதியுள்ளனர். பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம், பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை, பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம், பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், பேராசிரியர். பூ.லோகசிங்கம் முதலியோர் இந்த வகையிலே விதந்து குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்கள். ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எழுதியமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழத்துப் புலமையாளர்கள் எழுதிய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களும், கட்டுரைகளும் சங்க இலக்கியத்திற்குப் புதிய ஒளி பாய்ச்சுவனவாக அமைந்துள்ளன. கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ், பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் முதலானோர் சங்க இலக்கியங்களை யப்பானிய மொழியுடன் ஒப்பிட்டுச் செய்த ஆய்வுகளும் மொழி பெயர்ப்புக்களும் எமது சங்க இலக்கியப் புலமை மரபுக்கு வலுச் சேர்ப்பனவாக உள்ளன.

சங்க இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வரங்குகள் அவ்வப்போது நடத்தப்பெற்று அவை பின்னர் நூலுருவாகவும் வெளிவந்துள்ளன. இந்த வகையிலே இலங்கை இந்துசமய

கலாசார அமைச்சு நடத்திய சங்க இலக்கிய ஆய்வரங்குகள் குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை.

ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் சங்க இலக்கியச் செய்யுள்களை ஆங்கிலத்திலே மொழி பெயர்த்துள்ளனர். சிறப்பாகப் பத்துப்பாட்டு முழுவதையும் ஜே. வி. செல்லையா ஆங்கிலத்திலே 1946 ஆம் ஆண்டு மொழி பெயர்த்துள்ளார். சங்க இலக்கியம் பற்றி மேலைப்புல அறிஞர்கள் அறிந்து கொள்ள இம் மொழிபெயர்ப்பு உதவியது எனத் திடமாக நம்பலாம். அப்பொழுது இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராக விளங்கிய சுவாமி விபுலானந்தர் இம் மொழிபெயர்ப்புக்கு அணிந்துரை வழங்கி யுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்க இலக்கியங்களைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு நாட்டிய நாடகங்களும், மேடை நாடகங்களும் ஓரளவுக்கு இங்கே நடைபெற்றுள்ளன. உதாரணமாக, யாழ்ப்பாணம் திருமறைக் கலாமன்றத்தினர் அரங்கேற்றிய 'புறநானூற்றுக் காட்சிகள்', 'அற்றைத்திங்கள்' முதலான நாடகங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

ஈழத்திலே சங்க இலக்கியப்பயில்வு நீண்ட நெடுங்காலமாகவே நிலவி வந்துள்ளமையைக் கண்டு கொள்ள மேலே குறிப்பிட்ட விடயங்கள் உதவுகின்றன. ஆய்வுக்குரியதான ஈழத்துச் சங்க இலக்கியப்பயில்வு விரிவான ஆய்வுக்குரியது.

தமிழ்ப் புத்தகாலயம்

“தமிழர்க்குத் தமிழ் மொழியிற் சுவடிச்சாலை
சர்வகலாசாலையைப் போல் எங்கும் வேண்டும்
தமிழிலிலாப் பிறமொழி நூல் அனைத்தும் நல்ல
தமிழாக்கி வாசிக்கத் தருதல் வேண்டும்
அமுதம் போல் செந்தமிழிற் கவிதை நூற்கள்
அழகியவாம் உரை நடையில் அமைந்த நூற்கள்,
சுமை சுமையாச் சேகரித்துப் பல்கலை சேர்
துறை துறையாய்ப் பிரித்தடுக்கிவைத்தல் வேண்டும்

- பாரதிதாசன்

திருட முடியாத சொத்து

அறிவாளிகளின் எழுத்துக்களே எமது
சந்ததிகள் திருடமுடியாத சொத்து.

அலை ஓசை

சபா. ஜெயராசா

இந்து சமுத்திரச் சிந்து(ம்) வெளியிலே
இசைந்து வந்திடும் ஓர் படகு - அதில்
முந்தும் மனத்துடன் தந்தி அடித்திடும்
மீழ விழி நோக்கும் ஓர் உருவம்!

கன்னி இளநகை உண்ணுஞ் சிரிப்பிலே
காற்றைக் கவர்ந்திடும் காளை நெஞ்சு - அதை
பின்னிப் பிடித்திட மின்னிப் பொலிந்துநற்
பாதை பிடித்திடும் ஓர் படகு!

ஆடை நனைந்திட ஓடக் கரையிலே
ஆங்கு இருந்திடும் ஓர் விழியன் - அவன்
சாடை நிறைந்திட கூடை பொலிந்திடும்
சாயல் சுமந்து அவ்வலைகள்!

வேலை விழித்திட நீலச்சுழிப்பிலே
வாங்கிச் செலுத்தினன் அப்படகை - அவன்
மாவைக்கனவது வீணைச்சுழிப்பினை
வாங்கிச் செறிந்தது அவ்வலைகள்!

(இளங்கதிர், 16 ஆவது ஆண்டுமலர், 1964-1965)

சமகால இலக்கியக் கோலங்கள்

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

உலகின் சமகால இலக்கிய ஆக்கங்கள் மாறிவரும் சமூக நிலவரங்களின் வெளிக் கிளம்பல்களாக அமைந்து வருகின்றன. உலகமயமாதல், புதிய நுகர்ச்சிக் கோலங்கள், பல்தேசிய நிறுவனங்களின் பரந்துபட்ட செயற்பாடுகள், புதிய சுரண்டல் முறைமை, முதலியவற்றை அடியொற்றிய முரணுரைகளாக நவீன இலக்கியங்கள் மேலெழுகின்றன.

ஒரு கதையை வாசிக்கும் பொழுது வேறொரு கதையின் செல்வாக்கு ஏதோ ஒருவிதத்தில் அதிலேபதிந்தோபரவியோ இருத்தலை வாசகர் உணர்கின்றனர். அத்தகைய இணைப்பு “நூலிய இடைத்தொடர்பு” (INTER TEXTUALITY) அல்லது “பனுவல் இடைத்தொடர்பு” எனப்படும். நவீன கலை இலக்கியங்களில் இத்தகைய தொடர்புகள் தெளிவாக வெளிக்கோலம் கொள்கின்றன.

கதைக்கரு, எடுத்தியம்பல் முறை, சொல்லாட்சி, கலை நுட்பங்கள் முதலிய முன்னறிந்த நுட்பங்களை அடியொற்றியே புதிய ஆக்கங்கள் உருவெடுக்கின்றன. அறிந்தோ அறியாமலோ ஆக்குபவரும் அந்தநிலைக்கு உட்படுகின்றனர். வாசகரும் அந்தநிலையை அனுபவிக்கின்றனர். கூடிய கலைப்படைப்புக்களுடன் உறவாடும் நவீன வாசகரால் அத்தகைய தொடர்புகளை இலகுவாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பல்வேறு கலை மூலகப்பதிவுகளை வெட்டியெடுத்து மேற்கொள்ளும் “ஒட்டுகை” (PASTICHE) நவீன நாடகங்கள், திரைப்படங்கள், இலக்கிய ஆக்கங்கள் முதலியவற்றில் பரவலாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது.

சமகாலத்துத்தமிழ் நாடக அரங்குகளிலும், நாட்டிய நாடகங்களிலும், பேச்சுக்கலையிலும் ஒட்டுகைச் செயற்பாடு பரவலாக இடம்பெற்று வருதலைக் காணலாம்.

பொருளுற்பத்தி, பெரும்படியாக்கப் பெருக்கமாக நிகழும் செயற்பாடாகி வளர்ந்து வருகின்றது. அதே நிலையைக் கலை உற்பத்தியும் பின்பற்றத் தொடங்கியுள்ளது. அந்நிலையில் ஒட்டுகை தவிர்க்க முடியாததாகி வருகின்றது.

ஓர் இலக்கியம் எவ்வாறு எழுதப்படுகின்றது என்பதை அறிந்து கொள்ளல் “மீஇலக்கியம்” அல்லது “மீநிலைப்புனைவு” (METAFICTION) எனப்படும். திறனாய்வாளர் மட்டுமன்றி அறிவுபூர்வமான நவீனவாசகரும் இதனை அறிந்து கொள்கின்றனர்.

கதையை உருவாக்கும் ஆசிரியரைப்பற்றிய அறிவு, கதையாக்கப்படும் விதம் பற்றிய அறிவு, ஏனைய படைப்புக்களுடன் அது கொண்டுள்ள தொடர்புகள் பற்றிய அறிவு, வாசிப்பவர்களிடத்து அது எத்தகைய தாக்கங்களை ஏற்படுத்தும் என்பது பற்றிய அறிவு, கதைக்களம், மற்றும் கதை மாந்தர் பற்றிய

அறிவு, கதையின் அரசியல் பற்றிய அறிவு என்ற அனைத்தையும் “மீநிலைப்புணையம்” என்ற கருத்தாக்கம் புலப்படுத்தி நிற்கின்றது.

நவீன உலகச்சூழல், நவீன கல்வி, நவீன தொடர்பாடல்முறை, முதலியவை அத்தகைய நிலையை ஏற்படுத்திய வண்ணமுள்ளன.

சமகாலத்தைய கலை இலக்கியப் புனைவுகளில் பின்வரும் நிலைகள் இனங் காணப்பட்டுள்ளன. அவையாவன

- (1) கதைத்தொடர்ச்சியில் உடைவும், சிதறலும், இடைவெளிகளும் காணப்படல். திறனாய்வு மொழியில் இது “சிதறிநொருங்கல்” (FRAGMENTATION) எனப்படும்.
- (2) மிகையான சிக்கனப்பாட்டை மேற்கொள்ளல். தேவையற்ற விபரிப்புக்கள், அலங்கார உரையாடல்கள், சொல்லடுக்குகள் முதலிய வற்றைத் தவிர்த்துக் கொள்ளல். திறனாய்வு மொழியில் இது “சிற்பியல்” (MINIMALISM) எனப்படும்.
- (3) எடுத்தியம்பலையும், கருப்பொருளையும் அதீத நீட்சிக்கு இட்டுச் செல்லல். இது “உச்சப்பரவலியல்” (MAXIMALISM) எனப்படும்.
- (4) கதைகூறல் திறன் மற்றும் ஆக்கத்தொழில் நுட்பம் முதலியவற்றின் நவீன மயப்பாட்டை உள்ளடக்கியிருக்கும் நிலையில் ஆக்கங்கள் “அதீத நடப்பியலை” (HYPERREALITY) எட்டுதல். அதாவது நடப்பியல் எல்லைகளை மீறி அளவுக்கு மீறிய கற்பனைகளுடன் உறவாடுதல்.

புதிய உலகச் சூழலில் புதிய வாழ்க்கைக் கோலங்கள் உருவாகிவரும் வேளை அவற்றைத் திறனாய்வு செய்யும் ஆக்கங்களும் தோற்றம் பெற்றுவருகின்றன. ஆங்கிலத் திறனாய்வுமரபில் விடுதலைகொண்டு எழுந்த இலக்கியங்கள் “பின்காலனிய ஆக்கங்கள்” என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. காலனித்துவத்

தளையிலிருந்து விடுபட்ட நாடுகளில் எழுந்து வரும் ஆங்கிலமொழியிலான ஆக்கங்கள் “பின் காலனிய இலக்கியங்கள்” என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன.

காலனித்துவத்திலிருந்து விடுதலை பெற்ற ஆசிய, ஆபிரிக்க, மத்திய கிழக்கு மற்றும் பசுபிக்நாடுகளின் பிரச்சினைகளும், அவற்றின் விளைவுகளும், தாக்கங்களும் இலக்கிய வழியான உரையாடல்களாக ஆக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆங்கில இலக்கியங்களே அவ்வகையில் ஆராயப்பட்டு வருகின்றன.

அதேவேளை காலனித்துவத்திலிருந்து விடுபட்ட நாடுகளில் “புதிய காலனியம்” தோற்றம் பெற்று வருதலும் அவற்றின் அவலங்களை அடி யொற்றிய இலக்கிய வடிவங்கள் தேசிய மொழிகளிலே தோற்றம் பெற்று வருதலும் புதியகாட்சிகளாக உள்ளன. “பின் காலனியமும்” “புதிய காலனியமும்” வேறுபட்ட கருத்துக் கொண்டவை. காலனித்துவத்திலிருந்து விடுபட்ட நாடுகளில் தேசிய இனங்கள், தேசிய சமயங்கள், தேசிய மொழிகள் முதலியவை மேலாதிக்கத்தினரால் ஒடுக்கப்படும் பொழுது எழும் இலக்கிய வடிவங்கள் தனித்துவமானவை. ஆசிய, ஆபிரிக்க, மத்தியகிழக்கு மற்றும் இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் அவ்வகை இலக்கியங்கள் பல நிலைகளிலே தோற்றம் பெற்று வருகின்றன.

அவ்வகை இலக்கியங்கள் பெருமளவில் சுதேச மொழிகளில் எழுதப்பட்டு வருவதனால் உலகத்திறனாய்வை நிறுவும் ஆங்கிலத் திறனாய்வாளரின் கவன ஈர்ப்பைப் பெறுவதற்குக் காலம் செல்லும்.

உலகின் புதிய கலை இலக்கிய வளர்ச்சியை ஊடுருவி ஆராயும் கருத்தியலாக “உற்றறி கோட்பாடு” (CRITICAL THEORY) வளர்ச்சி கொண்டுள்ளது. சமூக விஞ்ஞானம் மற்றும் மாணிடவியல் ஆய்வுகளின் முடிவுகளை

அடியொற்றிக்கலை இலக்கியங்களைத் திறனாய்வு செய்யும் முறைமைக்கு அக்கோட்பாடு வழிவகுக்கின்றது.

உள்பகுப்பு, உள்வியல் மற்றும் மார்க்சியக் கருத்துக்கள் அக்கோட்பாட்டில் அதிக அளவில் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது. ஜேர்மனிய இலட்சிய வாதம், அமெரிக்கப் பயன் கொள்வாதம் ஆகியவற்றின் செல்வாக்கும் சமகாலத்தை உற்றறி கோட்பாட்டில் இடம்பெற்றுள்ளது. சமகாலக் கலை இலக்கியங்களுக்கு விளக்கம் கொடுப்பதிலும், பொருள் கோடல் செய்வதிலும் உற்றறி கோட்பாடு பெரு மளவிலே செல்வாக்குச் செலுத்தி வருகின்றது.

கலை இலக்கிய வளர்ச்சிகளை நவீன கண்ணோட்டத்தில் ஆராய்ந்து வரும் திறனாய்வாளர்களுள் ரெரி ஈகெல்டன் முக்கியமானவர். ஆங்கில இலக்கியப் பேராசிரியரான அவர் எழுதிய மூன்று நூல்கள் உலக அரங்கில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. “இலக்கியக் கோட்பாடு - ஓர் அறிமுகம்”, “அழகியலின் கருத்தியல்”, “பின்னைய நவீனத்துவத்தின் மாயைத் தோற்றம்” ஆகிய மூன்று நூல்களும் கலை இலக்கிய ஆழங்களைத் தேடுகின்றன.

நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஒரு பிரிவாக அமைவது எலத்திரனியற் சாதனங்கள் வழியாக உருவாக்கப்படும் “அதீத நூலியம்” அல்லது “அதீத பனுவல்” (HYPER TEXT). துரித இணைய இணைப்புக்கள் வழியாக உருவாக்கப்படும் புனைவுகளோடு பயன்

படுத்துவோர் நேரடியாக இடையறவு கொண்டு உருவாக்கப்படும் புது வடிவமாக அது அமைந்து வருகின்றது. அதனைத்தனித்த ஓர் இலக்கிய வகைமையாகக் கொள்ள முடியாது என்ற கருத்தே மேலோங்கியுள்ளது. ஆயினும் அதற்கு மறுப்புத் தெரிவிப்போரும் உளர்.

நவீன இலக்கியப் பரப்பில் “உயர் நவீனத்துவம்” (HIGH MODERNISM) என்ற பிறிதொரு கருத்து முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. சமூக உலகம், இயற்கை உலகம் ஆகியவற்றை மீள் வடிவமைப்பதற்கு விஞ்ஞானம் மற்றும் தொழில் நுட்பத்தில் நம்பிக்கை வைத்தலை அந்தக் கருத்தாக்கம் வலியுறுத்துகின்றது. அபிவிருத்தியில் வரலாறு, சமூகம், பண்பாடு முதலியவற்றை நிராகரிக்கும் ஒற்றைப் பரிமாணப் போக்குடைய கலை இலக்கிய ஆக்கங்கள் இன்னொருபுறம் மேலெழுகின்றன.

நவீன இலக்கிய ஆக்கங்கள் ஒருபுறம் வளர்ச்சியடைய அவற்றைக் கற்பித்தல் தொடர்பான செயற்பாடுகள் உயர்கல்வி நிலையங்களிலே உற்றறி கோட்பாட்டை அடியொற்றி எழுச்சி கொள்ளத்தொடங்கியுள்ளன. உற்றறி கோட்பாடு, மெய்யியல், உள்வியல், கற்பித்தலியல், சட்டவியல், சமூகவியல், இனக்குழுமவியல் முதலாம் துறைகளில் விரிவு பெற்றுள்ளது. இலக்கியக் கல்வியில் அதன் பிரயோகமும், பயன்பாடும் அதிக முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கியுள்ளன. முரண்படும் இலக்கியக் கோலங்கள் பற்றிய தெளிவைப் பெற, உற்றறி கோட்பாடு துணை செய்கின்றது.

நோக்கியவை :

Anderson(1998) The Origins of Postmodernity, London : Verso

Horkheimer, Max(1982) Critical Theory Selected Essays, Newyork : Continuum Pub.

Kimball, Alan(2009) Digimodernism, Newyork : Continuum.

Mark, Jancovich(1993) The cultural Politics of the New Criticism, Cambridge : Cambridge University Press

ஈழத்திற் சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள் : நோக்கும் போக்கும்

பேராசிரியர் கி. விசாகரூபன்

பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர், தமிழ்த்துறை, கலைப்பீடம்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.

1. அறிமுகம்

தமிழியல் ஆராய்ச்சி வரலாற்றில் சங்க இலக்கியம் குறித்த ஆராய்ச்சிக்கு நீண்ட ஒரு வரலாறு உண்டு. 1800 களில் பேணப் படாத சங்க இலக்கியங்களின் அருமை பெருமைகளைத் தமது பதிப்புகளின் ஊடே சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, உ.வே. சாமிநாதையர் முதலானோர் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு வெளிப்படுத்தினர். அது முதற்கொண்டு தமிழ் ஆராய்ச்சிக்கான புதியதொரு தளமாகச் 'சங்க இலக்கியம்' அமையலாயிற்று. தொல்காப்பியம் மற்றும் சங்க இலக்கியங்களை மரபுநிலை நின்று அராய்வதற்கான போக்கு தமிழாய்வுலகில் நெடுங்காலம் வரை நீடித்து வந்தது. இப்போக்கு 1950 கள் வரை நீடித்தது. இந்தப் போக்கினை எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை, நா.வானமாமலை, என்.கே.சித்தாந்தா, இரா.இராகவையங்கார் முதலானோர் தமது ஆய்வுகளினூடே மெல்ல மெல்ல மாற்றியமைக்க முயன்றனர். இதன் காரணமாக சங்க இலக்கியங்களைச் சமூகவியல் மற்றும் மார்க்சியப் பின்னணியில் பார்க்கின்ற ஓர் அணுகுமுறை தமிழ்ச் சூழலுக்குள் மெல்ல மெல்ல வந்து சேர்ந்தது. இந்த அணுகுமுறையின் ஊடாக வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதத்துடன் தமிழ் இலக்கியங்களை அறிவியல் உணர்வுடன் முன்னிறுத்தத் தமது ஆய்வுகளினூடே பலரும் முனைந்தனர். இத்தன்மை காரணமாகச் சமூகவியல், மானுடவியல், நாட்டார் வழக்காற்றியல், வரலாறு, அரசியல், பொருளாதாரம், பண்பாடு முதலான துறைகளும் தமிழுக்குப் பரிச்சயமாகத் தொடங்கின.

மேலே சுட்டிய வகையான ஆய்வுகளைப் பெரிதும் முனைப்புறுத்தியவர்களில் ஈழத்தவர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கவர்களாக விளங்கினர். இவர்களுடைய ஆய்வுநிலை எழுத்துக்கள் சங்க இலக்கிய ஆய்வுப்போக்கினை 'மடைமாற்றுவனவாக' அமைந்திருந்தன. இந்த மடை மாந்ந முயற்சிகளில் ஈடுபட்டோரில் பலரும் ஏதோ ஒரு வகையில் தம்மைக் கல்வி மற்றும் உயர் கல்வி நிறுவனங்களில் இணைத்துக் கொண்டவர்களாக விளங்கினர். நிறுவனப் பின்புலத்திலான இவர்களது ஆய்வுகளே சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளில் பாரிய செல்வாக்கைச்

செலுத்துவதாக அமைந்தன. அவ்வகையான ஆய்வுகளின் நோக்கையும் போக்கையும் சுட்டிக் காட்டுவதாக இந்த ஆய்வுக்கட்டுரை அமைகின்றது.

2. ஈழத்தில் சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள்

ஈழத்திற்கும் சங்க இலக்கியத்துக்குமான தொடர்பு என்பது நீண்ட கால பாரம்பரியத்தைக் கொண்டது. சங்க இலக்கியப்புலவர்களில் ஒருவராக 'ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்' கூறப்படுகின்றார். சங்க இலக்கியங்களைப் பதிப்பித்தும் உரை செய்தும் மொழிபெயர்த்தும் தமது ஆழ்ந்த

அறிவினை ஈழத்தவர்கள் அவ்வப்போது வெளிப்படுத்திவந்தனர். திண்ணைவழிக் கல்வியிலும் நிறுவனவழிக் கல்வியிலும் பயில் நிலையிலிருந்த பாடத்திட்டங்களில் சங்க இலக்கியங்கள் தனித்துவமான இடத்தினைப் பெற்றிருந்தன. இதன் இன்னொருவகை வெளிக்கொணருகையாகவே சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள் அமைந்தன. ஈழத்திலே நடைபெற்ற சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளைப் பிரதானமாக இரண்டு வகையாகப் பகுத்து நோக்கலாம். அவையாவன,

அ) தனிநபர் நிலைப்பட்ட ஆய்வு முயற்சிகள்
ஆ) நிறுவன வழிவரும் ஆய்வு முயற்சிகள்

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட இருவகையான ஆய்வு முயற்சிகளில் நிறுவனப்பின்புலத்தில் நிகழ்ந்தேறிய ஆய்வுகள் ஆய்வு நிலையில் மிகவும் முக்கியம் பெறுவனவாகும்.

3. நிறுவன வழியான ஆய்வுப்பங்களிப்பு

ஈழத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தனிநபர் நிலைப்பட்ட ஆய்வு முயற்சிகளில் வி. கனகசபைப்பிள்ளையில் தொடங்கி சபாபதி நாவலர், ந.சி. கந்தையாபிள்ளை, நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை, தி.த. கனகசபைப்பிள்ளை, பிரமபுரீ சணேசையர் முதலானோர் சங்க இலக்கியம் தொடர்பாக வெவ்வேறு வகையான பங்களிப்புக்களிடே காத்திரமான தமது பங்களிப்பை வழங்கியிருந்தனர்.

நிறுவனவழி வரும் ஆய்வு முயற்சிகள் என்னும் போது அதில் பிரதான இடம் பெறுபவை பல்கலைக்கழகங்களாகும். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தமிழ்த்துறை வழியே சுவாமி விபுலானந்தர் ஊடாக தமிழ்ப்புலமைப் பரம்பரை ஒன்று உருவாகியது. இப்பரம்பரை தமிழியலின் அத்தனை புலங்களிலும் தனது அழியாச் சுவடுகளைப் பிரக்ஞை பூர்வமாகப் பதித்தது.

இப்பின்புலத்தில் விபுலானந்தருடன் பேராசிரியர்கள் கணபதிப்பிள்ளை, வி. செல்வநாயகம், சு.வித்தியானந்தன், தனிநாயகம் அடிகளார், க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, ஆ. வேலுப்பிள்ளை, சி.சிவலிங்கராஜா, அ. சண்முகதாஸ், சி.மௌனகுரு, அம்மன்கிளி முருகதாஸ், விசாகரூபன், மனோன்மணி சண்முகதாஸ் மற்றும் வாசுகி சொக்கலிங்கம் முதலானோர் தமது மேற்படிப்பு மற்றும் சுய ஆர்வ ஆய்வுகளுக்காக சங்க இலக்கியத்தை ஆய்வுப் பொருளாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

‘தமிழர் சமூகமானது பண்டைய இனக்குழு நிலையிலிருந்து உடைமைநிலை நோக்கி மாற்றமுறத் தொடங்கிய வரலாற்றுச் செல் நெறியின் சில படிநிலைகளையே சங்கப் பாடற் பரப்பு உணர்த்தி நிற்கின்றது என்ற கருத்துநிலை உருவாகி வலுவுறத் தொடங்கியது. தொல்காப்பியத்தின் முதலிரு அதிகாரங்களான எழுத்து, சொல் என்பன சங்கப்பாடல்களுக்கு முற்பட்ட மொழிநிலையை உணர்த்துவன என்றும் மூன்றாவதான பொருளதிகாரம் சங்கப் பாடல்களுக்கு பிற்பட்ட சக நிலையைப் பிரதிபலிப்பது என்றும் ஆய்வாளர்கள் கருதத் தொடங்கினர். இவ்வாறான பார்வைகள், கருத்துநிலைகள் எவ்வற்றை வளர்த்தெடுப்பதில் ஈழத்துத் தமிழியலாளர்கள் குறிப்பாக ஈழத்தின் பல் கலைக்கழக கல்வியியலாளர்கள் தனிக்கவனம் செலுத்தி வந்துள்ளனர்.’¹ என்ற பேராசிரியர் நா.சுப்பிரமணியனின் கருத்து இவ்விடத்தில் மிகுந்த கவனத்திற்கு உரியதாகும்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியராக அமர்ந்த சுவாமி விபுலானந்தர் சங்க இலக்கியம், பக்தி இலக்கியம், தமிழ்க்காவியங்கள் மற்றும் அவற்றுக்கான உரைகளை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து தமிழிசை அறிவுப்பன்பிலத்தில் பண்டைத் தமிழரிடையே வழக்கிலிருந்து

மறைந்துபோன வில், யாழ், முளரி யாழ். பேரி யாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டு யாழ் ஆகியவற்றிற்கு உருவம் கொடுக்கும் வகையில் 'யாழ்' நூலினை எழுதி அதனை 1947 இல் தமிழ் நாட்டில் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றினார். இந்த மரபு ரீதியான தமிழாய்வை விஞ்ஞான ரீதியான பார்வைக்கு ஆற்றுப்படுத்துவதில் இந்நூலுக்கும் கணிசமான பங்குண்டு என்பதில் ஐயமில்லை.

சங்க இலக்கியம் தொடர்பான ஆய்வில் ஈடுபட்ட அடிகளார், அன்பின் ஐந்திணையுரை, பொருள் நூற் சிறப்பு முதலான கட்டுரைகளை எழுதினார். சங்க இலக்கிய மரபில் இடம்பெறும் அகத்திணை புறத்திணை என்பவற்றிற்கு தொல்காப்பியரும் உரையாசிரியர்களும் தருகின்ற மரபுரீதியான நோக்குநிலையில் நின்று விடுபட்டு 'அகத்திணை' என்பது அன்புமார்க்கம் என்றும் புறத்திணை என்பது அறிவுமார்க்கம் என்றும் சங்க இலக்கியம் தொடர்பான புதிய விளக்கம் தர முயன்றார். சங்க இலக்கியம் தொடர்பான விபுலானந்த அடிகளாரின் பிறிதொரு முன்னெடுப்பாக மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியை அடையாளப்படுத்த முடியும். உலகப்புக்கழ்பெற்ற வங்கக்கவிஞர் ரவீந்திரநாத் தாகூரின் 'பூஞ்சோலைக் காவலன்' என்ற கவிதையைப் பழந்தமிழ் இலக்கிய யாப்பு மரபில் மொழிபெயர்த்தார். அத்துடன் மேற்படி கவிதைப் பகுதியை பழந்தமிழ்ச் செய்யுட்களுடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தார். சங்க இலக்கியத்தில் சுவாமி விபுலானந்தர் மேற்கொண்ட முன்னோடியான ஆய்வுகள் இசைத்தமிழ் ஆராய்ச்சி, ஒப்பியலாய்வு அணுகுமுறை, இலக்கிய வரலாற்றெழுதியல், மொழிபெயர்ப்பியல் முதலான புலங்களில் சமகாலத் தமிழறிஞர்களின் புலமைச் சிரத்தையினை ஈர்ப்பனவாக அமைந்திருந்தன.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் 'சங்க இலக்கியம்' குறித்த பல்வேறு கட்டுரைகளை அவ்வப்போது எழுதி வந்துள்ளார். பேராதனை

தமிழ்த்துறை சார்ந்த பேராசிரியர்களின் இவ்வகையான எழுத்துக்களுக்கு இளங்கதிர், இந்து தருமம் முதலான இதழ்கள் பெரிதும் களம் அமைத்துக் கொடுத்தன. 'புறநானூற்றில் ஒரு பாடல்', 'பழந்தமிழ்ச் செய்யுள் மரபு' முதலான இவருடைய கட்டுரைகள் அளவில் சிறியனவேனும் ஆழ்ந்த சிந்திப்பிற்கான அடிப்படைகளைத் தருவனவாக அமைந்திருந்தன. தவிர பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகத்தை தமிழராய்சி உலகில் நிலைநிறுத்திய ஆய்வுநூலாகக் கருதப்படுவது அவருடைய 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' என்ற நூலாகும். ஈழத்து அறிஞர்களின் இலக்கிய வரலாற்றெழுதியல் முயற்சிகளில் இந்நூல் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்நூல் இத்துறை சார்ந்து சிந்திப்பவர்களுக்கான தவிர்க்க முடியாத தொரு சூத்திரமாக (Formula) ஆகிவிட்டதென¹ பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன் குறிப்பிடுவது பொருத்தமான கூற்றாகும்.

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் சங்க இலக்கிய ஆய்வுப்போக்கில் முக்கியமான ஒரு மடைமாற்றியாக விளங்கியவர். இவரது 'தமிழர் சால்பு' என்ற நூல் (1954) இத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். தமிழாய்வைத் தமிழியலாக்கிய முதல் ஆய்வுநூல் இதுவெனலாம். திராவிடர்களின் இடத்திணை நிறுவுதல், சங்க இலக்கியங்களின் காலவரையறை பற்றிய தெளிவு, ஒப்பீட்டு வன்மை, உரையாசிரியர்களின் கருத்தை மறுத்து மேற்செல்லல், சமூகவியல் அரசியல் பொருளாதாரப் பின்னணியில் ஆராய்தல், சங்க இலக்கியச் சிறப்பை வெளிக்கொணர்தல் என்ற வகையில் இயங்கியல் ஆய்வின் வழி இவர் தனித்துவ இடத்திணைப் பெறுகின்றார்.

'இந்திய வரலாற்றிலே திராவிடருக்குரிய இடத்தைப் பற்றியும் இந்தியப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்குத் திராவிடர் செய்த அரும்பெரும் தொண்டுகளைப் பற்றியும் அறிஞர் இதுவரை அமைவுற ஆராயவில்லை. பழைய இந்தியப்

பண்பாட்டினது சிறந்த கூறுகள் யாவும் ஆரிய ருக்கே உரியனவென்று கூறுவது அத்துறை ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்ட பெரியோரின் பண்பாகி விட்டது³

என ஆய்வுகள் பலவும் வெளிவந்த ஒரு சூழலில் தமிழர் சால்பை வெளிப்படுத்தும் தீவிர பணியாகவே இவ்வாய்வினை சுவீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

‘திராவிடர் நாகரிகத்தைப் பற்றி பல அறிஞர் கொண்ட புதுமையான கருத்துக்கள் வியப்பைத் தருவனவாகும். மிகப் பழைய காலத்திலும் திராவிடர் நாகரிகம் ஆரியர் நாகரிகத்துடன் கலந்திருந்தது எனக் கொண்டு அதற்குச் சான்று காட்ட முயன்ற ஒரு சூழலில் சுவீகரிக்கப்பட்டுள்ளது ஆய்வு நூல் வெளிவந்தது.⁴

பழந்திராவிடர் தனிப்பட்ட முறையில் ஆரியருக்குப் புறம்பாகப் பண்பாட்டில் மேம்பட்டு விளங்கினர் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. பழந்தமிழ் அரசுகள் நிலவிய காலத்தில் இப்பண்பு சிறப்புற்று இருந்ததெனத் தெரிகின்றது.... இத்தகைய திராவிடர் குழுவினைச் சேர்ந்த தமிழரின் சால்பு சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியில் எவ்வாறிருந்ததெனத் திட்டமாகக் கூற முடியாது. சங்ககாலத்தில் இருந்தே அதனை வரலாற்று முறைப்படி, தக்க சான்றுகளுடன் ஆராயலாம்.⁵ எனப் பத்துப்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவர் நிறுவ விழைந்தார். சங்க இலக்கியங்களாகக் கொள்ளத்தக்கவை எவை என்பது பற்றிய தெளிவான ஆராய்ச்சி வன்மை இவரிடம் காணப்பட்டமை முக்கியமானதாகும். பத்துப்பாட்டில் திருமுருகாற்றுப்படையும் எட்டுத் தொகையில் கலித்தொகையும் பரிபாடலும் சங்ககாலத்திற்குப் பிந்தியவை என்பதை இவர் நிறுவியுள்ளார். கால ஆராய்ச்சியிலும் இவர் தனது ஆழ்ந்த புலமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்

பிடத்தக்கதாகும்.

‘ஓர் அரசனுக்குரிய ஆட்சிக்காலம் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளெனக் கொண்டால், சோழர் வழியில் முதன்முதல் ஆண்ட வெளியன் தித்தன் கி.மு. 50 ஆம் ஆண்டில் அரசு கட்டில் ஏறியிருக்கலாம். சோழர் பரம்பரையில் கடைசியாக ஆண்டவன் கோச்செங்கணான் என முன்பு கூறினோம். இவன் அவ்வழியில் பத்தாவதாக ஆண்ட அரசன், பசும்பூண் பாண்டியனுடன் ஒத்தகாலத்தவனாகிய உருவப் பல்தேர் இளஞ்சேட்சென்னிக்குப் பின் தொடங்கிக் கோச்செங்கணான் இறுதிக்காலம் வரை ஆண்ட சோழ அரசருக்கு இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் வீதம் கணித்துப்பார்த்தால் சோழர் ஆட்சி கி.பி. 200 உடன் முடிவடையும். எனவே கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டு தொடங்கி கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரையுள்ள காலப்பரப்பைச் சங்க காலமென ஒருவாற்றாற் கொள்ளலாம்.⁶ எனப் பேராசிரியர் துணிந்தமை அக்கால ஆய்வுப் போக்கில் முக்கியமான ஒரு விடயமாகப் பார்க்கப்பட்டது.

சுவீகரிக்கப்பட்டுள்ளது ‘தமிழர் சார்பில்’ தரிசிக்கக் கூடிய பிறிதொரு போக்கு ஒப்பியல் ஆய்வுப் போக்காகும். பழந்தமிழ்நாட்டு உணர்வுப் பெயர்களிலும் நகர்ப்பெயர்களிலும் கூடக் கிரேக்க, உரோம, ஆரியர் நூல்களும் சங்க நூல்களும் ஒத்திருக்கின்றன என்ற வகையில் தமது ஆய்வின் பல்வேறு இடங்களிலும் ஒப்பிட்டு விளக்கமளிக்க முனைந்துள்ளார். அரசியல் பின்னணி குறித்து விளக்கமளிக்க முனைந்த சுவீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

‘கோன் என்னும் இடையரைக் குறிக்கும் சொல்லே அரசனையும் குறித்தது. எனவே நாட்டிற்குத் தலைவனாயிருக்கும் அரசின் தலைமை முல்லைநிலத் தலைவனிடமே தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். ஈற்றில் பொருளாதாரத்திலும் தொகையிலும் சிறந்த உழவர் (மருதநிலத்) தலைவனே

தமிழ்நாட்டு அரசியலில் வலிமை சிறந்து விளங்கினான். ⁷ எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இந்தப் பின்னணியில் மிக ஆழமான வகையில் தமிழர் சால்பை வித்தியானந்தன் வருமாறு வெளிப்படுத்த முனைந்தார்.

‘பண்டைத் தமிழ் மக்கள் மிகைபட உண்ணாதவர்: சிறிதே சினமுடையவர்: சிலவாகிய சொற்களைச் சொல்லுதலோடு பல் சொற்களைச் சான்றோர் சொல்லக் கேட்டலையுடையவர். நுண்ணுணர்வினர், பெருங்கொடையாளர், கலங்கிய கள்ளோடு தண்ணிய கட்டெளிவை அளிப்பவர். எல்லோருக்கும் கனிந்த தாளிதத்தோடு கூடிய கொழுவிய துவையலைப் பிறருக்கு அளிப்பவர். எல்லோருக்கும் பணிவை விரும்பி அவரை வணங்கிய சொல்லால் தழுவிப் பேசும் இன்சொல்லையுடையவர். இவ்வாறு பலருக்கும் பயன் உண்டாக்கத்தக்க செயல்களைச் செய்து வாழ்ந்தனர் தமிழ்ப் பெருமக்கள்’ ⁸

‘இவ்வாறு பிறர் பொருளை வெளவாது தம்முடைய முயற்சியால் உழைத்த தமிழர் சமூக சேவையைத் தமது கடமையாகப் போற்றினர். மக்கள் இனம் முழுவதும் நலம்பெறவேண்டும். அனைவரும் இன்புற்று வாழவேண்டும் என்ற கொள்கை தமிழ்ரிடையே பரவியதனாலேயே ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்ற மனப்பான்மையும் உண்டாகியது... பண்டைத் தமிழர் சமய வாழ்க்கைத்தன்னலங் கருதாச் சமூகசேவையை அடிப்படையாகக் கொண்டு திகழ்ந்தது. வாழ்க்கைபிறர் நலம்பொருட்டே சமயத்தின் பொருட்டு அன்று என்ற தமிழர் சால்பு போற்றற்குரியதே. ⁹ என்பனவான நிலைப்பாடுகள் தமிழர் சால்பு குறித்த பெரு மிதத்தை ஆய்வுலகில் நிலைநிறுத்தின.

வண.பிதா தனிநாயகம் அடிகளார் சங்க இலக்கியத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட வராக விளங்கினார். சங்க இலக்கியத்தின்

தனித்துவத்தையும் சிறப் பினையும் தன்னுடைய பன்மொழிப் புலமையின் ஊடே உலகுக்கு இவர் உணர் த்தினார். எம்.லிற். (M.Lit) பட்டப்படிப்புக்காக பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை என்ற பொருளில் ஆராய்ச்சியினை இவர் மேற்கொண்டார். இந்த ஆராய்ச்சியில் கிரேக்க இலத்தீன் கவிதைகளோடு தமிழ் இயற்கைக் கவிதைப் பகுதிகளை ஆங்காங்கு ஒப்பிட்டுச் சென்றுள்ளமை கருதத்தக்கதாகும். ஐந்திணை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் மனித நாகரிகத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் அதுவெனக் குறிப்பிடுவார். வேட்டை நிலையிலிருந்து வேளாண்மை செய்யும் நிலைக்கு தமிழர் வளர்ச்சி பெற்றமையை இது சுட்டுகின்றது என்பதே தனிநாயகம் அடிகளாரது அபிப்பிராயமாகும். மேலும் பண்டைத் தமிழ்க்கல்வி மரபை ஒப்பீட்டு நிலையில் ஆராய்ந்த அடிகளார், அதன் மீது இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வியியலில் கலாநிதிப்பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

“பண்டைய இந்தியக் கல்வி ஆய்வுக்கான ஆதாரங்களைக் கண்டடைய பழந்தமிழ்ச் செவ்விலக்கியங்கள், வரைபடமற்ற கடலையும் அளந்தறியவியலாத ஆழங்களையும் அழிக்க வல்லன. ¹⁰

என்ற அடிகளாரது கூற்று சங்க இலக்கியங்களின் ஆய்வுநிலை முக்கியத்துவத்தினை உணர்த்துவதாகும். பன்மொழிப் புலமை கொண்ட அடிகளார் அதனூடே தமிழ் மொழி யின்குறிப்பாக சங்க இலக்கியங்களின் தொன்மை மற்றும் சிறப்புக்களையெல்லாம் தன்னுடைய சொற்பொழிவுகள் மற்றும் எழுத்துக்களினூடே வெளிப்படுத்தினார்.

“நமது கைக்கு எட்டியுள்ள நூல்களில் கடைச்சங்க நூல்கள் எல்லாம் தமிழ் இலக்கிய காலத்தின் உயர்வுநிலையில் இயற்றப்பெற்றன எனக் கூறுவாருளர். எனினும் பற்பல

சான்றுகளில் இருந்து அவ்விலக்கியம் எல்லாம் தமிழ் உயர்வு நிலையில் இருந்து குன்றிய ஒரு காலத்தின் இலக்கியம் என்றே கருதுதற்கு இடமுண்டு. குன்றும் காலையில் தோன்றிய இலக்கியமே இத்துணை சிறப்பாக விளங்கும் எனின் தலைக்கால உயர்வுநிலையில் மலர்ந்த இலக்கியப் பண்பு எத்துணை சிறப்பினதாய் இருந்திருத்தல் வேண்டும்.¹¹ என வரும் அடிகளாரது கருத்தானது சங்க இலக்கியங்கள் பால் ஆய்வாளர்களின் கவனத்தைக் குவிப்பதாக அமைந்தது.

சங்க இலக்கியங்களை கிரேக்க இலத்தீன் இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிடுவதிலே அடிகளாருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. அவ்வாறு ஒப்பிட்டுப் பல அரிய கருத்துக்களை ஆய்வுலகுக்குத் தந்துள்ளார். சில சந்தர்ப்பங்களில் அவ்வாறு ஒப்பீடு செய்யுமிடத்து தமிழ் இலக்கியத்தை உயர்வாக இவர் கூறுவதைக் காணலாம். தமிழ் மக்கள் 'சான்றோன்' என்னும் இலட்சிய மகனைப் பாராட்டிய காலத்தில் இத்தாலிய நாட்டில் உரோமையர் Sapiens (அறிவுடையோன்) எனப்படும் இலட்சியப் புருசனைப் போற்றி வந்தனர் எனக் குறிப்பிடும் அடிகளார். இவ்விருவரையும் ஒப்பிட்டு அதனூடே பல்வேறு தனித்துவமான பண்புகளையும் எடுத்துக் கூறினார்.

சங்க இலக்கியங்களைக் கீழைத்தேய இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் ஆவல் தனிநாயகம் அடிகளாருக்கு இருந்தது. அதனால் நம்முடைய ஆய்வு மாணவர்கள் தாய்மொழி, சீன மொழி, இந்தோனேசிய மொழி ஆகியவற்றினைக் கற்று அந்நாட்டு வரலாறுகளை ஆராய வேண்டுமென அடிகளார் பல்வேறு இடங்களிலும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சங்க இலக்கியங்களின் சிறப்பு, அவை கூறும் செய்தி என்பவற்றை மிகவும் நிதானமாகவும் ஆதாரபூர்வமாகவும் தனது

ஆய்வுகளினூடே தனிநாயகம் அடிகளார் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

'பண்டைய சமஸ்கிருத இலக்கியம் போலன்றி பண்டைய தமிழ் இலக்கியம் மிகவும் சமயச் சார்பற்றது. தனிநபர் சார்ந்தது அவை ஒரு புரோகிதச் சாதியின் படைப்புகள் அல்ல. ஆனால் பலவகுப்புச் சமயம் தத்துவ நம்பிக்கை கொண்ட புலவர்களால் பாடப்பட்டவை. அவை சமூகக் கவிதைகள், ரிக்வேத சமூகத்தில் ஒரு புரோகிதன் செய்த பணியினைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் புலவரும் கலைஞர்களும் கற்பித்து வந்த செயலின் வெளிப்பாடுகள். அவை மன்னர்களையும் இளவல்களையும் அவர்களின் அதிகாரங்களையும் மட்டும் பாடிய பாடல்கள் அல்ல. ஆனால் நுட்பமான மன உணர்வுகளை எளிய மனிதர்களின் (மலைவாழ் வேடர், புல்வெளி ஆயர், கடலோர மீனவக் காதலர்களின்) அன்றாட வாழ்வின் உணர்ச்சி ததும்பும் தருணங்களைப் பாடிய பாடல்கள் அவை. அவை எங்கும் வாழும் காதலர்களின் மன உணர்வுக்கும் பொருந்துவன. வீரம் மிக்க மன்னர்களை தன்னையே தியாகம் செய்யும் தலைவர்களை நாட்டுப் பற்றுமிக்க அன்னையரை, அரண்மனைகளை, நகரங்களை, ஏழைகளை, கீழோரைப் பற்றிப் பேசும் இலக்கியம் அது.¹² எனச் சங்க இலக்கியத்தின் அருமை பெருமைகளை விதந்தோதும் பாங்கு கருதத்தக்கதாகும்.

சங்க இலக்கிய ஆய்வு புதிய எல்லைகளை விரிப்பதற்கான பரந்த ஒரு தளத்தினை உருவாக்கிய அடிகளார். அவையடக்கமாகத் தன்னை ஆய்வுலகில் வெளிப்படுத்திக் கொண்டார்.

'சங்க இலக்கியத் தண்கடல் மூழ்கி ஆராய்ச்சித்துறை என்னும் அழகிய கரையின் அருமணலிலே புரண்டு என் மீதொட்டிய சிறுமணல் மணிகளைச் சிதறி உதவும் சிறுதொண்டனைச் செய்து மகிழ விழைந்தே

னேயன்றி வேறல்ல பிற¹³ என அடிகளார் குறிப்பிடுவது அவரது அவையடக்கத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. ஆரோக்கியமான சங்க இலக்கிய ஆய்வுச் செல்நெறிக்கு தனி நாயகம் அடிகளார் காரணமாக இருந்தார் என்பதை,

‘ஏறத்தாழ 1950 களில் அதன் பின்னரும் கி.பி. 600 இற்கு முற்பட்ட காலத்துத் தமிழக வரலாறானது அதற்குப் பின்னரும் தமிழக வரலாறு ஆராயப்பட்ட அளவுக்கு ஆராயப் படவில்லை. இதற்று ஒரு முக்கிய காரணம் 50, 60 களில் தமிழகத்தில் முனைப்பெய்தும் திராவிட இயக்கக்கருத்து நிலையாகும். படிப்படியாக இறுக்க நிலையை எய்திய கருத்துநிலை வேறுபாடுகள் காரணமாக நீலகண்ட சாஸ்திரி, வையாபுரிப்பிள்ளை ஆகியோரே பலத்த கண்டனங்களுக்கு உள்ளாயினர். இத்தகைய ஒரு சூழலில் கி.பி. 600 இற்கு முந்திய கி.பி. 250 - 300 இற்கு முந்திய தமிழக வரலாறு அனைத்திந்திய சர்வதேச மட்ட ஆய்வுகளில் வேண்டிய அளவு முனைப்பினைப் பெறவில்லை. இந்த நிலையினை 60 களின் நடுக்கூற்றிலே தொடரும் அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி நிறுவன அமைப்பு குறிப்பாக பேராசிரியர் தனிநாயக அடிகளின் வழிகாட்டல் முறையில் சென்று இக்காலகட்டத்தின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை முனைப்புறுத்தியது.’¹⁴ எனப் பேராசிரியர் அம்மன்கிளி முருகதாஸ்குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும் என்ற இலக்கிய வரலாற்று நூல் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கவரவாக அமைந்தது. இயற்கை நெறிக்காலம், அறநெறிக்காலம் சமய நெறிக்காலம், தத்துவநெறிக்காலம் அறிவியல் நெறிக்காலம் ஆகிய இயல்களைக்

கொண்டமைந்த இந் நூலில் இயற்கை நெறிக்காலம் என்ற காலப்பகுப்பக்கான அடிப்படைகளாக சங்க இலக்கியங்கள் அமைந்திருந்தன. சிந்தனை அடிப்படையில் காலத்திற்குப் பெயர் வழங்கும் புத்தாய்வின் தொடக்கத்தை இவர் ஆய்வில் பரக்கக் காணலாம்.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு காலங்களை சங்ககாலம் முதலாக வகுத்தல் போல தமிழ் மக்கள் சிந்தனையைக் கொண்டு காலத்தை வகுப்போமாயின் சங்க காலம் என வழங்கும் காலப்பிரிவை ‘இயற்கைநெறிக்காலம் எனக் கூறலாம். இயற்கை நெறிக்காலம்’ என்று குறிப்பிடும்போது தமிழ் மக்களுடைய வாழ்க்கை தமிழ்நாட்டுச் சூழலுக்கு ஏற்ப அமைந்தது என்றும் பிறர் நாட்டினர் செல்வாக்கு தமிழ் மக்கள் வாழ்க்கையில் சிறப்பிடம் பெறவில்லை என்றும் உலகியல் வாழ்க்கையில் பூரண நம்பிக்கை தமிழ் மக்களிடையே நிலவியது என்றும் கூறலாம்.¹⁵ எனப் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை கண்ட ஆய்வு முடிவு பிற்கால ஆராய்ச்சியாளர் பலராலும் வழிமொழியப்பட்டது.

ஈழத்தில்நடைபெற்றசங்கஇலக்கியஆய்வுகளில் பேராசிரியர் கைலாசபதி யினுடையதும் சிவத்தம்பியினுடையதும் பங்களிப்பு மிகவும் கணிசமானதாகும். கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுகளும் ஜோர்ஜ் தொம்சன் மூலம் கொண்டும் கொடுத்தும் கண்ட ஆய்வின் நன்மைகளும் ‘சங்க இலக்கியம்’ பற்றிய புதிய வெளிச்சங்களையும் தளங்களையும் எடுத்துக் காட்டின. சங்க இலக்கிய ஆய்வின் ‘மடை மாற்றிகளாக’ இவர்கள் இருவரும் தொழிற்பட்டதனை எவரும் இலகுவில் மறக்க முடியாது. தனித்துவமான தனது ஆய்வுகளால் தமிழ் ஆராய்ச்சியுலகை தன்பால் ஈர்க்கச் செய்த பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, மார்க்சியக் கருத்து நிலைத் தளத்தில் நின்று

இலக்கியப் போக்கினை விளக்க முனைந்தார். மார்க்சியம், இலக்கிய வரலாறு, சமூகவியல் ஆகிய துறைகளை இணைத்து தமிழாய்வைத் தமிழியல் ஆய்வாக மாற்றிய பெருமையில் கைலாசபதிக்குப் பெரும் பங்கு இருந்தது. போராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான் குறிப்பிடுவதைப் போல போராசிரியர் வையா புரிப்பிள்ளைக்குப் பின்னர் தமிழ் ஆய்வைப் பிறிதொரு கட்டத்துக்கு வளர்த்துச் சென்றதில் கைலாசபதியின் பங்கு மகத் தானது.¹⁶

சங்க இலக்கியம் பற்றிய இவரது ஆய்வுகளுக்கு இவரது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வேடான Tamil Heroicpoetry' ஒப்பியல் இலக்கியம் என்ற நூல்களில் காணப்படும் சில கட்டுரைகள், 'பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்' என்ற நூலில் உள்ள சில கட்டுரைகள் சான்று பகர்கின்றன. சங்க இலக்கியம் பற்றிய இவரது ஆய்வுகள் சமுதாய வரலாற்றுப் பின்புல ஆய்வாகவும், ஒப்பியல் ஆய்வாகவும் விளங்கின. சங்ககால அரசியல் நிறுவனத் தோற்றம் பற்றி கைலாசபதி அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

'புராதன வாழ்க்கையிலே முதலில் தோன்றிய குலங்கள், அவற்றின் விரிவாக அமைந்த குடிகள், அத்தகைய குடிகள் சில சேர்ந்த இணைப்புக் குலங்கள் ஆகியன முட்டி மோதிப் பொருந்திய நிலையில் அளவு வேறுபாடு குணவேறுபாடாக மாறியதே சங்ககால அரசியல் நிறுவனமாகும்.'¹⁷ இலக்கியங்களில் அவர் பாய்ச்சிய மார்க்சிய ஒளி ஓர் அரசியல் சமூக நிறுவனமாகச் சங்க காலத்தை இனங்காட்டியதுடன் அதன் சமயப் பின்னணியைக் கூட தெளிவாக இனங்காட்ட உதவியது எனலாம்.

'சங்க இலக்கியங்களை நுணுகி ஆராயின் தமிழ்நாட்டிலே சமயம் எவ்வாறு வளர்ச்சியும் மாற்றமும் அடைந்து வந்தது என்பது புலனாகும். கொற்றவை முருகன் ஆகிய

பழந்தெய்வங்களோடு நாகரிகக் கலப்பின் பயனாகச் சில பழைய தெய்வங்கள் புதியவடிவிலும் சில தெய்வங்கள் பழைய வடிவிலும் தோன்றுவதைக் காணலாம்.'¹⁸ எனக் குறிப்பிடும் கைலாசபதி

திராவிடரின் ஆரியருக்கு முற்பட்ட வேறுபட்ட வழக்குகளும் ஆரியரின் வேத வழக்குக்கும் முட்டி மோதிக் கலப்பதைச் சங்க, சங்கமருவிய கால இலக்கியங்கள் வழி கண்டடைந்தார். அரசியல், சமய, சமூக நிலையில் ஆராய்ந்த போது சங்ககால சமூகம் வர்க்கப்போராட்ட சமுதாயமாக இருப்பதையும் கைலாசபதி கண்டு கொண்டார்.

'மற்றெக்காலப் பெருமாற்றங்களையும் போலவே சங்ககால நாகரிகமும் உக்கிரமான போராட்டத்தின் பயனாகும். அப் போராட்டத்தின் போது கணக்கற்ற படையெடுப்புகள் நடந்தன. ஊர்களும் கிராமங்களும் எரிபுயையில் மண்டின. வீடு வாசலிழந்த பல்லாயிரக்கணக்கானோர் வெம்பி வெந்து புலம்பிச்சாம்பினர். அபலைகளின் ஓலமும் விதவைகளும் அவலமும் ஊர்களில் எதிரொலித்தன. துன்பமிக்க அப் போராட்டத்தை வழி நடத்தியது அக்கால வர்க்கப் போராட்டமாகும்.'¹⁹

இவ்வாறு சங்க இலக்கியங்களில் ஒளிர்ந்திருந்த எத்தனையோ சமுதாய உண்மைகளைக் கண்டறியும் வேட்கையுடன் கைலாசபதியின் ஆய்வுகள் அமைந்திருந்தன.

சங்க இலக்கியங்களின் ஊடாக சமுதாயப் பின்னணியை இனங்கண்டதோடு அமையாது சங்க இலக்கியங்களை வீரயுகப்பாடல்களாக நோக்குகின்ற போக்கு இவரிடம் தெரிந்தது எச்.எம். சாட்விக், என்.கே. சித்தாந்த வரிசையில் வீரயுகப் பாடல்களை ஆராயும் போக்கு தமிழில் கைலாசபதியிடமே முதன் முதலில்

வந்து சேர்ந்தது எனக் கருதலாம். அந்த ஆய்வில் ஒப்பியல் ஆய்வினைப் பிரதான கருவியாக்கிய பெருமையும் இவருக்குரியது. கைலாசபதிக்கு முன்னர் ஜேர்மனியரது காவியப் பாடல்கள், வடமொழிப்புராண இதிகாசங்கள், சுமேரியப் பாடல்கள், ஆபிரிக் கரின் கதைப் பாடல்கள், என்பவற்றை வாழ் மொழிக்குரியனவாகவும் வீரயுகத்துக்குரியதாகவும் கொண்டு பலரும் ஆராய்ந்தார்கள். 'இத்தகைய பின்னணியிலேயே சான்றோர் செய்யுட்களை வீரயுகத்துக்குரியனவாகக் கொண்டு ஒப்பிட முனைந்தேன்'²⁰ என்று கைலாசபதி தனது ஆய்வு நோக்கு மற்றும் போக்குக் குறித்துத் தன்னிலை விளக்கம் கூறியுள்ளார்.

சங்க இலக்கியங்களை வீரயுகத்துடன் ஒப்பிடலாம் என்று கிருஸ்ணசாமி அய்யங்கார் தனது தென்னிந்திய வரலாற்று நூலில் குறிப்பிட்டார். தொடர்ந்து சங்க இலக்கியங்களை ஆங்கிலம் வழி ஆராய்ந்த சித்தாந்தா, எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை ஆகியோரும் ஆங்காங்கு தமது ஆய்வுகளில் இது தொடர்பான அரும்புக் கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். ஆயினும் இவ்வகையான கருத்தாடல்களை ஆழமான ஓர் ஆய்வுக்கு இட்டுச் சென்று நிறுவிய பெருமை கைலாசபதிகேயுரியது. இதனை அவரே பின் வருமாறு கூறுகிறார். 'போப்பையரில் இருந்து கலாநிதிமார் வரை மேற்கண்டவாறு சில அறிஞர் கிரேக்க இலக்கியங்களுக்கும் தமிழ் நூல்களுக்குமுள்ள ஒப்புமைகளைக் குறிப்பிட்டனரெனினும் அப்பொருள் பற்றித் தனியாக எவரும் ஆராய்ந்தாரல்லர்,²¹ இந்த இடைவெளியைத் தனது 'Tamil Heroic Poetry' என்ற ஆய்வுமூலம் தாம் நிவர்த்தி செய்ததாகக் க. கைலாசபதி குறிப்பிடுகின்றார். இதன் மூலம் தமிழர்களின் வீர நிலைக் காலத்தை உலகளாவிய ரீதியில் வரிசைப்படுத்த இவரால் முடிந்தது.

'கால ஒழுங்கின்படி தமிழரது வீரயுகம் புராதன சுமேரியர், கிரேக்கர் முதலியோரின்

வீரயுகங்களுடன் ஒரு சேர வைத்து நோக்கும் பெருமையுடையது எனலாம்.²² மேலைத்தேய ஒப்பிலக்கிய ஆய்வில் சாட்விக், பரி ஆகிய இருவரும் தனிச்சிறப்பானவர்கள், அவர்கள் தமது ஆய்வில் கையாண்ட ஆராய்ச்சி முறைகள் மூலம் பண்டைத் தமிழ்ச்செய்யுட்களை ஆராய்ந்து செல்வதாகக் கைலாசபதியின் ஆய்வுகள் அமைந்தன.

சங்கப்பாடல்களைவாய்மொழிஇலக்கியங்களாகவே இவர் இனங்கண்டார். புலவர் பலரதும் ஒத்த சொற்கையாளுகையைத் தனக்கு ஆதாரமாக இவர் பயன்படுத்தினார்.

'சங்கச் சான்றோர் செய்யுட்கள் தொடக்கத்தில் வாய்மொழி வாயிலாகவே பிறந்து வளர்ந்து நடத்திருத்தல் வேண்டும் என்பது பல காரணங்களால் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது.'²³

இக்கருத்து ஆய்வுலகில் பல்வேறு வகையான விமர்சனங்களை எதிர்கொண்டது. எனினும் பாணர் - புலவர் தொடர்பான பிரிகோடு குறித்த ஆராய்ச்சிக்கு அது தூண்டுதலாக அமைந்தது.

சங்க சமுதாயம் வர்க்க போராட்ட சமுதாயமாக மாத்திரம் அன்றி, காதலையும் வீரத்தையும் கூட வர்க்கமே தீர்மானித்தது என்பதைக் 'காதலும் கட்டுப்பாடும்' என்ற தனது கட்டுரை வாயிலாக இவர் நிறுவினார். குறிப்பாக கட்டுவதனால் சங்ககால சமுதாய உண்மைகளை, அரசியல் சமய பின்னணியை, இலக்கியப் பின்னணியை மார்க்சிய திறனாய்வு மூலம் வெளிக்கொணர்ந்தவர் என்ற வகையிலும் சங்க இலக்கியங்களை ஒப்பியல் வழிவீரயுகப்பாடலாக ஆராய்ந்தவர் என்ற வகையிலும் சங்க இலக்கிய ஆய்வில் கைலாசபதியின் பணி தனித்துவமானது.

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் தனது ஆய்வியற் பார்வையால் சமூக, பண்பாட்டு, அரசியல் பின்புலத்தில்

தமிழியல் ஆய்வை முறைமைப்படுத்தினார். பழைய இலக்கிய இலக்கணம் முதல் நவீன இலக்கியம், மொழியியல் வரை, பண்டைய நாடகம் முதல் நவீன நாடகம் வரை இவரது ஆய்வுக்குட்பட்டன. தமிழில் இலக்கிய வரலாறு எழுதியல் தொடர்பான பிரக்ஞையும் பிரச்சினையும், தமிழர்களின் கலை, இலக்கியம் மற்றும் பண்பாட்டு வரலாறு, பக்தி இலக்கியங்கள், தொல்காப்பிய, சங்ககாலக் கவிதையியலின் புதிய வாசிப்புக்கள், பல்பண்பாட்டுச் சூழலமைவு பற்றிய தேடுகையும் ஆய்வும், ஈழத்தின் பிரதேசப் பண்பாடுகள் தனித்துவம் கருத்துநிலை சார்ந்த ஆய்வுகள், திராவிட இயக்கம், தனித்தமிழ் இயக்கம், மார்க்சிய இயக்கம் பற்றிய ஆய்வுகள் முதலானவாக இவரின் ஆய்வு உலகம் விரிந்து சென்றதைக் காணலாம்.

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளை இப்பின்புலத்திலேதான் நோக்க வேண்டும். இவரது ஆய்வுகள் இலக்கிய ஆய்வுகளாக மட்டுமன்றிச் சமூகவியல் ஆய்வுகளாகவும் அமைந்தமை சிறப்பம்சமாகும். இலக்கியத்தின் ஊடாகச் சமூகத்தை அல்லது சமூகத்தின் ஊடாக இலக்கியத்தை இவர் பார்க்க முனைந்தார். 'முல்லை சான்ற கற்பு' என்ற இவரது தொடக்க காலக் கட்டுரை இது தொடர்பில் மிக முக்கியமானது.

பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் பற்றிய ஆய்வுகள் என்னும் தலைப்பிலான இவரது ஆங்கில நூல் இத்தகைய கட்டுரைகள் பலவற்றைக் கொண்டது. இந்நூல் தமிழிலும் மொழிபெயர்த்து வெளிவந்தது. சங்க இலக்கியம்: கவிதையும் கருத்தும், சங்ககால வரலாறும் தமிழ்ப் பிராமிக் கல் வெட்டுகளும், பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி, பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம் முதலான கா. சிவத்தம்பியின் நூல்கள் இவ்வகையில்

மிகவும் முக்கியமானவையாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டில் புதிதாக எழுச்சி பெற்ற தமிழ்ப் புலமைப் பாரம்பரியத்தின் அறிகை மரபின் பிரதிநிதியாகவும் பேராசிரியர் உருவானார். இக்காலகட்டம் அதாவது மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம் மற்றும் நவீன ஆங்கிலக் கல்விப்பாரம்பரியம் என்பனவற்றை இணைத்து புதிய ஒரு புலமைத்துவ மரபை உருவாக்கியது. பல்கலைக்கழக மரபு வழிவந்த நவீன தமிழ்ச் சிந்தனைக்கான உள்ளீடுகளை, மெய்யியல் நோக்குகளை உள்வாங்கிய அறிவுப் பண்பாடு இக்காலத்தில் பரிணாமம் பெற்றது. இந்த இயக்க மரபில் தோய்ந்து வெளிவந்தவராகப் பேராசிரியர். கா. சிவத்தம்பி காணப்பட்டார். பாரம்பரியத்தையும் நவீனத்துவத்தையும் இணைக்கின்ற தமிழ் ஆய்வு மரபையும் மேனாட்டு ஆய்வு முறைமையை பிணைக்கின்ற ஒரு தனித்துவப் பார்வைக் கண்ணோட்டம் ஆய்வுலகில் உருவாகியது. இந்த மரபில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி தனித்து வமாக இயங்கி வந்துள்ளமையை அவரது ஆய்வுநிலை எழுத்துக்கள் வெளிப்படுத்தின.

திணைக்கோட்பாட்டை புவியியல் பிரிவுகளோடு ஒப்பிட்டு ஒவ்வொரு புவியியல் பிரிவோடும் ஒவ்வொரு இலக்கிய மரபை இணைத்து சில ஆய்வாளர்கள் ஆராய்ச்சி நடத்தியுள்ளார்கள். ஆனால் சங்ககாலத் தமிழகத்தின் சமுதாய வளர்ச்சி நிலைகளை ஒருவழிப்போக்காக சமுதாயவளர்ச்சி விதியின் அடிப்படையிலும் அதே விதியின் செயற்பாடு ஒவ்வொரு புவியியல் சூழலுக்கு ஏற்ற முறையில் அச்சூழலைத் தன் வாழ்க்கைக்கு ஏற்றபடி மாற்றியமைத்துக்கொள்ள மனிதர் பயன்படுத்திய உற்பத்திச் சக்திகளோடும் அதியுயர் திறமையோடும் தொடர்புள்ளது என்பதையும் இவ்விரண்டு சக்திகளில் உள்ள வேறுபாட்டால் ஒவ்வொரு புவியியல் பகுதியிலும் வளர்ச்சி விகிதம் வேறுபட்டு இருப்பதையும் ஒரே காலத்தில் வேறுபட்ட நிலைகளில் காணப்படும் பண்பாடுகளையே திணைகளாக இலக்கிய மரபுகளாகத் தொல்

காப்பியர் அமைத்தனர் என்பதையும் இவ்வாசிரியர் மார்க்கிய வெளிச்சத்தில் நிரூபிக்கின்றார் என்று நா. வானமாமலை பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களின் திணைக்கோட்பாடு என்ற கட்டுரை பற்றிக் கூறுவது அவரின் சங்க இலக்கிய ஆய்வின் தனித்துவத்தை இனங்காட்டுவதாக அமைகின்றது.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றெழுதியல் பிரச்சினைகளில் கலித்தொகை பரிபாடல் ஆகியவற்றின் கால ஆராய்ச்சிகளை அறிஞர்களின் கருத்துக்களோடு உறுதிபடக்கூறியதோடு சங்க இலக்கியத்தை அதன் கவிதையியல், சமூக, அரசியல் பண்பாட்டியல், சாசனவியல் இலக்கணவியல், காலஆராய்ச்சி என்ற ரீதியில் ஆய்வு செய்து பின்வரும் ஆய்வாளர்களுக்கும் வழிகாட்டியாகப் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி விளங்கினார்.

பேராசிரியர் க. அருணாசலம் அவர்களது 'இலங்கையில் தமிழியல் ஆய்வு முயற்சிகள்' என்ற நூல் பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களும் இடைக்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களும் என்ற பகுதியில் பண்டைக்காலத் தமிழக இலக்கியங்கள் பற்றி இலங்கையைச் சேர்ந்தவர்கள் செய்த ஆரோக்கியமான ஆய்வுகளைப் பதிவு செய்துள்ளது.

பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு அவர்களின் சங்க இலக்கியம் பற்றிய ஆராய்ச்சியின் வன்மையை அவரது 'சங்ககாலம் எனப்படும் காலமும் சங்க இலக்கியங்கள் எனப்படும் இலக்கியங்களும் - ஒரு மீள்பார்வை' என்ற கட்டுரையில் காணலாம். மானிடவியல், அரசியல், பொருளாதாரப் பார்வையில் வழமையான ஆய்வுகளின் மீது மறுவாசிப்பைக் கோருவதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளமை கவனத்திற்குரியது ஆகும். இது தனிப்பிரசுரமாகவும் பின்னர் வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்க இலக்கிய ஆய்வு வளர்ச்சியில் அவற்றுக்கான உரைகளின் பங்களிப்புக் கணிசமானதாகும். சங்க இலக்கியப் பதிப்புக்களில் காட்டிய நேர்த்தி மற்றும் தனித்துவத்தை ஈழத்தவர்கள் தமது சங்க இலக்கிய உரைகளிலும் காட்டினார்கள் என்றால் அது மிகையாகாது.

ஈழத்துத் தமிழ் உரைமரபு என்ற பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜாவின் நூல் சங்க இலக்கிய உரைகள், நீதி நூல் உரைகள், பக்தி இலக்கிய உரைகள், இதிகாச புராண உரைகள் என்று ஐந்து இயல்களைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது. இதில் சங்க இலக்கிய உரைகள் என்ற இயலினூடே உரைவழியேயான ஈழத்துச் சங்க இலக்கிய ஆய்வுப் பணியைத் தக்க சான்றுகளுடன் நிறுவுகின்றார்.

ஈழத்து அறிஞர்கள் சங்க இலக்கியங்கள் சிலவற்றிற்கு உரையெழுதி உள்ளனர். உரை எழுதுவது சுலபமான காரியம் அன்று. ஆழ்ந்தகன்ற புலமை உடையவர்களாலேயே சங்க இலக்கியங்களுக்கு உரை எழுதமுடியும். ஈழத்தில் சங்கநூற்கல்வி மிக்கிருந்தமையே இங்கு எழுந்த உரைகள் பலவும் காட்டி நிற்கின்றன. சங்க இலக்கியங்களை உ.வே. சாமிநாதையர் முதலியோர்பதிப்பிக்கும்போது ஈழத்தில் இருந்தும் பிரதிகளைப் பெற்ற மையை அப்பதிப்பு நூல்களின் முகவுரைகள் பலவும் காட்டி நிற்கின்றன. சங்க இலக்கியங்களான திருமுருகாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, பதிற்றுப்பத்து, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு முதலானவற்றிற்கு ஈழத்து அறிஞர்கள் உரையெழுதியுள்ளனர்.

பத்துப்பாட்டிலே முதலாவதாகிய திருமுருகாற்றுப்படைக்கு ஈழத்தைச் சேர்ந்த ஆறுமுகநாவலரும், அருளம்பலவானரும் உரையெழுதியுள்ளனர். அருளம்பலவனார் பெரும்பாணாற்றுப்படைக்கும் பதிற்றுப்பத்துக்கும் உரையெழுதியுள்ளார். ஈழத்தைச்

சேர்ந்த ஒருவரால் ஐங்குறுநூறுக்கும் உரை எழுதப்பட்டுள்ளது. அகநானூற்றின் களிற்றியானை நிரைக்கு கணேசையரும் உரையெழுதியுள்ளனர். இவர்களின் உரையின் இயல்பு, பதம்பிரித்துப் பொருள் கூறுதல், சொற்பொருள் தருதல், இலக்கணக் குறிப்புக்கள், சமய தத்துவக்கருத்துரைத்தல், மேற்கோள் காட்டுதல், சிறப்பமிசங்கள், பாடபேதம் காட்டுதல், பண்பாடு பற்றிய செய்திகள் என்று உரைவழி சங்க இலக்கியங்கள் தொடர்பான ஆய்வில் இவர்களின் பங்களிப்பை விரிவான வகையில் பார்க்க முடியும்.

சங்க இலக்கிய ஆய்வில் திருமதி மனோன் மணி சண்முகதாஸ் அவர்களின் பங்களிப்பும் கவனத்திற்குரியது. தனியான சங்க இலக்கியம் ஒன்றினைத் தனியான நுண்ணாய்விற்கு உட்படுத்தியவர் என்ற வகையிலும் ஐப்பானிய மன்யோசுப்பாடல்களுடன் சங்ககால அகப்பாடல்களை ஒப்பீட்டாய்வு செய்தவர் என்ற வகையிலும் இவர் முக்கியத்துவம் பெறுகிறார். குறுந்தொகைப்பாடல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்க அகப்பாடல்களின் உரைப்பொருத்த பாடு என்னும் விடயம் இவரால் நுண்ணாய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. இவரது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வேடே 'குறுந்தொகை - ஒருநுண்ணாய்வு' என்ற நூலாகப் பின்னர் வெளிவந்துள்ளது. பழைய உரைகள், புதிய உரைகள் என்பன செய்யுட்களின் முழுமையான பொருளை தெளிவுபடுத்துவதில் முரண்பட்டிருப்பதை காலத்திற்குக்காலம் தோன்றிய உரைகள் சான்று பகரும், அத்தகைய முரண்பட்ட இடங்களை சங்க இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வு செய்தவர்கள் ஆங்காங்கே எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். சங்க இலக்கியங்களைப் பதிப்பித்த ஆசிரியர்களும் இதனைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இந்த நிலையில் இவற்றைப் பற்றி விரிவாகச் சங்க இலக்கியங்களின் தோற்றம், காலம், அகம், புறம்பற்றியபாகுபாட்டின் மரபுவிளக்கங்கள், சங்கப் பாடலின் தனித்துவம், - பிறமொழி

அகப்பாடல்களின் ஒப்பீடு மரபுநிலை வளர்ச்சி - பழைய உரைகள் உரைநடைப்பாங்குகள் உரைகளின் தன்மைகள் - இலக்கிய நிலை - இலக்கண நிலை - உரை முரண்பாடுகள், உரை பொருத்தமற்ற பாடல்களுக்கு அமைய வேண்டிய விளக்கங்கள் முதலானவற்றை தெளிவாக விவரித்து மனோன் மணி சண்முகதாஸ் அவர்கள் ஆய்வு செய்துள்ளார்.

'சங்கக்கவிதையாக்கம்: மரபு மாற்றமும்' என்ற கலாநிதி அம்மன்கிளி முருகதாஸ் அவர்களுடைய ஆய்வு நூல் சங்க இலக்கிய ஆய்வில் குறிப்பிடத்தக்கது. கலாநிதிப்பட்டத்திற்காகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட 'சங்க இலக்கியத்தின் திணைக்கோட்பாடும் அதன் சமூக இலக்கிய முக்கியத்துவமும்' என்ற ஆய்வைப் புதுக்கியே இந்தநூல் வெளிவந்தது. எட்டுத்தொகை எனவரும் சங்கத்தொகை நூல்களுள்ளே காணப்படுகின்ற செய்யுள்நிலை வளர்ச்சிகளையும் அவ்வளர்ச்சியின் ஊடே காணப்பெறும் புலமைச்சிக்கல்களையும் இந்நூல் எடுத்துக்கூறுகின்றது. இந்த ஆய்வில் சங்க இலக்கியப் பாடல்களுக்கான திணை, துறை வகுப்பைப் பற்றி மிக நுணுக்கமாக ஆராய்ந்துசிலமுரண்பாடுகளையும் ஆய்வாளர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். பாடுநர் மற்றும் புலவர்க்கிடையேயான வேறுபாடுகளையும் இந்நூலாசிரியர் ஆராய்ந்துள்ளார்.

சங்க இலக்கியங்களின் மருத்திணையின் சமூக ஒழுக்க இலக்கிய நியமங்கள் பற்றிய வாசகி சொக்கலிங்கம் என்பாரது - ஓர் ஆய்வு என்ற முதுதத்துவமாணி ஆய்வேடு 'மருத்திணை' என்ற பெயரில் நூல்வடிவம் பெற்றுள்ளது. வெறும்விவரண ஆய்வாக அன்றி விரிவான பகுப்பாய்வு நெறியிலே இப்பொருள் ஆராயப்பட்டுள்ளது. நிலைபேறடைந்த சமூக ஒழுக்க நியமங்கள் எவ்வகையில் இலக்கியங்கள் ஊடாக வெளிப்படுகின்றன என்பதையும், அவ்வெளிப்பாடுகளின் ஊடாக அவை காட்டும் கருத்துநிலைகள் எந்த அளவுக்கு உண்மையானவை வலுவுடையன

என்பதையும் ஆராய்வது பயனுடையதொரு முயற்சி எனலாம். அப்பயனுடைய முயற்சியிலேயே ஆய்வாளர் இந்த ஆய்வில் ஈடுபட்டுள்ளார். சங்கப்பாடல்களை அக்கால இயற்கையோடொட்டிய வாழ்வியலின் சித்திரங்கள் எனக்கொள்ள முடியுமா என்பது தொடர்பான ஐயமும் இவருக்கு எழுந்துள்ளது. இலக்கியம் இவ்வாறுதான் படைக்கப்படவேண்டும் என்ற நியமங்கள் அக்காலப்பகுதியில் உருவாகிவிட்டதால்புலனெறி வழக்கிற்கு உட்பட்டு ஒரேவகையான பொருண்மை கொண்ட பல பாடல்கள் எழும் சூழ்நிலை அங்கு நிலவியதை ஆய்வாளர் கவனத்தில் கொண்டுள்ளார். சங்கப்பாடல்களில் காணப்படும் சமூகவியல் அம்சங்களை மிகநிதானமாக அணுகவேண்டியதன் அவசியத்தையும் ஆய்வாளர் முதன்மைப்படுத்தியுள்ளார். இந்நூலில் தொகுத்து நோக்கப்பட்ட செய்திகளும் அவை தொடர்பான விமர்சனக் குறிப்புகளும் இன்றைய காலகட்டத்தில் முனைப்புப் பெற்றுவரும் பெண்ணியம் மற்றும் சாதியும் சார்ந்த பார்வைகளுக்கு வளம் சேர்ப்பனவாகவும் அவற்றுக்கு உந்துசக்தியை வழங்குவனவாகவும் உள்ளன. தனித்த ஒரு திணை சார்ந்த நுண்ணிய ஆய்வாக இது அமைந்துள்ளமை முக்கியமானதாகும்.

4. முடிவுரை

தமிழ்நாட்டுக்குச் சமாந்தரமாக ஈழத்திலும் சங்க இலக்கியங்கள் குறித்த ஆய்வுகள் நீண்ட காலமாக நடைபெற்று வந்துள்ளன. ஈழத்தில் நடைபெற்ற சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சிகளைத்

அடிக்குறிப்புகள்:

01. சுப்பிரமணியன். நா., 'முன்னுரை', வாசுகி சொக்கலிங்கன், மருதத்திணை சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம், 2003. ப.4
02. மகேஸ்வரன். வ., 'உடைபடும் தொன்மங்கள்' (பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், அடியும் முடியும் குறித்த உசாவல்) கொழும்பு, 2005.ப. 130
03. வித்தியானந்தன், சு., தமிழர் சால்பு, சாரதா விலாஸ், கும்பகோணம், 1954.ப.13
04. மேலது., ப.13
05. மேலது., ப.15

தனிநபர் நிலைப்பட்ட ஆய்வு முயற்சிகள், நிறுவன நிலைப்பட்ட ஆய்வு முயற்சிகள் என இருவேறு வகைப்படுத்திப் பார்க்க முடிகிறது. குறிப்பாக ஈழத்தில் நிறுவன வழிவரும் சங்க இலக்கியம் குறித்த ஆராய்ச்சி முனைப்புக்கள் தமிழ்நாடு உள்ளிட்ட ஒட்டுமொத்த ஆய்வுப்புலத்தையும் ஈழத்தின்பால் கவனம் கொள்ளவைப்பனவாகவும் பாதிப்பனவாகவும் அமைந்தன. பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன், சுகைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி மற்றும் வணபிதா தனிநாயகம் அடிகள் முதலானோருடைய ஆய்வு முயற்சிகள் மற்றும் நோக்குமரபுவழியான ஆய்வு நோக்குகளிலிருந்து வேறுபடுவதாகவும் புதிய ஆய்வுப்புலங்களையும் ஆய்வு நோக்குகளையும் ஆய்வுலகிற்கு இனங்காட்டுவனவாகவும் அமைந்தன. இவை கால ஆராய்ச்சி, திணை ஆராய்ச்சி, இலக்கியங்கள் குறித்த மீள்வாசிப்பு, இலக்கிய வரலாற்றெழுதியல் முதலான அவ்வப்புலங்கள் பால் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்களைக் கவனம் கொள்ள வைத்தன. மார்க்சியப் பின்புலத்தில் சங்க இலக்கியங்களை விளங்கிக் கொள்ள முனைந்தமை, ஒப்பியல் நோக்கில் சங்க இலக்கியங்களை ஆராய்ச்சிக்குட்படுத்தியமை ஆகியன சங்க இலக்கிய ஆய்வில் ஈழத்தவர்களின் தனித்துவங்களாகப் பார்க்கப்பட்டன. சங்க இலக்கிய ஆய்வுப்போக்கினை நிர்ணயிக்கின்ற புலமைநிலையிலான நிர்ப்பந்தங்களையும் ஈழத்திலிருந்து வெளிவந்த சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளிற் சில ஏற்படுத்தின என்றால் அது மிகையாகாது.

06. மேலது., ப.33
07. மேலது., ப.41
08. மேலது., ப.161
09. மேலது., ப.166
10. சண்முகதாஸ். அ., 'பேராசிரியர் முனைவர் வண.பிதா சேவியர் எஸ் தனிநாயகம் அடிகளாரும் சங்க இலக்கியமும்', அமுதுப் புலவர் மூன்றாம் ஆண்டு நினைவுப் பேருரை, Scarborough civic centre, Toronto, 2013 ப.5
11. மேலது., ப.14
12. மேலது., ப.47
13. மேலது., ப.13
14. அம்மன்கிளி முருகதாஸ், சங்கக் கவிதையாக்கம் மரபும் மாற்றமும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 2006 ப. viii
15. வேலுப்பிள்ளை. ஆ., தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், மூன்றாம் பதிப்பு சென்னை, 1985,ப.1
16. நுஃமான். எம்.ஏ., 'கைலாசபதி நினைவுக் குறிப்புகள்' கைலாசபதி: தளமும் வளமும், கைலாசபதி ஆய்வுவட்டம், கொழும்பு, 2005, பக்.15
17. கைலாசபதி, க. (1966) பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், பாரிநிலையம் சென்னை, 1966, ப-16
18. சுப்பிரமணியம். நா (1998) தமிழ் ஆய்வியலில் கலாநிதி கைலாசபதி, ப-27
19. கைலாசபதி. க(1966) பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ப-96-97
20. மேலது., பக் - 10
21. மேலது., பக் - 34
22. கைலாசபதி, க. (1966) பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ப-55

தமிழன் இதயம்

தமிழன் என்றோர் இனமுண்டு;
 தனியே அவற்கொரு குணமுண்டு;
 அமிழ்தம் அவனுடை வழியாகும்;
 அன்பே அவனுடை மொழியாகும்
 - நாமக்கல் கவிஞர் (1888 - 1972)

படிப்பும் எண்ணமும்

படித்தல் மனதிற்கு அறிவு தொடர்பான விடயங்களை மாத்திரம் கொடுக்கிறது.
 நாம்நம்மையே படிக்கச் செய்தல் எண்ணமாகும்.

சுர - அசுர யுத்தமும் துஷ்டநீக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனமும்

பேராசிரியர் வ.மகேஸ்வரன்

தலைவர், தமிழ்த்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

இந்து சமய விழாக்களும் விரதங்களும் இன்று மலிந்துபோயுள்ளன. இந்த விழாக்களில் பிரம்மோற்சவங்கள் தவிர ஏனைய உற்சவங்கள் சில சங்காரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. கந்தசஷ்டி யின் முடிவில் சூரசங்காரம், நவராத்திரியின் முடிவில் மகிடாசுர சங்காரம், பிள்ளையார் கதை முடிவில் கஜமுகாசுர சங்காரம், இன்னும் யமசங்காரம் மற்றும் தீபாவளிக் கொண்டாட்டத்தில் நரகாசுர சங்காரம் இரணியவதம் கார்த்திகை விளக்கீட்டுக் கொண்டாட்டத்தில் மகாபலி சங்காரம் மேலும் பஸ்மாசுர சங்காரம் எனச் சங்கார மரபுகள் நீண்டு செல்கின்றன. இவைதவிர காப்பியங்களில் வதையின் கதைகள் (இராமாயணம், மகாபாரதம்) பரவலாக இடம்பெற்றுள்ளன. இதன் தொடர் விளைவாக சமகாலத்தில் கலை, இலக்கிய செல்நெறிகளில் கதாநாயகன் - வில்லன் மோதல்களில் வில்லன் வீழ்ச்சி ஆகியன சித்திரிக்கப்படுவதை அவதானிக்கலாம். அதாவது, புராண இதிகாச காலம் முதல் சமகால கலை இலக்கியங்கள் வரை இவ்வாறான கருத்துநிலைகள் தொடர்ந்து நிலைப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

மேற்கூறப்பட்ட கருத்தியல்கள் யாவற்றையும் ஒரு பொதுவான கட்டமைப்புக்குள் அடக்கலாம். அதாவது நன்மை எதிர் தீமை நல்லோர் எதிர் தீயோர் என்ற கருத்துநிலை உருவாக்கப்பட்டு, நல்லோர் ஆபத்தாந்தவர்களாகவும் அநாதரட்சுராகவும் தீயோர் இடர்விளைவிப்போராகவும் ஒழுக்கம் தவறிய வர்களாகவும் சித்திரிக்கப்பட்டு. தீயோர் அழிவர் அல்லது அழிக்கப்படுவர். நல்லோர் வாழ்வு பெறுவர் அல்லது பாதுகாக்கப்படுவர் என்ற கருத்தாக்கம் இதனூடாக வலியுறுத்தப்படுகிறது. தொன்மங்கள் 'துஷ்டநீக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனம்' என்ற சொல்லாடலுக்குள் இதனை அடக்குகின்றன. அதாவது, நல்லோரைக் காக்கவும் தீயோரை அழிக்கவும் கடவுள் அல்லது கடவுளர் அவதாரங்களோ கதாநாயகர்களோ உருப்

பெற்று தீயோரை அழித்து நல்லோரைக் காப்பதையே இத்தொடர்விபரிக்கின்றது. கீதை சொல்ல வந்த கண்ணன் அருச்சுனனுக்குப் போர்க்களத்திலே இதையேதான் பிரதான வாக்கியமாக முன்மொழிந்தார்.

இந்த நன்மை - தீமை என்ற கருத்தியல்கள் யாரால் கட்டமைக்கப்பட்டன, எவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டன என்ற விவாதங்கள் இவ்விடத்தில் அவசியமாகும். நல்லோர் என்போர் யார் என்றால், அதிகார கலாசாரம் தாம் இயற்றிய நியமங்களைக் கடைப்பிடிப்போர், அவற்றின் வழி ஒழுகுவோர் நல்லவர்கள் என்றும் கட்டமைக்கிறது. இதனை முழுச் சமூகமும் ஏற்றுக் கொண்டு நடக்கவேண்டும் என்று அது எதிர்பார்க்கின்றது. இந்த எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறாதபோது தமது

கோட்பாடுகளுக்கு எதிரான கருத்து நிலைகளைத் தீயவை என்றும் அவற்றைப் பின்பற்றுவோர் தீயோர் என்றும் கட்டமைத்து விடுகின்றது. இந்தப் பின்னணிதான் மேற்குறித்த முரண்பாடுகளுக்கு அடித்தளமாய் அமைகிறது.

இன்னொரு வகையில் இந்த முரண்பாடுகளுக்கான உதாரணங்களை நுணுகி ஆராய்ந்தால், ஓர் உண்மை புலப்படும். கந்தபுராணம் காட்டும் சூரபத்மன் உன்னதமான பக்தனாகவே கட்டமைக்கப்பட்டான். தான் வளர்த்த அக்கினியிலே தன்னையே அர்ப்பணிக்கிறான். அந்த அர்ப்பணத்தின் விளைவுதான் அவன் பெற்ற வரங்கள். இதுபோலவே இரணியன், பஷ்மாசுரன், கஜமுகாசுரன், மகுடாசுரன் ஆகியோர்களும் மிகுந்த பக்தியைக் காட்டிக் கொண்டார்கள். அதன் விளைவாகவே கடவுளராலேயே பல்வேறுவிதமான நுணுக்கமான வரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். கம்பராமாயணக் காப்பியத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்ற இராவணனைப் போன்ற சிவ பக்தனை கடவுளிடம் வரம் பெற்றவனை நாம் காண முடியாது. குரங்கினத்துத் தலைவனான வாலி கூட 'புரமெலாம் ஏரி செய்தோன் முதலினோர் பொருவிலா வரமெலாம் பெற்றவனாகவே சித்திரிக்கப்படுகின்றான். ஆகவே, வரம் கொடுத்தவர்கள் அவர்களுடைய திறமையை மெச்சியே வரம் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். அப்படி வரம் கொடுத்த கடவுளரே அவர்களை சங்காரம் செய்வது எந்த வகையில் நியாயமாகும். இங்கேதான் அதிகார வர்க்கத்திற்கும் ஆளப்படுவோருக்குமான முரண்பாடுகளை நாங்கள் இனங்காண்கின்றோம். வரம் கொடுத்தவர் தன்னுடைய நிலையில் நின்று கொண்டு தனக்கான மேலாண்மையை உறுதிப்படுத்துவதற்கான ஒரு செயற்பாடாகவே வரமளித்தலை நிகழ்த்துகிறார். வரம் பெற்றவர் எவ்வளவு தான் வலிமையைப் பெற்றுக்கொண்டாலும் ஒரு எல்லைவரையுமே செயற்பட முடியும்.

அல்லது செயற்பட வேண்டும் என்பதுதான் வரமளித்தோரின் பெருவிருப்பமாகும். என்றைக்கு வரம் பெற்றுக் கொண்டோர் எல்லை மீறுகின்றார்களோ அல்லது தம்முடைய சுயாதிபத்தியத்தை நிலைநாட்ட முனைகின்றார்களோ அன்றைக்கு அவர்கள் வரமளித்தோருக்கு எதிரிகளாகி விடுகின்றார்கள், துஷ்டராகி விடுகின்றார்கள், தீயோராகி விடுகின்றார்கள். அந்த எல்லையில் தொடர்ந்ததுதான் சுர - அசுர யுத்தம். இதற்கான சமாதானம் கூறும் வார்த்தைதான் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனம்.

மேற்குறித்த பெருங்கதையாடல்கள் இன்னொரு விதமாகத் தமது நடவடிக்கைகளை முன்னெடுக்கும். அது சாம், பேத, தான, தண்டம் என்ற பெருந்தொடரில் அமைந்திருக்கும். அதாவது, பகைவரை அல்லது தீயோரை அழித்தல் என்பது உடன் விளைவாக நிகழ்வது அல்ல. பல்வேறு கட்டங்களில் பல்வேறு உத்திமுறைகளை நிகழ்த்தியதன்பின் இயலாத ஒரு சூழலில்தான் தண்டம் அல்லது சங்காரம் நிகழ்ந்தது என்பதை நியாயப்படுத்தும் கூற்றாக இந்தத் தொடரை அது நிலைபெறச் செய்யும். ஆனால், அந்தத் தொடரை ஏன் நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற வினாவையாரும் எழுப்பவில்லை. எதிர்வினை செய்யும் ஒருவரை செயலற்றவராக்குகின்ற ஒரு உத்திமுறையில்தான் இத்தொடரின் உள்ளடக்கம் அமைந்துள்ளது. அதாவது, எதிர்வினையாற்றுவோரை சமாதானம் என்ற போர்வையில் ஆற்றலற்றவர் ஆக்குதல் அல்லது பேதங்கள் பேசி உயர்வு - தாழ்வு வலிமை வலிமையின்மை கற்பித்தல் அல்லது அவர்களைத் தமது வழிக்குக் கொண்டுவர அவர்களுக்கு ஏதாவது கையூட்டு வழங்கி அவர்களைச் செயலற்றவர் ஆக்குதல் என்பனவாகும். இந்தச் செயற்பாடுகள் யாவற்றுக்கும் இடங்கொடாது நிற்போன் ஒருவன்தானே உண்மையான வீரனாக இருக்கவேண்டும். அவன் தமக்கு எதிராக அல்லது தமக்குச்

சமமாக உருவாகுவதை எந்தக் கடவுளால்தான் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும். ஆகவே, இங்கு அதிரடியாகத் தண்டம் நிகழ்த்தப்படுகிறது. அது நியாயப்படுத்தவும்படுகிறது. அதனை வெற்றிக் கோட்பாடாகவும் சமூகத்தில் திணிக்கவும் முயல்கிறது. ஆகவே, மேற்கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் யாவும் ஒரு சமூக எழுச்சியினுடைய உக்கிரத்தைத் தணிப்பது அல்லது வினையாற்றல் அற்றதாக முடியாத போது அழிந்து விடுவது என்பதாகும். இதுதான் நல்லோர் முடிவு.

மேற்குறித்த கதைப்பின்புலம் எமக்கு இன்னோர் உண்மையையும் புலப்படுத்துகிறது. இங்கே தீயோர்களாகக் கட்டமைக்கப்பட்டவர்கள் யார் என்பது தான். அதாவது நல்லோர் என்று குறிப்பிடப்படுபவர்கள் அல்லது அதிகார வர்க்கத்தினுள் அடக்கப்படாதவர்கள் தீயோர் அல்லது அசுரர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். இந்த சுர - அசுர முரண்பாடு என்பது நமது கண்ணுக்குத் தெரியாத அல்லது நமது கற்பனைக்கு எட்டாத காலங்களில் நிகழ்ந்த கதையாடல்களா அல்லது நமது வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்புக்களாக அமைந்த கதையாடல்களா என்ற வினாவையும் எழுப்ப வேண்டியுள்ளது. உண்மையில் சமூக யதார்த்தத்தை நாம் சரிவரப்பூரிந்துகொள்வோமாயின் மேற்குறித்த கதையாடல் யாவும் மனித இனத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட கட்டுக்கதைகளே என்பதை உணரலாம். தேவர்கள்- அசுரர்கள் என்ற கருத்துநிலைகள் சமூக வாழ்வின் பிரதி பலிப்புக்களே. தேவர்கள் என்று கட்டமைக்கப்பட்டவர்கள் அதிகார வர்க்கம் சார்ந்தவர்கள் அசுரர்கள் என்று கட்டமைக்கப்பட்டவர்கள் ஆளப்படுகின்ற சாதாரண மனிதர்கள். எண்ணிக்கையில் அளவுக்கு அதிகமான சாதாரண மனிதர்களைத் தமது கட்டுப்பாட்டினுள் வைத்திருப்பதற்காகவும் தமது மேலாதிக்கத்தினைத் தொடர்ந்தும் நிலைநிறுத்துவதற்காகவும் உருவாக்கப்பட்டவையே மேற்குறித்த கதையாடல்கள்

எனலாம். மனித சமூக வரலாறு என்பது தேக்கம் கொண்ட ஒரு குட்டையாக இருக்காது. அது மாற்றங்களை உள்வாங்கி அவ்வப்போது தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளும். இந்தப் புதுமையாக்கத்தில் மனித நடத்தைக் கோலங்கள் சமூக நடைமுறைகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்கும். ஏன்? எதற்கு? என்கின்ற வினாக்களை அது உருவாக்கும். இந்த வினாக்கள் உருவாகின்ற போது அதனை அதிகாரக் குழுமங்களால் எதிர்கொள்ள முடியாத சூழல் உருவானபோதெல்லாம் இவ்வாறான கதையாடல்கள் நிகழ்த்தப்பட்டு எழுச்சியாளர்கள் வினையாற்றல் அற்றவர்களாக உருவாக்கப்பட்டார்கள். கடமையைச் செய்வதுதான் அவர்களது பெருங்காரியம் என அவர்கள் மீது நியமங்கள் திணிக்கப்படும், பலன் மீது அவர்களுக்கு எந்தவிதமான பங்கும் இல்லை என்பது கட்டமைக்கப்படும்; எழுச்சி கொண்ட சமூகம் இதை உண்மையென நம்பி தேங்கிக் கிடக்கும். இதுதான் காலங்காலமாக அறிந்த உண்மை.

மேற்குறித்த பின்புலத்தில் ஒரு சிறு உதாரணமாகக் கம்பராமாயணத்தில் வாலிவதை என்கிற பகுதியை நுனித்து நோக்கினால் அதன் உண்மை புலப்படும். வாலியினுடைய வரமும் வலியும் நாம் அறிந்ததே. ஆனால், அவன்தன்னுடைய இயல்புக்கேற்ப விடுகின்ற தவறு பிரதானப்படுத்தப்பட்டு, அவன் யுத்த தர்மங்களுக்கு முரணான வகையில் சங்காரம் செய்யப்படுகின்றான். ஆனால், தான் சங்காரம் செய்யப்பட்டது நியாயமானதே என்று அவன் வாக்குமூலம் கொடுக்கிறான். 'நின் சரமலால் பிறிது வேறுளதரோ தருமமே' என்ற வாலியின் வார்த்தை காலம் காலமாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட வார்த்தையாக நம்முள் நிலைத்துவிடுகிறது.

சுரர்கள் தாம் செய்த தண்டங்கள் நியாயமானவை என்பதை வற்புறுத்துவர். அல்லது அசுரர்கள் தேவர்களுக்குச் செய்த தீமைகளைப் பற்றி விதந்துரைப்பர் அல்லது

சுரர் ஒருவருடன் தனிப்பட்ட முறையில் முரண்பட்டார் என்ற கருத்துநிலையை உருவாக்குவர். 'தன்னைக் கொல்ல வருகின்ற பசுவையும் கொல்லலாம்' என்கின்ற மகாவாக்கியத்தை நிலைநாட்டி யுத்தத்திற்கு எதிர் யுத்தம், இரத்தத்திற்கு எதிர் இரத்தம் என்ற நிலையில் சுரர் வதங்களை அல்லது சங்காரங்களை நிகழ்த்துவர். அதனைப் பெரும் சனத்திரள் ஏற்றுக்கொள்ளும். ஆனால், மனதளவில் திருப்தியடையாது. பெரியோர், சிற்றடிமைகளின் குறைகளைப் பொறுக்கமாட்டார் என்று வாலி சொல்வது இதற்கோர் உதாரணம். தண்டம் செய்தவர்களுடைய செயற்பாட்டை சொல்லளவில் ஏற்றுக் கொண்டாலும் மனதளவில் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளார். தாம் அநியாயமாகத் தண்டிக்கப்பட்ட வலி அவர்கள் மனதில் குடிகொண்டிருக்கும். ஆனால், எதிர்வாதம் புரிய இயலாது. பெரும் சனத்திரள் மத்தியிலும் இந்தக் கருத்தை ஆதரித்த அநுதாப அலை வீசும்.

தண்டிக்கப்பட்டவர்கள் சனங்களின் மனத்திலே அநுதாபத்துடன் குடிகொள்வர். இதன் வழியேதான் இன்றுவரை மகாபலி சக்கரவர்த்தி, நரகாசுரன், இராவணன் முதலானோர் மக்களின் வழிபடு தெய்வங்களாக நிலைத்து நிற்கின்றனர். அவர்களின் குரல் அடங்கிப் போய்விட்ட போதும் சனங்களின் மத்தியில் அவர்கள் வாழ்கின்றனர்.

இன்றைய சினிமாக்களிலும் இதனையே நாம் பார்க்கின்றோம். கதாநாயகன் எதிர் வில்லன் என்ற கருத்துநிலையில் கதாநாயகன் தன்னிகரில்லாத் தலைவனாகவும் வில்லன் அட்டுழியங்களின் உறைவிடங்களாகவும் சிருஷ்டிக்கப்படுகிறான். இறுதியில் வில்லன் எந்த வடிவமாகத் தன்னை நிரூபித்தானோ கதாநாயகனும் அதே வழிநின்று வில்லனைச் சங்காரம் செய்கின்றான். திரை மூடுகிற கணத்தில் நாம் அமைதியுடனும் திருப்தியுடனும் அரங்கை விட்டு வெளியேறுகிறோம். சுர - அசுர யுத்தம் தொடர்கிறது.

தமிழ்ப் பெண் குழந்தை

“பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து சங்கத்து இருப்பிலே இருந்து வைகை ஏட்டிலே தவழ்ந்த பேதை நெருப்பிலே நின்று கற்றோர் நினைவிலே நடந்து ஓர் ஏன மருப்பிலே பயின்ற பாவை மருங்கிலே வளருகின்றாள்”.

(வரந்தருவார் - வில்லிபாரதப் பாயிரம்)

முத்தமிழ்க்கலை - நாடகம்

“இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழின் முழக்கம் இன்று நாடெங்கும் கேட்கிறது. கூர்ந்து நோக்கினால் 'நாடகம்' ஒன்றிலேயே முத்தமிழும் பொருந்துவது விளங்கும்”.

- புத்தனேரி ரா. சுப்பிரமணியம்

தொடங்கியது. அதனைத் தொடர்ந்து வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் தமிழ், தமிழ் மொழிமலர், தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் எனப் பலவகையான பாடநூல்கள் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தினால் வெளியிடப்பட்டு மொழிக்கல்வி நடாத்தப்பட்டு வந்தன.

இலங்கைப் பாடசாலைகளில் தமிழ்க் கல்வி

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை பாடசாலைகளில் தாய்மொழிக் கல்வி, பாடவிதானத்தில் பிரதான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. ஆரம்பப் பள்ளி முதல் பல்கலைக்கழகம் வரை தாய்மொழி மூலமே கல்வி போதிக்கப்படுகின்றது. ஆரம்ப, இடைநிலை, இரண்டாந்தரநிலைவகுப்புக்களில் கிட்டத்தட்ட 11ஆண்டுகள் மாணவர்கள் தமது தாய்மொழியைக் கற்கின்றனர். ஏனைய பாடங்களும் தாய்மொழியிலேயே கற்பிக்கப்படுகின்றன. ஆயினும் தாய்மொழித் தேர்ச்சி திருப்திகரமாக இல்லை என்பதே பலரது அபிப்பிராயமாகும்.

ஆரம்ப வகுப்புக்களில் தாய்மொழிக் கற்பித்தல் என்றால் என்ன என நோக்கும்போது, பெரும்பாலான ஆசிரியர்கள் கருதுவதுபோல ஆரம்ப வகுப்புக்களில் வாசிக்கவும், எழுதவும், கற்பிக்கவும் போதுமானதாக நாம் மொழியைக் கற்பிப்பதில்லை. ஆனால் இதுவரை அறிந்திராத மொழியின் இன்னொரு வடிவமாகிய எழுத்து முறையை அல்லது எழுத்து மொழியைக் கற்பிக்கின்றோம். “தாய் மொழியின் ஒலியியலையும், ஒலியன் களையும் (Phonetics and phonics) வகுப்புக்கு வெளியிலேயே மாணவன் கற்றுக் கொள்கின்றான். அதுபோல் இலக்கணத்தையும் சொற்களையும் வகுப்புக்கு வெளியிலேயே கற்றுக் கொள்கிறான். எனவே தாய்மொழியின் மொத்த அமைப்பின்

பெரும்பகுதியை அறிந்தவனாக இருப்பான். (u.aliday :1964) என்கின்றனர் மேலைத்தேய மொழியியலாளர்.

இலக்கணம் பற்றிய நோக்கு

மொழி ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரை இலக்கணம் கற்பிப்பது என்பது ஒரு பாரம்பரிய முறையாகும். இலக்கணத்தைக் கற்பிப்பதன் மூலம் மாணவர்களின் மொழித்திறனை வளர்க்க முடியுமென்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள். அதுமட்டுமல்லாமல் நன்னூல், தொல்காப்பியம் கூறும் இலக்கண விதிகளையும், இலக்கணவகைப்பாடுகளையும், கலைச்சொற்களையும் கற்பிப்பதே இலக்கணக் கல்வியாகக் கருதப்படுகிறது. பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், முதல் எழுத்து, சார்பெழுத்து, குற்றியலுகரம், வேற்றுமைப்புணர்ச்சி, ஆகு பெயர், அன் மொழித் தொகை, தெரிநிலைவினை, குறிப்பு வினை போன்ற இலக்கண அம்சங்களையும், அவற்றுக்குரிய விளக்கங்களையும், உதாரணங்களையும் மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்க வேண்டும் என்பதே மொழி ஆசிரியர்களின் நோக்கமாகும். பாடநூல்களில் பல பக்கங்கள் இதற்காக ஒதுக்கப்படுகின்றன. பெரும்பாலான மாணவர்கள் இவற்றை மனனஞ் செய்து ஒப்புவிக்க முயற்சிக்கின்றனர். ஆனால் இத்தகைய பாரம்பரியமுறைகளில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும் என்பதே மொழியியலாளர்களின் கருத்தாகும்.

தற்காலத் தமிழ் பண்டைக்காலத் தமிழில் இருந்து பெரிதும் வேறுபடுகிறது எனவும், முன்னர் போன்று தற்காலங்களில் தமிழைக் கற்பிப்பது என்பதும், இலகுவான விடயமல்ல. தமிழைச் சிறப்பாகக் கையாளும் திறனை மாணவர்கள் மத்தியில் வளர்ப்பதே வகுப்புக்களில் தமிழ் இலக்கணம் போதிப்பதன் நோக்கமாகும் என மொழியியல் அறிஞர்களின் வாதமாகும். எனவே

இலக்கணம் பற்றிய நமது மரபுரீதியான பார்வையை மீளாய்வு செய்வதன் மூலமே அக்கற்பித்தல் முறையில் வெற்றிகாண முடியும்.

பாடநூல்களில் இலக்கண அறிமுகம்

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை கல்வி முறையில் ஆரம்ப வகுப்பிலிருந்து தரம் பதினொன்றுவரை தாய்மொழிக் கல்வியானது கட்டாயப் பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வருவதோடு, கல்விப் பொதுத்தராதர உயர்தரப் பிரிவில் தமிழ் ஒரு பாடமாகவும் கற்பிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதன்போது மாணவர்கள் உள்வாங்கும் திறனுக்கு ஏற்ப படிப்படியாக ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் இலக்கணப் பாடங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றன. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேலே குறிப்பிட்டுள்ள ஒவ்வொரு பாடநூல்களிலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட இலக்கணவிளக்கங்கள், பயிற்சிகள் எந்தளவுக்கு மாணவர்களின் மொழித்திறனை வளர்க்கக் காரணமாக இருக்கின்றன என்பது பற்றி இந்த ஆய்வு ஆராய்கிறது.

மொழி ஆற்றல்களைப் படிப்படியாகவும், திருப்திகரமாகவும் கற்கவும், கற்பிக்கவும் கூடிய முறையில் கற்பித்தல் விடயங்களை ஒரு குறிப்பிட்ட ஒழுங்கில் தொகுத்துக் கொடுக்கும் நூல்களையே நாம் மொழிப்பாடநூல்கள் என்கின்றோம். இலக்கணம்பற்றிய விதிகளையும், வரைவிலக்கணங்களையும் மாணவர்கள் மனப்பாடம் செய்வதன்மூலம் அவர்கள் சிறந்த முறையில் பேச்சிலும், எழுத்திலும் அவற்றைக் கையாளக்கூடிய ஆற்றலைப் பெறுவார்கள் என நெடுங்காலமாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. ஆனால் இது ஒரு பிழையான கோட்பாடாகும். இத்தகைய முறையினால் மாணவர்களின் மொழியாற்றலைச் சிறப்பானதாக மாற்ற முடியவில்லை.

தற்காலத்தில் தமிழ்நாட்டிலும், இலங்கையிலும் பாடசாலைகளில் ஆரம்ப, இடைநிலை மற்றும் இரண்டாந்தர நிலை வகுப்புக்களில் பயன்படுத்தப்படும் தமிழ் பாடநூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள இலக்கணப் பகுதி நன்னூல் கருத்துக்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதுடன், அவை வாசிப்புப் பாடத்துடன் தொடர்புபடுத்தாமல் தனியாகத் தரப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம். எனவே இந்த இலக்கணத்தைக் கற்பிப்பதன் மூலம் மாணவர்களின் மொழித்திறனைப் படிப்படியாக வளர்த்தல் என்ற குறிக்கோளை நாம் அடைய முடியாது என்பது மட்டுமல்லாமல் அது வேண்டாச் சமையாகவும் அமைகிறது.

மேற்கூறிய கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலங்கைத் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் பயன்படுத்தப்படும் மொழிப் பாடநூலில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு இருக்கும் இலக்கணங்களை நோக்குவதன் மூலம் அது எந்தளவுக்கு மாணவர்களிடம் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது எனவும் பார்க்க முடியும். அதுமட்டுமல்லாமல் வகுப்பு 4 இலிருந்து 11 வரையிலான பாடநூல்கள் இவ்வாய்வுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டு, அவற்றில் இலக்கணங்களைக் கற்பிக்கும்போது ஏற்பட்ட விளைவுகளையும் எடுத்துக் காட்டுவதே நோக்கமாகும்.

ஆரம்ப வகுப்புப் பாடநூல்களில் இலக்கண அறிமுகம்

தரம் 4, தரம் 5 இல் காணப்பட்ட தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களிலே இலக்கணம் தொடர்பாகக் காணப்படும் விடயங்கள் மாணவர்களுக்குக் கற்பிப்பதற்காக எவ்வாறு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை ஆராயும்போது, பாடநூலிலுள்ள ஒவ்வொரு பாடமும் அலகுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு பாடம், ஆக்கத்திறன், மொழிவளம்,

இலக்கணம் என நான்கு அம்சங்களாகக் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு அலகிலுமுள்ள பாடப்பொருளும், அப்பாடத்தின் பின்தரப்பட்டுள்ள கேள்விகளும் அதனைத் தொடர்ந்து ஆக்கத்திறன், பின்னர் மொழி அறிவைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கும், வளர்ப்பதற்கும் எனக் கொடுக்கப்பட்ட மொழிபற்றிய விளக்கங்களும், பயிற்சிகளும் இன்றியமையாதவை. மொழி ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலும் நூலில் உள்ள ஒரு பாடத்தை வகுப்பிலே விளக்குகின்றனர். பாடத்தின் முடிவில் பயிற்சிகள், செயற்பாடுகள் என விளக்கி மாணவர்களைக் கொண்டு பயிற்சிகளைச் செய்விக்கின்றனர். இப் பயிற்சிகள் வாய்மூலமாகவோ, எழுத்து மூலமாகவோ செய்விக்கப்படுகின்றன.

தரம் 4, தரம் 5 இலக்கணத்தைப் பார்க்கும் போது ஒத்த கருத்துள்ள சொற்கள், ஒருமை, பன்மை, வாக்கியம் அமைத்தல், எதிர்க்கருத்துள்ள சொற்கள், ஆண்பால், பெண்பால், பெயர்ச் சொல், வினைச்சொல், பொருட்பெயர், இடப் பெயர், காலப்பெயர், தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை, காலங்கள், எழுவாய், பயனிலை, நிரந்தரக் குறியீடுகள், இரட்டைக்கிளவி, தனிவாக்கியம், கூட்டுவாக்கியம் எனப் பல வகையான இலக்கணக்கூறுகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ் இலக்கண அம்சங்களை இனங்கண்டு கொண்ட அதேநேரம் இப்பாடங்களுக்கான விளக்கங்கள், பயிற்சிகளில் காணப்படும் குறைபாடுகளையும் இங்கு சுட்டப்படுதல் அவசியமாகும்.

குறிப்பாக மொழியின் பாற்பட்ட இரு வழக்குகளான பேச்சுவழக்கு, எழுத்து வழக்கு என்பவற்றை நன்கு அறிந்து, அவற்றைத் தனித்தனியாகவோ அல்லது கலந்தோ, இடம் அறிந்து இயல்பாகக் கையாளுந்திறனைப் பெறுவது அவசியமாகும். இதனாலேயே தரம்

5இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ள இலக்கண அம்சங்களுள் பேச்சுவழக்கு, எழுத்து வழக்கு, பேச்சுமொழி, எழுத்து மொழி என்பன முக்கியமானவையாகக் கருதப்படுகின்றன. பாடம் 12, பாடம் 18 ஆகிய பாடங்களிலே பேச்சுவழக்கு, எழுத்து வழக்கு, பேச்சுமொழி, எழுத்துமொழி ஆகிய தொடர்கள் குறித்து நிற்கும் பொருள் தெளிவாக இல்லை. இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாடு அறிவியல் அடிப்படையில் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. இதற்குக் காரணம் இவ்விரு தொடர்களையும் கலைச்சொற்களாகக் கொண்டு அறிவியல் அடிப்படையில் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. மேலும் இவ்விரு தொடர்களையும் கலைச் சொற்களாகக் கொண்டு அவற்றின் பொருளை வரையறை செய்யாமையாகும். மாணவர்களது பேச்சுமொழிப் பழக்கத்தில் அமைந்த உச்சரிப்பு அவர்கள் எழுத்து மொழிச் சொற்களைச் சரியாக எழுதும் முயற்சிக்குப் பெரும் இடையூறாக இருப்பதைக் காணலாம். சிறப்பாக ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவர்கள் விடும் தவறுகளுக்குக் காரணம் பேச்சு வழக்குத் தொடர்பானவையாகவே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன.

பாடசாலைக் கல்வியின் பொருட்டு ஆறு வயதில் வந்து கல்விகற்கும் குழந்தை தான் பிறந்து வளர்ந்த சூழலில் வழங்கும் ஏதாவதொரு கிளைமொழியிலே பூரண ஆற்றல் உடையதாக இருக்கின்றது. அதாவது தனது எண்ணங்களையும், தேவைகளையும், அநுபவங்களையும் தனது பேச்சு மொழியில் பூரணமாக வெளியிடும் மொழியாற்றல் அதற்கு உண்டு என்பது ஆய்வுகளால் நிரூபிக்கப்பட்ட உண்மையாகும் (Hockett, 1959: 360). அவ்வகையில் ஆரம்ப வகுப்புக்களில் தாய்மொழி கற்பிப்பது என்பது பேச்சு மொழியில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்ற மாணவனுக்கு எழுத்து மொழியில் நல்ல பயிற்சி அளிக்கப்படுதலே என அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். (Halliday, et al 1964 : 225,

241). எனவே இத்தகைய வேறுபாடுகள் உள்ள தமிழ் போன்ற மொழிகளிலே கற்பித்தலை மேற்கொள்ளும்போது, ஆசிரியர்களும், பாடநூல் தயாரிப்பவர்களுக்கும் நவீன மொழியியல் பற்றிய கோட்பாடுகள் பற்றிய அறிவு இருக்க வேண்டும். மேலைநாடுகளில் மொழியியலாளர்களும், கல்வியியலாளர்களும் இத்தகைய முரண்பாடுகளுக்குத் தெளிவான விளக்கங்கள் கொடுத்தமையானமை கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

இன்று ஒத்தகருத்துள்ள சொற்களும், எதிர்க்கருத்துள்ள சொற்களும் தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. பாடசாலைகளில் பயன் படுத்தப்படும் பாடநூல்களிலும், பயிற்சிகளிலும் பெரும் பாலும் தரம் நான்கிலிருந்து தரம் பதினொன்று வரை இவை கற்பிக்கப்படுகின்றன. மாணவர்கள் பெரும்பாலும் பயிற்சிகள் மூலமே ஒத்த கருத்து, எதிர்க்கருத்துச் சொற்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வைப் பெறுகின்றனர். பிரயோக மொழியியல் (Applied Linguistics) வளர்ந்து பலதுறைகளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் இக்காலகட்டங்களில், இத்தகைய சொற்கள் பற்றி மாணவர்கள் பாடசாலையிலும், வீட்டிலும் எழுப்பும் வினாக்களும், தரும் விடைகளும் நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கின்றன. மொழியைப் பொறுத்தவரை நூற்றுக்கு நூறுவீதம் ஒத்த கருத்துள்ள சொற்கள் காணப்படும் என்பது உண்மையல்ல. ஓரளவு ஒத்த கருத்துள்ள சொற்கள் (உறவுச் சொற்கள்) தெளிவின்மை (vagueness), இரு பொருண்மை அன்றிப் பல பொருண்மை (ambiguity), உணர்ச்சித்தொனி (நாடிவளைந overtones), எண்ணங்களை உள்ளத்தின் நினைவாழத்திலிருந்து வெளிவரச் செய்வதன் விளைவுகள் (evocative effects) என்பன நூறுவீதம் ஒத்த கருத்துள்ள சொற் றா கேட்பது பயனுடையது. பெரும்பாலும் சொற்பொருள் தெறிவும், விளக்கமும் பெறுவது தொடரிலேதான். எனவே பயிற்சிகள்

வாக்கியமாக அமைதல் வேண்டற்பாலது. எனவே மொழியியலாளர் “சொல்லின் பொருள் யாது எனின் மொழியில் அது பயன் படுத்தப்படுமாறு என்பர் சந்தர்ப்பத்தை (...) வற்புறுத்துவோர்” என்கின்றனர். தமிழ் இலக்கண அறிஞரும் “கூடி வரும் ஏனைய சொற்களால் ஒரு சொல் தன் பொருளைப் பெறுகிறது” என்பர். அது மட்டுமல்லாமல் “சொல் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பத்தில் வெவ் வேறு பொருளை உணர்த்தும்” என்பதை உரையாசிரியர்கள் “வரலாற்றால் பொருள் உணர்த்தும்” என்பர்.

இடைநிலை வகுப்புப் பாடநூல்களில் இலக்கண அறிமுகம்

தரம் 6, தரம் 7, தரம் 8 ஆகிய வகுப்புக் களில் காணப்பட்ட பாடநூல்கள் பகுதி 1, பகுதி 2 என இரு பகுதிகளைக் கொண்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. ஏற்கனவே தரம் 4, தரம் 5 பாடநூல்களில் காணப்படுவது போலவே இங்கும் பாடப்பொருளால் கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், நீதிப்பாடல்கள், உரையாடல்கள் போன்றனவும் மொழிப்பயிற்சிகள், இலக்கணக் குறிப்புக்களும் அவற்றுக்கான உதாரணங்களும் காணப்படுகின்றன. ஆரம்ப வகுப்புக்களில் கூறப்பட்டிருந்த இலக்கண அம்சங்களோடு சொற்கள், நிறுத்தற்குறிகள் பற்றிய விளக்கங்கள், மரபுச் சொற்கள், மரபுத் தொடர்கள் பற்றிய விளக்கங்கள், வாக்கிய உறுப்புக்கள், இணைப்பிடைச் சொற்கள், உவமை, உருவகத் தொடர்கள் என மேலும் பல இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

வாக்கிய அமைப்புக்களைப் பொறுத்தவரை பாடநூல்களில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ள வாக்கியக் கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தரப்பட்டுள்ள விளக்கங்களை

எந்தளவுக்கு மாணவர்கள் பின்பற்றுகிறார்கள் என்பது கேள்விக்குறியாகும். எழுவாய் - பயனிலை இணைப்பு இல்லாத வாக்கியங்களை எழுதுதல், அமைப்பில் சிக்கல் வாய்ந்த வாக்கியங்களை எழுதுவதால் தவறு விடுதல், வினாக்களுக்கு விடை எழுதும்போது தவறான வாக்கிய அமைப்பைக் கைக்கொள்ளுதல், சொற்களை ஒழுங்கு நிரல்படுத்தி வாக்கியம் அமைப்பதில் தவறுகள் விடுதல், தவறான வினாக்களால்தவறான இலக்கண அமைப்பைக் கைக்கொள்ளுதல், நிறுத்தற் குறியீடுகளை இடைவிடாது எழுதுவதால் வாக்கிய அமைப்பில் தவறுகளை விடுதல் போன்ற பல தவறுகளை மாணவர்கள் செய்கின்றனர்.

தரம் 7 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ள ஒலியன், மற்றொலி வேறுபாடுகள், புணர்ச்சி விதிகள், வேற்றுமை வகைகள் யாவுமே மொழியியல் சார்ந்த கண்ணோட்டத்துடன் கூறப்பட வேண்டும். இத்தகைய விளக்கங்கள் எந்தளவுக்கு மாணவர்கள் மத்தியில் தெளிவை ஏற்படுத்துமென அறுதியிட்டுக்கூற முடியாது. மொழியாற்றல் ஆக்கத்தில் மொழியின் நிலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுத்துக்கள் முதனிலை, இடைநிலை, கடைநிலையில் வருமிடங்கள் மொழியியல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் தெளிவுபடுத்தப்படுமாயின் மாணவர் மனதில் அது பசுமரத்தாணிபோலப் பதிந்துவிடும். மேலும் மாணவர்கள் ஒலிவடிவங்களை எழுத்து வடிவத்துடன் தொடர்புபடுத்துவதில் குழப்பம் அடைகின்றனர். சில எழுத்துக்கள் உச்சரிப்பில் சில மாற்றங்களை உடையனவாகவும், சில சந்தர்ப்பங்களில் மாற்றம் அற்றனவாகவும் காணப்படுவதுண்டு. உதாரணமானன, ந, ண போன்ற ஒலிவடிவ வேறுபாடுகளை எழுத்து வடிவிலேயே காண முடியும். அதுமட்டுமல்லாமல் ல, ள, ழ முதலிய ஒலிவேறுபாடுகள், பிரதேச பேச்சு வழக்குகள் சிலவற்றில் கிடையாது.

இவைகூட மாணவர்களிடையே குழப்பத்தை ஏற்படுத்த வாய்ப்புண்டாகிறது. இத்தகைய விடயங்கள் யாவும் பாடநூல் ஆக்கத்தில் மிக உன்னிப்பாகக் கவனிக்கப்பட்டு பயிற்சிகள் ஊடாகத் தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

மாணவர்களுக்குப் பரிச்சயம் அற்ற புணர்ச்சி விதிகள் பற்றிய இலக்கணங்கள் மரபிலக் கணங்களுக்கூடாக பாடநூல்களில் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றன. இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு சொற்களைப் புணர்த்தி எழுதுதல் போன்ற பயிற்சிகளை பாடநூல்களில் மாணவர் களுக்குக் கொடுக்கும் போது அவர்கள் சொற்களைத் தவறாகவே பிரித்து எழுதுகின்றனர். இதற்குக் காரணம் அவர்களுக்குள் இருக்கும் தவறான எண்ணப்பாங்குகளே. இவையாவற்றையும் பாடநூல் ஆக்கத்தில் கவனத்திற் கொடுக்கப்பட வேண்டியது ஆசிரியர்களின் கடமையாகும்.

மேலும் வேற்றுமை உருபுகளைப் பயன்படுத்துவதில் ஏற்படும் குழப்பங்களையும் பாடநூல் தயாரிப்பாளர்கள் கவனத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். அவ்வகையில் மாணவர்களிடையே காணப்படும் பேச்சுமொழி, எழுத்துமொழி வேறுபாடுகள் வேற்றுமைகளை மொழியில் பயன்படுத்துவதில் பல இடர்களை எதிர்நோக்குகின்றார்கள். பேச்சு வழக்கில் பயன்படுத்தப்படும் பல வேற்றுமை உருபுகள் எழுத்துவழக்கில் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. இவ்விளக்கங்கள் மாணவர்களுக்குத் தெளிவுபடுத்தப்படுவதில்லை. மரபுவழி இலக்கண நூல்களான தொல்காப்பியம், நன்னூல் கூறிய வேற்றுமைப் பாகுபாட்டையே தற்காலத்திலும் நூல்கள் கைக்கொள்ளுகின்றன. மாணவர்கள்

வேற்றுமை உருபுகள் உணர்த்தும் பொருளை விளங்கிக் கொள்ளாமையால் தவறாக வேற்றுமை உருபுகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர். எனவே இத்தகைய குழப்பங்களை நிவர்த்தி செய்யத் தேவையான எல்லாவகையான வழிகளையும் பிரயோக மொழியியல் கூறுகளின் அடிப்படையில் பாடநூல்களில் விளக்கப்படுவதன் மூலம் ஒரு தெளிவான பிம்பத்தை மாணவர்களுக்கிடையில் ஆசிரியர்கள் உருவாக்க முடியும்.

இரண்டாந்தரநிலைப் பாடநூல்களில் இலக்கண அறிமுகம்

மாணவர்களது கல்விச் செயற்பாட்டில் தரம் 9, தரம் 10, தரம் 11 பாடநூல்பகுதி 1, பகுதி 2 எனப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளமையை கூர்ந்து ஆராய்வோமானால் அரும்பத விளக்கம் என்ற பகுதி இங்கு கவனத்திற்கொள்ளப்படுகின்றது. ஆரம்ப, இடைநிலை வகுப்புக்களைப் போன்றே இங்கும் பாடப்பொருள், ஆக்கத்திறன், மொழிவிளக்கம், இலக்கணம் என்ற அம்சங்களுடன் அங்கே தரப்பட்டவையை விட அரும்பத விளக்கம் இங்கு மேலதிகமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இலக்கண மூலகூறுகளுக்குள் இடைநிலைகள், தொகாநிலைத் தொடர்கள், ஆக்கப் பெயர்கள், பெயர் வினைப் பாகுபாடுகள் என ஏனைய வகுப்புக்களில் அறிமுகப்படுத்தப்படாதவை இங்கு விளக்கம் கொடுக்கப்படுகின்றன. பகுதி 1ஐ விட பகுதி 2 இல் உள்ள பாடங்கள் இலக்கியக்கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டு மொழிவளம், நயம் கூறுதல் என இலக்கிய ரீதியான அடிப்படை அம்சங்களை மாணவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றமையை அவதானிக்கலாம். எனவே மாணவனின் மொழி வளர்ச்சிக்கு இலக்கணரீதியான அம்சங்கள் மட்டுமல்லாமல் இலக்கிய அறிவும் தேவை என்பதை இவை பறைசாற்றுகின்றன.

இப்பாடநூல்களில் குறிப்பாக சொல் விளக்கங்களின் பொருத்தப்பாடின்மை மாணவர்கள் மத்தியில் ஒரு தெளிவின்மையை ஏற்படுத்துவதாக உள்ளது. இதற்குக் காரணம் வழக்கிழந்த சொற்களின் பயன்பாடு, பாட்டுக்குப் பொருள் கூறுதல், எதிர்க்கருத்துள்ள சொற்கள், எதிர்பாற் சொற்களில் குழப்பம், புணர்த்தி எழுதும்போது ஏற்படும் சொற்பொருள் குழப்பம் யாவுமே மேல்நிலைப்பாடநூல்களில் தவறுகளும், இலக்கணப் பிழைகளும் ஏற்படக் காரணமாகின்றன. எனவே பாடநூல்களில் உள்ள விளக்கங்கள், பயிற்சிகள் யாவும் சரியானவையே என்ற மனப்பாங்குடன் பயிற்றுவித்தலைச் செய்யாது. இன்றைய நடைமுறைக்கு ஏற்றவகையில் அவற்றைத் தர்க்கரீதியாக அணுகவேண்டியது ஆசிரியர்களது கடமையாகும்.

இரண்டாந்தரநிலை வகுப்புக்களில் மாணவர்களுக்கு மரபுத்தொடர்கள், உவமைகள், பழமொழிகள் என்பவைபற்றி விளக்கங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. ஆனால் இவைபற்றிய கருத்துக்களும், விளக்கங்களும் பாடநூல்களில் குழப்பத்தையே விளைவிக்கின்றன. எனவே இதுபற்றிய ஆசிரியர்களது விளக்கங்களும் தெளிவற்றதாக இருப்பதால், இந்நிலையை இயன்றவரை விரிவாகச் சுட்டிக்காட்டித் தற்கால மொழியியல் அடிப்படையில், அவ்விளக்கங்கள் தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். பழமொழி, உவமை என்பவற்றோடு கருதும்போது மரபுச் சொல், மரபுத்தொடர் என்ற வழக்காறு அண்மைக்காலத்தில் தோன்றிய ஒன்றாகும். இவை பெரும்பாலும் பேச்சு வழக்கில் வழங்கி வந்தமையாலும் அவ்வழக்கு ஆரம்பத்தில் ஆய்வுக்கு எடுக்கப்படாமையாலும் இது

பற்றிய எண்ணம் வளர்ச்சியடையவில்லை. பின்னர் ஆங்கில மொழிச் செல்வாக்கினால் idioms என்பது மரபுத்தொடர் என உணரப்பட்டு அதற்குரிய பொருளை குறிப்புப் பொருள் (Suggestive meaning), குறித்த பொருள் (Specified meaning) என வேறாக்கி நவீன மொழியியற் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் விளக்கங்கள் தரப்பட வேண்டும் என்பது சான்றோர் கருத்தாகும். எனவே மொழியைப் பலகோணங்களில் இருந்து ஆராயும் மொழியியல் அறிஞர்கள் இது பற்றிய தெளிவான சிந்தனையுடையவர்கள் ஆகையால் அதனடிப்படையில் பாடநூல் எழுதுவோர் இவற்றைத் தம்கவனத்திற்கொள்ள வேண்டும்.

முடிவுரை

இன்றைய மொழிக்கல்வியைப் பொறுத்தவரை மொழியியல், உளவியல், சமூகவியல் முதலியவற்றின் பங்கு மிகவும் அவசியமாகும். வரையறுக்கப்பட்ட மொழிக்கொள்கைகளின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்படும் மொழிக்கல்வித்திட்டம் தவறான மொழி மனப்பாங்குகளை உருவாக்கவல்லது. ஆனால் மொழிக்கல்வியில் மொழியியலின் பங்கு இன்னும் முழுதுமாக அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. மொழி ஆசிரியன் மொழி பயிற்றுவதற்கு மொழிக் கோட்பாடு அறிவு பயன்படுமென்பதைப் பலர் இன்று உணர்ந்து வருகின்றனர். மொழிக்கல்வி நடைமுறையைப் பொறுத்தவரையில் மொழியியலின் பங்களிப்பு புறக்கணிக்கப்பட்டே வந்திருக்கிறது. மொழி மாறும் தன்மையது என்பதை ஒத்துக்கொள்ள முடியாத மொழிப்பழமைவாதம், பேச்சு மொழிக்கும், எழுத்து மொழிக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாடு பற்றிய மொழி மனப்பாங்கு இதற்கு முக்கிய காரணங்களாகும்.

மாணவர்கள் தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களை மட்டும் படித்துத் தமிழ்மொழிப் பாடப்பயிற்சிகளை மாத்திரம் செய்தும் மொழி அறிவையும், ஆற்றலையும் வளர்ப்பதாக நாம் கூறிவிட முடியாது. மாணவர்கள் வாசிக்கும் பிற பாடநூல்கள், வகுப்பறைக்கு அப்பால் வாசிக்கும் பிற நூல்கள், சஞ்சிகைகள், சிறுகதை நூல்கள் போன்ற சமகால இலக்கியங்கள் மாணவர் பெறும் மொழியறிவில் இன்று பெரிதும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன. இத்தாக்கத்தால் ஏற்படும் குழப்பத்தை மாணவர்களின் மொழி ஆட்சியிலும், அவர்கள் அளிக்கும் விடைகளிலும் காணமுடிகிறது.

இலக்கணம் பற்றிய விதிகளையும் வரைவிலக்கணங்களையும் மாணவர்களை மனப்பாடம் பண்ணச் செய்வதன் மூலம் அவர்களது பேச்சிலும், எழுத்திலும் அவற்றைப் பிரயோகிக்கக் கூடியவர்களாக அவர்களை ஆக்கமுடியும் என நெடுங்காலமாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. பாடநூல்கள் கூட இதனையே பின்பற்றின. இத்தகைய முறை சொற்களுக்கு இலக்கணம் கூறக்கூடிய மாணவர்களை உருவாக்கியது. ஆனால் அவர்களின் மொழியாற்றல் சற்றேனும் இவற்றால் முன்னேற்றம் அடையவில்லை. அவர்களது இலக்கணம் பற்றிய அறிவினால் அவர்களது மொழிப் பிரயோகத்துக்கு எவ்வித பயனும் ஏற்படவில்லை. உதாரணமாக மாணவன் என்ற சொல்லின் இலக்கண அம்சங்களை உயர்திணை, ஆண்பால், ஒருமை, படர்க்கைப் பெயர் என மனப்பாடஞ் செய்வது போல சொல்லமுடியும். ஆனால் இந்த இலக்கணக் கூற்றுக்களைக் கூறக் கூடிய திறமை அவனைச் செயல்முறை மொழிப்பிரயோகத்தில் (Practical use of language) எவ்வித பாதிப்பையும் செய்வதில்லை. நவீன மொழியியல் இம் மாதிரியான மொழி நோக்கை ஏற்றுக்

கொள்வதில்லை. மொழி அமைப்புப் பற்றிய பூரணமாக, மிகச் சரியான ஒரு விபரணம் மொழியை மிகுந்த ஆற்றலுடன் கையாள்வதற்கு வழிகாட்ட முடியும் என்பதே இன்றைய மொழியியலில் அநேகரின் கருத்தாகும்.

மொழிக்கல்வி மேம்பாடடைய வேண்டுமானால் பாடத்திட்டம், பாடநூல்களும் அவ்வப்போது புறவயப்பட்ட மதிப்பீட்டாய்விற்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும். இவ்வகையில் இலங்கைத் தமிழ்க்கல்விப் பாடத்திட்டமும், பாடநூல்களும் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டு அதன்படி அதன் மாற்றங்களை மொழி வளர்ச்சி நோக்கி செய்யவேண்டியது அவசியமாகும். பாடநூல்களைத் தேர்வு செய்யும் போது தொடக்க ஆண்டிலிருந்து பதினோராம் ஆண்டு கற்கை நிலையில் ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்த வேண்டியது

இன்றியமையாததாகும். மொழியறிவு தொடர்பான பாடநூல்களை அறிமுகப்படுத்தும் போது காலத்துக்கு ஏற்ப மொழி நிலையிலே காணப்படும் மாற்றங்களையும் இணைத்து எழுத வேண்டியது அவசியமாகும். மொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் பொது நோக்குடைய புலமை சார் இலக்கணங்களுக்குப் பதிலாக, சிறப்பு நோக்கம் கொண்ட இலக்கணங்களே அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பது மொழியியலாளர்களின் அபிப்பிராயமாகும். இத்தகைய இலக்கண நூல்கள் மொழி கற்றலுக்கான சாதனமாக அமைவதுடன், மொழி அமைப்பில் மாணவனுக்கு படிப்படியாக ஆட்சியை ஏற்படுத்தி, மொழித் திறனை வளர்த்துச் செல்லும் வகையில் இலகுவானதாகக் காணப்படும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. Ferguson, C.A, 'Diglossia', Language and social context, penguin, london, 1972.
2. Gnanasundaram, V., 'The role of Linguistic in the preparation of mother tongue teaching materials: with special reference to central school', Ayvukkovai 10, Vol.2, All India Tamil teachers Association, 1972.
3. Haliday M. A. K. et.al., 'Linguistic Science and Language Teaching', Longmen, 1964. P. 241.
4. Hockett, Charles F. A 'A Course in Modern Linguistics', Macmillan, 1959.
5. Shanmugadas, A., 'Some aspects of the Tamil Spoken in Sri Lanka', Proceedings of the Fourth Internatoinal Tamil Conference Seminar (ed.,)' Vithiyanades, S., Jaffna, 1979.
6. Sugathapala De, Silva, M.W 'Diglossia and Literacy Central Institute of Indian Languages', Mysore, 1976.
7. Suseendirarajah, S., 'Jaffna Tamil', University of Jaffna, Jaffna 1993.
8. Virginia French Alleu, 'Progressive Reading Series, Book 1', A reading Sampler, English Teaching Division, International Communication Agency, Washington, 1978.
9. அரங்கன். கி., 'தமிழில் இரட்டை வழக்கும் கற்பித்தல் பிரச்சினைகளும்', 1993.
10. ஆரியதாக, கே.டி., பெரேரோ. ஈ. எஸ். டபிள்யூ, 'பாடப்புத்தகங்கள்' இலங்கையில் கல்வி பாகம் 3, 1969.

11. ஆறுமுகநாவலர், 'பாலபாடம் முதற் புத்தகம்' 32 ஆம் பதிப்பு, ஆறுமுகநாவலர் வித்தியானுபாலன் அச்சகம், சென்னை, 1972.
12. இரத்தினமலர். கை, 'தமிழ்மொழி கற்பித்தல் - மொழியியலாளர் நோக்கு', மஹாத்மா அச்சகம், ஏழாலை, 1999.
13. இராசாரம். சு, சுபதினி. ஆர், 'தமிழ்மொழியியற் சிந்தனைகள்' ரிஷபம் பதிப்பகம், சென்னை, 1999.
14. நுஃமான். எம்.ஏ, 'ஆரம்ப, இடைநிலை வகுப்புக்களில் தமிழ்மொழி கற்பித்தல் - ஒரு மொழியியல் அணுகுமுறை', கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கம், 2002.
15. தமிழ் தரம் 4, 5, 6, 7, 8, பகுதி 1, பகுதி 2 கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம், 2011/2012.
16. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும், தரம் 9, 10, 11, பகுதி 1, பகுதி 2 கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம், 2011/2012

தமிழின் சிறப்பு

“உலகில் முதன்முதல் மக்கள் பிறந்தநாடு தமிழ்நாடு. அவர்கள் முதன் முதலில் வாய் திறந்து பேசிய மொழி தமிழ் மொழி. அது நமது மொழி.

இவ்வுலகில் தோன்றி மறைந்த மொழிகள் பல. இன்றிருப்பன ஏறக்குறைய இரண்டாயிரமாகும். இவற்றுள் வேறு எந்த மொழிக்கும் இல்லாத சிறப்புகள் பலவற்றைத் தமிழ் மொழி ஒன்று மட்டுமே பெற்றிருக்கிறது.

அவை தொன்மைச் சிறப்பு, தனிமைச் சிறப்பு, இனிமைச் சிறப்பு, இளமைச் சிறப்பு, எளிமைச் சிறப்பு, ஒலிச் சிறப்பு, உருச் சிறப்பு, சுழிச் சிறப்பு, பண்புச் சிறப்பு, எழுத்துச் சிறப்பு, சொற் சிறப்பு, பொருட் சிறப்பு, கவிதைச் சிறப்பு, உவமைச் சிறப்பு, இலக்கியச் சிறப்பு, இலக்கணச் சிறப்பு எனப் பதினாறு.”

- முத்தமிழ்க்காவலர்
சி. ஆ. பெ. விசுவநாதன்

தமிழர் பண்பாட்டில் தாய்த்தெய்வ வலுபாடு

பேராசிரியர் ம.இரகுநாதன்
தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

புராதன காலத்து மனிதன் இயற்கை யின் தன்மையை அறிந்திராதவன். கடுமையான வெயிலும், கனத்த மழையும், வெள்ளப் பெருக்கும், இடியும், மின்னலும், புயற்காற்றும், காட்டுத்தீயும் மனிதனை அச்சங்கொள்ள வைத்தன. இயற்கையின் கோரத்தால் மனித உயிர்கள் அழிக்கப்பட்டன. இயற்கையின் தன்மையை அறிந்து அதற்கேற்ப தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொள்ளாத போது மனிதன் இயற்கையால் பாதிக்கப்பட்டான். இயற்கையின் சீற்றத்திலிருந்து தன்னைப் பாதுகாக்க வழி தெரியாமல் நின்ற போதுதான் இயற்கை மீதான வழிபாடு தோன்றியிருக்கலாம். இயற்கையை மகிழ்வித்து வழிபட்டால் அது தமக்கு ஆபத்தை விளைவிக்காது என்று இவர்கள் நம்பியிருக்கலாம்.

இயற்கையின் மற்றுமொரு அற்புதத்தை வெளிக்காட்டியவள் பெண். புதியதொரு மனித உயிரை உற்பத்தி செய்யும் ஆற்றல் பெண்ணிடமே இருந்தது. பழங்கள் நிலத்தில் விழுந்து மீண்டும் முளைத்து மரமாகிப் பயன் தருவது போலப் பெண்ணும் புதிய புதிய உயிர்களை உற்பத்தி செய்து கொண்டிருந்தாள். பெண்ணுக்கு இருக்கின்ற ஆற்றலே நிலத்திற்கும் இருப்பதாகக் கருதியவன் நிலத்தையும் பெண்ணாகவே கருதினான். நிலம் பூமித் தாயாகவும், நிலமகளாகவும் கூறப்பட்டது போலவே நீரும் பெண்ணாக கங்கை, யமுனை, காவிரி என்றவாறெல்லாம் பெண்ணின் பெயர்களுடனேயே கூறப்பட்டது. பிறந்த நாடும், மொழியும் கூடப் பெண்வடிவிலேயே கூறப்பட்டன. பிற்காலத்தில் கல்வி, செல்வம், வீரம் ஆகியனவும் பெண் வடிவிலேயே தெய்வமாக்கப்பட்டன. எனவே பூமித்தாய், நிலமகள், நீர்மகள், தாய்மண், தாய்மொழி எனத்தாயின் வடிவிலேயே தெய்வத்தைக் கண்டவன் பண்டைத் தமிழன் இதனால் அவனது பண்பாட்டில் தாய்த் தெய்வ வழி

பாட்டின் ஆறாத் தொடர்ச்சியைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது.

பெண் இன்னொரு புதிய உயிரை உற்பத்தி செய்வதைக் கண்டவர்கள் உலகிலுள்ள எல்லோரையும் பெற்றவள், பெண்ணே எனக் கருதி அவளை உலகத் தாயாகவும் மகா சக்தியுடையவளாகவும் போற்றினர். பண்டைத் தமிழர்களின் பண்பாட்டில் தாய்த் தெய்வத்தை இரு வகையாக உருவகப்படுத்தி கூறும் மரபு காணப்பட்டது.

1. எல்லாரையும் பெற்ற தாயாகக் கூறுவது.
2. அழியாக் கன்னியாகக் கூறுவது.

எல்லோரையும் பெற்ற தாயாகக் கூறும் போது அவள் பெரிய வயிற்றி னையுடையவளாக உருவகிக்கப்பட்டாள். இதனாலேயே இவளை மோடி என அழைத்தனர். மோடு என்பது வயிற்றினைக் குறிக்கும். மோடி என்னும் போது எல்லோரையும் பெற்ற பெரிய வயிற்றினை யுடையவள் எனப் பொருள்படும்.

சங்ககால இலக்கியங்களில் வருகின்ற பல சான்றுகள் தாய்த்தெய்வத்தை மோடி என அழைத்ததை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சான்றாக பெரும்பாணாற்றுப் படையில்

“பைம்பூட் சேய் பயந்தமா மோட்டுத் துணங் கையஞ் செல்விக் கணங்கு நொடித்தாங்கு”

(458 - 59)

என வருகின்ற அடியில் வருகின்ற மோடு என்பதற்கு பெரிய வயிறு அதாவது முருகப் பெருமானைப் பெற்ற பெரிய வயிறு என்றே உரை கூறப்படுகின்றது.

அடுத்து தாய்த்தெய்வத்தை கன்னியாக உருவகப்படுத்திக்கூறும் மரபும் உள்ளது. அகநானூற்றில்

“தண்ணறும் பைந்தார் துயல்வர வுவந்திக் கடல்கெழு செல்வி கரைநீன் றாங்கு”

(அகம் 370)

என வருகின்ற அடிகளில் கடல்கெழு செல்வி என்று கடற் தெய்வத்தையே குறிக்கின்றது. என்பதுடன் இத்தெய்வத்தை செல்வியாக அதாவது கன்னியாகக் கூறப்பட்டது என்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

அகநானூற்றில் ‘கானமர் செல்வி’ (அகம் 345) என்ற தொடரும் இடம்பெறுகின்றது. இவள் நன்னனுக்கு குதிரைகளைப் பெற்றுக் கொடுத்தவள் எனக் கூறப்படுகின்றது.

பொருநராற்றுப் படையில் இத்தாய்த் தெய்வம் காட்டில் உறைபவளாகக் கூறப்படுகின்றது.

“இலைமின் மராத்த எவ்வந்தாங்கி வலைவலந் தன்ன மென்னிழன் மருங்கிற் காடுறை கடவுட்கடன் கழிப்பிய பின்னறப் பீடுகெழ திருவீற் பெரும்பெயர் நோன்றாள்”

என வருகின்ற அடிகளுக்கு சோம சந்தரனார், “நாள்தோறும் யானை உலாவரும்

காட்டிடத்தே தங்கி ஆறு செல் வருத்தம் தாங்கி இலையில்லாத மரத்தின் அடியிலுள்ள வாகிய வலையை மேலே கட்டினாலொத்த மெல்லிய நிழலினிடத்தே, காட்டின் கண்ணே தங்குகின்ற தெய்வத்திற்கு மிகமகிழ்ச்சியாகச் செய்யும் முறைமைகளைச் செய்து விட்ட பின்பு....” என உரை எழுதியுள்ளார். எனவே இத்தாய்த் தெய்வம் காட்டில் மரத்தில் வாழ்கின்றது என்பதையும் இத்தெய்வத்தினை மக்கள் வழிபட்டனர் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. விளக்க உரையில் காடுறை கடவுள் என்பது காளி, கூளி முதலியன என்றும் அவற்றுக்குப் பலியீந்து வாழ்த்திப் பாடுவது வழக்கம் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

கலித் தொகையிலும் இத்தாய்த் தெய்வத்தைக் காட்டில் உறைபவளாகவே கூறப்பட்டுள்ளது.

“ஏ ஏ, தெளிந்தோம் யாம், காயாதி, எல்லாம்

வல் எல்லா!

பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய்

நொடித்தாங்கு,

வருந்தல் நின்வஞ்சம் உரைத்து”

என்ற பாடலடிகளுக்கு காட்டில் வாழும் கொற்றவைக்குப் பேய் குறி கூறியது போல நீ பொய் கூறி என்னை வருத்தாதே என்றவாறு தலைவி தலைவனுக்குக் கூறுவதாகவே உரைகள் கூறப்படுகின்றன. எனவே தாய்த் தெய்வத்தைக் காட்டில் உறைபவளாகவும் கொற்றவையாகவுமே கலித்தொகையும் காட்டுகின்றது.

திருமுருகாற்றுப் படையில் வருகின்ற,

“வெற்றிவெல் போர்க் கொற்றவைச் சிறுவ விழையணி சிறப்பிற் பழையோள் குழவி”

என்ற அடிகளுக்கு சோமசுந்தரனார் வன துர்க்கையினுடைய புதல்வி என்றும், பழையோள் கிழவி என்பதற்கு காடுகளினுடைய குழவி என்றுமே உரை கூறுகின்றார். காடுகிழாள் என்பதே காடுகாள் என்று மருவியதாகவும் காடுகாள்

என்பது காட்டுக்கு உரிமையுடைய கடவுள் என்பதாகும் என்றும் விளக்கியுள்ளார். பதிற்றுப் பத்தில், கொற்றவை அயிரை மலையில் உறைபவள் என்றும் வீரர்கள் தமது உடலைக் கிழித்து அதன் மூலம் வருகின்ற குருதியைவிட வேறு எதையும் பலியாக ஏற்றுக் கொள்ளாதவள் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

“நிறம்படு குருதி புறம்படின் அல்லது
மடையெதீர் கொள்ளா அஞ்சவரு மரபின்
கடவுள் அயிரையின் நிலை இக்
கேடிலவாக பெரும நின் புகழே”

இவ்வாறு பயங்கரமானவளாகக் காட்டப் படும் கொற்றவை விந்தியமலையில் உறையும் துர்க்கையாகவும் கூறப்படுவதுண்டு.

மணிமேகலையில் காடமர் செல்வி பற்றிய குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது.

உதயகுமாரன் அம்பலம் புக்க கதையில்,

“காடமர் செல்வி கடிப்பசி களைய
ஓடு கைக் கொண்டு நின்று ஊட்டு நள் போல”

என வருகின்ற அடிகளுக்கு வெங்கடசாமி நாட்டார் “பேய்களின் பசியை நீக்குவதற்கு ஓட்டினைக் கையிற் கொண்டு நின்று ஊட்டு கின்ற காடுகிழாளைப் போல” என்று உரை எழுதியுள்ளார். எனவே மணிமேகலையிலும் தாய்த் தெய்வம் காட்டுக்குரியவளாகக் கூறப்படுவது தெரிகின்றது. மணிமேகலையில் சக்கரவாளக் கோட்டமுரைத்த கதையில் காடமர் செல்விக்கு கோயில் இருந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“நாற்பெரு வாயிலும் பாற்பட் டோங்கிய
காப்புடையிஞ்சிக் கடிவழங் காரிடை
உலையா உள்ளமோ டுயிர்க்கடன் இறுத்தோர்
தலை தரங்கு நெடுமரந் தாழ்ந்து புறஞ் சுற்றிப்
பீடிகை யோங்கிய பெரும்பலி முன்றில்
காடமர் செல்வி கழிப் பெருங் கோட்டமும்”

என வருகின்ற பாடற்பகுதிக்கு வேங்கட சாமி நாட்டார் “நான்கு பெரிய வாயில்களும்

பகுதிப்பட்டு உயர்ந்த காவலுடைய மதில் சூழ்ந்த பேய்கள் நடமாடுகின்ற அரிய இடத்தில், தளராத உள்ளத்தோடு உயிராகிய கடனைக் கொடுத்தோர்களின் தலைகள் தொங்குகின்ற நீண்ட மரங்கள் தாழ்ந்து புறத்தே சூழப்பெற்று, பெரிய பலிபீடம் ஓங்கிய முன்னிலையுடைய காடுகிழாளின் மிகப்பெரிய கோயிலும்” என உரை கூறியுள்ளார். மேலும் விளக்க உரையில் காடமர் செல்வியை காடுகிழாள், துர்க்கை எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே காட்டில் வாழும் இத்தாய்த் தெய்வத்துக்கு உயிரைப் பலியாகக் கொடுக்கும் வழக்கமும் இருந்துள்ளது என்பதை மணிமேகலை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இதனாலேயே இது அச்சம் தருகின்ற தெய்வமாகவும் சித்தரிக்கப்படுகின்றது.

தமிழர்களிடையே சைவர்களாலும், வைணவர்களாலும் அனுட்டிக்கப்படுகின்ற மார்கழி நோன்பு அல்லது பாவை நோன்பு என்பது தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டினையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஆண்டாளின் திருப்பாவையிலும், மணிவாசகரின் திருவெம்பாவையிலும் இந் நோன்பு தொடர்பான விரிவான தகவல்களைக் காணலாம். சங்க நூலான பரிபாடலில் இது தைநீராடல் என்ற பெயரில் இடம் பெற்றுள்ளது.

ஆண்டாளின் திருப்பாவையில் முப்பது பாசுரங்கள் உள்ளன. திருப்பாவைக்கு வியாக்கியானம் கூறிய பெரியவாச்சான் பிள்ளை “கோகுலத்திலுள்ள ஆயர்கள் மழையில்லாத குறையைப் போக்க வேண்டி கண்ணனைத் தலைமையாக நியமித்து தமது பெண்களை மார்கழி நோன்பு நோக்குமாறு கூற அவர்கள் அதற்கிசைந்து பெருமானையும், தோழிமார்களையும் அதிகாலையில் துயி லெழுப்பி அழைத்துச் சென்று யமுனை நதியில் மார்கழி நீராடி நோற்று கண்ணனை நாயகனாகப் பெறும் தங்கள் மனோரதத்தை

அடையப் பெற்றார்கள்” என இம்மார்கழி நோன்புக்கு விளக்கம் கூறியுள்ளார். ஸ்ரீமத் பாகவதம் - தசமஸ்கந்தம் இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயத்தில் கண்ணன் கோபியர் துகில் கவர்ந்த சரிதங் கூறும் தொடக்கத்தில் மார்கழி நோன்பு தொடர்பாக கூறப்பட்டுள்ளவற்றை மு.இராகவையங்கார்(1984) “மார்கழி நோன்பாகிய தைநீராட்டல்” என்ற கட்டுரையில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அதன் சாராம்சம் வருமாறு :

“கோகுலத்திலுள்ள பெண்கள் மார்கழியில் காத்யாயினி தேவிக்குரிய விரதத்தை அனுஷ்டித்து வந்தார்கள். இதற்காக விடியற்காலையில் எழுந்து யமுனா நதிக்கரையில் நீராடி ஈர மண்ணால் காத்யாயினி தேவியின் உருவத்தை செய்து வழிபட்டனர். தமக்குக் கண்ணனை நாயகனாகத் தர வேண்டும் என்பதே இவர்களின் வேண்டுகோளாக அமைந்தது.”

எனவே நாடுவளங் குன்றிய போது மழை பெய்யவும் சிறந்த கணவனை அடைந்து இம்மையில் நலம் பெறவும் வேண்டி கன்னிப் பெண்கள் காத்யாயினி தேவியைக் குறித்து மார்கழி மாதத்தில் நோற்றனர். இதற்காக அதிகாலையில் துயிலெழுந்து ஒரு வரையொருவர் துயிலெழுப்பிச் சென்று நதிக்கரையில் நீராடி தேவியின் உருவமொன்றைச் செய்து தமது ஆசைகள் நிறைவேற வேண்டி வழிபடுவது பண்டைய வழக்கமாகும் எனத் தெரிய வருகின்றது. திருப்பாவையிலுள்ள பாடல்கள் அனைத்தும் “எம்பாவாய்” என்றே முடிகின்றன. இதில் “பாவாய்” எனக் கூறப்படுவது பெண் தெய்வத்தையே என்பர். மேலும் பாவையின் உருவத்தை வைத்து வழிபடுவதற்கான சான்றினையும், திருப்பாவைப் பாடல்களில் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. சான்றாக,

“வையத்து வாழ்வீர்கள்! நாமும் நம் பாவைக்குச் செய்யும் கிரியைகள் கேள்ரோ.....”

“ஒங்கி உலகளந்த உத்தமன் பேர்பாடி

நாங்கள் நம் பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால்” என்ற பாடலடிகளில் முறையே பாவைக்கு கிரியைகள் செய்வதாகவும், நீராட்டியதாகவும் பெண்கள் கூறுவதைக் காண முடிகின்றது.

மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்தில் இருபது பாடல்கள் திருவெம்பாவைப் பாடல்களாகவுள்ளன. மாணிக்கவாசகர் திருவெண்ணாமலையில் இருந்த காலத்தில் மார்கழியில் திருவாதிரை, உற்சவத்திற்கு முற்படப் பத்து தினங்களுள்ள காலத்தில் கன்னிப் பெண்கள் அதிகாலையில் துயிலெழுந்து வீடுகள் தோறும் சென்று தமது தோழியரையும் துயிலெழுப்பி அழைத்துக் கொண்டு சென்று பொய்கையில் நீராடியதைக் கண்டு அதனைப் பெண்களின் கூற்றாகவே அமைத்துப்பாடியதே இப்பாடல் என்பர். திருவெம்பாவையிலுள்ள இருபது பாடல்களும் “எம்பாவாய்” என்றே முடிகின்றன. பாடல்களில் பெண்கள் ஒருவரையொருவர் துயிலெழுப்பி கூட்டமாகச் சென்று நீராடி நல்ல கணவனையடையும் பொருட்டும் மழைவளம் கேட்டும் சிவனைத் துதிக்கின்றதாகவே நிகழ்ச்சிகள் அமைந்துள்ளன. சான்றாக :

“உன்னைப் பிரானாகப் பெற்ற உன் சீரடியோம்
உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே
பாங்காவோம்.

அன்னவரே எம் கணவர் ஆவார் அவருகந்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணி செய்வோம்.
இன்னவகையே எமக் கெங்கோன் நலகுதியேல்
என்ன குறையும் இலோம்.....”

என அதாவது உன்னையே எம்தலைவனாகப் பெற்ற உனது சிறப்புடைய அடியவர்களாகிய நாங்கள் உனது அடியவர்களின் திருவடிகளையே வணங்குவோம். அவ்வாறே அவ்வடியவர்களுக்கே உரிமையுடையவர்கள் ஆவோம். அவ்வடியார்களே எம் கணவராவார். அவ்வடியவர் விரும்பிக்கூறியவாறே நாங்கள் அவருக்குத் தொண்டுகள் செய்வோம். இந்த வகையில் எமது வாழ்க்கை அமைவதற்கு

எம் தலைவனாகிய நீ அருள் செய்வாயானால் நாம் எவ்விதக் குறையும் இல்லாதவர்களாக வாழ்வோம் எனக்கூறி அக்கினிப் பெண்கள் சிவனடியாரைக் கணவராகத் தந்தருளுமாறு சிவனை வேண்டுகின்றனர். மேலும்,

“எங்கள் பெருமானே! உனக்கொன்று
உரைப்போம் கேள்
எம் கொங்கை நின் அன்பர் அல்லார் தோள்
ஈற்க”

என்று அதாவது எமது மார்பு உனது அன்பர் அல்லாதவர்களது தோள்களைத் தழுவக் கூடாது என்று இறைவனிடம் கேட்கின்றாள் ஒரு பெண். அடுத்து,

“முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி எடுத்து உடையாள்
என்னத் திகழ்ந்தெம்மை ஆளுடையாள்
இட்டிடையின்
மின்னிப் பொலிந்து எம் பிராட்டி திருவடிமேல்
பொன்னம் சிலம்பில் சிலம்பித் திருப்புருவம்
என்னச் சிலை குலவி நந்தம்மை ஆளுடையாள்
தன்னில் பிரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி அவன் நமக்கு முன் சுரக்கும் இன்
அருளே
என்னப் பொழியாய் மழையேலோர்
எம்பாவாய்.”

என்ற பாடலில் கடலிலுள்ள நீரைக் குறைத்து அதாவது அதனைக் கொண்டு மேலே எழுந்து இறைவியைப் போல நீலநிறத்துடன் விளங்கி எம்மை அடிமையாகக் கொண்ட இறைவியின் சிறிய இடை போல மின்னி இறைவியின்திருவடியிலுள்ள பொன்னாலான காற்சிலம்பு போல ஒலித்து (இடி இடித்து), அவளது அழகிய புருவம் போல வானவில்லை விளங்கச் செய்து எம்மை அடிமையாக உடையவள் தன்னை விட்டுப் பிரியாதிருக்கும் எம் இறைவன் தன் அன்பர்களுக்கு அருள் செய்ய முற்பட்டு வருவது போல மேகமே நீ மழையைப் பொழிவாயாக என்று வேண்டுவதாக இப்பாடலின் பொருள் அமைந்துள்ளது. எனவே திருவெம்பாவையில்

உள்ளபாவை நோன்பும், மழைவளம் வேண்டியும், நல்ல கணவரைப் பெறவும் கன்னிப் பெண்கள் நோற்கின்ற நோன்பேயாகும். அத்துடன் இது சக்தியை வியந்து பாடுவதாக உள்ளதால் இதுவும் அடிப்படையில் தேவியுடன் தொடர்பானதே. திருவாசகத்தில் திருவெம்பாவைக்கு முன்னுள்ள தலைக் குறிப்பும் “சக்தியை வியந்தது” என்றே உள்ளதால் இது சக்தி அதாவது தேவி தொடர்பான வழிபாடேயாகும்.

சங்க இலக்கியமான பரிபாடலில் இம் மார்கழி நீராடல் அம்பாவாடல் எனக்குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதன்படி சங்க காலத்தில் கன்னிப் பெண்கள் மார்கழியில் வைகையாற்றில் நீராடி நோக்கின்ற பழக்கம் இருந்தது என்பது தெரிய வருகின்றது. அம்பாவாடல், தைநீராடல் எனக்கூறப்படும் இவ்வழக்கத்தினை கலித்தொகை, ஐங்குறு நூறு, நற்றிணை ஆகிய சங்க இலக்கியங்களும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன கலித்தொகையில்,

“வையெயிற்றவர் நாப்பண் வகையணிப்
பொலிந்து
நீ தையினீ ராடிய தவந்தலைப் படுவாயோ”

என்ற பாடலடிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இது தலைவன் ஒருவன் தலைவியை நினைந்து, கூரிய பற்களையுடைய இளம் மகளிர் நடுவே, வகை வகையான அணிகளை அணிந்து சென்று தைத் திங்களில் நீராடி நோன்பு நோற்பதால் உண்டாகும் பயனை நீ பெறுவையோ? எனக் கேட்பதாக உள்ளது. ஐங்குறு நூற்றில்,

“நறுவீ யைம்பான் மகளிராடும்
தைஇத் தண்கயம் போலப்
பலர்படிந் துண்ணுநின் பரத்தை மார்பே”

என்ற பாடலடிகளில் பரத்தையர் மனைக் கண் தங்கிப் புணர்ச்சிக் குறியோடு வாயில் வேண்டி வந்த தலைமகனுக்குத் தோழி கூறுவதாக தைத் திங்களில் நறுமணமுடைய

மலர்களையணிந்த பெண்கள் கூடி நீராடுகின்ற
கயம் போன்றது உனது பரத்தையருடன்
கூடிய மார்பு எனக் கூறுகின்றார். இதன் மூ
லமும் தைத்திங்களில் மகளிர் நீராடி நோற்கும்
வழக்கம் இருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது.

எனவே தமிழர் பண்பாட்டில் பண்
தொட்டுத் தெய்வ வழிபாடு இருந்து

வருகின்றது. தாய் வழிச் சமூகத்தில்
ஆரம்பித்த இவ்வழிபாடு பல் வேறு சமூக
மாற்றங்களையும் கடந்து இன்று வரை
பல்வேறு வடிவங்களில் நிலைத்து நிற்பதையே
இவ்வழிபாட்டின் தொடர்ச்சி எடுத்துக்
காட்டுகின்றது. இன்று தாய் உலகமகா
சக்தியாகவும், உமையாளாகவும் பல்வேறு
வடிவங்களில் வழிபடப்பட்டு வருகின்றாள்.

இலக்கியத்தின் நோக்கம்

மனிதன் தன்னைத்தானே அறிந்து கொள்ள உதவி செய்வது;
தன்னம்பிக்கையை வலுப்படுத்துவது;
உண்மையைக் காண்பதற்கான முயற்சிக்கு ஆதரவளிப்பது;
மக்களிடத்திலுள்ள நல்லவற்றைக் காண வகை செய்வது;
மக்களுடைய இதயங்களில் வெட்கம், கடுங்கோபம், வீரம்
முதலான உணர்ச்சிகளைக் கிளறுவது;
வாழ்க்கையின் மேலான இலட்சியத்துக்குத் தன்னை
அர்ப்பணிப்பதற்கு வலிமை ஊட்டுவது;
மனிதனைத் தூய்மைப்படுத்துவது ஆகியவை
இலக்கியத்தின் நோக்கமாகும்.

- மக்ஸிம் கார்க்கி

கவிதை

அலகில் சோதியான - ஈசன்
அருளினாலே அமையும்
உலகில் எந்தப் பொருளும் - கவிக்கு
உரிய பொருளாம் ஐயா
உள்ளதுள்ளது கவிதை - இன்பம்
உருவெடுப்பது கவிதை
தெள்ளத் தெளிந்த தமிழில் - உண்மை
தெரிந்துரைப்பது கவிதை

- கவிமணி

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியன் சங்க இலக்கியத் த்றனாய்வு [1932 - 2011]

பேராசிரியர் கலாநிதி அம்மன்கிளி முருகதாஸ்

பதில் பணிப்பாளர்,

கவாயி விபுலானந்த அழகியற் கற்கைகள் நிறுவகம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

அறிமுகம்

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி ஈழத்தின் தமிழ் ஆராய்ச்சி உலகுக்கும் தமிழக ஆராய்ச்சி மிகு உலகுக்கும் முக்கிய பங்காற்றியவர். அவரின் ஆய்வுகளினதும் விமர்சனங்களினதும் முக்கியத்துவத்தைப் பெ. மாதையனின் கூற்றிலிருந்து தொடங்கலாம் எனக் கருதுகிறேன்.

'தம் ஆய்வு அணுகுமுறை மூலம் தமது ஆய்வுப்பங்களிப்பை மிக நிறைவாக வியக்கத் தக்க முறையில் நமக்கு அளித்துவிட்டுச் சென்ற பெருமைக்குரியவர் பேராசிரியர் (சிவத்தம்பி) என்பதால் அவற்றின் ஊடாக வரும் ஆய்வுப்போக்குகளை இனங்கண்டு அவற்றின் வன்மை மென்மைகளைத் தெளிந்து கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கடமை நமக்குண்டு. இன்று அவர் நம்மிடையே இல்லை என்றாலும் அவருடைய ஆய்வு நூல்கள் நம்மை ஆக்கிரமித்துப் பல புதிய ஆய்வுத்தடங்களில் செல்ல ஊக்கப்படுத்தும் கிரியா ஊக்கிகளாக அமைந்து குறிப்பிட்ட ஆய்வு முறையியலை நமக்கு வழங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. (மாதையன் பெ. 2011:75)

சிவத்தம்பி தமிழ் இலக்கியங்களையும் அதன் வரலாறுகளையும் சமூகம் மற்றும் பண்பாடுகளையும் உணர்ச்சிக் கண்கொண்டு நோக்கியதில்லை. அவற்றிலிருக்கக் கூடிய உண்மைகளையும் அவை உணர்த்தும் சமூகவியலையும் குறிப்பிட்ட இலக்கியங்களின் தோற்றத்துக்கான, அவை உள்ளடக்கிய

விடயங்கள் தொடர்பான, அவை எடுத்துப் பேசப்பட்டமைக்கான வரலாற்று நிகழ்ச்சி க்கான காரணங்களையும் மார்க்சிய விமர்சன நோக்கில் அணுகியவர். அதன் காரணமாக அரைநூற்றாண்டுகாலம் தனது ஆராய்ச்சிகள் மூலமாகவும் விமர்சனம் மூலமாகவும் தமிழ் ஆய்வுலகின் தூணாக விளங்கியவர்.

சிவத்தம்பியின் ஆராய்ச்சிகள் பல்துறை ஆராய்ச்சி அணுகுமுறையைக் (Multi disciplinary approach) கொண்டவை.

சங்க இலக்கியம் தொடங்கி நவீன இலக்கியம் வரை. அவரது ஆராய்ச்சி மற்றும் விமர்சனங்கள் அமைந்தன. அவற்றைப் பின் வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

1. பழைய இலக்கணநூல்கள் தொடங்கி இன்றைய இலக்கணங்கள் வரையானவை.
2. தமிழ் நாடகம் பற்றியவை. (பண்டைய நாடகம் முதல் நவீன நாடகம் வரை)
3. தமிழில் இலக்கியவரலாறு கட்டமைக்கப்பட்ட வரலாறு பற்றியவை.
4. தமிழ் நாட்டினதும், இலங்கைத் தமிழர்களினதும் அரசியல் பண்பாடு

- வரலாறு, கருத்துநிலைகள் பற்றியவை.
5. கலைகள் (சினிமா) பற்றியவை.
 6. தமிழ் நாடு திராவிட இயக்கம், மற்றும் இலங்கைத் தமிழரின் அரசியல் சமூக வரலாறு பற்றியவை.
 7. தமிழக மற்றும் இலங்கைத் தொடர்பு சாதனங்களின் அரசியல் சமூக அடிப்படைகள் பற்றியவை.

எனத் தமிழ் ஆராய்ச்சி உலகின் எல்லாத்துறைகளும் இவரது ஆராய்ச்சிக்குரிய விடயங்கள் அமைகின்றன. இவரது ஆராய்ச்சிக்குரிய விடயங்கள் பலதரப்பட்டவை. அவரது சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சிகளும் விமர்சனங்களும் கூட பல்வேறு விடயங்களையும் உள்ளடக்கியவை.

சங்க இலக்கியம் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள்

சிவத்தம்பியின் மேற்குறிப்பிட்ட ஆராய்ச்சிகளுள் பழந்தமிழ் இலக்கியம் (சங்க இலக்கியம்) பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் பற்றியும் அவை பற்றிய விமர்சனங்கள் பற்றியும் இக் கட்டுரையில் குறிப்பிட விழைகிறேன். சிவத்தம்பியின் பழந்தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய, குறிப்பாக சங்க இலக்கியம் பற்றிய விமர்சனக் கட்டுரைகளும் நூல்களும் முன்னெவ்வாறுமில்லாதவாறு சங்க இலக்கிய வரலாற்று ஆராய்ச்சிகளையும் அதன் மூலம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று ஆராய்ச்சிகளையும் அகலித்திருக்கின்றன. தமிழ் ஆராய்ச்சியாளரைப் புதிய சங்க இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வு நோக்குக்கு இட்டுச் சென்றுள்ளன. அவரது ஆராய்ச்சிகளுள் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியவை.

(I)

1. முல்லை சான்ற கற்பு 1966
2. திணைக்கோட்பாட்டின் சமூக அடிப்படைகள் 1966

(II)

3. The Development of Aristocracy in Ancient Tamil Nadu 1971
4. Organization of Political Authority and Early Tamil Nadu 1987

5. Sangam Literature and Archeology

6. பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் - வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி 2010

7. சங்ககால வரலாறும் தமிழ்ப்பிராமிக் கல்வெட்டுகளும் 2004

(III)

9. Drama in Ancient Tamil Society 1981 (பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம் என மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.)

(IV)

10. சங்ககாலமும் இலக்கியமும் - ஆய்வின் மாறும் பரிமாணங்கள் 2006

(V)

11. பத்துப் பாட்டின் கவிதையியல் 1998

12. தொல்காப்பியத்தின் கவிதையியல் 1999

13. சங்க இலக்கியம் கவிதையும் கருத்தும் 2009

14. தமிழின் கவிதையியல் 2007

போன்றவையாகும். இக்கட்டுரைத் தலைப்புக்களை நுணுகி நோக்கின் அக்காலத்து சமூகமும் இலக்கியக் கோட்பாடும் எவ்வகையில் ஒன்றுக்கொன்று இணைகின்றன. என்பதும் தமிழ் இலக்கியச் செய்திகளையும் தொல்லியற் சான்றுகளையும் இணைத்து நோக்குவதன் மூலம் தமிழ்நாட்டின் அரசருவாக்கம் மற்றும் அக்கால நாடகம், சடங்குகள், கலைகள், கவிதையியல் என்பவை போன்ற பல தரப்பட்ட விடயங்கள் அவரால் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

சங்கம் பற்றிய கேள்வியும் கருத்தும்

சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்தமை பற்றி இறையனார் களவியலுரையாசிரியர் கூறும் முச்சங்கங்கள் பற்றிய ஐதிகம் எந்தளவுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியது என்பதை விவாதித்து ஏனைய அறிஞர்களின் கருத்துக்களையும் ஒப்பிட்டாராய்ந்து அது சைவ முதன்மை நோக்கின் வெளிப்பாடு என்று குறிப்பிடுவதும் சங்கம் பற்றிய ஆய்வின் முக்கிய சிந்தனையாகும். (2009:5)

சங்க இலக்கியங்களின் தொகுப்பு பற்றி அதிக கவனஞ் செலுத்துதலும் அது பற்றிய விமர்சனத்தை முன்வைத்தலும்

பொதுவாக சங்க இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டை அவை எவ்வாறு உள்ளனவோ அதை அப்படியே ஒப்புக்கொண்டு ஆய்வு செய்தனர். சிவத் தம்பி அதிகமான தனது நூல்களிலும் கட்டுரைகளிலும் சங்க இலக்கியங்களின் தொகுப்பு முறை பற்றிப் பேசியிருக்கிறார். இவ்வாய்வுகளில் இத் தொகுப்புகளின் கால அடைவு, யாரால் தொகுக்கப்பட்டன. ஏன் தொகுக்கப்பட்டன இத்தொகுப்புக்களின் பின்னாலுள்ள அரசியல் யாது போன்ற விடயங்கள் ஆராயப்படுகின்றன. இவ்வாராய்ச்சியின் போது ஐராவதம் மகா தேவனின் கல்வெட்டாராய்ச்சிக் குறிப்புகளை தன் ஆய்வுக்கு ஆதாரமாகக் கொள்கிறார். மேலும் தொல்லியலாளர்களான கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, இரா. நாகசாமி, கா. இராஜன் போன்றோரின் ஆய்வுகளை மையமாக வைத்து தன் ஆய்வு முடிபுகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

(உ+ம் பண்டைத் தமிழ் சமூகத்தில் நாடகம் 2005; முன்னுரை சங்க இலக்கியம் கவிதையும் கருத்தும் 2009 பக்: - 27-38 சங்க காலமும் இலக்கியமும் - ஆய்வின் மாறும் பரிமாணங்கள் 2006: பக் 39)

இலக்கியங்களின் கால அடைவுக்கு வரலாற்று சான்றுகளைப் பயன்படுத்துதல்

சிவத்தம்பி தொகுப்புகளின் வரலாற்றுக்கு முக்கியமளித்தது போல சங்க நூல்களின் கால அடைவு பற்றியும் தன் ஆய்வுகளின் முக்கிய கவனம் செலுத்தியுள்ளார். பண்டைத் தமிழ் சமூகத்தில் நாடகம் என்ற நூலில் ஆய்வின் மூலகங்களாகக் கொள்ளப்பட்ட நூல்களில் கால அடைவு பற்றிய குறிப்புகள் இங்கு குறிப்பிடற்குரியவை. முக்கியமாக திருமுருகாற்றுப்படைகலித்தொகைபரிபாடல் பற்றிய ஆய்வுகள் சிறுபாணாற்றுப்படை

பற்றிய குறிப்புகள் போன்றன விதந்து கூறப்படத்தக்கவை. (பக் 138-143) - பிராமி சாசனங்கள், அவற்றின் மொழி கல்வெட்டுச்சான்றுகள் பற்றி ஐராவதம் மகாதேவன் (Early Tamil Epigraphy 2003) குறிப்பிடும் விடயங்களை இயைபுபடுத்தி தன்கருத்துக்களை அவர் தெரிவித்துள்ளார். கால அடைவு பற்றி நோக்குகையில் சங்க இலக்கியங்களின் காலம் சங்க நூல் எனக் கொள்ளப்படுவனவற்றுக்குள்ளே காணப்படுகின்ற கால அடைவு இரு. நிலைப் படுத்திப் பார்க்கவேண்டும் என்பது அவர் கருத்து (2006 பக்:12. சங்கஇலக்கியத்தினுள்ளே தொல்காப்பியத்தை எங்கே வைப்பது என்ற ஆராய்ச்சியும் முக்கியமானது. இந்த ஆய்வில் எஸ் வையாபுரிப்பிள்ளை தெ.பொ.மீ. பி.ரி. சிறி நிவாச ஐயங்கார், எம். சிறி நிவாச ஐயங்கார், கே.என்.சிவராஜபிள்ளை, கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி ஆகியோரின் கருத்துகளை எடுத்தாள்கின்றமை குறிப்பிடற்குரியது.

மேலும் அண்மைய கல்வெட்டாராய்ச்சிகள் சங்க இலக்கியங்களின் காலத்தை கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை கொண்டு செல்கின்றன என்பதை சங்க இலக்கிய மொழியையும் பிராமி பற்றிய குறிப்புகளையும் இணைத்து ஆய்வதன் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். (2006:பக் 30-31)

தமிழிலக்கிய வரலாற்றையும் தமிழக வரலாற்றையும் ஒன்றிணைத்து இலக்கியத்தை நோக்கும் முறையைக் கையாண்ட அவரது ஆய்வு முறை பொருளடிப்படையில் மட்டும் இலக்கியங்களை இரசிக்கும் பெரும்பாலான இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களிலிருந்தும் அவரை வேறுபடுத்திக் காட்டியது

சங்க இலக்கிய சமூக வரலாற்றை மார்க்சிய அடிப்படையில் நோக்குதல்

உற்பத்திச்சக்திகளின் மீது மனிதன் ஆதிக்கம் பெறுவதுதான் மனித குல முன்னேற்றத்தின் ஊற்றுக்கண்ணாகும். இயற்கை நிலைமைகள் வரலாற்றுக் கட்டங்கள் இவற்றில் அமைந்

துள்ள வேறுபாடுகள் பல்வேறு மக்களின் வளர்ச்சியிலும் பல்வேறு வர்க்கங்கள் சமூக நிறுவனங்கள் பண்பாட்டுத்துறைகள் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சி வேகத்திலும் வேறுபாடுகளை ஏற்படுத்துகின்றன. இதனால் வரலாறு முன்னேறும் போது சமுதாயத்தில் ஒரு பகுதி அல்லது மற்றொரு பகுதியில் வேகமாகவோ மெதுவாகவோ வளர்ச்சி காணப்படும். (2003-18)

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்ககாலம் எனப்பட்ட காலம் பொற்காலமாகக் கருதப்பட்டு அக்காலத்து வாழ்ந்த சகல படிநிலை மக்களும் தமக்குரிய சகல சம்பத்துக்களையும் பெற்று மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தனர் எனக் கருதப்பட்ட காலத்தில் முல்லைசான்றகற்பு, திணைக்கோட்பாட்டின் சமூக அடிப்படைகள் ஆகிய கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. அவை சங்ககாலம் எனக் கருதப்பட்ட தமிழ் வீரயுககாலத்தில் காணப்பட்ட சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளை வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாத அடிப்படையில் நிறுவிய கட்டுரைகளாக அமைந்ததுடன் தமிழ் இலக்கியத்தின் கவிதைக் கோட்பாடான திணைக்கோட்பாடு எவ்வகையில் அக்கால சமூகப் பொருளாதார உறவுகளை வெளிப்படுத்துவதாய் அமைந்தது என்பதையும் சுட்டிக்காட்டின. திணைக்கோட்பாடு பற்றிய கட்டுரை தமிழ் நாட்டின் பொருளாதார அசமத்துவ வளர்ச்சிக்கு அக்கால புவியியல் பொருளாதார அமைப்பு எவ்வகையில் அடிப்படையாக அமைந்தது என்பதைத் தர்க்கரீதியான முறையில் எடுத்துக் கூறுகின்றது. அத்துடன் இந்த ஐந்து திணைகளிலும் வாழ்ந்த ஆனால் இந்தத் திணைகளுக்குள் முக்கியப் படுத்தப்படாத அல்லது அதற்குள் உள்ளெடுக்கப்படாத குடிகள் பற்றியும் அக்கட்டுரை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. முல்லை சான்ற கற்பு என்ற கட்டுரை சொத்துடமையின் தோற்றத்துடன் தமிழ் சமூகத்தின் கற்புக் கோட்பாடு அழுத்தம்

பெறுவதை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்ததாகும். சிவத்தம்பியின் இந்தக் கட்டுரைகள் அக்காலத்தில் முக்கியமான ஆராய்ச்சியாளர்களாக விளங்கிய வான மாமலை, எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை போன்றோரால் சிறப்பானவை எனக் கணிக்கப் பெற்றவை. திணைக்கோட்பாட்டின் சமூக அடிப்படைகள் என்ற கட்டுரை வான மாமலையின் ஆராய்ச்சி சஞ்சிகையில் மொழி பெயர்ப்பாக வெளிவந்தது தொடர்ந்து ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட்ட தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு பொருள் முதல்வாத அடிப்படையில் சங்க இலக்கியம் பற்றி நோக்க அவை உதவின. பெ.மாதையன்

இந்தப் பார்வைதான் சங்க இலக்கிய ஆய்வில் ஏற்பட்ட திருப்பு முனையாக அமைந்தது. சங்க இலக்கியம் காட்டும் திணை நிலைச் சமுதாயங்களின் பல்வேறு பரிணாமங்களையும் வரலாற்று அடிப்படையிலும் சமுதாய வளர்ச்சிப்போக்குகளின் அடிப்படையிலும் முன்வைத்துள்ளது. இந்நோக்கில் புதிய ஆய்வுகள் வெளிவரவும் வித்திட்டுள்ளது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அனைத்திந்தியமரபுக்குள் சங்க இலக்கியங்களை நோக்குதல்

சங்க இலக்கியங்களை அனைத்திந்திய மரபுக்குள் வைத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்ற விடயத்தை அழுத்திக் கூறியவர் சிவத்தம்பி.

'தமிழிலக்கிய மரபு என்று கூறும் போது நாம் இந்த அம்சங்களை நிச்சயமாகக் கவனிக்க வேண்டும். அதாவது அது எவ்வாறு அனைத்திந்திய இலக்கியங்களிலேயே ஒரு முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகிறது என்பதாகும். துரதிர்ஷ்ட வசமாக இங்கு அமிசத்தை அனைத்திந்திய மட்டத்தில் நாம் இன்னும் வற்புறுத்தவில்லை. அது

நிச்சயமாகச் சொல்லப்பட வேண்டும். ஏனெனில் சங்க இலக்கியம் மதச்சார்பற்ற தன்மையைக் கொண்டது. (2009:3)

இன்னோரிடத்தில் சங்க இலக்கியத்தின் முக்கியத்துவமோ இன்னொரு தனிநிலைப்பட்டது சங்க இலக்கியத்தினை இந்திய இலக்கிய வெளிப்பாடுகளுள் ஒன்றாகப் பார்க்கும் பொழுது அதன் பிரத்தியேக முக்கியத்துவம் நன்கு தெரிகிறது. தமிழ் இலக்கியப்பரப்பினுள் நமக்குக் கிடைத்துள்ள மிகப் பழையமான இலக்கியம் இதுவே ஆகும். ஆனால் சங்க இலக்கியத்தினை நோக்கும் போது தமிழ் நாட்டில் இலக்கியம் உருவாகிய முதற்படிநிலைக்கு உரியதென இவ்விலக்கியத்தைக் கொள்ள முடியாது. இதற்குள்ளே மீற முடியாத ஓர் இலக்கியமரபை மாத்திரமல்லாமல் அந்த மரபின் வளர்ச்சியையும் காணலாம். இது தனித்த ஒரு மரபினைக் கொண்டதாக மாத்திரமல்லாமல் கிடைத்துள்ள மிகப்பழைய வடமொழி இலக்கிய மரபினின்று வித்தியாசப்பட்டதாகவும் வேறுபட்டதாகவும் காணப்படுகிறது. (2006)

ஒப்பியலாய்வைப் பயன்படுத்துதல்

இந்த அடிப்படையில் குறிப்பிடற்குரியது 'பண்டைத் தமிழ் சமூகத்தில் நாடகம்' பற்றி அவரால் எழுதப்பட்ட Drama in ancient Tamil Society என்ற ஆங்கில நூலாகும். இது பேராசிரியரின் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வு நூல் ஆகும். பர்மிங்காம் பல்கலைக்கழகத்துக்கு 1970 இல் இது சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. எனினும் 1981 இலேயே நூலாக வெளியிடப்பட்டது.

தமிழ்க் கலை வரலாற்றைப் பொறுத்தவரை தமிழ் நாடகம் பற்றிய ஆய்வுகள் மிகக் குறைவானவை. அத்துடன் தமிழ் நாடக

நூல்கள் என நம்மால் அறியப்பட்டவையும் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. நாடகம் என்பது ஒரு நிகழ்த்துகலை என்பதன் காரணமாகவும் அது சமூகக் கணிப்பு குறைந்த குறிப்பிட்ட குழுவினரிடமே பேணப்பட்டமை காரணமாகவும் அது பற்றிய தகவல்களை தமிழில் அறிய முடியாதிருந்தது. மேலும் தமிழ் தமிழர் பண்பாட்டில் தமது வரலாற்றைப் பாதுகாக்கும் மரபு அதிக முக்கியம் பெறாமலிருந்ததாலும். தமிழ் நாடகம் பற்றி அறிவதற்கான நேரடித்தகவல்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை இச்சந்தர்ப்பத்தில் அரசு பாதுகாப்பு காரணமாக பேணப்பட்ட தமிழ் இலக்கியங்கள் மூலமே தமிழ் நாடகம் பற்றிய செய்திகளை அறிய முடிந்தது. சங்க கால நாடகம் பற்றி முதல் முதலில் ஆராய்ந்த இந்நூலில் சங்ககால சடங்கு நடனங்கள் தொடக்கம் கூத்துக்கள் மற்றும் தொல்சீர் நடனங்கள் பற்றிய விடயங்கள் யாவும் விரிவாகத் தரப்படுகின்றது. இந்நூல் தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலரைப் பொறுத்தவரை நான்கு விடயங்களில் முக்கியம் பெறும்.

1. முன்னரே குறிப்பிட்டவாறு சங்ககால நாடகம், சடங்கு நடனங்கள் மற்றும் தொல்சீர் நடனங்களுக்கான சமூகக் காரணங்களைத் தொகுத்துத் தருதல்.
2. தமிழ் நாட்டு நாடகமரபை, கிரேக்க நாடக வரலாற்றுடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து கிரேக்க நாடகங்கள் பேணப்பட்டதற்கும், தமிழ் நாடகங்கள் பேணப்படாமலிருக்கும் சமூக வரலாற்றுக் காரணங்களை வெளிப்படுத்தல்.
3. தமிழ் நாட்டின் சமூக வரலாற்றுடன் நாடகக் கலையினை இணைத்துப் பார்த்தல் என்பவையாகும், (இந்த வகையில் கலை வரலாற்றை சமூக வரலாற்றுடன் இணைத்துப் பார்க்கும் மரபிற்கால கலை வரலாறு பற்றி மேற்கொள்ளப்படவில்லை)

4. தமிழ் நாடகம் பேணப்படாமையே காரணத்தை ஆராய்தல். நூல் ஆங்கிலத்தில் உள்ளமை காரணமாக தமிழ் வாசகர்களுக்குதன் அருமைப்பாடு புரியாதநிலை உள்ளதுடன் தமிழ் நாடக வரலாற்றாசிரியர் சிலர் இந்நூலிருந்து பெற்றுக் கொண்ட தகவல்கள் பலவற்றை மிக அதிகமாகத் தமது கட்டுரைகளில் பயன்படுத்தியிருப்பினும் தகவல்கள் பெற்றுக் கொண்ட மூல நூல் பற்றிக் குறிப்பிடாத துர்ப்பாக்கிய நிலையும் தமிழில் உள்ளது.

இவ்வாறான நோக்கில் தமிழிலக்கிய வரலாற்று நூல்களை ஆராய்ந்த ஒரே நூல் இதுவாகும். இந்நூல் முதலில் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டு பின்னர் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. (மொ.பெ அம்மன்கிளி முருகதாஸ் 2006) என்பதும் குறிப்பிடற்குரியதாகும். இந்நூல் தற்காலத்தில் தமிழிலக்கிய வரலாற்று ஆய் வாளர்களுக்கு மிகவும் பயன்படத்தக்கதாக அமைந்துள்ளதுடன் புதிதாக இலக்கிய வரலாற்றினை எழுத முயல்வோருக்கான ஒரு கைநூலாகக் கூட இது அமைந்துள்ளது என்று கூற வேண்டும்.

அவ்வாறே சங்கப்பாடல் களுக்கிடையே யான வேறுபாடுகள் பற்றியும் தனது ஆய்வுகளிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கவிதையியல் பற்றிய தேடல்

தமிழில் விரிவான யாப்பு அணியிலக்கண ஆக்கங்களும் அவைபற்றிய பாரம்பரியமும் நமக்குத் தொல்காப்பிய காலம் முதலே உண்டு. தொல்காப்பியச் செய்யுளியலையும் அதன்பின்னர் நன்னூலில் வரும் உயிர்க்குடலாக எனவரும் சூத்திரத்தையும் தவிர தமிழின்

கவிதையியல் பற்றிய ஒட்டுமொத்தமான எண்ணக்கரு நிலைப்பட்ட கருத்தாடல் மரபு கிரேக்கத்தில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது போன்றோ அல்லது நாட்டிய சாஸ்திரத்தையொட்டி அதன் பின்னர் இலக்கியத்திற்கும் அவ்வாறான சுவைத்தேடல் ஒன்று இருக்கவேண்டுமென்ற கருத்தின்படி தோன்றிய எழுத்துக்களைப் போன்றோ அல்லது வியாக்கியானங்களைப் போன்றோ தமிழில்தமிழின்கவிதையியல் பற்றிய தேடல் முனைப்பாக நடைபெறவில்லையென்றே கூறலாம்.

என்று தமிழ்க் கவிதையியல் பற்றி குறிப்பிடும் சிவத்தம்பி சங்கக் கவிதைகளுக்கூடாகவும் தொல்காப்பியத்துக்கூடாகவும் கவிதையியலை தேடி ஆராய்கிறார்.

சங்க இலக்கியக் கவிதையியல் பற்றிய கட்டுரைகள் பின்வரும் காரணங்களுக்காக முக்கியம் பெறுகின்றன.

1. சங்கப் பாடல்களுக்குள்ளேயான கால அடைவுப் பிரச்சினைகளை இனங்காணலும் அப்பாடலுக்குள்ளே காணப்படக் கூடிய வளர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தலும், உதாரணம்: 3 அடிப்பாடல்களையுடைய பாடல்கள் தொடக்கம் நீண்ட அடிகளையுடைய ஆற்றுப் படைப் பாடல்கள் வரை தொகுக்கப்பட்டிருத்தல்.
2. அப்பாடல்களுக்கிடையில் காணப்படக்கூடிய தாரதம் மியம் (இட வேறுபாடு, அமைப்பு வேறுபாடுகள் மொழி வேறுபாடு)
3. இவைமுற்றிலும் வாய்மொழிப்பாடல்கள் அல்ல என்பதை இனங்காணல். (பேரா. கைலாசபதி, இவற்றை வாய்மொழிப்பாடல்களாகக் கொண்டுள்ளார். ஆனால் இப்பாடல்களைப் பாடக்கூடிய புலவர் பெயர் அறியத்தக்கதாயிருத்தல்.

அரசு செல்வாக்கு, எழுத்துப் பற்றிய குறிப்புக்கள் போன்றவற்றைக் கொண்டு நிறுவுகிறார்.)

4. பாடுநர்களுக்கிடையேயான வேறுபாடுகளை இனங்காணல். (புலவர், பாணர், கோடியர், வயிரியர்)

தொல்காப்பியத்தின் கவிதையியல் பற்றி ஆராயும் போது தொல்காப்பியத்தின் தேவை, தொல்காப்பியத்துக்கான கேட்போன் யார் என்ற வினாக்களை எழுப்புவதுடன் தொல்காப்பியத்துக்கும் வடமொழிக்கும் இருக்கக் கூடிய தொடர்புகளும் ஆராயப்படுகின்றன. சங்க இலக்கிய கவிதைப் பண்பாட்டையும், தொல்காப்பிய கவிதைப் பண்பாட்டையும் இணைத்து நோக்கும் முயற்சிகள் யாப்பு அடிப்படையிலும் கவிதை அடிப்படையிலும் செய்யப்பட்டுள்ளன. எனினும் தொல்காப்பியத்தை முற்று முழுதான கவிதையைப் பற்றிய விமர்சன வியலாம் கவிதையியல் நின்று பார்த்து தொல்காப்பியத்தினூடாக எத்தகைய ஒரு இலக்கியப் பண்பாடு குறிப்பாக கவிதைப் பண்பாடு மேற்கிளம்புகின்றது என்பது விரிவாக ஆராயப்படவில்லை என்பதை மனங்கொண்டு அதனை ஒரு தரவு நூலாகக் கொண்டு செய்யப்படும் ஆய்வு முறையில் இருந்து விடுபட்டு அதன் அமைப்பினூடாகக் மேற்கிளம்பும் புலமைவாதத்தை ஆராய்வதை தன் கட்டுரையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டார். தமிழில் தொல்காப்பியம் பற்றிய ஆய்வுகள் நிறையவே உள்ளன. எனினும் இந்த முறையிலான ஆய்வுகளில் இதுவே முதலாவதாகும். இந்த ஆய்வின் தொடர்ச்சி அவரது மாணவர்களால் முன்னெடுத்துச் செல்லப்படும்.

சங்ககால சமூகம் பற்றிய வரலாறுகளுக்கு பல்துறை ஆய்வாளர்களின் கருத்துகளையும் அற்றைப்படுத்தப்பட்ட (updated) மிகப்பிந்திய தகவல்களையும் பயன்படுத்தல்.

சங்ககால சமூகம் பற்றிய வரலாறுகளுக்கு வரலாற்றாசிரியர் சமூகவியலாளர் மானுடவியலாளர் கருத்துகளையும் அற்றைப்படுத்தப்பட்ட மிகப்பிந்திய தகவல்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளமை முக்கியமானதாகும். செம்பகலட்சுமி, சுப்பராயலு நொபோரு கராசிமா போன்றோரின் ஆய்வுகளைத் தனது ஆராய்ச்சிகளுக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

போ (தனது வாழ்க்கையின் கடைசிக் காலங்களில் தன்னால் வாசிக்க முடியாத நிலையில் ஒருவரை அதற்கென அமர்த்தி அவர் வாசிக்கக் கேட்டு தன் ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.)

இலக்கணத்தைப் புதியமுறையில் நோக்குதல்

பேராசிரியர் நூல்களில் முக்கியமானது இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும் என்ற நூலுமாகும். ஆனால் இந்த நூல் பற்றிப் பொதுவாகப் பேசப்படுவதில்லை. இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும் என்ற இந்நூல் சமூகவியலின் ஆய்வுக்கட்டுக் கோப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டே செய்யப்பட்டுள்ளது. 'இலக்கண வகுப்பு முறையினையும் அவ்வகுப்பு முறை முகிழ்ந்துள்ள வகையினையும் அறிவதன் மூலம் தமிழ் மக்களிடையே நிலவிய சமூக உற்பத்தி அறிந்து கொள்ளலாம் எனக் கூறும் பேராசிரியர் உற்பத்தி முறைகளுக்கும் மொழிகளுக்குமிடையேயான தொடர்புகளை ஆராய்ந்து இலக்கணத்தின் சமூக உறவுகள் தொழிற்பட்டுள்ள முறையை விளக்கியுள்ளார். தமிழ் இலக்கண அமைப்பின், திணை, பால், எண், வேற்றுமை, வினை யமைப்பு என்பன மக்களிடையே நிலவிய உறவுகளை என்பது புலப்படுத்தின

எனவும் இந்நூல் ஆராய்கின்றது. இலக்கண நூல்களினூடாக சமூக வரலாற்றைக் காண எத்தனிக்கிறது இந்நூல்.

ஆனால் இதைத் தொடர்ந்து தமிழ் இலக்கண நூல்களின் மீது இவ்வாறான அணுகுமுறை பிற்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்றே கூறலாம். தமிழ் இலக்கண நூல்களை முற்று முழுதாக ஆராயும் போது தமிழர் சமூக வரலாற்றின் பிரதான அம்சங்கள் தெளிவாகும் என்பதை இந்நூல் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

அடுத்து பேராசிரியரின் முக்கியமான நூலாக அமைவது தமிழில் இலக்கிய வரலாறு யாவற்றையும் ஒருசேர நோக்கி ஆராய்கிறது. முக்கியமாக இந்த இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் தங்கள் தங்கள் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களை அணுகிய முறைகள், அவ் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களின் விடய விடுபாடுகள். பிரச்சினை மையங்கள், காலப்பகுப்பு முறையில் காணப்படக் கூடிய பிரச்சினைகள் என்பன இதில் ஆராயப்படுகின்றன. இலக்கிய வரலாற்றுக் காலப்பகுப்புப் பிரச்சினைபற்றிக் கூறும் போது பெரும்பாலான தமிழில் இலக்கிய வரலாறு சங்ககாலம், சங்கமருவிய காலம், பல்லவர் காலம், சோழர் காலம், நாயக்கர் காலம், ஐரோப்பியர் காலம், இருபதாம் நூற்றாண்டு எனக் காலப் பகுப்புச் செய்து இலக்கிய வரலாற்றைக் கூறுவது நாம் அறிந்ததேயாகும். ஆனால் அந்தக் காலவகுப்பில் ஏற்படக்கூடிய பிரச்சினைபற்றிக் கூறும் போது தமிழ் மக்களின் இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிச் செய்யப்படும் காலவகுப்பிலிருந்து வேறுபடுகின்ற நிலையை ஏற்றுக் கொள்வது சிரமம் என்று கருதும் பேராசிரியர் சமூக அரசியல் வளர்ச்சியினைக் கருத்தில் கொண்டே புதியகாலப் பகுதியை

தகுந்த காரணங்களுடன் வகுத்துக் காட்டுவார். சிவத்தம்பி ஏன் என்ற கேள்விக்கு முக்கியம் கொடுத்த ஆராய்ச்சியாளர் விமர்சனத்துக்கு முக்கியமானது ஏன் என்ற கேள்வியாகும்.

நீ கேட்கும் கேள்வியைப் பொறுத்தே உனக்கு விடை கிடைக்கும், ஆராய்ச்சியாளன் ஒருவன் எவ் விடயத்தையும் பற்றித் தெளிவாக அறிய வேண்டுமெனில் ஏன் என்ற கேள்வியை எப்போதும் கேட்க வேண்டும் என்பது

மாணவர்களுக்கு சிவத்தம்பியின் அறிவுறுத்தலாக இருந்தது. உதாரணமாக சங்க இலக்கியத்தில் எத்தனை பாடல் என ஒருவன் வினாவுவானாயின் விடை இலகுவானது சங்க இலக்கியங்கள் ஏன் தோன்றின என ஆராய்வோமெனில் தான் அதன் சமூக இலக்கியச் சூழல் புலவர் போன்ற விடயங்கள் பற்றி அறிய முடியும் என்று கூறுவார். (கட்டுரையாளர் நேரடி மாணவி என்று முறையில் இக்குறிப்பு கூறப்படுகிறது).

இவ்வாறு பார்க்கும் போது பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை மார்க்சீய, சமூகவியல் நோக்கில் அணுகியதன் மூலம் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் புதிய பார்வைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளதுடன் தனது மாணவர்களுக்கும் தமிழ் ஆராய்ச்சியுலகுக்கும் புதிய சிந்தனைகளுக்கு வழிவகுத்த இவரது பழந்தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுகள் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்குப் பல புதிய வழிகளைத் திறந்துவிட்டுள்ளன என்பதில் ஐயமில்லை.

உசாத்துணை

1. சிவத்தம்பி 2003 பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் - வரலாற்றுப்புரிதலை நோக்கி மக்கள் வெளியீடு, சென்னை.
2. சிவத்தம்பி 2004 சங்ககால வரலாறும் தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளும்.
3. சிவத்தம்பி 2006 சங்ககாலமும் இலக்கியமும் - ஆய்வின் மாறும் பரிமாணங்கள் இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு.
4. சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு.
5. சிவத்தம்பி 2009 சங்க இலக்கியம் கவிதையும் கருத்தும் உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
6. குமரன் தொ-ர் 2011 பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி ஒருபுலமை சகாப்தம் குமரன் புத்தகஇல்லம், கொழும்பு.
7. Sivathamby 1981 Drama in Ancient Tamil Society 1981 NCBH Madras (பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம் என மொழிபெயர்க்கப்பட்டது 2005)

வெறுங் கோயில்

“தமிழ்ப் பெண்கள் தமிழ்ப் பாடம் படிக்கும் பெண்கள்
தமிழ் முறையில் நடக்குமென் றனங்கை மார்கள்
அமிழ் தென்னச் சுவைக்கும் தமிழ் ஓசை தோன்ற
அதரங்கள் தமையசைக்கக் கானேன் ஈங்கே
உமிழ்ந்துமிழ்ந்து ஆங்கிலத்தில் பேசி ஏசி
உயர்நிலையைப் பெற்றார் போல் வீறு கொண்டு
இமிழ்ந் தமிழ்ந்து உலவுவதைக் கண்டேன் யாண்டும்
இரங்கினேன் தமிழ் மொழியின் நிலையைக் கண்டு”

- கா. சிவத்தம்பி
இளங்கதிர், 1953 - 54

வள்ளுவரின் பெண்மொழி - ஒரு நோக்கு

திருமதி செல்வஅம்பிகை நந்தகுமார் (M.Phil)

சீரேஷ்ட வினீவுரையாளர், தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

1. பெண்மொழி - ஒரு விளக்கம்

மொழி என்பது கருத்துத் தொடர்புச் சாதனமாக அமைகின்றது. இந்த நிலையில் பால்நிலை வேறுபாட்டிற்கு இடமில்லை. எனினும் மொழியைப் பயன்படுத்துபவரின் நோக்கம், சூழல், உணர்வு என்பவற்றைப் பொறுத்து மொழியின் அமைப்பு மாறுபடும். பொதுவாக மொழியைக் கையாளும் அதிகாரம் யாரிடம் உள்ளதோ அவருடைய சிந்தனை அடிப்படையிலேயே மொழியும் வடிவமைக்கப்படுகின்றது. தாய் வழிச் சமூக அமைப்பிலிருந்து தந்தை வழிச் சமூக அமைப்புக்கு மாறிய பின்பு பலதுறைகளிலும் ஆண்கள் அதிகம் ஆதிக்கம் செலுத்தியதால் மொழி ஆண்வயப்பட்டதாக மாறியது. சொற்கள், சொற்றொடர்கள் ஆகியன கூட இதன் வழியே உருவாகின. இவை அடங்கிய மொழியானது பால் நிலை வேறுபாட்டை வெளிப்படுத்துவதற்காகவும் அதனை நிலை நிறுத்தும் சாதனமாகவும் அமைகின்றது. இந்த நிலைப்பாட்டிலிருந்து மாற்றம் காணும் முயற்சியாகப் பெண் மொழி குறித்த சிந்தனைகள் முனைப்புப் பெற்றன. பெண் நிலை வாதத்தில் ஆணின் மொழி பெண்ணின் மொழி எனப் பிரித்துப்பார்க்கும் பார்வை வெளிப்பட்டுள்ளது. இதன் நோக்கம் மொழிக்குள் யாருடைய அதிகாரம் செயற்படுகின்றது என்பதைப் பார்ப்பதுதான் பெண்மொழி என்பது ஆண்வழிச் சமூக அமைப்புக்கும் சிந்தனைக்கும் எதிரான ஒன்றாக அமைகின்றது. பெண்களின் இருப்பைப் பற்றியும் உடல்மொழி பற்றியும் சமூகத்தில் அவளுக்கெதிரான கருத்துக்களுக்கு எதிராகக் குரல் எழுப்பவும் பெண்மொழி என்ற பொதுவான கருத்து பெண்ணிலைவாதிகளால் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

பெண்கள் தங்கள் கவிதைகளில் அவர் களுக்கான உணர்வுகளை வடிப்பது என்பது தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் புதிய விடயமல்ல. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பெண்களின் உணர்வுகளைப் புலப்படுத்துவதற்குப் புலவர்கள் தனித்துவமான மொழிநிலையைக் கையாண்டுள்ளமையைப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. ஒளவை, வெள்ளி வீதியார் பாடல்கள் பெண் மொழிக்கு சிறந்த சான்று

களாகின்றன.

சங்கமருவிய காலத்தில் தோன்றிய அற நூல்களில் ஒன்றான திருக்குறளில் வள்ளுவர் வெளிப்படுத்தும் பெண்மொழி தொடர்பாக இந்த ஆய்வுக்கட்டுரை அமைகின்றது. தமிழிலக்கியப்பண்பாட்டுப்பின்னணியில் வள்ளுவரின் பெண்மொழி நோக்கப்படுகின்றது. அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய முப்பாலிலும் வள்ளுவர் பெண் பற்றிய கருத்துக்களைக்

கூறியுள்ளார். ஆண்பாற் புலவராகிய வள்ளுவர் பெண்களின் இருப்பையும் உணர்வுகளைப் புலப்படுத்துவதற்குப் பெண் மொழியை உருவாக்கியுள்ளாரா என்பதை நோக்குவதாக இந்த ஆய்வு அமைகின்றது.

2. தரவு நிலை

திருக்குறளில் மக்கள் வாழ்வதற்கு இன்றியமையாத அறங்கள் பலவும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. முப்பால் வகுப்பினுள் மாந்தரால் பேணப்பட வேண்டிய அறங்கள் தனித்தனியாக வரையறுக்கப்பட்டன. அவற்றில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் என்று தனித்தனியாகவும் இருபாலருக்கும் பொதுவாகவும் அறங்கள் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன. வள்ளுவர் பெண்ணுக்கான அறங்களைத் தனித்தும் ஆணுடன் இணைந்த நிலையிலும் கூறியுள்ளமையை அவதானிக்கலாம். இந்த வகையில் இல்லறவியலிலுள்ள வாழ்க்கைத் துணைநலம், மக்கட்பேறு, விருந்தோம்பல், இனியவை கூறல், செய்நன்றி அறிதல், பிறனில் விழையாமை போன்ற அதிகாரங்களின் கீழும், பொருட்பாலில் உள்ள பெண்வழிச்சேறல், வரைவில் மகளிர் போன்ற அதிகாரங்களின் கீழும் காமத்துப்பாலின் களவியல், கற்பியல் எனுமிரு இயல்களின் கீழும் வள்ளுவர் பெண் பற்றிக் கூறியுள்ளார். இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு வள்ளுவரின் பெண்மொழி நோக்கப்படுகின்றது.

3. வள்ளுவரின் பெண் பற்றிய நோக்கு நிலை

திருவள்ளுவர் பெண்களை ஐந்து நிலைகளில் வகுத்து நோக்கியுள்ளார்.

1. வாழ்க்கைத் துணை
2. மனையாள் / இல்லாள்
3. தாய் / ஈன்றாள்
4. வரைவில் மகளிர்
5. காதலி

3.1 இல்வாழ்க்கை என்பது ஆண், பெண் என்ற இருபாலாரும் இணைந்த நிலை, வள்ளுவர்

'வாழ்க்கைத் துணைநலம்' என்ற அதிகாரத்தில் உள்ள பத்துக் குறள்களிலும் பெண்ணின் இல்லற வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமான பண்புகள் கடமைகள், கட்டுப்பாடுகள் என்பவற்றை மட்டும் கூறியுள்ளார். பெண் ஆணுக்கு எவ்வாறு வாழ்க்கைத் துணையாக அமைய வேண்டும் என்பதை நயமாகக் காட்டியுள்ளார்.

மனைத்தக்க மாண்புடையள் ஆகித் தற்கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத்துணை.

(குறள் - 51)

என்ற குறளினூடாக வள்ளுவர் வாழ்க்கைத் துணைக்குரிய பண்பினை வரையறை செய்து காட்டிவிடுகின்றார். பொறுமை, அளவான பேச்சு, இன்சொல், கற்பு, சிக்கனம், விருந்தோம்பல் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிதல் ஆகிய பண்புகளால் பூரணமான வாழ்க்கைத் துணையை உருவாக்கியுள்ளார். இக்கருத்துக்கள் அனைத்தும், 'மனைமாட்சி' என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்டன. ஆணினுடைய வாழ்க்கைத் துணையாக வாழ்ந்து அவனுக்குப் புகழ்சேர்த்து அவனுக்காகவே வாழ வேண்டியவள் பெண் என்பதே வள்ளுவரின் வாழ்க்கைத்துணைநலம் பற்றிய நோக்கமாக அமைகின்றது.

3.2 மனைவி நிலையில் பெண்ணைப் பார்க்கும் போது வள்ளுவர் ஆண்களின் மொழிவழி நின்று பேசுவதைக் காணலாம். இல்லாள், இல்லவள், மனையாள் என்னும் சொற்களால் மனைவி சுட்டப்படுகின்றாள். வாழ்க்கைத் துணைநலத்தில் இல்லாள் என்ற சொல்லாட்சி நற்பண்புடைய மனைவி என்ற பொருளில் வள்ளுவரால் கையாளப்பட்டுள்ளது. பெண் வழிச் சேறல் என்னும் அதிகாரத்தில் இல்லாள் (குறள் 903, 905, 906) மனையாள் (குறள் 904) என்ற சொல்லாட்சி நற்பண்பு இல்லாத மனைவி என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளது. இதற்கு,

இல்லாள்கண் தாழ்ந்த இயல்பின்மை எஞ்சான்றும்
நல்லாருள் நாணுத் தரும்.

(குறள் - 903)

என்ற குறள் சான்றாகின்றது. பெண்வழிச்
சேறல் என்னும் அதிகாரத்தில் மனைவிக்குப்
பணிந்து அவள் சொற்படி நடப்பவன் இழிவு
கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் மறைமுகமாகப்
பெண்ணின் தலைமைத்துவமே இங்கு இழிவு
செய்யப்படுகின்றது. தமிழில் இல்லத்தைக்
குறிக்கும் 'இல்' என்ற சொல்லே மனைவியையும்
குறித்தது. மனைவி என்பவள் தமிழில் இல்
லத்திற்கும் அவனை மணந்தவனுக்கும் மட்
டும் உரியவளானாள். பிறர் பொருளாள்
(குறள். 141) பிறன் இயலாள் (குறள் 147) பிறன்
வரையாள் (குறள் .150) என்ற சொற்களால்
ஒருவனுக்கு உரிமையாக்கப்பட்டவள் எனக்
குறிக்கப்பட்டாள்.

3.3 வள்ளுவர்தாய் என்ற நிலையில் பெண்ணை
நோக்கியமையை.

ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்.

(குறள் - 69)

என்ற குறளால் அறியலாம். ஒரு தாய் மகனைப்
பெற்ற போது உற்ற மகிழ்ச்சியை விட அவன்
சான்றோன் என்று பிறரால் சொல்லக்கேட்ட
பொழுது அதிக மகிழ்ச்சியடைவாள் என்பது
இதன் பொருள், 'ஈன்றாள்' (குறள் 26,
656, 923) என்ற பெயராலும் தாய் அழைக்கப்
பட்டுள்ளாள். முக்கியத்துவம் பெறும்
வகையில் தாய் பற்றிய கருத்துக்களை வள்ளு
வர் பேசவில்லை. வாழ்க்கைத்துணை, இல்லாள்
என்ற நிலைகளின் ஒரு பகுதியாக வேதாய் பற்றிய
கருத்துநிலை அமைகின்றது. வள்ளுவரின் தாய்
என்னும் பாத்திரம் சங்க காலத்தைப் போன்று
வீரபுகத்தின் தேவைகளுக்கேற்புதல்வர்களைப்
பெற்று போருக்கு அனுப்பவுமில்லை. அவளு
டைய வீரமும் தியாகமும் துன்பமும் புகழ்ப்
படவுமில்லை. வள்ளுவரின் சான்றோன்
என்பது போர்வீரனல்ல. அறிவாளியான
மகன். திருக்குறள் மனைவியின் பண்புகளை
விவரிக்கும்ளவு தாயின் பண்புகளைப் பற்றி

எதுவும் கூறவில்லை. அவளுடைய மகன்
தொடர்பாக மட்டுமே ஒரு தாயைப் பற்றிப்
பேசப்படுகின்றது.

வள்ளுவர்தாய் என்ற நிலையில் ஒரு குழந்தை
யைப் பெற்று வளர்ப்பதுடன் அவளின்
பணி நிறைவுற்றதாகக் கூற முற்படுகின்றார்.
பெண்ணென்று கூறும் போது அவளை உடலி
யல் சார்ந்து நோக்கும் வழக்கம் மரபாக இருந்து
வருகின்றது. வள்ளுவரும் இத்தகையதொரு
நோக்கு நிலையைத் தாய் என்னும் பாத்திரத்தில்
கொண்டுள்ளார்.

3.4 பொருட்பாலில் 'வரைவில் மகளிர்'
என்ற அதிகாரத்தில் பொதுமகளிர் பற்றிய
நோக்கு நிலையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.
அவர் பரத்தையரைப் பண்பில் மகளிர் (912),
பொருட்பெண்டிர் (913), பிற நெஞ்சிற்
பேணிப் புணர்பவர் (917), மாயமகளிர்
(918), வரைவிலா மாணிழையார் (919), இரு
மனப் பெண்டிர் (920) என்னும் சொற்களால்
குறித்துள்ளார். வரைவில் மகளிரின்
பொதுவான இயல்புகளை இப்பெயர்களினூ
டாக வள்ளுவர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.
வரைவில் மகளிரைக் கண்டிக்கும் போது
வள்ளுவரின் கூற்று தனிப்பட்ட வகையில்
அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்கம்

இருப்பறையில்

ஏதில் பிணந்தழீஇ யற்று.

(குறள். 913)

பொருளை விரும்பும் வரைவில் மகளிரின்
பொய்யான தழுவல் இருட்டறையில்
பிணத்தைத் தழுவினால் போன்றது என்பது
இதன் பொருள். வரைவில் மகளிரின் மேல்
வள்ளுவருக்குள்ள வெறுப்பையே இது
காட்டுகின்றது. ஆண்களை இருட்டறையில்
பிணத்தைத் தழுவ வேண்டாம் என அறம்
கூற முனையும் போது வரைவில் மகளிர்
இழிவாகக் கண்டிக்கப்படுகின்றனர். இத்
தகைய பெண்களை உருவாக்குவதில் ஆண்

களின் பங்கினை அவர் சுட்டவில்லை இவர்களை உருவாக்கிய சமூகத்தையோ ஆண்களையோ கண்டிக்கவில்லை. மாற்றான் மனைவிமேல் ஆசைப்படாதே என ஆண்களுக்கு வலியுறுத்தும் அவர் அதேவேளை இப் பெண்களின் நிலைபற்றிக் கவனங்கொள்ளவில்லை.

3.5 காமத்துப் பாலானது களவு, கற்பு என இரு கூறுகளாக அமைந்துள்ளன. இங்கு தலைவன், தலைவி, தோழி கூற்றுக்களாக குறட்பாக்கள் உள்ளன. ஆணாகிய வள்ளுவரே இம் மாந்தர் மூலம் பேசுவார். வள்ளுவர் காதலியாகப் பெண்ணை நோக்கியநிலையைப் பின்வருமாறு சுருக்கமாகக் காட்டலாம்.

1. பெண் ஐம்புல நுகர்ச்சிக்குரிய போகப் பொருள்.
2. பெண்ணின் புறத்தோற்ற அழகு.
3. பெண் காதலைக் கருமமாகக் கொண்டவள்.
4. பெண் நாணமுடையவள்.
5. தலைவனுக்காகத் தன் நாணத்தையும் அழகையும் இழப்பவள்.
6. தலைவன் தன்னை மறந்தாலும் தான் மறவாப் பெண்.
7. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கோட்பாடு உடையவள்.
8. காமம் மிக்கவளாக இருப்பவள்.

காமத்துப்பாலின் குறட்பாக்கள் பெண் பற்றிய சிந்தனையில் ஒருவித சமநிலையைத் தருவதாகத் தோன்றலாம். பெண்ணானவள் எந்த நிலையிலும் ஆணுக்கு அடங்கி வாழ வேண்டும் என்ற மரபான சிந்தனைக்கேற்ப பெண்ணை உடல், உள்ளம் சார்ந்த நிலையில் வள்ளுவர் உருவாக்கியிருக்கின்றார். பெண்ணினுடைய அழகு, புணர்ச்சியின்பம், பிரிவுத்துயர், ஊடல் போன்றன இலக்கியமாகக் கப்பட்டுள்ளன.

காமக் கடும்புனல் நீந்திக் கரைகாணேன்
யாமத்தம் யானே யுளேன்.

(குறள் - 1167)

இயல்பாக எழும் காம உணர்வைத் தலைவனுக்குக் கூறமுடியாதவளாக அடக்கி வாழ்பவளாக காதலி சித்தரித்துக் காட்டப்படுகின்றாள். 'காமக்கடும் புனல்' என அவளை வருணிப்பதன் மூலம் பெண்ணை ஆணின் ஐம்புல நுகர்ச்சிக்கு உரிய போகப் பொருளாகவே வள்ளுவர் நோக்கியுள்ளமை புலனாகின்றது.

4. வள்ளுவர் கட்டமைக்கும் பெண்மொழி

திருக்குறளில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள பெண்மொழியை நோக்குகின்றபோது, அது ஆணாதிக்கச் சமூகத்தினூடாகப் பார்ப்பது போலவேபுலப்படுகின்றது. சமூகத்தில்தரபாகப் பேணப்பட்டு வந்த கருத்து நிலைகளும் நிறுவனப்பட்ட குடும்ப அமைப்பும் ஆணின் சுயநலமும் பெண்களின் அடிமைத்தனத்திற்கு முக்கிய காரணிகளாக இருந்திருக்கின்றன.

மனைத்தக்க மாண்புடையள், வளத்தக்காள், மனைமாட்சி, சோர்விலாள் என்ற சொற்களினூடாக பெண்ணே இல்லத்திற்கு ஆதாரம் எனப் பெருமையுடன் கூறினாலும் ஆணுக்கு அடுத்த நிலையில்தான் வைத்து எண்ணப்படுகின்றாள். கற்பு எனும் வாழ்க்கை மதிப்பு, பெண்ணிடம் மட்டும் பெரிதும் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. 'கற்பெனும் திண்மை', பெய்யெனப் பெய்யும் மழை', 'நிறைகாக்கும் காப்பு' என்பதனூடாக வள்ளுவர் பெண்ணுக்கு கற்பு என்னும் நெறியை வலியுறுத்துகின்றார். பெண்வழிச்சேறலிலும் பெண்ணை இழிவு படுத்தி ஆண்மொழியினூடாகவே வள்ளுவர் பேசுகின்றார். காமத்துப் பாலில் சில குறள்கள் பெண்ணின் இயல்பான காதல் உணர்வைப் பதிவு செய்துள்ளன. எனினும் வள்ளுவர் பெண்ணின் உணர்வுகள் ஆணுக்காகவே என்னும் கருத்தினடிப்படையில் பெண்ணை ஒரு போகப்பொருளாகவே காட்ட முயன்றுள்ளார்.

தொகுத்துப் பார்க்கையில் வள்ளுவர் கட்டமைக்கும் மொழி ஆண் சார்பான

மொழியாகவே உள்ளது. பெண்ணை ஆணாதிக்க சமூகத்தினூடாகக் காட்டுகின்ற தன்மை காணப்படுகின்றது. பெண் மனை மாட்சிக்குரியகடமைதவறாதவளாகக்காட்சிப்படுத்தப்படுகிறாளேயன்றி உரிமைகளைப் பெற்றெடுக்கும் ஆர்வம் உடையவளாகக்காட்டப்படவில்லை. ஒழுக்கநெறி நின்ற பெண்ணை 'பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள்' எனப் பாராட்டும் வள்ளுவர் சமூகத்திற்கு இடையூறானபரத்தைமையை 'பண்பில்மகளிர்'

எனச் சாடுகின்றார். சங்க காலத்தைப்போன்று பெண் பாத்திரங்கள் முதன்மை பெறவில்லை. வள்ளுவரின் மேற்குறித்த நோக்குநிலைக்கு அவர் வாழ்ந்த சமுதாயப் பின்னணியே காரணமாக அமைந்ததெனலாம். வள்ளுவரின் பெண் குறித்த நோக்குநிலையில் ஆணாதிக்கச் சார்பே காணப்படுகின்றது. இதனால் தனது மொழியினூடாகவும் மரபான பெண்ணையே படைத்துக் காட்டியுள்ளார்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. அரங்க மல்லிகா, பெண்ணின் வெளியும் இருப்பும், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், டிசம்பர் 2008.
2. கணேசலிங்கம் செ., பெண்ணியப் பார்வையில் திருக்குறள், குமரன் பதிப்பகம், மே 2000.
3. சுசீலா, எம். ஏ., தமிழிலக்கிய வெளியில் பெண்மொழியும் பெண்ணும், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், 2006.
4. செல்வி திருச்சந்திரன், தமிழ் வரலாற்றுப் படிமங்கள் சிலவற்றில் ஒரு பெண்ணிலை நோக்கு, குமரன் பதிப்பகம், ஜூன் 1997.
5. பழனிச்சாமி, கருவை., பெண்வழிச்சேறல் திருக்குறளில் இடம்பெற்றதேன்? இன்றியமையாததா? ஆய்வுக்கோவை, மூன்றாம் தொகுதி, 2009.
6. பொன்னுத்தாய். இரா, திருக்குறள் காமத்துப்பாலில்பெண், ஆய்வுக்கோவை, மூன்றாம் தொகுதி, 2003.
7. திருக்குறள், பரிமேலழகர் உரை.
8. திருக்குறள் கட்டுரைகள், திருக்குறள் மன்றம், கொழும்பு, 1960.
9. லோகநாதன், நா., திருவள்ளுவர் நோக்கில் பெண்மை, ஆய்வுக்கோவை, 2004.

குறளில் ஆணும் பெண்ணும்

“குடும்பம் ஆண் நிலையில் நின்றே குறளில் பார்க்கப்படுகின்றது. பெண் வாழ்க்கைக்குரிய துணையாகவே பேசப்படுகின்றாள்.”

- பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி

“அருணகிரிநாதரின் ஞானத்தமிழ்”

பேராசிரியர், டாக்டர் கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன்
இணைப்பேராசிரியர், மொழித்துறை,
சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழகம், பெலிகுல்லோயா, இலங்கை.

“பக்கரை விசித்ரமணி பொற்கலனை யிட்டநடை
பட்சியெனும் உகரதர - கமுநீபப்
பக்குவ மலர்தொடையும் அக்குவடு பட்டொழிய
பட்டுருவ விட்டருள் கை - வடிவேலும்
திக்கது மதிக்கவரு குக்குடமும் ரஷைதரு
சிற்றடியும் முற்றிய - பன்னிருதோளும்
செய்ப்பதியும் வைத்தயர் திருப்புகழ் விருப்பமொடு
செப்பென எனக்கருள் கை - மறவேனே
இக்கவரை நற்கனிகள் சர்க்கரை பருப்புடன் நெய்
எட்பொரி யவல் துவரை - யிளநீர்வண்
டெச்சில் பயறப்பவகை பச்சரிசி மீட்டு வெள்
ளரிப்பழம் இடிப்பல் வகை - தனிமூலம்
மிக்க அடிசிற் கடலை பஷணம் எனக் கொள்ளொரு
விக்கின சமர்த்தன் எனும் - அருளாழி
வெற்ப குடிலச்சடிவ விற்பரம ரப்பரருள்
வித்தக மருப்புடைய - பெருமானே.

-திருப்புகழ்

“ஏறுமயிலேறிவிளையாடு முகமொன்றே
ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுகமொன்றே”¹

“தந்தைக்கு உபதேசம் செய்த தமிழ்த் தெய்வம்”²

அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ் பாட, உதவி, ஞானத்தமிழான ஞானமொழியான ‘முத்தைத்தரு’ என்ற அடியை எடுத்துக் கொடுத்தவர் முருகக் கடவுள். தந்தைக்குப் பிரணவத்தின் பொருளை உபதேசித்து ‘தகப்பன் சாமி’ எனப்பெயர்கொண்டவர்.

முருகக்கடவுளின்திருமந்திரமும் ‘சரவணபவ’ ‘குமாராயநம’ என்ற ஆறெழுத்துக்களைக்

கொண்டது.’ இதனை “ஆறெழுத்தடங்கிய அருமறை” என நக்கீரரும், “இசையில் சடாஷரம்” என அருணகிரிநாத சுவாமிகளும் போற்றியுள்ளனர். செந்தமிழ், இன்பத்தமிழ், பைந்தமிழ், தேன்தமிழ், தீந்தமிழ், நறுந்தமிழ், பக்தித்தமிழ், ஞானத்தமிழ், என்று தமிழ் மொழியின் பண்புகள் குறித் துப்பல பெயர்கள் எமது தமிழுக்குக் கிடைத் துள்ளன. இனிய தமிழ் தான் அளித்த

முருகன் அருணகிரிநாதரின் வாயாலேயே தமிழின் சீர்மையையும், செம்மையையும், மேன்மையையும், உண்மையையும் எடுத்துக்கூற அருள் செய்துள்ளான். திருநாவுக்கரசு நாயனார், “ஞானத்தாற் தொழுவார் சில ஞானிகள்” என்று திருமுறையிலே கூட்டுகிறார். இறைவன் திருவருள் சமய வரலாற்றிலே திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், 63 மெய்யடியார்கள், மார்க்கண்டேயர், அருணகிரிநாத சுவாமிகள், நாயன் மார்கள் என்போருக்கு இறைவன் (சிவன், முருகன்) திருக்காட்சிகள் கிடைத்தன. பல்வேறு குலத்தினர் பல்வேறு தரத்தினர், பல்வேறு பண்பினர், பல்வேறு இயல்பின ரானவர்க்கெல்லாம் பரம்பொருள் காட்சி கொடுத்து அருளினன். சுந்தரர், சேக்கிழார், அருணகிரிநாதர் என்போருக்கு முறையே ‘பித்தா’ ‘உலகெலாம்’ ‘முத்தைத்தரு’ என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட வரலாறு களும் உள்ளன.

அருணகிரியாரது ஞானத்தமிழ், சந்தத் தமிழாகும், தமது சுய அனுபவத்தினை எவ்வாறெல்லாம் புகழமுடியுமோ அவ்வாறெல்லாம் லாவகமாகப்பாடுவதற்கு உதவியது. இந்த ஞானத்தமிழ். ஞானத்தமிழாற் புகன்றவையனைத்தும் மானுடவாழ்வுக்குப் படிப்பினைகளாயின.

“தமிழ் வளர்க்கும் இதயத்தில் தான் வளரும் தெய்வம், அமிழ்தினும் இனிய சொல்லாம் முருகன்தெய்வம், சொல்லுக்குப் பொருள் கூறிச்சுவை தந்த தெய்வம் - தான் சொல்லாகிப் பொருளாகிச் சுவையுமான தெய்வம்”⁶

“மாசிலாத கன்னித் தமிழின் காவலனாகி விட்டான்”⁷ “சொலற்கரிய திருப்புகழை உரைத்தவரை யடுத்தவகை அறுத்தெறிய உறுக்கியெழும் அறத்தைநிலைகாணும்”⁸ என்று

புகழ்கிறது வேல்வகுப்பு, சொலற்கரியதிருப்புகழ் என்னும் அடை சிந்திக் கற்பாலது.

“அடைபெறுவாதென்று முத்தி யதிமதுரச் செந்தமிழுக்கும் அருள்பெற நினைந்து சித்தியாகலாம்”⁹ கடைக்கணியல் வகுப்பில் ‘அதிமதுரச் செந்தமிழ்’ என்ற “முத்தமிழால் வைதாரையுமங்கு வாழவைப்போன்”¹⁰

முத்தமிழ்ச் சிறப்பு விசேடமாகத் தமிழ் மொழிக்குரியது. கருத்தாலும், காலத்தாலும் முற்பட்ட மொழி தமிழ்மொழி அதனைச் சுட்டும் அருணகிரிநாதர் திருப்புகழிலே “முத்துதமிழ்” என்றுரைத்துள்ளார். இயற்றமிழ், இசைத் தமிழ், நாடகத் தமிழ் என்பன முத்தமிழாகும். முத்தமிழின் பத்தைச் சுவைப்பதால் அருள் செய்பவன் முருகன். ஆதலினாலேயே ஆடுவர். பாடுவர், பாராயணஞ் செய்வார், முருகப்பெருமானின் தந்தையான சிவபெருமான் இராவணனது சாமகானத்திற்கு இரங்கியிளகியவர், எனவே செந்தமிழின்ப இசைப்பாடல்களாலே - சந்தத் தமிழ்ப் பாடலின் இன்பமேலீட்டினாலே இரங்குபவன் முருகன்.

ஈழத்துக் கவிஞர் சோ. பத்மநாதன்

“செந்தமிழின்பம் நுகர்ந்து வள்ளி செல்விதழ் ஈரம் பகிர்ந்து”

என்று நல்லைக் குமரனைப் பாடுகிறார். ஈண்டு ‘தமிழரானவரைமட்டும் வாழவைப்பான் மற்ற மொழிகளால் வைதவருக்கு வாழ்வில்லை’ என்று கூறலாகாது. முருகப்பெருமானுக்கு மொழி வேறுபாடு கிடையாது. முத்தமிழால் வைதாரையுமங்கு வாழவைப்போன் என்று பாடியது அருணகிரிநாத சுவாமிகளுக்குத் தமிழ்மொழியில் ஏற்பட்ட பற்றுத லினாலே யாகும். அருணகிரியாரின் மொழிப்பற்றை எடுத்துக் கூறும் சிதம்பரசுவாமிகள்,

“வடமொழி தென்மொழிப்பாவால் நிறை தயவுற
நனைப்பு கழ்ந்து நின்றேத்தி”¹² என்று
கூறுவர்.

“மொழி புகழும் உடைமணியும் அரைவடமும்
அடி இணையும் முத்தச் சதங்கையும்
சீர்த்சீகண்டியும் கொள்வோனே”¹³

பிரமதேவனிடம் ‘ஓம்’ எனும் பிரணவத்தின்
பொருளைக்கேட்டவன்முருகன். ‘தகப்பன்சாமி’
எனப்படும் முருகனுக்குச் சிவன் சீடன், குரு
முருகன், சுவாமியைக் குருமலை என்றும்
போற்றப்படும். சிவனது மடிமீதிருந்து உபதேசம்
செய்த கடவுள் முருக்கடவுள். “ஒருபெரும்
தத்துவத்தின் சாறெடுத்து நல்ல ஓமெனும்
மந்திரத்தின் பொருளுரைத்துத் தந்தைக்கு
உபதேசம் செய்தமலை” என்று பாடுகிறார்
சீர்காழி எஸ். கோவிந்தராஜன். விநாயகர்,
நாரதர், மகாவிஷ்ணு, பிரம்மா, அகத்தியர்,
வீரவாகு முதலியவர்கள் சூழ்ந்து நிற்க முருகக்
கடவுள் தந்தையின் மடிமீதிருந்து உபதேசம்
செய்யும் காட்சியின் விளக்கம், சிற்பங்களாகவும்,
சிலாவடி வங்களாகவும் சுவாமிமலையிலே
காணலாம்.

ஞானபண்டிதன், குருநாதன் எனப்படுவோன்
முருகனே-

“சிவத்தின் சாமி மயில்மீசை நடிக்குஞ் சாமி
யெமதுளே சிறக்குஞ் சாமி சொருபம்
தொளிகாண”¹⁴

ஓதுவித்த நாதர் கற்க ஓதுவித்த முனிநாண
ஓர் எழுத்தில் ஆறெழுத்தை ஓதுவித்த பெரு
மானே”¹⁵

“நாத போற்றியென முது தாதை கேட்க அனுபவ
ஞானவார்த்தை யருளிய பெருமானே”¹⁶

‘ஓம்’ எனும் எழுத்தின் மகிமையை வேதகர்
தாவாகிய பிரம்மாவும் கூற இயலாதென்றால்
மற்றவர்கள் விளக்கமுடியுமோ எனக்

கந்தபுராணம் வினவுகிறது. ஆகவே ‘ஓம்’
என்னும் மகாமந்திரத்தைச் சதா நினைந்து
வழிபடும் வரத்தை திருவேரகப்பெருமான்
அருளவேண்டும் என அருணகிரிநாதசுவாமிகள்
பிரார்த்திக்கின்றார்.

“ஓமெழுத்திலன்பு மிகவூற
ஓவியத்திலந்த - மருள்வாயே”¹⁷

‘ஓம்’ என்னும் எழுத்தாகிய ஏரினால்
பண்படுத்தினால் திருவாகிய தெய்வத்
திருவருள் கிட்டும் என்று முருகப்பெருமான்
குருமுர்த்தியாக உணர்த்துகிறான். திருப்புகழ்
முழுவதுமாகவே முருகனது பெரும்புகழை
உரைக்கும் அருணகிரி யார் வாழ்வியலிலே
தமதனுபவத்தையும் தமது மனம் மங்கையரின்
மையற்பட்டுக் கிடந்துழன்ற நிலைமையையும்
மங்கையருள் - வேசையரின் இழிவையும்
பிறரது வாழ்வில் செம்மையேற்படத்தக்க
முறையிலே வர்ணித்தும் பாடியுள்ளார்.

“முதுமா மறைக்கு ளொருமா பொருட்டுள்
மொழியே யுரைத்த
தகையாதெனக்குண்டிகாண வைத்த
தனியேரகத்தின் - முருகோனே -”¹⁸

சிவபெருமான் ஞானோபதேசம் பெற்ற
தல மாகச் சாமி மலை இருப்பதால் இங்கு
யக்நோபவீதம் (பூணூல் அணியும் சடங்கு)
நிகழ்த்துதல் மிகவும் விசேஷமாகக் கருதப்
படுகின்றது. திருவண்ணாமலையிலே முருகக்
கடவுள் அருணகிரிநாதருக்கு “முத்தைத்தரு”
என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்ததால் அவர்
அன்றுமுதல் பல்வேறு முருகத்தலங்களையும்,
அத்தலங்களிலுறையும் தமிழ்த்தெய்வம்
முருகக் கடவுளையும் பாதாதி கேசமாகவும்
கேசாதிபாதமாகவும் வர்ணித்துத்திருப்புகழைப்
பாடியருளினார். ‘தமிழ்’ அருணகிரியின்
தாளத்திற்கு ஆடியது, அது முருகனின் பெருங்
கருணை.

“இலங்கு தர தமிழ் விளங்கவருதிரு
இலஞ்சி மருவிய பெருமானே”¹⁹

தமிழ் விளங்கவந்துதித்தவன் முருகன். கந்தபுராணத்தின் காப்புச் செய்யுளிலே ‘திகட சக்கரம்’ என்பதற்கு வீரசோழிய நிகண்டினை ஆதாரம் காட்டிப் பொருளுரைத்தவன் முருகக்கடவுள். சொற்புணர்ச்சி விதியில் வித்தகன் அவன், முற்றிய தமிழிலக்கண ஆட்சியுடையவன் முருகன். அச்செய்தியை அருணகிரிநாதர்.

“செந்தமிழ்நூல் வீர்த்தோனை”²⁰ என்கிறார்.

கீர்த்திபெற்ற திருப்புகழைத் தொடர்ந்து பாடி அருணகிரிநாத சுவாமிகள் முருகவேள் பணித்ததால், வயலூர் முருகபக்தர்களால் மிகவும் போற்றப்படுகிறது. திருப்புகழை முருகப்பெருமான் தனது திருமார்பில் பதக்கமாகத் தரித்திருப்பதாக வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு “ஒளிவளர் திருப்புகழ் மதாணி கிருபாகரணம்” என்று விளக்குகிறது. திருப்புகழ்ப் பாடலைப் பாடியே நோய் நீக்கம் பெற்ற அன்பர்கள் அனந்தம் என்றால், திருப்புகழின் பொருளையும் மகிமையையும் எழுத்துக்களாலும், வார்த்தைகளாலும் எடுத்துரைக்க இயலாது. அருணகிரிநாதர் பாடிய பதினாயிரம் திருப்புகழ்ப் பாடல்களில் காலதேவனால் தூர்ந்தவை போகத் தற்பொழுது 1311 பாடல்கள் மட்டும். தணிகைமணி ஸ்ரீ வ.சு. செங்கல்வராயபிள்ளை குடும்பத்தினர் ஸ்ரீ. திருமுருககிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள் முதலியவர்களின் பெருமுயற்சியால் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. சென்னையிலுள்ள தணிகைமணி வீட்டைத் திருப்புகழின் தாய்விடு எனப் போற்று வார் வெள்ளிமைலைச் சுவாமிகள்.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அருணகிரிநாத சுவாமிகள் தனது வாலிபப்

பருவத்தில் உலக போகங்களில்தடுமாறித்தனது இளமையைக் கெடுத்துப் பிணியுற்று மனம் நொந்து திருவண்ணாமலையிலுள்ள வல்லாள மன்னன் கோபுரத்தின் உச்சியிலிருந்து உயிர் துறக்க வீழ்ந்தார். அங்கு கோயில் கொண்டுள்ள முருகவேள் அவரைத் தனது திருக்கரங்களாலே தாங்கிப்பாதுகாத்ததோடு அவரது பிணியையும் நீக்கிப்பிரணவ உபதேசம் செய்து உலகம் உய்யும் பொருட்டுத் திருப்புகழைப்பாடிப் பணிந்து ‘முத்தைத் தரு’ என்று அடியையும் எடுத்துக் கொடுத்ததாகவும் வரலாறு கூறுகின்றது. இதனை அருணகிரிநாதரும் தமது திருப்புகழிலே கூறியுள்ளார்.

“ஆவண அழுக்கடையு மாவியை விளக்கியநு
பூதியடை வித்திதாரு - பார்வைக்காரணம்.”²¹

“ஆடக விசீத்கண கோபுர முகப்பீலரு
ணபுரியின்றகு மடையாளக் காரணம்
.....குறத்தி திருவேளைக்காரனே”²²

“பாதமலர் பாடு நீ என்ன அடியேனுமெப்
படிபாட என்ற அளவில்
பத்தி தரு முத்தநகை அத்தியிறை வாவெனப்
பாடென்று சொல்லி இயலாந்
பூதலமுமெங்கிளையும் ஈடேறநாவிற்
பொறித்தவருரைத்த கவிதைப்
புத்தமுது பன்னிரு செவிக்கு நிறையக்கொண்டு
போதமுன் அளித்தருனினாந்...”²³

அருணகிரிநாதர்க்கு அருள்புரிந்த முருகப்பெருமான் திருவண்ணாமலையில் வல்லாள மன்னன் கோபுரத்தின் வட பக்கம் கோபுரத்திளையனார் என்னும் பெயருடன் தரிசனம் தருகிறார். முருகப்பெருமான் அடியெடுத்துக் கொடுக்க அவர் பாடிய முதற் திருப்புகழ்ப் பாடலே ‘முத்திகொரு வித்து’ என அமைந்துள்ளது. ஆகவே திருப்புகழ் முத்திக்கு வழியாக விளங்குவதில் வியப்பொன்றுமில்லை. இம்முதற் பாடலே சைவ வைணவ சமரசத்தை

நிலைநாட்டும் வகையிலும் வடமொழி, தென்மொழிப்பேதத்தைப்போக்கும்வகையிலும் அமைந்துள்ள தெனில் திருப்புகழ் ஒரு சிறந்த ஞானநூலாகத் திகழ்கின்றது என்பதற்கு யாதொருஐயமும்இல்லை. ஆறுமுகப்பெருமான் அடியெடுத்துக் கொடுத்த அப்பாடலை இன்று எத்தனைபேர் சரியாக வாசிப்பார்களோ? இறையுண்மையையும், பக்தியையும், திருப்புகழையும் சினிமாவிழுங்கிட்டது! முற்றிலு முண்மை.

அருணகிரிநாதரை வயலூருக்கு முருகப் பெருமான் அழைத்து அவருக்கு ஒரு திருமுகத்துடனும் நான்கு திருக்கரங்களுடனும் மீண்டும் காட்சியளித்துத் தனது மயில் வாகனத்தையும், கடம்பமாலையையும், வடிவேலையும், சேவற்கொடியையும், திருவடியையும், பன்னிருதோள்களையும், வயலூரையும் வைத்துத் தொடர்ந்து பாடும்படி பணித்தார். “பாடும்பணியே பணியாய் அருள்வாய்” என்கிறார். இச் செய்தியைக் கந்தரனுபூதியில் உருவமற்ற இறைவனை அருபியாகத் தியானம் செய்வது உடலுணர்ச்சியுடைய உயிர்களுக்கு எளிதான காரியமல்ல. ஆகவே நிர்க்குணப்பிரமத்தைச் சகுணப்பிரம்மமாக அடையாளங்களுடன் வழிபடவேண்டுமென முருகப்பெருமானே அருணகிரிநாத சுவாமிகளை இவ்விதம் பாடும்படி பணித்தார். “உயர் திருப்புகழ் விருப்பமொடு செப்பென எனக்கருள்கை மறவேனே” என்று கூறுகிறார். “வயலூரா வயலூரார்” எனப்பாடி வயலூரின் பெருமையைத் திருப்புகழிலே விளக்குகிறார் அருணகிரிநாதர்.

திருப்புகழை உலகினுக்குத் தந்து பெருமை பெற்ற வயலூர் முருகப் பெருமானை, சூரியர், சுந்திரர் அக்கினி ஆகிய முச்சுடரும் வழிபட்டுப் பேறுகள் பெற்றதால் இந்த ஸ்தலம் மிகவும் புனிதமான ஸ்தலமெனவுங்கருதப்படுகிறது. சூரியனும் சந்திரனும்

அக்கினியும் விளக்க முடியாதவென்றும் தனது பரமபதத்தையடைந்தவர்கள் முத்தியடைந்து விடுகிறார்களென்றும் அருளியிருக்கின்றார்.

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் பக்தர்குழாம் சூழத் திருப்புகழ் பாடிக் கொண்டு முருகப்பெருமான் கோயில் கொண்டுள்ள திருத்தணி மலையை வலம் வரும் போது துஷ்டர்கள் சிலர் திருப்புகழையும், அடியார்களையும் அவமதித்து எள்ளிநகையாடினர். மனம்வருந்திய அருணகிரிநாத சுவாமிகள் முருகவேளை நினைத்து “சினத்தவர் முடிக்கும்” என்னும் திருப்புகழ்ப் பாடலில் முதல் நான்கு அடிகளையும் பாடவும் எம்பெருமான் அருளால் துஷ்டர்கள் அனைவரும் திடீரென நெருப்பில் எரிந்து சாம்பலானதையும் பின்னர் கருணையே உருவான சுவாமிகள் இப்பாடலின் அடுத்து நான் கடிகளைப் பாடவும் மாண்டவர்கள் மீண்டும் எழுந்து அடியார்களானதாவும் கூறப்படுகிறது. இப்பாடலைத் தினந்தோறும் பாராயணம் செய்பவர்களுக்குப் பூதப்பிரேத பைசாச வேதாளங்கள் பில்லி சூனியங்கள் முதலியவற்றால் எவ்விதபயமும் தீங்கும் நேரிடாது என்று சொல்லப்படுகிறது.

தமிழ்மொழியாற் பாடப்படுள்ள தேவார, திருவாசகங்களும், திருப்புகழும் அற்புதங்கள் பலவற்றைச் செய்துள்ளமையையும், தீராப் பிணிகளைத் தீர்த்துள்ளமையும் பிரத்தியட்சமாகக் காணலாம். வடமொழி மந்திரங்களை விடவும் தேவாரத்திருமுறை திருப்புகழ் என்பன அதிக ஆற்றலும், சக்தியும், சிறப்பும், மேன்மையும், வாய்ந்தவை, பெரியபுராணம் அருளாளர்களும், நாயன் மார்களும், அருணகிரியார், அபிராமிப் பட்டர் போன்றோரும் அற்புதர்களே. அருணகிரித் தமிழ் சொட்டும் ஞானத்தமிழின் இனிமை புலப்படும் பாடல் இது:

“சினத்தவர் முடிக்கும் பகைத்தவர் குடிக்கும்
செகுத்தவர் உயிர்க்குஞ் - சினமாக

சிரிப்பவர் தமக்கும் பழிப்பவர் தமக்கும்
 திருப்புகழ் நெருப்பென் - றறிவோம் யாம்
 நினைத்ததமளிக்கும் மனத்தையு முருக்கும்
 நீசிக்கருவறுக்கும் - பிறவாமல்
 நெருப்பையும் எரிக்கும் பொருப்பையு மிடிக்கும்
 திறைப்புகழுரைக்குள் - செயல்தாராய்

தனத்தன தனத்தத் திமித்திம் திமித்தித்
 தகுத்தகு தகுத்தத் - தனபேரி
 தடுட்டுடுட்டுண் டெனத்தடி முழக்குந்
 தனத்தடன் நடக்குங் - கொடுகூர்
 சினத்தையு முடற்சங்கரித்த மலை முற்றுத்
 சிரித்திரிகொளுத்தங் - கதிர்வேலா
 தினைக்கிரி குறப்பெண் தனத்தினில் ககித்தென்
 திருத்தணி யிருக்கும் பெருமானே”²⁴

திருத்தணி முருகக்கடவுளை வேல் வகுப்பு, போர்க்களத் தலகை வகுப்பு. திருஞான வேழவகுப்பு. திருக்கையில் வழக்கவகுப்பு சித்துவகுப்பு, கந்தரந்தாதி, மயில்விருத்தம் ஆகியவைகளிலும் அருணகிரிநாத சுவாமிகள் போற்றிப் பாடியுள்ளார். திருத்தணிப் பெருமானது அருளைப் பெற்றவர்களில் 19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்த கருநாடக சங்கீத மும்மணிகளில் ஒருவரான முத்துசுவாமி தீட்சிதர் அவர்களும் ஒருவர். திருத்தணியில் இறைவனது சந்நிதியில் இப்பெரியார் மெய்மறந்து முருகவேளைத் தியானித்திருக்கும் போது, ஆறுமுகப் பெருமானே ஒரு சிறுவனது வடிவில் தோன்றி, இவரது வாயில் கற்கண்டைப் போட்டதாகவும் அன்று முதல் இவர் அற்புதமான கீர்த்தனைகளைப் பாடத்தொடங்கியதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இவரது கீர்த்தனைகளில் “குரு குஹ” என வருவதைக் காணலாம். இது அவரது முத்திரை. 19ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் எனும் ஜோதிராமலிங்க சுவாமிகளும் திருத்தணிமுருகப் பொருமானை நினைத்து உருகி அப்பெருமானையே ஞான தேசிக

னாகக் கொண்டவர்கள். வள்ளலார் இளம் வயதிலேயே அந்தரங்கத் தெய்வ வழிபாட்டில் திளைத்துக் கல்வியிலாது காலங்கழிக்கவே அவரது தமையனான சபாபதிப்பிள்ளை தமது மனைவியாகிய பாப்பம்மாவிடம் வள்ளலாருக்கு வீட்டில் உணவு அளிக்கலாகதென உத்தரவிட்டார். ஆயினும் அண்ணியார் அன்பும் ஆதரவுக் கொண்டு தம் கணவர் அறியாதவாறு மாலை வேளைகளில் உணவளித்து வந்தார். ஒருநாள் அண்ணியின் கண்ணீரைக் கண்டு திடுக்கிட்ட வள்ளலார் தமையனார் சொற்படி வீட்டில் அமர்ந்து கல்விபயின்று வரவேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டார். விட்டிலுள்ள ஒரு சிற்றறையில் கண்ணாடி, திருவிளக்கு, புத்தகம், கற்பூரம் முதலியனவைகளுடன் அமர்ந்து வள்ளலார் திருத்தணிகேசனை நினைந்து உரு கவே கண்ணாடியில் எம்பெருமான் தோன்றி இவருக்குக் கல்வியெல்லாம் ஓதாது உணரும்படி அருளினார். இதனைத் திருவருட்பா ஐந்திலும், செல்வச்சீர்த்தி மாலையிலும் பாடியுள்ளார். ஆகவே முருகக் கடவுளது பெருங்கீர்த்தி வியத்தற்குரியது. விளக்குவதற்கும் அரியது.

செவிகுளிர அருளும் செம்மலாக முருகனைக் கண்ட அருணகிரிநாதர்,

“செய்ப்பதியும் வைத்தயர் திருப்புகழ் விருப்பிமாடு செப்பென எனக்கருள்கை - மறவேனே”²¹

“சிவனார் மனங்குளிர உபதேசமந்ரமிகு செவியீதீழும் பகர் செய் - குருநாதா”²²

என்றும் தமக்கு முருகனருயளியமையையும், சிவனுக்கு முருகன் உபதேசித்தமையையும் கூறுகிறார்.

“பக்தியால் யானுனைப்பலகாலும் பற்றியே மாதிருப்புகழ் பாடி”²³

என்றும்

“முந்துதமிழ் மாலை கோடிக் கோடி சந்திமாடு நீடு பாடிப்பாடி”²⁵

என்றும்

“தெரிதமிழை உதவு சங்கப் புலவோனே”²

என்றும்

“உபதேசமந்திரப் பொருளாலே

உனைநான் நினைத்தருள் பெறுவேனோ”²⁸

என்றும்

“செந்தமிழ்பாணப்பாவலர்

சங்கீத யாழைப் பாடிய

தென் திருவானக்காவுறை பெருமானே”²⁵

என்றும் திருப்புக்ஷம் வரிகளில் கூறுகிறார்.

முடிவுரை

அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் திருப்புகழைப் பாடப்பாட வாயினிக்கும் என்று கூறுவர். வாய் மணக்கும் என்றும் உண்டு. இரந்திரந்து ஞானத்தமிழால் முருகனை இளகவைக்கும் அருணகிரிநாதரின் கவிதாசாமர்த்தியம் வியக்கற்பாலது. மணிப்பிரவாள நடையிலே முத்தும் பவளமுங்கலந்தாற் போல வட சொல்லையும் தமிழ்ச்சொல்லையும் பொருத்தித் தனித்துவமான சந்தங்களிலே திருப்புகழை அருளியுள்ள அருணகிரிநாதர் அதில் தமது தன்னுணர்ச்சி அனுபவங்களையும் தெளிவுறக் கூறியுள்ளார். சிற்றின்பப் பொருளான பெண்களை இழித்தும், பழித்தும், அதேவேளை அவர்களின் மயக்க நிலை நிறுத்தியும் திருப்புகழிலே சான்றுகள் தருகிறார்.

ஈழத்துத் திருத்தலமான திருக்கோணமலைத் திருப்புகழிலே பெண்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும் பகுதிகள் தற்கால உலகிற்குப் பாடமாகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. திருமுருகன் பாமாலை, (2012), திருவண்ணாமலைத் திருப்புக்ஷம், மாதாமுத்தரா, சென்னை. ப.44.
2. ஆறுமுகனுக்குகந்த ஆறுபடை வீடுகள், (1997), குன்றத்தில் குடியிருக்கும் தெய்வம், சென்னை.
3. மேலது,
4. மேலது,
5. மேலது,
6. மேலது,
7. மேலது, யாரந்த முருகன்,

“வில்லைக்கு மேனியிலணிக்கோவை மேகலை

தரித்த வாடையு மணிப்பூறு மாகவே

மிறுக்கு மாதர்களிடக் காம முழுகியே மயலூறி

மிகுந்த காமிய எனப்பாரு னோரெதிர்

நகைக்க வேயுட லெடுத்தேவி யாகுல

வெறுப்ப தாகிய யுழைத்தேவிடாய்படு

கொடியேனைக்

கலைக்கமாகவே மலக்குடிமை மிகு

பிணிக்குளாகிய தவிக்காமலேயுனை

கவிக்கு வாய் சொலி கடைத்தேறவே

செயுமொருவாழ்வே

கதிக்கு நாதனி யுனைத்தேடியேபுக

முரைக்கு நாயெனை யருட்பார்வையாகவே

கழற்குளாகவே சிறப்பான தாயருள் தரவேணும்

மலைக்கு நாயக சிவக்காம நாயகர்

வசிட்டர் காசிபர் தவத்தான யோகியர்

திருக்குமாரனை முகத்தாறு தேசிக

வடிப்ப மாதொரு குறப்பாலையாள் மகிழ்தருவேனே

அகத்யமாமுனி இடைக்காடர் கீரணம்

வகுத்த பாவினில் பொருட்கோலமாய்வரு

- முருகோனே

நிலைக்கு நான் மறை மகத்தானபூகரர்

திரிக் கொணாமலை தலத்தாரு கோபுர

நிலைக்குள் வாயினில் கிளிப்பாடுபூதியில்

- வருவோனே

நிகழ்த்து மேற்பவ கடற்குறை யாகவெ

யெடுத்த வேல் கொடு பொடித்தரள் தாளறி

நினைத்தகாரிய மறுக் கூலமே புரிபெருமானே.

8. மேலது, வேல்வகுப்பு, செய்.20
9. மேலது, கனடக்கணியல் வகுப்பு, செய் 21.
10. கந்தரலங்காரம், செய் 22.
11. கவிஞர் சோ.பத்மநாதன், நல்லை முருகன்பாடல்.
12. ஆறுமுகனுக்குகந்த ஆறுபடைவீடுகள், சிதம்பரசுவாமி பாடல், செய். 29.
13. மேலது, திருப்புகழ், ப.101
14. மேலது, திருப்புகழ், ப.137
15. மேலது, திருப்புகழ், ப.140
16. மேலது, திருப்புகழ், ப.140
17. மேலது, திருப்புகழ், ப.140
18. மேலது, திருப்புகழ், ப.143
19. மேலது, இலஞ்சித் திருப்புகழ் ப.173
20. கந்தரலங்காரம், செய், 72, ப, 184
21. மேலது, திருவேளைக்காரன் திருவகுப்பு, ப. 199.
22. மேலது, திருவேளைக்காரன் திருவகுப்பு, ப. 199.
23. மேலது, மார்க்கசகாயதேவர், திரிவிரிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ், சிறு தேர்ப்பருவம் ப. 199.
24. மேலது, திருப்புகழ், ப.225
25. தனபாலசிங்கன், செ,(1973), வேலுண்டு வினை இல்லை, திருமகள் அழுத்தகம். சுன்னாகம். ப.16
26. அதேநூல், திருப்புகழ்
27. அதேநூல், திருப்புகழ். (இக்கட்டுரையாளர்க்கு மனனமான திருப்புகழ்ப் பாடல்கள்)
28. அதேநூல், திருப்புகழ். (இக்கட்டுரையாளர்க்கு மனனமான திருப்புகழ்ப் பாடல்கள்)
29. அதேநூல், திருப்புகழ். (இக்கட்டுரையாளர்க்கு மனனமான திருப்புகழ்ப் பாடல்கள்)
30. அதேநூல், திருப்புகழ். (இக்கட்டுரையாளர்க்கு மனனமான திருப்புகழ்ப் பாடல்கள்)
31. அதேநூல், திருப்புகழ். (இக்கட்டுரையாளர்க்கு மனனமான திருப்புகழ்ப் பாடல்கள்)
32. அதேநூல், திருப்புகழ். (இக்கட்டுரையாளர்க்கு மனனமான திருப்புகழ்ப் பாடல்கள்)
33. அதேநூல், திருப்புகழ். (இக்கட்டுரையாளர்க்கு மனனமான திருப்புகழ்ப் பாடல்கள்)

தமிழ்தான் வேண்டும்!

“இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன் இமையோர்
விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்”

(தமிழ் விடு தூது)

தணல்மீறித் தமிழ் பாடும்

தெருவோடு உடலின் அருகோடு தமிழ்ப்பாடல் வரவேண்டும்
என்னுடனே காடுவரை - அங்கே
தணல்மீறித் தமிழ்பாடும் எரியும் வரை.

- கவிஞர் அகலாங்கன்

காளிதாசரின் பரிபாடற் பரிச்சயம்

க. இரகுபரன்

முதுநிலை விரிவுரையாளர், மொழித்துறை,
தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.

வட மொழி - தென்மொழி என்று சுட்டப்பெறுகின்ற சமஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய இரண்டு மொழிகளும் செம்மொழிகளே. ஆயினும் ஆரிய, ஐரோப்பிய மனப்பான்மை காரணமாக தமிழுக்குரிய அந்தஸ்து உரிய முறையில் வழங்கப்படாமலே இருந்து வந்துள்ளது. தமிழ்மொழி சமஸ்கிருத மொழிக்கும் அதன் மரபுகளுக்கும் பெரிதும் கடன்பட்டது என்ற அபிப்பிராயமும் பரவலாக நிலை பெற்றுள்ளது. ஆயினும் சில அறிஞர்கள் தமிழிடமிருந்து வடமொழியான சமஸ்கிருதம் கடன்பெற்றவாற்றை ஓரளவு எடுத்துக்காட்டி வந்துள்ளார்கள். அவ்வாறு பொதுநிலையில் அல்லாது சிறப்புநிலையில் சமஸ்கிருத மொழியின் பெரும்புலவராகக் கருதப்படும் மகாகவி காளிதாசர் தமிழிடம் குறிப்பாக சங்கச் செய்யுட்டொகுதிகளுள் ஒன்றான பரிபாடலிடம் கடன்பட்டுள்ளார் என்பதை நிறுவுவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

காளிதாசர் காலம்

சமஸ்கிருத இலக்கிய உலகின் முதன்மைக் கவிஞராக - தன்னிகரற்ற கவிஞராக மதிக்கப்படுவார் காளிதாசர். அவர் வாழ்ந்த காலம் குறித்து மாறுபட்ட கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலம் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு வரையில் ஆராய்ச்சியாளர்கள் செய்த கால நிர்ணயம் வேறுபட்டு அமைகின்றது. எனினும் நிதானமான அறிஞர்களின் கருத்துப்படி அவர்கி.பி 350 க்கும் 427 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்தார். (சோ.நடராசன். ப. 53)

பரிபாடலின் காலம்

இன்றைய ஆராய்ச்சி முடிவுகளின்படி சங்ககாலம் என்பது கி.மு. 300 இல் இருந்து கி.பி. 250 வரையிலான காலப்பகுதியாகும். இக்காலப்பகுதியில் தோன்றி சற்றுப்பிற்பட்ட காலப் பகுதியிலே தொகுக்கப்பட்ட இலக்கியங்களே எட்டுத்தொகை என்றும் பத்துப்பாட்டு

என்றும் இருகூறுபட்ட செய்யுள்கள். எட்டுத் தொகையுள் ஒன்றாய் அமைவது பரிபாடல். எட்டுத் தொகையுள் அடங்கும் பிறவற்றோடு ஒப்பிடுகையில் பரிபாடல் பிந்திய காலத்துக்கு உரியது என்ற கருத்தும் அறிஞர் மத்தியில் உண்டு. ஆயின், அக்கருத்து வலிதானது என்று கொள்வதற்கில்லை.

சங்கச் செய்யுள்கள் அவற்றின் பொருள் மரபின் அடிப்படையிலும் செய்யுள் வடிவின் அடிப்படையிலும் பகுத்துத் தொகுக்கப்பட்டன. பொருள்மரபின் அடிப்படையில் பகுக்கும் போது அகம் - புறம் என்னும் பொருள் மரபு அடிப்படையாய் அமைந்தது. ஒரே மரபில் அமைந்த செய்யுள்களை மேலும் பகுப்பதற்கு அவற்றின் அடியளவு கருத்திற் கொள்ளப்பட்டது. அவ்வகையிலேயே குறுந் தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு (நெடுந்தொகை) என்ற தொகுதிகள் உருவாயின. தொகுப்பு முயற்சியின்போது செய்யுள்

வடிவும்(யாப்பு) அடிப்படையாகக் கொள்ளப் பட்டமையால் கலித்தொகை, பரிபாடல் என்னும் இரு தொகுதிகள் உருவாயின. புற நானூறு புறத்திணை சார்ந்த பல்வேறுபட்ட கவிதைகளின் தொகுப்பாய் அமைந்தது. சேரமன்னர் பதின்மர் பற்றி பத்துப்பத்தாய் நூறு செய்யுள்களின் தொகுப்பாய் அமைந்தது. பதிற்றுப்பத்து. அவ்வாறே அகத்திணை சார்ந்த பத்துப் பத்துக்களைக் கொண்ட ஐந்து நூறுகளின் தொகுதிஐங்குறுநூறாக அமைந்தது. கலித்தொகை ஐந்து புலவர்களால் திணைக்கு முப்பதாகப் பாடப்பட்ட கவிதைகளின் தொகுதி. இவ்வகையில் நோக்கும் போது கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகியமூன்றும் திட்டமிடப்பட்டு நூல்வடிவில் அமைந்த பல பாடல்களின், பத்துக்களின், நூறுகளின் தொகுதிகளாய் அமைவன. தமிழிலக்கியம் தனிச்செய்யுள் நிலையினின்றும் தொடர்நிலைச் செய்யுள் மரபுக்கு - நூலாக்க நிலைக்கு மாறும் நிலைமையைக் காட்டுவன. இவைமூன்றும் தவிர்ந்த உதிர்ச்செய்யுள்களின் தொகுப்பாய் அமைந்த ஏனைய தொகுதிகள் யாவும் ஏறக் குறைய சமகாலத்துக்குரிய கவிதைகள் என்றே கொள்ள வேண்டும். மேற்குறிப்பிட்ட அடிப்படையிலான தொகுப்பு முயற்சிகளும் சமகாலத்திலேயே நிகழ்ந்தேறியிருக்க முடியும்.

இவ்வாறு நோக்கும்போது பரிபாடலை பிற்பட்ட காலத்துக்கு உரியதாகக் கொள்ளும் போக்கு தவறானது என்பது புலனாகும். பரிபாடலில் கணிசமான அளவில் வட சொற்கள் காணப்படுவதும் ஏனைய தொகை நூல்களிற் காணப்படாது சமய வழிபாட்டு மரபுகள் காணப்படுவதையும் கொண்டே அவர்கள் பரிபாடலை பிற்பட்ட காலத்துக்கு உரியதாக நிர்ணயிக்க முற்படுகின்றார்கள். அவ்வேறுபாட்டுக்கு உண்மையிற்காரணமாய் அமைவது ஏனைய நூல்களின் பாடுபொருளும் பரிபாடலின் பாடுபொருளும் வேறுவேறாய் அமைவதேயாகும். பாடுபொருளுக்கேற்ப கையாளப்படும் சொற்களும் பிறவிடயங்களும்

மாறுபடுவது வியப்புக்குரியதல்ல. அதுவுமன்றி பரிபாடலிற் காணப்பெறும் வடமொழி இதிகாசக் கதைக் கூறுகள் அது பிற்பட்ட காலத்தது என்பதை உணர்த்துவதாகக் கூறுவர். ஆனால் அவர்கள் கூறும் அதே கதைக் கூறுகள் முற்பட்ட காலத்தனவாக அவர்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட தொகை நூல்களிற்கூட இருப்பதைக் கண்டுகொள்ளத் தவறிவிடுகிறார்கள். இராமாயண, மகாபாரதச் செய்திகள் பல அகநானூறு முதலானவற்றிலும் காணப்படுவனவே. அவற்றுட் சிலவடமொழி வழக்குகளிற் காணப்பெறாதவை என்பதும் உணரத்தக்கது. உண்மையில் மகாபாரதம் இராமாயணம் ஆகிய இதிகாசங்கள் அகண்ட இந்தியா எங்கணும் பன்னெடுங் காலமாகப் பயின்று வருவன. அவற்றுக்கு வடபுல வழக்கு, தென்புல வழக்கு என்ற வேறுபாடுகள் கூட நிலவி வருகின்றமை உணரத்தக்கது. இவ்வாறாக நோக்கும்போது பரிபாடல் சங்ககாலம் எனக் கொள்ளப்பெறும் காலத்துக்கு உரியது என்பதை உறுதி செய்யலாம். அதாவது பரிபாடல் கி.பி. 300க்கு முற்படத் தோன்றிய வழிபாட்டு மரபுகள் சார்பான, இசையோடு பாடப்பட்டு வந்த கவிதைகளின் தொகுதி எனக் கொள்ளலாம். பரிபாடலின் தொகுப்பு முயற்சியும் காளிதாசர் காலத்துக்கு முன்பாகவே நிகழ்ந்தேறி விட்டதாக முடிவு செய்யலாம். இவ்வாறான நிலையில் காளிதாசரின் தமிழ்ப்பரிச்சயம் குறித்து இனி நோக்குவோம்.

காளிதாசரின் தமிழ்நாட்டுப் பரிச்சயமும் தமிழ்ப் பரிச்சயமும்

காளிதாசரின் ஆக்கங்களை ஆராய்ந்த வர்கள் முன்வைக்கும்பொது முடிவொன்றினை முதலில் மனங்கொள்ளுதல் நன்று.

“காஷ்மீரத்துச் சந்தனம், தாமிர பரணியின் முத்து, இமாலயத்துத் தேவதாரு விருட்சங்கள், கலிங்கத்து வெற்றிலை, இந்துநதியின் மணல் என இந்தியாவின் பல திசைகளிலுமுள்ள இராச்சியங்களின் பரிச்சயம் காளிதாசர்

ருடைய நூல்களிற் காணப்படுகிறது.”
 “அவருடைய படைப்புகளிலிருந்து
 நாம் உறுதியாக அறிந்துகொள்ளக்
 கூடியது என்னவென்றால், அவர்
 இந்தியத்துணைக்கண்டத்தின் அகலத்
 தையும் நீளத்தையும் அளக்கும்
 வகையில் ஒவ்வொரு ஆறும் மலையும்
 புனிதத்தலமும் கண்டு. உயர்ந்த
 இமயமலையிலிருந்து தெற்கின்
 கன்னியாகுமரி வரை பயணம்
 செய்திருக்க வேண்டும் என்பதே.”
 (கே.கிருஷ்ணமூர்த்தி. ப. 16).

காளிதாசர் பற்றியனவாக செவிவழிக்
 கதைகள் பல நிலவுகின்றன. இலங்கையில்
 நிலவும் அத்தகைய கதைகளுள் ஒன்று
 அவருக்கு இலங்கை வரையிலே தொடர்
 பிருந்ததாகக் கொள்ள வைக்கின்றது. (சோ.
 நடராசன், பக். 54, 55).

இவ்வாறான நிலையில் காளிதாசருக்கும்
 தமிழுக்குமான தொடர்பு - சங்க இலக்கியத்
 துக்குமான தொடர்பு பற்றியும் அறிஞர்களால்
 எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

“காளிதாசர் பற்றி ஆய்வுசெய்த மேலை
 நாட்டு அறிஞர்களின் அண்மைக்காலத்திய
 ஆய்வு, காளிதாசர்மகாராட்டிரி-பிராகிருதச்
 செய்யுள்நடையின் செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்
 தார் என்பதை முதலில் தெளிவாகத் தெரிவிக்
 கின்றது. பின்னர் ‘ஹலா’ வின் சத்த - சாயால்
 கட்டியம் கூறப்பெற்ற மகாராட்டிரி - பிரா
 கிருத பாலுணர்வு தூண்டும் இலக்கியமே
 தமிழ்நாட்டின் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள
 அக இலக்கியத்தின் முற்பட்ட பகுதியின்
 மரபுகளின் பெருஞ் செல்வாக்கினைப்
 பெற்றுள்ளது என்ற கருத்தை விளக்குகின்றது.
 ஜி.எல்.ஹார்ட் தம் நூலில் ‘கி.பி. முதல்
 மூன்று நூற்றாண்டுகளில் எழுந்த சங்க
 இலக்கியம் வடமொழி - செவ்வியல்
 இலக்கியத்தோடு மிகுந்த தொடர்பு
 வாய்ந்தது. ஏனென்றால் ஒரே மாதிரியான

மரபுகள் இரண்டிலும் பயன்படுத்தப்
 பெற்றுள்ளன” என்ற கருத்தைத் தெளிவாகக்
 கூறுகிறார். ‘தூது’ செல்லும் செய்யுட்கள்,
 கார்காலம் வரும்வரை பிரிந்திருத்தல்,
 மூங்கில் துளையில் புகும் காற்றின்
 ஓசையைக் குழலிசையோடு ஒப்பிடுதல்
 முதலியவை சில சான்றுகள், வடமொழியில்
 காளிதாசருக்கு முன்னால் தூது இலக்கியம்
 இல்லை. ஆயின், அது தமிழில் சங்க இலக்கியத்திற்
 காணப்பெறுகிறது.

.....ஆரியா,
 ஸ்கந்தகா (அல்லது கந்தா) சிலப்பொழுது
 ஆரியாகிதி என்றழைக்கப்படுவது, ஆகி
 யன மாத்திரை அடியாக அமைந்த
 பாவகைகளாகும். அவை தமிழ் யாப்பு
 வகையிலிருந்து வந்தவை. பௌமசரியு
 ஆரியாவில் அமைந்திருக்க, சேதுபந்த
 போன்ற மற்றப் பிற்காலத்திய பிராகிருத
 காவியங்கள் ஆரியகிதி யாப்புவகையில்
 அமைந்துள்ளன. காளிதாசரின் அபிஞான
 சாகுந்தலத்தின் ‘நடி’ மகாராட்டிரச்
 செய்யுளில் கோடைகாலத்தைப் பற்றிப்பாட,
 கதைத் தலைவியும் தன் காதல் கடிதத்தில்
 மகாராட்டிரச் செய்யுளை இயற்றுகிறாள்.
 தக்கணத்தின் இப்பண்பாடு, தமிழ்ப் பாடல்
 வகைகளான புறம், அகம் என்ற இரண்டினாலும்
 முதன்முதலில் மிகச் செல்வாக்குப் பெற்றது.
 மகாராட்டிரமும்
 விதர்ப்ப நாடும் ஒரு பாலம் போல அல்லது
 மகாராட்டிர பிராகிருதத்துக்குத் தமிழ்ச்
 செய்யுள் மரபுகளை நேரடியாகவும், பின்னர்
 அங்கிருந்து வடமொழிச் செவ்வியல்
 இலக்கியத்துக்கும் கொண்டு செல்லும் தூக்கி
 யாக (Carrier) இயங்கியிருத்தல் வேண்டும்.
 (கே. கிருஷ்ணமூர்த்தி, பக். 24 -26)

காளிதாசருக்கு சங்க இலக்கியம் பற்றிய
 பரிச்சயம் நேரடியாகவோ அன்றேல் வேறு
 மரபுகளின் ஊடாகவோ இருந்திருக்கின்றது
 என்பதை பொதுப்படையாக உணர்ந்து
 கொண்ட நிலையில் பரிபாடல் பரிச்சயம்

பற்றிய அவருக்கு நேரடியாகவே அமைந்தது என்பதைச் சில சான்றாதாரங்களுடாக நிறுவலாம்.

காளிதாசரின் பரிபாடற் பரிச்சயத்துக்கான சான்றுகள்

இராமாயணத்தில் வரும் அகலிகை கதை தொடர்பான ஒரு விடயத்தில் பரிபாடல் காளிதாசருக்கு வழிகாட்டியிருக்கின்றது என்பதை முதலில் நிறுவலாம். ஆதி கவியாகிய வான்மீகியின் இராமாயணப்படி கௌதமர், அகலிகை தவறிழைத்தாள் என்று கருதி அவளுக்கு இட்ட சாபம் வருமாறு:

“நீ காற்றைத்தவிர ஆஹாரமின்றி சாம்பலிற் படுத்துக்கொண்டு ஒருவரு டைய கண்ணிற்கும் தெரியாமல் இங்கே பல வருஷங்கள் இருக்கக் கடவாய்”

“இதில் அகலிகையைக் கல்லாகும் படி சபித்ததாக இல்லை என்பது அவ தானிக்கத்தக்கது. ஆனால்

“பிற வடமொழி நூல்களைப் பொறுத்தவரையில் காளிதாசரின் இரகுவம்சம் (கி.பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டு) முதன்முதலாக அகலிகை கல்லாகச் சரிக்கப்பெற்றாள் என்று கூறுகின்றது” (அ.அ.மணவாளன். ப. 94)

வான்மீகத்திலில்லாத ஒரு விடயத்தினை முழு இந்தியாவில் முதன்முதலில் காவிய ஆக்கத்துக்குப்பயன்படுத்தியவர் காளிதாசரே. அவ்வாறு காளிதாசர் பாடுவதற்கு ஆதாரமாய் அமைந்தது எது என்று சிந்திக்கும் போது நாம் பரிபாடலின் செல்வாக்கினை உணர்ந்து கொள்ளக் கூடியவர்களாவோம். பரிபாடற் செய்யுளொன்றில் அகலிகை கல்லானமைபற்றிய செய்தி மிகத் தெளிவாகப் பதியப்பட்டுள்ளது.

‘இந்திரன் பூசை; இவள் அகலிகை; இவன் சென்ற கவுதமன்; சீனன் உறக் கல் உரு ஒன்றிய படி இது.’

(பரிபாடல் 19 : 50 - 52)

திருப்பரங்குன்றத்தில் அமைந்துள்ள சித்திர சாலையிலுள்ள ஓவியங்களைக் காட்டி அவை பற்றிய விளக்கங்களை ஒருவன் தன்காதலிக்குக் கூறுவதாக அமைவது இக்கூற்று. அகலிகை கதை இத்தகைய முறையில் தென்புலத்திலே வழங்கி வந்திருக்கின்றது என்றும் அதைப் பரிபாடல் பதிவு செய்திருக்கின்றது என்றும் அதன்வழி காளிதாசர் தம் இரகுவம்சத்தில் வரும் அகலிகை சாபவிமோசன நிகழ்ச்சியை அமைத்துக் கொண்டார் என்றும் நாம் கொள்ளலாம்.

‘உபமாசு காளிதாச’ (உவமைக்குக் காளி தாசர்) என்ற புகழைப் பெற்றவர் காளிதாசர். அத்தகைய காளிதாசரின் உவமைகள், உருவகங்கள் சில பரிபாடலிலிருந்து பெறப்பட்டவையாகப் புலனாகின்றன. காளி தாசரின் இருது சங்காரத்தில் வருங் கார்கால வருணனையொன்று இவ்வாறு அமைகின்றது.

“கார்காலம், மேகங்களாகிய மதங் கொண்ட யானைகளோடு மின்னற்கொடியேந்தி, முழக்கம் என்னும் முரசு கொட்ட, அரசனைப் போல பவனி வருகின்றது; இந்திர வில்லை வளைத்து மின்னல் என்ற நாணை ஏற்றி, நீண்ட நீர்த்தாரைகள் என்ற அம்பைப் பொழிகின்றது.”

(நடராசன், ப. 58)

கருமேகங்கள் மழை பொழிவது பற்றிய இவ்வருணனை போர்க்களக் காட்சி யொன்றோடு தொடர்புறுத்தி முற்றிருவமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கற்பனையின் அடிப்படையை நாம் பரிபாடலிற்காணலாம். அங்கே கருமேகம் திரண்டெழுந்து மழை பொழியும் காட்சிக்கு பாண்டியனது போர்க்களம் உவமையாகின்றது. பாண்டியனின் யானைநிரை போல மேகங்கள் திரண்டெழுந்தன. அவனது முரசு அதிர்வது போல இடி முழங்குகின்றது; எதிரிகளின் மேல் அவன் பொழிந்த அம்புகள் போல மழைத்துளிகள் சிதறுகின்றன; அவனது வாள் போல மின்னல் மின்னுகின்றது. அவனது கொடை போல மழை பொழிகின்றது.

“ஒன்றுவாட் பொருப்பன் உடல் சமத்திறத்த களிறுநீரைத் தவைபோற் கொண்மு நெரிதர அரகபடக் கடந்த ஆனாச் சீற்றத்து அவன் முரக அதிர்வைபோல் முழங்கு இடி பயிற்றி ஒடுங்கார் உடன்று அவன் தானை வில்விசை விடுங்கணை ஒப்பில் கதழ் உறை சீதறாஉ கண்ணாளிர் எஃகிற் கடிய மின்னி, அவன் வண்மை போல வானம் பொழிந்த நீர்.....”

(பரிபாடல், 22 : 1 - 8)

காளிதாசர் இருது சம்காரத்தில் மட்டு மல்லாது ‘மேக சந்தேச’ த்திலும் மேகம் பற்றிய அழகிய வருணனைகளைத் தருகின்றார். அவையும் பவகையில் பரி பாடலிற் பயின்று வந்தவனாக அமையக் காணலாம். மேகசந்தேசம் தமிழ் மரபின் அடிப்படையில் வந்த ஒரு நூல் என்பது பலராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டதே. அதாவது தூது இலக்கிய வடிவு சங்க இலக்கிய மரபூடாகப் பெறப்பட்டது. அது மாத்திரமல்ல தலைவன் தலைவியரது பிரி வும் கார்காலத்தே அப்பிரிவுத் துன்பத்தின் மிகுதிப்பாடும் சங்க இலக்கியங்களில் நன்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மேகசந்தேசத்திலும் காளிதாசர் அதனைக் கையாள்கிறார்.

“இல்லத்தில் இருப்பவர்கட்கே மழைக்காலத்தில் மனத்தீபம் குறையுமென்றால் மனைவி மக்களை விட்டுப் பிரிந்து வெகுதிதாலைவில் இருப்பவர்கட்கு மனங் கலங்குதலைப்பற்றிக் கேட்கவும் வேண்டுமோ?”

(சு.அ. இராமசாமிப்புலவர், ப. 3)

தமது உவமைகளாற் பேற்பெற்றவரான காளிதாசர் கையாண்ட பிறிதொரு உவமையை இனி நோக்குவோம். அது அவரது ‘ரகுவம்ச’ காவியத்தின் கடவுள் வாழ்த்தில் அமைந்துள்ளது. அதில் காளிதாசர் தம் வழிபடு கடவுளான சிவனை சக்தியோடு சேர்த்து வழிபடுகின்றார். சிவனும் சக்தியும் வேறுபாடற்றவர்கள்: அதாவது ஒன்றா

னவர்கள் என்பதை வலியுறுத்துகின்றார். அதற்கு அவர் கையாளும் உவமை மிக நுட்பமானது. அவ்வுவமை அடங்கிய அக்கடவுள் வாழ்த்தின் திரண்ட பொருள் இது:

“சொல்லும் பொருளும் போலே

சேர்ந்திருப்பவர்களும்

உலகத்திற்குத் தாய்தந்தையருமான

பார்வதியையும்

பரமசிவனையும் சொல் பொருள் இவைகளை அறியும்பொருட்டு நமஸ்கரிக்கின்றேன்”

(வே.ஸ்ரீ. வேங்கடராகவாச்சாரியார், ப. 3)

சமய தத்துவ ரீதியாக சிவனும் சக்தியும் ஒன்றாயும் வேறாயும் இருப்பவர்கள், சிவன் பெரிதா சக்தி பெரிதா என்றவாதமும் தத்துவ உலகில் உண்டு. ஆனால் அந்த வாதத்தில் ஈடுபடுபவர்களால் ஒருபோதும் முடிவுகாணப் பெறுவதில்லை; ஏனெனில் சிவனுக்கும் சக்திக்குமான சம்பந்தம் தாதான்மிய சம்பந்தம்.

மொழி பற்றியத் தர்க்கிப்பவர்களுக் கிடையிலும் சொல் முக்கியமானதா பொருள் முக்கியமானதா என்ற வாதம் இடம்பெறுவதுண்டு. ஆனால் உண்மையில் பொருள் இன்றிச் சொல் இல்லை; சொல் இல்லாது எந்தப் பொருளும் இல்லை. இரண்டும் தாதான்மியமானவை. அபேதமான சிவ சக்தியர்க்கு மிகப் பொருத்தமான இந்த உவமை சாதாரண கவிஞர்களுக்கு வரக் கூடியதல்ல. தத்துவ நோக்குடையவர்க்கே வரக் கூடியது. அன்றியும் தாமரை போன்ற முகம், புலி போன்ற வீரம் என்றவாறமையும் சாதாரண உவமையும் அல்ல. இத்தகைய அசாதாரணமான உவமையை காளிதாசர் பரிபாடலிலிருந்து பெற்றுக் கொண்டார் என்பதே இங்கு நாம் மனங்கொள்ள வேண்டிய விடயமாகும்.

திருமாலுக்குரியதான ஒரு பரிபாடலில் புலவர் திருமாலோடு சேர்த்துப் பல ராமனையும் பாடுகிறார். அவர்கள் இருவரும்

எப்போதும் இணைந்திருப்பவர்கள் என்பதையும் கருநிறமும் வெண்ணிறமும் உடைய அவர்கள் தோற்றத்தால் வேறுபட்டவர்கள் ஆனாலும் (பக்தர்களுக்கு அருளும்) தொழிலால் ஒன்றுபட்டவர்கள் என்பதையும் நிரல் நிரையாய் அமைந்த அழகிய உவமைகள் மூலம் புலப்படுத்துகிறார் அப்புலவர்.

“.....கடலும் காணலும் போலவும்
புல்லிய சொல்லும் பொருளும் போலவும்
எல்லாம், வேறுவேறு உருவின் ஒரு தொழில்
இருவர்”

(பரிபாடல், 15 : 11 - 13)

காளிதாசர் உவமைகளைக் கையாள்வதில் மாத்திரமன்றி தமது நூலின் பாடுபொருளைத் தீர்மானிப்பதிலும் பரிபாடலின் செல்வாக்கிற்கு ஆளாகியிருக்கிறார் என்று ஓரளவில் ஊகிக்கக் கூடியதாயுள்ளது. முக்கியமாக அவரது ‘குமாரசம்பவ’த்தைக் குறிப்பிடலாம். அதில் குமரக்கடவுளான முருகனின் பிறப்புக்கு அடிப்படையாயமைந்த சிவன் - பார்வதி திருமணம் முதன்மை பெறுகின்றது. முருகன் மேலதான பரிபாடல்களிலும் முருகக் கடவுளின் பிறப்புப் பற்றிய செய்திகள் வேறுவேறு விதமாகப் பேசப் பெறுகின்றன. (பரிபாடல், 5 : 27 - 70 ; 9 : 1 - 7). குமாரசம்பவத்தில் இடம் பெறும் பிரதான சம்பவங்களிலொன்று மன்மத தகனமும் ரதியின் வேண்டுகூலால் சிவன் மன்மதனை மீள உயிர்ப்பித்தலுமாகும். அகலிகை கதையைச் சித்திரித்திருந்த திருப்பரங்குன்றத்துச் சுவரில் இரதிமன்மதன் உருவம் பொறிக்கப்பெற்றிருந்தமையும் கூட்டப்பெறுதல் அவதானிப்பத்தக்கது.

“இரதி காமன் இவன் இவன் எனாஅ
விரகியர் வினவ விடையிறுப்போரும்”
(பரிபாடல், 19 : 48, 49)

இவையெல்லாம் ‘குமாரசம்பவ’த்தைப் பாடுவதற்கான ஒரு தூண்டலைக் காளிதா

சருக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கக் கூடும் என்று ஊகிப்பது தவறாகாது.

முருகன் பற்றிய செய்திகளை “மேக தூதத்திலும் காளிதாசர் கையாள்கிறார்..... மேகதூதத்தின் தலைவன் மேகம் தன் காதலியை நோக்கிச் செல்வதற்கான வழியைக் கூறும்போது இப்படிக்கூறுகிறான்.

“கம்பீரை என்னும் ஆற்றைக் கடந்து தேவகிரியை நோக்கிச் செல்லுங்கால் நின்றுடைய மழைப் பெருக்கினால் ஊறிப் பொருமலுற்ற நிலத்தில் இருந்து எழும் மணத்தின் சேர்க்கையினால் உள்ளத்துக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குவதும் யானைகளால் அவற்றின் துதிக்கைகளின் தொளைகளிலிருந்து இனிய தொனி தோன்றுமாறு பருகப் பெற்றதும் காட்டில் உள்ள அத்திக் கனிகளை நன்கு பழுக்கச் செய்ய வல்லதுமான குளிர்ந்த காற்றானது உன்மீது மெதுவாக வீசப்போகின்றது. நீ உன்னை மலர் சொரியும் முகிலாகச் செய்துகொண்டு, விண்ணாற்றின் நீரில் நனைந்து ஈரமானவையும் நறுமணம் உள்ளவமான மலர்களைக் கொண்டு அக்குன்றத்தில் என்னைக்கும் நிலையாக வீற்றிருந்தருளும் முருகக் கடவுளின்மீது அன்புடன் சொரிவாயாக இளம்பிறையை முடியிலே தாங்கிய சிவபெருமானால் இந்திரனுடைய படையைக் காக்கும் பொருட்டுத் தீமுகத்திலே இடம்பெற்று அங்கிருந்து கதிரவனுக்கும் மேலாக ஒளி வீசியவண்ணந் தோன்றிய பெருமை பொருந்திய ஒளியல்லவோ அக்கடவுள்! பிறகு சிவபெருமானது முடியில் உள்ள திங்களின் கதிரொளியால் வெளுத்துப் போன கடைக்கண்களை உடையதான முருகக் கடவுளுடைய மயிலை அம் மலையில் இருந்து உண்டாகும் எதிரொலியுடன் முழக்கங்களைக்

கொண்டு கூத்தாடுவதற்குத் தூண்டு வாய், மலைமகள் அம்மயிலின் தோகையில் இருந்து நழுவி விழுந்த தும் வட்டவடிவமாய் ஒளி வீசுந் தன்மையுடையதுமான இறகைமகனி டம் இருக்கும் விருப்பத்தினாலே தன்னுடைய காதுகளிலே அணிந்து கொள்வாள்” (சு.அ. இராமசாமிப் புலவர், பக். 10, 11)

மேகதூதத்தின் இப்பகுதியைப் பார்க்கும் போது பரிபாடலில் அமைந்துள்ள முருகனைப் பற்றிய பாடல்களின் திருப்பரங்குன்ற வருணனை நினைவுக்கு வருவது தவிர்க்க வியலாதது. காளிதாசர் தமிழ்நாட்டு நினைப் போடேயே - தமிழ்நாட்டுமலயமலையையும் குறிப்பிட்டு - குமாரசம்பவ காவியத்தை முடிக்கிறார் என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

“மாளிகையில் ஒரு மாத காலம் தங்கியிருந்த சீவபிரான் தம்முடைய பெருமை காரணமாக அச்சமும் வெட்கமும் கொண்டிருந்த பார்வ தீக்குச் சிறிது சிறிதாக அவை நீங்குவதற்கான வகையில் நடந்து அவளது மனத்தில் தைரியத்தை

உண்டாக்கினார். பிறகு மேருமலை, மந்தர மலை, மலயமலை, நந்தவனம் முதலான இடங்களில் சிலகாலம் பார்வதியுடன் இருந்துவிட்டு கந்தமானத மலையில் தங்கி இல்லறத்தை நடத்திவந்தார் என்று கூறி கவி காவ்யத்தை முடிக்கின்றார்.” (வே.ஸ்ரீ. வேங்கட ராகவாச்சாரியார், 1982, பக். xxii)

காளிதாசரின் பரிபாடற் பரிச்சயத்தை ஓரளவில் விளக்குவதான இக்கட்டுரையை எமது கட்டுரைப் பொருளுக்கு மேலும் வலுச்சேர்ப்பதாயமையும் சமஸ்கிருத அறிஞர் ஒருவரது கூற்றோடு முடித்துக் கொள்வோம்.

“காளிதாசர் பேரறிவு அவரது புராண மரபுரிமையில் ஆழமாக இருப்பதால் அவருக்குப் பல அகநோக்குகள் உள்ளன. அவற்றை நாம் இன்று இன்னதென்று சரியாக அறிய முடியவில்லை. நமது புலமையைக் கொண்டு அவரது பாட்டில் பிறருக்கு எவ்வளவு கடன்பட்டிருக்கிறார், அவருடைய சொந்தப் படைப்பு எவ்வளவு என்று அறிய இயலவில்லை” (கே. கிருஷ்ணமூர்த்தி, ப. 62)

உசாத்துணை

1. இராமசாமிப் புலவர், கருப்பக்கிளார், சு. அ., (மொ.பெ.ஆ.), மேகசந்தேசம், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை 1977.
2. கிருஷ்ணமூர்த்தி, கே., காளிதாசர், சாகித்திய அக்காதெமி, புதுடில்லி, 1999 சாமிநாதையர், உ.வே., (ப.ஆ.), பரிபாடல் மூலமும் பரிமேலழகர் உரையும், (ஆறாம் பதிப்பு), டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம், சென்னை, 1995
3. நடராசன், நவாலியூர், சோ. வடமொழி இலக்கிய வரலாறு - செம்மொழிக் காலம், கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம், கொழும்பு, 1967.
4. மணவாளன், அ.அ.(சு.ஆ.), இராமாயண பால கண்டங்கள் - ஓர் ஒப்பியலாய்வு, கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம், உரையுடன், கம்பன் அறநிலை, கோயமுத்தூர், 1992.
5. வேங்கடராகவாச்சாரியர், வே.ஸ்ரீ., (உ.ஆ.), ரகுவம்ச மஹாகாவ்யம், திலிட்டில் ப்ளவர் கம்பெனி, சென்னை, 1952.
வேங்கடராகவாச்சாரியர், வே.ஸ்ரீ., (உ.ஆ.), குமாரசம்பவ மஹாகாவ்யம், திலிட்டில் ப்ளவர் கம்பெனி, சென்னை, 1982.

தமிழ் மொழியில் சிங்கள மொழிச் செல்வாக்கு

ஆர். சந்திரகுமாறி

விசேட கல்வி, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

இலங்கையில் வாழும் மக்களிடையே தமிழும், சிங்களமும் பண்டு தொட்டு தொடர்பு கொண்டு வந்துள்ளன. தமிழ் மொழியானது சிங்களத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் மிகப்பெரிதாக கணிக்கப்படுகிறது. ஆயினும் சிங்கள மொழியானது தமிழ்மொழியினில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கம் எதனையும் ஏற்படுத்த வில்லை எனக்குறிப்பிடலாம். சிங்கள மொழியில் நூற்றுக்கணக்கான தமிழ் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் சில உதாரணங்கள் பின்வருமாறு :

அக்கா - அக்கா
குடை - குடய
பெட்டி - பெட்டிய
நெல்லி - நெல்லி
கொடி - கொடிய

விஷேடமாக தமிழ் - சிங்கள அகராதி களில் ஒன்றான பேராசிரியர் டபிள்யூ. எஸ். கருணாதிலகாவின் தமிழ் - சிங்கள அகராதியில் மேலும் பல எடுத்துக் காட்டுக் களைக் காணலாம்.

அடுத்ததாக தமிழ் வழக்கில் நாம் அறிந்தவரை இல்லாத ஒரு தமிழ் சொல் வழக்கு பிற மொழி ஒன்றின் வழக்கில் இருப்பதும் அபூர்வமாகும். இவ்வபூர்வ நிகழ்விற்கு சிங்களமொழியில் ஒரு எடுத்துக் காட்டு நமக்கு கிடைத்து உள்ளமை சிங்களத்திற்கும், தமிழ்மொழிக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பினை தெட்டத்தெளிவாக எடுத்தியம்புகின்றது.

அதாவது தமிழ்மொழியில் 'வட்டக்காய்' எனப்படுவது வட்டமான ஒரு காயை குறிப்பதாக அமைகின்றதேயொழிய குறித்த பொருளின் பெயராக இன்று வழக்கில் இல்லை. வட்டமான வடிவத்திலுள்ள எந்த ஒரு காயையும் வட்டக்காய் என நாம் தமிழில் குறிப்பிடலாம். ஆயின் சிங்கள மொழியில் வட்டக்கா எனும் ஒரு சொல் உண்டு. அதன் பொருள் தமிழில் பூசனிக்காய் எனப்படுவதாம். இச்சொல் இன்று சிங்கள அகராதிகளில் வழக்கில் உள்ளது. 'வட்டக்கா' என சிங்கள மொழியில் வழங்குவது 'வட்டக்காய்' எனும் தமிழ் சொற்றொடரிலிருந்து அமைந்தது. என்பதைச் சிங்கள அறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். இதிலிருந்து இலங்கையில் ஒரு காலத்தில் ஏதோ ஒரு தமிழ் கிளைமொழியில் பேச்சுவழக்கில் பூசனிக்காயைக் குறிப்பதற்கு உரிய சொல்லாக வழங்கிய 'வட்டக்காய்' என்பதே சிங்கள மொழியில் வட்டக்கா எனப்பெயர் பெற்றது என்பதை நாம் அறியலாம்.

மேலும் ஒரு உதாரணத்தை நாம் உற்று நோக்குவோமாயின்

‘ஆப்பம்’ என்பதை தமிழர்களாகிய நாம் அனைவரும் அறிந்திருக்கின்றோம். அது சிற்றுண்டி வகைகளுள் ஒன்றாகும். அப்பம் எனும் சொல்லானது சைவ இலக்கியமான அருணகிரிநாதரின் பாடல் ஒன்றிலேயே பெயர்குறிப்பிட்டு பாடப்பெற்றுள்ளமையை நாம் அறியலாம்.

‘கைத்தலநிறைகனி அப்பமொடு’ எனும்பாடலே அதுவாம். அதேபோல அப்பம் என்பது தமிழ்நாட்டில் சில இடங்களில் ஆப்பம் என அழைக்கப்படுகிறது. பேரகராதியிலும் ஆப்பம் எனும் சொல் வழக்கில் காணப்படுகின்றது. பவானந்தபிள்ளைதாம் 1938 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட தற்காலத் தமிழ் சொல்லகராதியில் அப்பம், ஆப்பம் ஆகிய இரு சொற்களையும் குறிப்பிட்டு உள்ளார்.

அதே போல சிங்களமொழியில் அப்பத்தை ‘ஆப்ப’ என வழங்குவர். ஆப்பம் எனும்

சொல்லின் ஈற்று மகரவொற்றுக்கெட்டு ஆப்ப எனச் சிங்களத்தில் வழங்குவதாகச் சொல்லலாம். சிங்கள மொழியானது தமிழி லிருந்து நூற்றுக்கணக்கான சொற்களைப் பெற்றுள்ளது.

‘அலங்காரம்’ எனப்படும் தமிழ்ச்சொல் சிங்கள மொழியில் ‘அலங்காரய’ எனவும், மேசை என்பது மேசய எனவும், சிங்கள மொழிச்சொற்களானது தமிழ் மொழி சொற்களின் ஒரு சில மாற்றங்களுடனேயே வழங்கப்பெறுகிறது என்பது புலனாகிறது.

இதுபற்றி சந்தகோமி கெப்பெரஹேவும் சரோஜினிதேவி அருணாசலமும் கொடகே மூலம் வெளியிட்ட(2002) சிங்கள மொழியில் தமிழ்ச்சொல் அகராதி எனும் நூலிலும், யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழியியல் துறையைச் சேர்ந்த விமல் சாமிநாதன் சிங்களத்திலும், தமிழிலும் உள்ள பொதுச் சொற்கள் குறித்து தமது எம்.பில் பட்டத்திற்கு செய்த ஆய்விலும் காணலாம்.

உசாத்துணை நூல்

சு.சசிந்திராஜா; 2009; தமிழியல்சார் சிந்தனைத் துளிகள் :சேமமடு பதிப்பகம், கொழும்பு.

உண்மையாகச் சிரி...

நாம் உண்மையாகச் சிரிக்க மாத்திரம் கற்றுக்கொண்டு விட்டோமானால் நம் பாதி வாழ்க்கை நன்றாகி விடும்.

மட்டக்களப்புப் பிரதேச மொழியும் அவற்றின் பிரயோகங்களும்

க. நீதர்ஷ்ஸிகா

விசேட கல்வி, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

மட்டக்களப்புப் பிரதேச மொழியும் அவற்றின் பிரயோகங்களும் என்ற தலைப்பில் எழுதும் எண்ணங்களை மற்றவர்க்கு வெளிப்படுத்தும் ஊடகமாக விளங்குவது மொழியாகும். கருத்துப் பரிமாற்றத்தினை வெளிப்படுத்துகின்ற கருத்துப் படங்கள், குறியீடுகள், சமிஞ்சைகள் முதலியனவும் மொழி என்ற பதத்தினால் அடக்கப்பட்டாலும் பேச்சு மொழியே மிக இலகுவாக தமது எண்ணப்பாடுகளைப் பிறருக்கு தெரியப்படுத்துவனவற்றில் முதல் நிலை பெறுகிறது.

பேச்சு மொழியில் அவரவர் பிரதேச மொழியை சுவையுணர்வோடும் ஈடுபாட்டோடும் நேயத்தோடும் ஒவ்வொருவரும் பயன்படுத்துவது இயல்பானது. இதன் காரணமாக அவ்வப் பிரதேச மொழியைப் பேசுவோராலேயே அதன் தனிச் சிறப்புத் தன்மையை பூரணமாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும். ஒரு பிரதேசத்தின் பேச்சுவழக்குடன் பரிச்சயப்படாத ஒருவரால், அவ்வழக்குக்கு உரித்துடையவர் விளங்கும் அளவுக்கு உணர்வு பூர்வமாக விளங்க முடியாத நிலமையும் இருக்கலாம். இதற்குக் காரணம் பேச்சு மொழியானது வார்த்தைகளுக்கு புறத்தே அவ்வப் பிரதேச, சமூக பண்பாட்டுச் சூழ்நிலைக்கேற்ற கருத்தைக் கொண்டிருப்பதாகும்.

நடைமுறையில் நாம் பல்வேறு பிரதேசத் தவர்களுடன் கலந்துரையாடுகின்றோம். தவகல்வளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக தொடர்புபடுகின்றோம். இந்நிலையில் பல்வேறுபட்ட பிரதேச வழக்குகள் பற்றியும் அறிந்து வைத்திருப்பது பயன்தரும். அந்த வகையில் இலங்கையில் வடக்குப் பிரதேச மொழி, கிழக்குப் பிரதேச மொழி, மலையகப்

பிரதேச மொழி, தெற்குப் பிரதேச மொழி யென அந்தந்தப்பிரதேசத்திற்கு உரிய மண் வாசணையைப் புலப்படுத்துகின்ற வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கிழக்குப் பிரதேச மொழியென்பது பொதுவாக மட்டக்களப்பு பிரதேச மொழியையே சுட்டி நிற்கிறது எனலாம்.

மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் பேச்சு மொழி யானது, பொருட்செழுமையையும் வளமும் மிக்கது. மட்டக்களப்பு பேச்சு வழக்கானது மக்களது நாளாந்த மொழி நடையில் வாறாங்க, செல்வாங்க, போவாங்க, மறுகா, கிறுகி, அடுக்களை, பந்தற்கால், சாமத்திய வீடு, வண்ணக்கார், முல்லைக்காரன் போன்ற சொற் பிரயோகங்களாக பிரயோகப்படுவதுடன், நாவல் இலக்கியம், சிறுகதை இலக்கியம், நாட்டார் பாடல்கள் முதலிய வற்றிலும் சிறப்புறப் பயன்படுத்துவது வெளிப்படையாகும். மட்டக்களப்பு பிரதேச மொழிக்குள் முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்கு மொழியும் சிறப்பான பயன்பாட்டிற்குரியதாக நோக்கப்படுகிறது.

நாட்டார் இலக்கியத்தில் மட்டக்களப்பு பிரதேச மொழிகளின் பிரயோகம் மிக உச்சளவில் செறிந்து காணப்படுகின்றமை சிறப்பிடம் மிக்கதாகும். தாலாட்டுப் பாடலில் “சாச்சா அடிச்சாரோ சாயப் பிரம்பாலே” என்ற வரியில் சாச்சா, சாயப்பிரம்பு முதலிய கிழக்கு பிரதேச பேச்சுமொழிச் சொற்களாக காணப்படுகின்றன. மேலும் கிட்டியடித்தல் என்ற விளையாட்டுப் பாடலில் “கிட்டியுள்ளும் பம்பரமும் கிறுகி யடிக்கப் பாலாறு” என்பதில் கிறுகி என்ற மட்டக்களப்பு பிரதேச வழக்குச் சொல் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது.

“ஆசைக்கீளியே என் ராசியத்தும் மாவே ஓசைக் குரலாலே உங்க உம்மாவை கூப்பிடுகா” என்பதிலும் மட்டக்களப்பு பிரதேச வழக்குச் சொற்கள் தமிழும் முஸ்லிம் இணைந்ததாக அமைந்திருப்பது சிறப்பாகும். மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தின் மொழிப் பிரயோகத்தில் உச்ச நிலையாக அமைந்திருப்பது கம்பரா

மாயணம் என்ற காப்பியத்திலும் இது இடம் பெற்றிருப்பதாகும். துளியிலும் சிறிய நீர்த்திவலையை துமி என அழைப்பது வழக்கம். மட்டக்களப்பினர் சாதாரண வழக்கில் மழை துமிக்கின்றது எனக் கூறுவர். “குமுதனிட்ட குலவரையில்” என்ற பாடலில் துமி என்ற சொல்லை பாடியிருப்பது ஈண்டு நோக்கத்தக்கதாகும். மேலும் மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தின் பேச்சு வழக்கு மொழி பல சிறுகதைகளில் இடம் பெற்றிருப்பதை காணலாம். அந்த வகையில் செ. குணரெத்தினம், தாமரைச் செல்வி, உமா வரதராஜன், சண்முக சிவலிங்கம் ஆகியோரது ஆக்க இலக்கியங்களில் இம் மொழிப் பயன்பாடு அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மட்டக்களப்பு பேச்சுமொழியின் செம்மை காரணமாக அதன் பிரயோகம் சாதாரண மக்களது பேச்சு வழக்கில் ஆரம்பித்து ஆக்க இலக்கியங்கள் வரை வேருன்றி இருப்பது மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாத நிதர்சனம் ஆகும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஓர் அறிமுகம் - விசாகரூபன் (2007)
மலர் பதிப்பகம்
2. தமிழ் மொழி தரம் - 11

இலக்கணம்

“மொழி நம்கருத்தைப் பிறர் புரிந்திடவும் பிறர் கருத்தை நாம் அறிந்திடவும் உரிய சாதனம் ஆகும். அறிதல், புரிதல் என்றால் இலகுவாக, தெளிவாக, சிரமமின்றி உணருவதையே அது கருதும். இம் முயற்சி எளிதாக நடைபெற, பேசுவோனுக்கும், கேட்போனுக்கும் பொதுவான மொழிப் பொதுநிலை அல்லது மொழி மரபு வேண்டும். இதுவே இலக்கணம் ஆகும்.

- பண்டிதர் க. வீரகத்தி
கடலும் படகும்

சுபீட்சமான வாழ்வை நோக்கி.....

ந. டர்சிகா

ஆரம்பக்கல்வி, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

சுபீட்சமான வாழ்வை நோக்கி
கதந்திரமாய் கல்வி தொடர
பள்ளிப் பருவமதை
எண்ணிக் கலைந்தபடி
ஏங்கித் திரியாதே

கருமுகில் கூட்டமதை
கடந்து வந்த நிலவு போல
நடந்து வந்த பாதை தனில்
நடந்த சோகம் மறந்துவிடு

சிலந்தி தன் வலையின்
சிதைவுகளைக் கண்டு
சினங் கொண்டு அழிவதில்லை

சிற்றெறும்புக் கூட்டமதை
சற்றே நீ உற்றுப் பார்
உழைப்பின் உயர்வை
உணர்த்திடும் அது உனக்கு

சில்லறை பையில் இல்லை என்று
சரிக்க மறக்காதே
சிந்தனைத் துளிகளை
சிறகடித்துப் பறக்கவிடு

சுழலும் உலகின்
சூட்சுமங்கள் தான் புரிந்து
சுபீட்சமான வாழ்வை நோக்கி
சுறுசுறுப்பாய் நடை போடு

நம்பிக்கை நரம்புகளை
மெல்ல நீ மீட்டுப்பார்
சீக்கிரமே உன் வாழ்வு
சுபீட்சமாய் ஒளிவீசும்.

செவிமடு

நாக்கை சாவதானமாகவும்
கண்களைத் துரிதமாகவும் வைத்துக்கொள்.

கனியற் தமிழ்ச் சிறப்பு

J. லோஷனா

விசேட கல்வி, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

தமிழ்மொழியின் சிறப்பினைப் பற்றி நாம் அறிந்தவை சில; அறியாதவை பல. தமிழ் அறிஞர்கள் அச்சிறப்புக்களை எடுத்துக் காட்டும் போதுதான் அவை பலருக்கும் தெரிய வருகிறது. தொன்மை இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் பாமரர் எல்லோருங் கற்றுணரக் கூடியதல்ல. அதைக் கற்றுத் தெளிய மொழியின் புலமை வேண்டும். அதே போல பலமொழிகளையும் கற்றோரே எமக்குத் தெரியப்படுத்த முடியும். அதை மகாகவி பாரதியார் கூறும் போது,

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழி போல
இனிதாவதெங்குங் காணோம்” என்னும் வாக்கி
லிருந்து தெளியலாம்.

இச்சிறப்புப் பைந்தமிழானது சங்ககாலந்
தொட்டு இன்றைய 21 ஆம் நூற்றாண்டு
வரையில் ஒவ்வொரு பரிமாணங்களாக
வெவ்வேறு வகைகளில் வெவ்வேறுபட்ட
இலக்கியவடிவங்களுடாகவளர்ந்து கொண்டு
வருகிறது. அவ்வகையில்நோக்குகையில்

“கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே முன்
தோன்றிய மூத்த தமிழினை”, எம் புலவர்கள்
தம் கவியாற்றல்களால் சிறப்பித்துள்ளனர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழைப் பற்றிப்
பாடாத கவிஞர்களே இல்லை எனலாம்.
தமிழுக்குத் தீமை நேர்ந்த போதெல்லாம்
தமிழின் சிறப்பையும், மேன்மையும், தனித்
தன்மையையும் புலவர்கள் பாட வேண்டிய
கட்டாயத்திற்கு ஆளானார்கள். பற்றுடன்
எம் புலவர்கள் தமிழின் சிறப்புதனை இவ்
உலகிற்கு எடுத்தியம்பிய கவிதைகளை இனி
நோக்குவோம்.

“இனியன எல்லாவற்றிலும் தமிழ் இனியது.
உறவுகள் எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்த
உறவு தமிழே. இயற்கை எழிலைப்பாடி
முடிக்கலாம். ஆனால் தமிழின் உயர்வை
என்றுமே பாடி முடிக்க முடியாது.” என்கிறார்,
பாவேந்தர் பாரதிதாசன். மேலும் இவர் தனது
“தமிழின் இனிமை” எனும் கவிதையினூடாக,
“உணவு உடலை வளர்ப்பது, தமிழோ உயிரை
வளர்ப்பது” என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“செந்நெல் மாற்றிய சோறும் - பகரிநய்
தேக்கிய கறியின் வகையும்,
தன்னிகர் தானியம் முதிரை - கட்டித்
தயிரொடு மிளகின் சாறும்,
நன்மது ரஞ்செய் கிழங்கு - காணில்
நாவில் னித்தீடும் அப்பம்,
உன்னை வளர்ப்பன தமிழா! - உயிரை
உணர்வை வளர்ப்பது தமிழே!

எனும் கவியடிகளினூடாக நோக்கலாம்.
கிளியே சொல் எனக் கேட்பது போல,
தமிழின் பெருமையை, உடுமலை நாராயண
கவி “அவள் (தமிழ்) காலத்தினால் பழை
யாளி; கோலத்தினால் இளையாளி” எனக்
கொண்டாடிப் போற்றுகிறார். மேலும் தமிழ்

காவலர்மூவர்கண்போல்வளர்த்தது. கற்கண்டு, கனிரசம், மலர்த்தேன் ஆகியவற்றிலும் இனியது. ஓளவை, கம்பன், உலகுக்குப் பொது நீதி வகுத்த வள்ளுவன் ஆகியோரை ஈன்றெடுத்தப் பெருமைக்குரியது எனவும் புகழ்ந்து பாடுகிறார்.

தமிழர்புலி, வில், கயல்கொடியை இமயத்தில் பொறித்தவர்; ஆரியர் அலறியோட அடித்துத் துரத்தியவர்; தமிழைப் பழித்த வடவர் தலையில் கல்லேற்றிக் கொண்டு வந்தவர்; பாரதப் பெரும் போரில் பெருஞ்சோறு படைத்த பெருமைக்குரியவர்.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்”, “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்”, “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என “உலக ஒற்றுமை போற்றியவர்” எனத் தமிழின் பெருமையையும் தமிழரின் பெருமையையும் “தமிழ்த்தாய்” எனும் கவிதையினூடாக, சிந்து பாடிக் களிக்கிறார் புலவர் குழந்தை.

அப்பினும் தன்மை, அமுதினும் இனிமை, அவனியைப் போல்மிகவும்பழமைகொண்டது தமிழ்; உயிர்ப்பது, உண்பது, பயில்வது, படிப்பது, பண்ணுடன் இசைப்பது என அனைத்தும் தமிழே என்பது தமிழரின் உணர்வு எனத் தமிழை நினைத்துத் தலைநிமிர்கிறார் கலைவாணன்.

“தமிழ்த்தாயின் திருவுருவம்” எனும் கவிதையில்,
“அன்பும் அறமும் வளர்த்தருள் புரியும்
அமுதத் தமிழ்த்தாயே!....”
எனத்தொடங்கும் கவிதையினூடாக ,

தொல்காப்பியத்தை முடியாகவும், குண்டலகேசியைக் காதணியாகவும், சங்கத் தமிழை மாலையாகவும் மணிமேகலையை இடையணியாகவும், காற்சிலம்பாக சிலப்பதி காரத்தையும் கொண்டு திருக்குறள் எனும் செங்கோல் கொண்டு உலகை ஆண்டு

வரும் தமிழரசியாகத் தமிழைக் காண்கிறார் புத்தனோரி ரா.சுப்பிரமணியம்.

ஆற்றலரசு என்பார், “நிலையாக நிற்கும் தமிழமுது” எனவும் “தெவிட்டாத இன்பக் கனித்தமிழ்” என்றும் தமிழினை புகழ்ந்து பாடுகிறார். இவர் தனது “தமிழ் மனம்” எனும் கவிதையின் மூலம் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றார். எத்துனை அழிவுகள் நேர்ந்தாலும் அவற்றை வென்று என்றும் நிற்பது தமிழ் வடமொழியை நுழைய வைத்து வேத மொழியெனப் போற்றித் தமிழை அழிக்க முயன்றபோதும் அது புடம் போட்ட தங்கமாய் ஒளிவீசி நின்றது. அறிவியலுக்கு ஏற்ற அழகு மொழியாகவும் சிறந்து நிற்கிறது. எனக் குருமலைத் தமிழாழன் தலை நிமிர்ந்து கூறுகிறார்.

உலகம் போற்றும் சுப்பிரமணிய பாரதியாரும் நம் தாய்த்தமிழை சிறப்பித்து கவிதை வடித்துள்ளார். இவர் “தமிழ் மொழி” எனும் தலைப்பில்

“யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்,
வள்ளுவர்போல், இளங்கோ வைப்போல்....”
எனத் தொடங்கும் கவிதையினூடாக, தமிழ் மொழியினை சிறப்பித்துள்ளார்.

“தமிழ்த் தாய்” எனும் தலைப்பினைச் சூட்டி,
நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரும்,

“முவேந்தர் தாலாட்ட முச்சங்கத் தேகிடந்து
பாவேந்தர் செந்நாவில்.....”
எனத் தொடங்கும் கவிதையினூடாகவும்,
“தமிழின் இனிமை” எனும் கவிதையின் மூலம்

“தமிழ் எங்கள் இளமைக்குப் பால்! - இன்பத் தமிழ் நல்ல புகழ்மிக்க புலவர்க்கு வேல்!....”

எனத் தொடங்கும் கவிதையினூடாகவும் பாரதிதாசனும் தமிழின் சிறப்பினை போற்றிப் பாடியுள்ளனர்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு கவிஞரும், தமிழின் தனித்துவச் சிறப்பினை கவிதைகளாக்கியுள்ளனர். மேலும், தனித்துவப் புகழ்மிகு தமிழின் சிறப்பினை மறைமலையடிகளாரும் புகழ்ந்துள்ளார். இவர் பல எடுத்துக் காட்டுக்களை முன்வைத்து தமிழின் பெருமையை விரித்துரைப்பார். இங்கு நாம் அடிகளார் முன்வைத்த எடுத்துக்காட்டு ஒன்றினை நோக்குவோம்.

வடநாட்டிலிருந்து ஆரியமொழிப்பண்டிதர் ஒருவர் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தார். அவர், “எந்த மொழியிலிருந்தும் பிறக்கும் ஓசைகள் ஆரியர் மொழியாய்சமஸ்கிருதத்திலிருந்துதான்வந்தது” என்று கூறி வெற்றியும் பெற்றார். அக்காலத்தில் பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் என்றொருவர் இருந்தார். இவரை சகலகலாவல்லவன்(Genius) என்று சொல்வார்களாம். எல்லோரும் முதலியாரைப் பார்த்து, ‘ஆரியப் பண்டிதரை தமிழ் மடக்குமா?’ என்று கேட்டனர். அதற்கு அவர், ‘இதோ ஒரு பாட்டுப் பாடுகிறேன் கேளுங்கள்’ எனக்கூறி

“வீழியார் பிணையாம் விளங்கி
யாலன் மயிலாமிழற்று
மொழியார்கினியா முதுவானவர்த
முடித்தொகைகள்
கழியாக் கழற்றில்லைக் கூத்தன்
கயிலை முத்தம் மலைத்தேன்
கொழியத்தகழும் பொழிற்
கெழிலா மெங்குலதெய்வமே”
எனும் கவிப்பாடலைப் பாடினார்.
உடனே ஆரியப்புலவர் முகத்தைச் சுளித்தார்.

ஆரியப்புலவர் முடிவிலே “இந்த ஓசையை என் பிறவியிலேயே நான் கேட்டறியேன். இது என்ன மொழி?” என்று கேட்டாராம்.

“இதுதான் அமிழ்த்தும் இனிய தமிழ் மொழி” என்று அவருக்கு விடை சொன்னார்களாம்.

இவ் எடுத்துக் காட்டின் மூலம் நாம் நம் தாய்த் தமிழின் சிறப்பினை விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களும்,

“தமிழ் எந்தக் காலத்துக்கும் அழியாது தமிழை அழிப்பதற்குக் கங்கணம் கட்டுபவர்கள் தானாகவே அழிந்து போவார்கள். இயற்கையிலே பிறந்து வளர்ந்தது தமிழ் ஆதலால் இயற்கையை யாரும் அழிக்க முடியாது. ஆகவே, தமிழையும் அழிக்க முடியாது.” என்றும் “தமிழே! நீ எப்போதும் இளமையோடு இருக்கிறாய்” என்று,

“பல்லுயிரும் பல வுலரும் படைத்
தழித்துத் துடைக்கிறுமோர்.....”

எனத் தொடங்கும் கவிதையினூடாகவும் தமிழ் மொழியினைப் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளார்.

இவ்வாறு காலம் காலமாய் வாழ்ந்து வந்த எம் தமிழ் புலவர்கள் செந்தமிழின் சிறப்பினை இவ்வுலகிற்கு கவிதைகளினூடாகப் பறைசாட்டியுள்ளனர்.

ஆகவே இவ்வளவு சிறந்த மொழியை எவராலும் அழிக்க முடியாது. நம்முடைய தமிழ்மொழி பழங்காலந்தோட்டு அழிக்கப்படாமல், துரத்தப்படாமல் உயிர் வாழ்கிறது. இதற்கு காரணம் தமிழ் இன்ப வடிவாக, அன்பு வடிவாக, அருள் வடிவாக இருப்பதேயாம். எனவே, நாமும் இனிவரும் காலங்களிலும் எம் தாய்த் தமிழைப் போற்றி வளர்ப்போம்.

உசாத்துணை நூல்கள் :

1. தமிழின் தனிச்சிறப்பு - மறைமலை அடிகளார்
அருள்வேல் அச்சகம்(சென்னை) - 2004
2. தமிழ் மொழியின் மாட்சியும் பரந்த பண்பாடும் - கதிர் தணிகாசலம்
வெற்றி அச்சகம்(சென்னை) - 1997
3. இருபதாம் நூற்றாண்டின் 100 தமிழ்க் கவிஞர்கள் - பா. முத்துக்குமாரசுவாமி
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்(சென்னை) - 2004

படிப்பின் விழுமியப்பண்பு

வஞ்சகமானவர்கள் படிப்பைக் கண்டனம் செய்கிறார்கள்;
சாதாரணமானவர்கள் மெச்சுகிறார்கள்;
அறிவுள்ளவர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

சங்கீதக் கதையின் மேன்மை

“சங்கீதக்கலை என்பது கொஞ்சங்கூடக் கஷ்டம் இல்லாமல் மோட்சத்தையே வாங்கிக்கொடுக்கக் கூடியது. வீணா வாத்தியம் ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு ஸ்வர சுருதியோடு கலந்து வாசித்து ஆனந்தமயமாக இருக்கக் கற்றுக் கொண்டு விட்டால் அதன் பின் யோகம் பண்ண வேண்டாம்; தவம் பண்ண வேண்டாம்; சுலபமாக மோட்சத்தை அடைந்துவிடலாம்”.

- காஞ்சிப் பெரியவரவர்கள்

பண்ணும் பதமேழும் பலவோசைத் தமிழவையும்
உண்ணின்றதோர் சுவையும், உறுதாளத் தொலிபலவும்
மண்ணும் புலனுயிரும் வருகாற்றுஞ்சுடர் மூன்றும்
விண்ணும் முழுதானானிடம் வீழிம்மீழலையே.

- தமிழ் ஞானசம்பந்தன்

சுந்தரத் தமிழ் வளர்த்த சுவாமி விபுலானந்தர்

அ.ப.றாஷிதா

விஞ்ஞானத்துறை (ஆங்கிலமொழி மூலம்), யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

இயல், இசை, நாடகம் எனும் முத்தமிழ் வித்தகர் விபுலானந்த அடிகள். தாயைத் துறந்தாலும் தண்டமிழைத் துறவாத தூயவராக விபுலானந்த அடிகள் விளங்கினார்.

ஈழத் திருநாட்டின் மீன்பாடும் தேன் நாடாம் மட்டக்களப்பின் தெற்கேயுள்ள காரைதீவு எனும் நாமம்பொதிந்த நன்நிலத்தில் சாமித்தம்பியருக்கும் கண்ணம்மைக்கும் மகனாக 27.03.1892 அன்று இவர் பிறந்தார். பிறப்பில் பெற்றோர் இவருக்கு இட்ட பெயர் மயில்வாகனன்.

ஆரம்பக்கல்வியை காரைதீவு தமிழ் வித்தி யாலயத்தில் கற்ற பின்னர், 1904 ஆம் ஆண்டில் கல்முனை மெதடிஸ்த மிஷன் பாடசாலையிலும், 1907 ஆம் ஆண்டில் மட்டக்களப்பு புனித மைக்கல் கல்லூரியிலும் கல்வி பெற்று அதே பாடசாலையில் ஆசிரியராகவும் கடமை யாற்றினார்.

1915 இல் கொழும்பு அரசினர் பொறியியல் கல்லூரியில் சேர்ந்து விஞ்ஞான டிப்ளோமா பட்டம் பெற்றார். இதே நேரத்தில் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் நடாத்திய பண்டிதர் தேர்விலும் வெற்றி பெற்று, இலங்கையிலேயே முதன் முதலாக பண்டிதர் தேர்வில் வெற்றிபெற்றவர் என்ற பெருமையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

இவர் இலண்டன் பல்கலைக்கழக விஞ்ஞான மாணித் தேர்வில் 1919 ஆம் ஆண்டு தேர்வு பெற்றார். இவர் கல்முனை வெஸ்லி கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம் புனித பெற்றிக்ஸ் கல்லூரி ஆகியவற்றில் ஆசிரியராகவும் வண்ணார் பண்ணை வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி, மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி, திருகோணமலை இந்துக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் அதிபராகவும் பணி புரிந்தார்.

சிதம்பரத்தில் நிறுவப்பட்ட அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த் துறைத் தலைவராகப் பணிபுரிந்தார். கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத்திலும் தமிழ்த் துறைக்கு வடிவம் கொடுத்தவர் இவரேயாகும். ஆங்கிலேயர் தம் மொழியை அரசன் மொழி எனக் குறிப்பிட்ட போது விபுலானந்தர் தமிழ் மொழியை பாண்டியன் தமிழ் எனக் கூறினார்.

தமிழகத்தில் சங்கங்களும் சமயப் பேரவைகளும் இருந்த இடமெல்லாம் இவர் அழைக்கப்பட்டார். இவரது மேடைப் பேச்சில் சொற்களையும் பொருட்சுவையும் பொதிந்திருக்கும்.

தனது பிறந்த ஊரான காரைதீவில் 1925 ஒக்டோபரில் சாரதா வித்தியாலயத்தையும், சிறுமியர் இல்லத்தையும் 1929 இல் மட்டுநகர் சிவாநந்தா வித்தியாலயத்தையும் ஸ்தாபித்தார்.

மொழியியல் தொடர்பான பயனுள்ள ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பலவற்றையும் இவர் எழுதியுள்ளார். இவற்றுள் 'தமிழ் மொழி ஒலியியல்', 'சோழ மண்டலத்தமிழும், ஈழமண்டலத்தமிழும்' எனும் இரு கட்டுரைகள் குறிப்பிடத்தக்கன.

விபுலானந்தர் தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் வாழ்ந்த காலப்பகுதியில் தமிழ்த் தேசிய வாதம் வளர்ந்து வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவரும் தமிழரின் தனித்துவம் பற்றியும் தமிழ்க் கலை இலக்கியம் தன் கருத்துக்களை அழகாய் முன் வைத்துள்ளார். மதுரையில் நடைபெற்ற இயற்றமிழ் மாநாட்டுக்குத் தலைமை தாங்கி தலைமைப் பேருரையாற்றிய விபுலானந்த அடிகளாரின் பின்வருமாறு கூறினார் :

“இரண்டரைக் கோடியென்றும் எண்ணினராகிய நம் தமிழ்க் குலத்தார் அனைவரும் பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கிப் பொருட் சல்வமும் செவிச் செல்வமும் அருட் செல்வமும் ஏற்ற பற்றியெய்தப் பெற்று மண்ணக மாந்தர்க்கு அணியெனச் சிறந்து வாழ்வார்களாக”

இவ்வரிகளாவன தமிழர் சமூகத்தையும், தமிழ்க் குலத்தவரையும் துறக்காத விபுலானந்தரின் உளப்போக்கையும் தமிழ்ப்பற்றைவிடாத மனப்பாங்கையும் காட்டுவனவாயுள்ளன. விபுலானந்தர் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த காலம் தமிழிசை இயக்கம் வேகம் பெற்ற காலமாகும். தமிழிசை பற்றி நடந்த முக்கிய ஆராய்ச்சிகளின் கொடிமுடி எனக்கருதப்படும் இவரது படைப்பான 'யாழ்நூல்' தமிழ்இசை இயக்கத்திற்குக் கருவி நூலாகவும் தமிழ்ப்

பகைவர்களை முறியடிக்கும் போர்வாளாகவும் அமைந்துள்ளது.

இசையின் நுணுக்கங்கள் பற்றிய இவரது ஆய்வு நூலில் யாமும் வீணையும் வெவ்வேறு கருவிகள் என்பதை நிறுவியுள்ளார். பழந்தமிழர் கால யாழ் கருவிகள் வில்யாழ், சீறியாழ், பேரியாழ், சகோடயாழ், மகரயாழ், செங்கோட்டியாழ் எனப்பலவாகும். தாரம், குரல், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, துத்தம் என்பன பழந்தமிழர் கண்ட ஏழிசைகளாம். ஏழு இசைகளும் ஏழு நரம்புகளின் ஓசையில் பெறப்பட்டன. இவைபோன்ற இன்னும் எத்தனை எத்தனை பேறுகள் சுவாமி விபுலானந்தரின் ஆய்வில் வழிவந்துள்ளன.

கதை தழுவி வரும் கூத்தை 'நாடகம்' என்பர். தமிழில் நாடக இலக்கண நூல்களும், இலக்கியமும் பல்கிப் பெருக வேண்டும் என்ற நோக்கில் அவர் யாத்த பிறிதொரு நூல் 'மதங்ககுளாமணி' எனும் சிறப்பு வாய்ந்த இந்நூலாகும். நாடக உலகில் இமயமலைபோல் வீற்றிருக்கும் சேக்ஸ்பியரைச் 'சூளாமணி' என்று அடிகளார் சிறப்பிக்கிறார். மதங்கர் என்பதற்குக் 'கூத்தர்' எனப் பொருள். இவ்வாறு அடிகளார் சேக்ஸ்பியருக்கு இட்ட சிறப்புப் பெயர் 'மதங்க சூளாமணி' ஆகும்.

விபுலானந்தர் தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் நடைபெற்ற நாடகம் பற்றிய தமது நோக்கினை மதங்கசூளாமணியின் முகவுரையிற் குறிப்பிடுகிறார். 'நாடகவியலை ஆராய்கின்ற இச்சிற்றாராய்ச்சி' என்றே தன் நூலைப்பற்றி விபுலானந்தர் குறிப்பிடுகிறார்.

அவரது கட்டுரைகளும் சொற் பொழிவாற்றிய தலைப்புகளும், ஆராய்ச்சி நூல்களும், செயற்பாடுகளும் அவரது இலக்கியப்

பணிகளின் தன்மை பற்றியும் அதனூடாக எழும் அவரது இலக்கிய நோக்குப் பற்றியும் அறிய உதவும் சாதனங்களாகும். தமிழ்மக்களுக்கு உலக இலக்கியங்களையும் அவற்றின் செழுமையினையும் அறிமுகம் செய்தல் அவரது இலக்கிய நோக்கினுள் மிக முக்கியமானதாகும். மரபு வழித்தமிழையும் தமிழர் தம் பெருமையையும் உரக்கக் கூறிய போதும் அதன் நவீன வளர்ச்சியிலும் அக்கறை காட்டினார். பிறநாட்டு இலக்கிய மொழி பெயர்ப்பும்பாரதி அறிமுகமும் பேச்சுத்தமிழை ஆதரித்ததும் இதற்குதாரணங்களாகும்.

ஈசன் உவக்கும் இன்மலர் மூன்று என்ற தலைப்பில் அவர் யாத்துச் சென்ற கவி வரிகள் எல்லா சமயத்திற்கும் ஏற்றனவாக இன்றுவரை வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் சில வரிகள் வருமாறு.....

வெள்ளை நிற மல்லிகையோ? வேறெந்த
மாமலரோ?
வள்ளல் அடியிணைக்கு வாய்ந்த
மலரெதுவோ?

வெள்ளை நிற மலருமல்ல; வேறெந்த
மலருமல்ல;
உள்ளக்கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது.

தமிழ் உலகு சுவாமி விபுலானந்தரை கலியுக அகத்தியன் - இளங்கோவின் மறுவுருவம் - இமயம்வரை கொடி கட்டிப்பறந்த இசைத் தமிழன் - ஏழைகளின் நேசன் என் றெல்லாம் இன்னும் போற்றிப் புகழுகிறது. 1947 ஆடி 17 இல் அன்னாரின் ஆன்மா பிரிந்தது. இவரது ரூபகார்த்த முத்திரையொன்றை எம் நாட்டு அரசு வெளியிட்டதும் மட்டக்களப்பில் விபுலானந்தர் கல்லூரி நிறுவப்பட்டுள்ளமையும் இவர் ஒரு தேசியத் தலைவர் என்பதை தெளிவாக்குகிறது.

விபுலானந்தரிடம் மனிதனையும், சமூகத்தையும், புரிந்து கொள்ளும் நிலையும், அகண்ட பார்வையும், தத்துவ நோக்கும், நுண்மான்ருளைபுல அறிவும் வேதாந்த தத்துவமும், தமிழ்ப்பற்றும் இவ்வெற்றிகள் பல தொட்டுச் செல்ல ஏதுவாய் அமைந்துள்ளது என்றால் மிகையாகாது.

உசாத்துணை நூல்கள் :

1. சரித்திரம் படைத்த சில சான்றோர் (தேவதாசன் ஜெயசிங் JP)
2. சுவாமி விபுலானந்தர் (பேராசிரியர் சி.மெளனகுரு)
3. மதங்ககுளாமணி (சுவாமி விபுலானந்தர்)

எழுத்தாளரும் பதிப்பாளரும்

எந்த ஒரு எழுத்தாளரும் பதிப்பாளருக்கு மேதையல்ல.

தமிழ்த்தாது தனிநாயகம்

அ.தனுசியா

ஆரம்பக்கல்வி, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

தமிழ் மக்களின் தனி நாகரிகத்தையும், நல்வாழ்வு நெறியையும், பழம் பெருமையையும், தமிழ் மொழியின் சிறப்பையும், ஆற்றலையும், ஏற்றத்தையும் உலகமெங்கும் பரப்பிய ஒப்புயர்வற்ற பெருமை தமிழ்த்திரு தனிநாயகம் அடிகளாருக்கே உரியது. மொழி ஆராய்ச்சித்துறை அண்மைக்காலத்திலே வளர்ச்சி அடைந்துள்ளதொருதுறையாகும். அனைத்திந்திய கீழைத்தேய மொழி மாநாடுகள் கீழை நாட்டுப் புலவர்களின் உலக மாநாடுகள் முதலிய ஆராய்ச்சி மாநாடுகளிலே வடமொழி முதன்மை பெறத் தமிழ்மொழி தலைகுனிந்து மூலையிலே கிடந்தது. இந்த நிலைமையை மாற்றித் தமிழ்த்தாய் தனி இடத்தைப் பெறச் செய்த பெருமை தனிநாயகம் அடிகளாருக்கேயுரியது. 'தமிழியல்' எனும் ஆராய்ச்சித் துறையையுருவாக்கி வளர்த்து, அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடுகளை நடத்தி, தமிழாராய்ச்சியினை உலகளாவியதாக்கியவர் அவர்.

யாழ்ப்பாணம் நெடுந்தீவைச் சார்ந்த ஹென்றி ஸ்தானிஸ்லாஸ் கணபதிப்பிள்ளை செசில் இராசம்மா பஸ்தியாம்பிள்ளை தம்பதியரின் மூத்த மகனாக 02.08.1913 அன்று ஊர்காவந்துறையைச் சேர்ந்த கரம்பொன் என்னும் ஊரில் பிறந்தவர் சேவியர்தனிநாயகம் அடிகளார் 1918 ஆம் ஆண்டளவில் ஊர்காவந்துறை புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்று 1923 - 1930 ஆம் ஆண்டு வரை யாழ்ப்பாணம் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் கற்றார். பின்னர் கொழும்பு நகரிலுள்ள புனித பெர்நாட் குருத்துவக் கல்லூரியில் (1931 - 1934) மெய்யியல் பயின்றார். 1934 ஆம் ஆண்டு உரோம் சென்றடைந்து உர்பன் குருமடத்தில் மாணவனாகி உர்பன் பல்கலைக்கழகத்தில் சமயவியல் பயிலத் தொடங்கினார். 1938 ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 19 ஆம் நாள் உரோமில் கத்தோலிக்கச் சமயக் குருவாக அடிகளார் திருநிலைப்படுத்தப்பட்டார். மறுநாள் தமது

முதல் திருப்பலியைப் புனித செசிலியா கல்லறைச் சுரங்கத்தில் நிறைவேற்றினார். நெல்லை மாவட்டத்திலுள்ள வடக்கன் குளம் என்னும் ஊரில் அமைந்துள்ள புனித தெரசான் உயர்நிலைப் பள்ளியில் துணைத்தலைமை ஆசிரியராக 1940 ஆம் ஆண்டு முதல் 1945 ஆம் ஆண்டு வரை பணி புரிந்தார். 1947 ஆம் ஆண்டில் தமிழில் முதுகலைப்பட்டம் (எம். ஏ) பெற்றபின் தொடர்ந்து கற்று 1949 ஆம் ஆண்டில் தமிழ் இலக்கிய முதுகலைப்பட்டமும் (எம்.லிட்) பெற்றார். அப்பட்டத்துக்காகப் பேராசிரியர் அ.சிதம்பரநாதனாரை வழிகாட்டியாகக் கொண்டு 'பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை' என்னும் பொருள் பற்றி ஆய்வு மேற்கொண்டார். 1948 ஆம் ஆண்டில் தூத்துக்குடியில் 'தமிழ் இலக்கியக் கழகம்' என்னும் அமைப்பினை அடிகளார் நிறுவினார். 1952 ஆம் ஆண்டு தனிநாயகம் அடிகள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராக

நியமனம் பெற்று இலங்கைக்கு வந்தார். 1961 வரை விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றினார். 1961 ஆம் ஆண்டு மலேசியப் பல்கலைக்கழகத்தின் இந்தியத்துறைப் பேராசிரியராக இருந்த பொழுது தனது புதிய பணியைச் செவ்வனே செய்யச் சில ஆண்டுகளை ஒதுக்கினார். தமிழ்த்துறையை வளம்படுத்தினார். 1964 ஆம் ஆண்டு புதுடில்லியில் 26 ஆவது கீழைத்தேயவியல் மாநாடு நடைபெற்றது.

தமிழ்த்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த அறிஞர்களும் இந்த மாநாட்டில் கலந்து கொண்டனர். தமிழியல் ஆய்வுக்கு ஒரு தனிக்களம் அமைக்க வேண்டிய தேவையை உந்திக் கொண்டிருந்தது. இந்நிலையில் தமிழியல் தொடர்பான ஒரு சர்வதேச மாநாட்டை நடாத்த வேண்டும் என்று தனிநாயகம் அடிகளார் திட்டமிட்டார். இத்திட்டத்தை நிறைவேற்ற கீழைத்தேச மாநாட்டுக் காலத்தைப் பயன்படுத்தத் தீர்மானித்தார்.

1966 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல்திங்களில் மலேசியாவில் முதல் உலகத் தமிழ் மாநாட்டைக் கூட்டுவதற்கு தகுந்த முயற்சிகளை எடுத்தார். இந்த மாநாட்டில் 22 நாடுகளைச் சேர்ந்த 132 பிரதிநிதிகளும், 40 பார்வையாளர்களும் கலந்து கொண்டனர். 150 ஆராய்ச்சிகட்டுரைகள் இந்த மாநாட்டில் படிக்கப்பட்டு ஆராயப்பட்டன. மாநாட்டு ஏற்பாடுகளும், ஒழுங்குகளும் மற்றெந்த அனைத்து மாநாடுகளைப் போலவே மிகவும் சிறப்பாக அமைந்திருந்தன. போட்டி திட்டப்படி சரியாக 2 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் 1968 ஜனவரித் திங்களில் இரண்டாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடும், கருத்தரங்கும் சென்னையில் கோலாகலமாக நடைபெற்றன. சென்னை மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின்படி இந்த நிலையம் நிறுவப்பட்டு இயங்கி வருகின்றது. அடிகளார் இந்த நிலையத் தின்

பணிப்பாளராக இருந்து பணியாற்ற முடியாமற் போனது தமிழாய்வாளர்கள் மத்தியில் பெரும் ஏமாற்றத்தையும், கவலையையும் தந்தாலும் அவர்கண்ட கனவு நனவானதே என்ற அளவில் திருப்தி அடைந்தார்கள். மூன்றாவது மாநாடு தமிழாராய்ச்சித் துறையில் மேற்கத்திய நாட்டவர்களின் பணிகளைக் களமாகக் கொண்டே அமைக்கப்பட்டதால் அத்துறையில் குறிப்பிடக்கூடிய பணியாற்றிய பிரெஞ்சு நாட்டின் தலைநகரான பாரிசில் 1970 இல் நடாத்தப்பட்டது. 1972 இல் நடாத்துவதற்கென உத்தேசிக்கப்பட்டிருந்த அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பற்றிய கருத்தரங்கு ஒன்றை யாழ்.வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் 22.01.1970 இல் நடாத்தினர்.

அடிகளார் தமிழில் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதிய போதும் நூல் வடிவில் 'தமிழ்த்தாது', 'ஒன்றே உலகம்' ஆகிய இரண்டு நூல்களையே வெளியிட்டுள்ளார். அவர் ஆற்றிய அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவு திருவள்ளூர் என்னும் நூலாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

- I. தமிழ்த்தாது - 'தமிழ்த்தாது' தான் அடிகளார் இயற்றிய முதல் தமிழ்நூல். சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்பு: மலரும் மாலையும், காப்பியக்கவிஞர் வீரமாமுனிவர், தமிழ்நாட்டின் ஆசிரியர் வேதநாயகம் பிள்ளை, செந்தமிழ் வளர்ச்சி என்னும் ஆறு கட்டுரைகளைக் கொண்ட ஒரு தொகுப்பாகும்.
- II. ஒன்றே உலகம் - பலமுறை உலகச்சுற்றுப் பயணங்களை மேற்கொண்ட அடிகளார் ஆங்காங்கு தாம் கண்டவற்றையும், கேட்டவற்றையும் தமிழ் மணம் கமழும் இனிய கட்டுரைகளாக வரைந்தார்.
- III. திருவள்ளூர் - அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் 1961 ஆம் ஆண்டு

பெப்ரவரித் திங்களில் ஆற்றிய மூன்று சொற்பொழிவுகளில் 'திருவள்ளுவர்' என்னும் பெயரோடு அறுபது பக்க நூலாக அப் பல்கலைக்கழகத்தினரால் 1967 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பெற்றது.

யாழ்ப்பாண தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் போது நடைபெற்ற வன்செயல்களால் அடிகளார் தாங்கொண்ணாத் துயருற்றார். அதன்பின் பொது நிகழ்ச்சிகளில் அடிகளார் மிகுதியாகக் கலந்து கொள்ளவில்லை. 1979 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் முதல் பண்டத்தரிப்பில் உள்ள தியான இல்லத்தில் அடிகளார் வாழ்ந்து வந்தார். 10.01.1980 அன்று யாழ்ப்பாண நகர மன்றத்தில் நடைபெற்ற பொதுக்கூட்டத்தில் அடிகளார் உரை நிகழ்த்தினார். 1980 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் வேலணையில் நடைபெற்ற திருக்குறள் மாநாட்டில் அடிகளார் கலந்து கொண்டு பேராசிரியர் க.பொ.இரத்தினம் அவர்கள் எழுதிய 'தமிழ் மறை விருந்து' என்னும் நூலை வெளியிட்டு உரையாற்றினார். அடிகளார் கலந்து கொண்ட இறுதிப் பொதுநிகழ்ச்சி இதுவே. அதன்பின் அடிகளாரின் உடல்நலம் குறையத் தொடங்கியது. ஆனி மாதம் அடிகளார் மாரடைப்பினால் பாதிக்கப்பட்டு படுக்கையில் கிடந்தார். 1980 ஆம் ஆண்டு

செப்டெம்பர் மாதம் முதலாம் திகதி மற்றோர் மாரடைப்பினால் அடிகளார் உயிர் நீத்தார்.

தமிழ்நூல்கள், தமிழியல் ஆய்வுக்குத் துணையான நூல்கள் யாவற்றையும் பட்டியல் எடுத்தார். ஆங்காங்கே இருந்த தமிழியல் ஆய்வாளர்களை சந்தித்து ஊக்குவித்தார். இதனால் பல பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ் கற்பிக்கப்படுவதுடன் ஆய்வுகளும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இத்தகைய பெரியார் தமிழுக்கு எத்தகைய தொண்டாற்றினார் என்றோ எவ்வாறு அவருடைய தொண்டு பிறர் தொண்டுகளிலிருந்து வேறுபடுகின்றது என்றோ கேட்டால் அது பற்றி நாம் கூறக்கூடியது இதுதான். மிகச் சருக்கமாகச் சொல்வதனால் அடிகளார் இரண்டு முக்கியத் தொண்டுகளை ஆற்றினார். ஒன்று தமிழியல் என்னும் துறை உருவாகவும் அது பற்றிய அறிவு ஆங்கிலம் வழியாகச் சர்வதேச அறிஞர்களை அடையவும் தொண்டாற்றினார். இரண்டாவது சர்வதேசத் தமிழர் மத்தியில் ஓர் ஒற்றுமையுணர்வை முதல் முறையாக வளர்க்க உதவினார். கூட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கின்ற பொழுது கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களில் தமிழியல் ஆய்வுகள் ஒரு தனி சகாப்தமாக மாறியிருப்பதை அவதானிக்க முடியும். இந்தச் சகாப்தத்தின் பிதாமகர் தனி நாயகம் அடிகளார் அவர்களே.

கைலாஸ்

“இரவு பகல் உறங்காமல் வாசிக்கும், படிக்கும் எல்லோரும் கைலாச பதியாவதில்லை. புழுவரியாகச் சிந்தனையும் புலமை நலப்பொலிவும் புதிய விதி செய் புனித உந்தலுமே கைலாஸ்”

- கைலாஸ்

அத்கனும் ஓளவையும

அ. நிறேமி

ஆரம்பப்பிரிவு, யாழ்ப்ப. தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

ஓளவையார் என்னும் சொல்லைக் கேட்டவுடனே நம் மனக்கண்முன் தோன்றி நிற்பது ஒரு வயது முதிர்ந்த மூதாட்டியே ஆவார். ஆனால் பழந்தமிழ் இலக்கியம் காட்டும் ஓளவை தண்டுன்றித் தளர்நடை போட்டு வரும் தொண்டுக் கிழமல்ல. மாறாக இளம் மங்கையாகவே இலக்கியம் அவளைச் சித்திரம் தீட்டுகிறது. மேலும் ஓளவை எனும் சொல் கிழவி என்னும் பொருளுடையதல்ல. மாறாக அது ஒரு பெண்பால் பெயர்தான்! அவ்வளவே எப்படியோ ஓளவை வாலைக் குமரியாகவாவது இருக்கட்டும் அல்லது வயதான மூதாட்டியாகவாவது இருக்கட்டும் அவள் இலக்கிய உலகில் ஈடு இணையற்ற பெரும் புலவராகவும், தமிழ் மக்கள் உயர்வுக்குப் பாடுபட்ட தமிழ்ப்புலவராகவும் விளங்குகின்றார்.

ஓளவையை மதித்தும் அவர் பாடலைச் சுவைத்தும் பாராட்டிப் பரிசில்கள் வழங்கிய மன்னர்கள் ஏராளம் என்றாலும் அவர்களுள் ஓளவையால் விரும்பப்பட்டவர்கள் ஒரு சிலரே! அந்த ஒரு சிலரிலும் ஓளவையைத் தன்னிலும் உயர்வாக எண்ணியவனும் தமிழ்ப் புலமை பெற்ற அவள் நீண்ட நாள் வாழ வேண்டுமெனக் கருதி தான் பெற்ற கிடைத்தற்கரிய நெல்லிக்கனியை ஓளவைக்கே ஈந்தவனுமாகிய நெடுமான் அஞ்சி எனும் அதியமானே அவளின் தலைவன் ஆவான்.

கிடைத்தற்கரிய அந்நெல்லிக்கனியை அதனை உண்பார் நீண்டநாள் வாழ்வார் எனும் உண்மையைக் கூறாமல் என்னை உண்ணச் செய்துவிட்டாயே! இறைவா! அப்பயன் எனக்குத் தெரிந்திருந்தால் என் தலைவனே உன்னையல்லவா உண்ணச் செய்து இந்நிலவுலகம் வாழும்பட்டும் நீ வாழ்க என்று வாழ்த்தியிருப்பேன். அதனால்

புலவர்களும், இரவலர்களும், பாணர்களும், பாடினிகளும், கூத்தர்களும் நாட்டில் பெருகி கலைகளும் செழித்திருக்கும். தலைவா நீ தவறு புரிந்துவிட்டாய்! ஊர்தோறும் சென்று இரந்து உயிர்வாழும் இந்த ஏழை விறலியால் இந்நாட்டுக்கு என்ன நன்மை ஏற்படப் போகிறது? வாழவேண்டியவன் நீயல்லவா என்று கேட்பது போல் பாடலில் கூறியுள்ளார்.

அதற்கு மறுமொழியாக ஓளவை நீ வாழ வேண்டும். நீ வாழ்ந்தால் தமிழ் வாழும். நீ உண்ட சாவா மருந்து தமிழையும் நீண்ட நாள் வாழ வைக்கும். எண்ணற்ற பாடல்கள் பிறக்கும். அவற்றுள் பல மண்ணாசை கொண்டு பல நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் செல்லும் பல அரசர்களின் கண்களைத் திறக்கும். உலகின் அமைதியை நிலைநிறுத்தும். ஆகவே தான் என் இனிய ஓளவையே நீ வாழ வேண்டுமென்று அந்த நெல்லிக்கனியை உண்ணச் செய்தேன். கொலை வெறி பிடித்த நாங்கள் நீண்ட நாள் வாழவே கூடாது.

கலை வெறியும் தமிழ் வெறியும் மிக்க உன் போன்றோர் இவ்வுலகில் நீண்ட நாள் வாழ வேண்டுமென்று கூறுகின்றான்.

அதிகமானின் வீரத்தைப் பற்றி அறிவுறுத்துவது ஔவைக்கே கைவந்த கலையாகும். தன் நண்பன் அதிகன் குறித்து அவள் எத்துணையளவுக்கு உயர்வான கருத்தைக் கொண்டிருந்தாள் என்பதையும் நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். இயல்பாகவே அதிகன் போர் வெறி உடையவன் அல்லன் என்றும் வீண்சண்டைக்கு வரும் சில போர் வெறியர்களைத்தாம் அவன்புறம் காணுவான் என்றும் ஔவையின் பாடலிலிருந்து தெரிய வருகின்றது. இவ்வாறாக அதிகமானின் அளவற்ற வீரத்தின் சிறப்பை தன் பாடல்களில் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

எத்தனையோ அரசர்கள், குறுநிலமன்னர்கள் ஔவையை எதிர்கொண்டழைத்து இன்சொல் கூறி பலநாள் தம் அரண்மனையில் இருக்கச் செய்து பரிசுகள் பல தந்து பாராட்டினாலும் ஔவைக்குத் தலைவன் அதிகனே என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். பாரிக்குக் கபிலர் எப்படி உற்ற நண்பராகத்திகழ்ந்தாரோ அவ்வாறே அதிகனும் ஔவைக்கு உற்ற தோழனாகவும் உயர்ந்த தலைவனாகவும் விளங்கினான். பிறரோடு பழகியதைவிட அதிகனோடு பழகிய நாட்களும் அதிகம், நட்பும் இறுக்கமானதாகும்.

முதன் முதலில் அதிகனிடம் ஔவை ஒரு விறலியாக பரிசில் நாடி வந்தபோது அவளின் தமிழ்ப்புலமைகண்டு 'தெருவில் ஆடிப்பாடித் திரியும் ஒரு விறலிக்கு இத்துணை புலமையா? இவளின் தமிழ் முழுதும் கேட்டுச் சுவைக்க வேண்டும்' என்றும் பெருவிருப்புடன் பாரியைப் போலவே அதிகனும் பரிசில் தராத நீட்டிக்க அது கண்டு பெறாத ஔவை இரண்டு, மூன்று பாடல்களில் அதிகனைத் தாக்கியே பாடியுள்ளாள். ஆனால் போகப் போக அதிகனின் அளவற்ற அன்பையும்

அந்த அன்பின் எல்லையாக உச்சமாக அருநெல்லிக்கனியை அவளுக்குத் தந்ததும் கண்ட அவள் அதிகனையே தன் தலைவனாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இதனை நாம் ஔவையின் ஒரு பாடலின் மூலம் தெரிந்து கொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது. அதிகன் இறந்து விட்டான் என்றதும் ஔவையின் சோகமும் துணைவனைப் பிரிந்த ஏக்கமும் தாமாகவே பீறிட்டு வெளிப்படுகின்றது. இனியமது சிறிதளவாயின் எமக்கேதருவான், பெரிதளவு என்றால் எமக்குத் தந்து அந்த மகிழ்வில் நாங்கள் பாட தானும் உண்டு மகிழ்ந்து பாடலைச் சுவைப்பான். சிறு சோறாயினும், பெருஞ்சோறாயினும் பலரோடு கூடியே உண்பான். எலும்போடு கூடிய கறிசோற்றை எமக்களிப்பான் அம்பு நுலையும் இடமெல்லாம் அவனே போய் நிற்பான். அந்தோ அந்நிலை இன்றொழிந்தது என் செய்வேன் நான்.

நறுமணம் நாரும் தன் கைகளைக் கொண்டு புலால் நாற்றம் வீசும் எனது தலையை அன்போடு கோதிவிட்டுத் தடவும் என் தலைவன் இனி வருவானோ? அவன் மார்பில் பதிந்த வேல் பாணர் தம் சோறிடும் கலத்துள் ஊடுருவி, அவர் கையிலும் தைத்து, புலவர் நம் நாவினும் புண் செய்ததுவே ஐயகோ என் அன்புக்குரிய தலைவன் எங்குள்ளான்? இனி பாடுநருமில்லை, பாடுநர்க்கென்று ஈயுநருமில்லை, அகன்ற நீர்த்துறையின் கண் பூத்துக் கிடக்கும் பூக்கள் யாரும் சூடாது வீணாவதைப் போலவே இனி கொடை கொடுக்காது வீணே மாயும் உயிர்களுமே பலவாக இருக்கும் ஏனெனில் கொடுப்பாருமில்லை, அதைக் கொள்வாரு மில்லை என்று புலம்பும் ஔவையின் குரலில் எத்துணை ஆழ்ந்த மனத்துயர் வெளிப்படுத்துகின்றது.

“இல்லா கியரோ காலை மாலை
அல்லா கியர்யான் வாழு நாளே”

இனி எனக்குக் காலை என்றோ, மாலை யென்றோ எதுவுமில்லை. என் வாழ்நாள் மட்டும் நான் இருளில் தான் வாழப்போகிறேன் என அவள் பாடிய அந்த பாடல் வரிகள் அதிகன் போய் விட்டானே என்று குமுறியமும் உள் மனத்தின் வெளிப்பாடாகும். அவனது நடு கல்லுக்குப் பீலி சூட்டி நாரால் அரிக்கப் பட்ட இனிய மதுவினை சிறிய கலத்து உகுத்து வைத்தால் அவன் கொள்வனோ? பிறருக்குக் கொடுத்து கை சிவந்தனவேயன்றி பிறர் ஒரு நாட்டையே கொடையாகக் கொடுப்பினும் கொள்ளமாட்டான் என அவனது நற்பண்புகளையெல்லாம் எண்ணி எண்ணி அழுகிறாள்.

கபிலர் பாரி இறந்தபோது கண்ணீர் விட்டுப் புலம்பினார். எனினும் அது நட்பின்

பொருட் டாகும். ஒளவைக்கும் அதிகனுக்கும் இடையே இருந்ததும் நட்பே எனினும் இது ஆழமுடைத்து ஒப்பு இல்லாதது. உயர்ந்த காதலின் வெளிப்பாடு.

ஒளவை அதிகனின் அவைகள் புலவராகவும், ஆருயிர்த் தோழியாகவும் அவனது இன்பத்திலும், துன்பத்திலும் பங்குபெறும் உரிமை உடையவராகவும் இருந்தார் என்பதே உண்மையாகும். இலக்கிய வானில் இந்த இரு பெருமக்களும் ஒளி வீசித் திகழ்கின்றனர். ஒளவையின் பாட்டால் தமிழ் சிறந்தது, அதிகனின் கொடையால் தமிழ் வாழ்ந்தது வாழ்கின்றது.

இரக்கத்தினதும் பக்தியினதும் மொழி - தமிழ்

அளவிலும், சுவையிலும் தமிழிலுள்ள திருப்பாடல்கள் போல் பிற இலக்கியங்களில் இல்லை. எனவே மொழி நூல் முறையில் எத்துணை வழுவுடையதாய் இருப்பினும், ஆங்கிலம் வணிகத்தின் மொழியென்றும் இலத்தீன் சட்டத்தின் மொழியென்றும் கிரேக்கம் இசையின் மொழியென்றும், ஜெர்மன் தத்துவத்தின் மொழியென்றும், பிரெஞ்சு தூதின் மொழியென்றும் இத்தாலியன் காதலின் மொழியென்றும், கூறுவது ஒருபுடை ஒக்குமெனின் தமிழ் இரக்கத்தின் மொழி எனக் கூறுவது இனிது பொருந்தும் பத்தியின் மொழியெனலுமாம்.

- வண. தனிநாயகம் அடிகளார்.

நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரம்

தேனிலே ஊறிய செந்தமிழின் - சுவை
தேரும் சிலப்பதிகாரமதை
ஊனிலே எம்முயிர் உள்ளளவும் - நிதம்
ஓதியுணர்ந்தின்புறுவோம்.

- தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை

சங்கத் தலைமைப் புலவர் கபிலரின் பெருமைகள்

க. யானுஷனா கந்தசாமி

ஆரம்பநெறி, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பொற்காலம் என அழைக்கப்படுவது சங்ககாலமாகும். இக் காலப் பகுதியில் தோன்றிய பல்வேறு இலக்கியங்கள் தமிழின் தொன்மையினையும், சிறப்பினையும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. அந்த வகையில் இவ் இலக்கியங்கள் ஐவகை நிலங்கள், அவற்றிற்கான ஒழுக்கங்கள், மரபுகள் என்பன பற்றி எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. இக் காலத்தை மேலும் மேன்மைப்படுத்தும் முகமாகப் பல்வேறு புலவர்களும் தோற்றம் பெற்றனர். சங்க காலப் புலவர்களிலேயே தலைமை இடத்தில் வைத்துப் போற்றத்தக்க புலவர்களாக கபிலர், பரணர். நக்கீரர் போன்றோரைக் குறிப்பிட முடியும். ஆனால் இப் புலவர்களில் தலைமை இடத்தில் போற்றத்தக்கவர் கபிலர் ஆவார். வேறு எந்தப் புலவரிற்கும் இல்லாத சிறப்பு இவர் ஒருவரிற்கு மட்டுமே வழங்கப்பட்டுள்ளது.

அந்த வகையில் சங்க இலக்கியங்களில் அதிகமாகப் பாடல் பாடியவராக, சங்க தொகை நூல்கள் அனைத்திலும் இடம் பெற்றவராக, ஐந்திணைகளையும் பாடிய ஒருவராக தமிழ்ப் பற்றுக் கொண்டவராக புதிய சிறுகதை அமைப்பு முறையினைத் தோற்றுவித்தவராக, உண்மையான நட்பிற்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கியவராகவும் கபிலர் இருந்துள்ளார். எனவே இவ்வாறான பண்புகளைக் கொண்டவரின் பெருமையினை விரிவாக நோக்குவோம்.

சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டை மற்றப் புலவர்களைக் காட்டிலும் மிகுதியான பாடல்களைப் பாடிய புலவர் கபிலர் ஒருவரே எனலாம். இவற்றில் இரண்டாயிரத்து முந்நூற்று எண்பத்தொரு பாடல்கள் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாடல்களின்மூலம்பாடியமையினைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றுள் இருநூற்று முப்பத்தைந்து பாடல் களை கபிலர் பாடியுள்ளார்.

இவரை விட குறைவான பாடல்களையே மற்றைய புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். இரண்டாயிரத்து முந்நூற்று எண்பத்தொரு பாடல்களினை நானூற்று எழுபத்து மூன்று பேர் இணைந்து பாடியுள்ளனர். எனவே சங்க காலப் புலவர்களில் அதிக பாடலைப் பாடிய பெருமையும் புகழும் கபிலரையே சாரும்.

சங்ககாலப்புலவர்களில் மிகுதியான சமகாலப்புலவர்களால் பாராட்டப்பட்டவர் கபிலர் ஆவார். அந்த வகையில்

“உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை வாய் மொழிக் கபிலன்” (அகநானூறு 78)

என்று மதுரை நக்கீரனாரும்

“செறுத்த செய்யுள் செய் செந் நாவின் வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன்”

(புறநானூறு 53)

என்று பொருந்தில் இளங்கீரனாரும்

“வயங்கு செந் நாவின்

உவலைக் கூராக் கவலையில் நெஞ்சின்

நனவீற் பாடிய நல்லிசைக்

கபிலன்” (பதிற்றுப்பத்து 85)

என்று பெருங்குண்ணூர் கீழாரும்

“வரை புரை களிற் றொரு நன்கலன் ஈயும்

உரைசால் வன்புகழ்ப் பாரி பறம்பின்.....”

(அகநானூறு 303)

என கபிலரின் பெயரினைக் குறிப்பிடாமல் ஒளவையாரும் தமது பாடல்களில் பாடியுள்ளனர். எனவே கபிலரைப் பாராட்டிய புலவர்கள் பலர் உள்ளனர் என்பதைக் காண முடிகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில் பல பாடல்களைப் பாடிய பெருமை கபிலரையே சாரும். எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு சங்க இலக்கிய நூற் தொகுப்புக்கள் ஆகும். பத்துப்பாட்டுக்கள் என்பது என்பவற்றில் இவரின் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. எட்டுத்தொகை என்பது அகநானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப் பத்து, நற்றிணை, குறுந்தொகை, கலித்தொகை, பரிபாடல் என்பவற்றைக் குறிக்கின்றது. எனினும் சில பாடல்கள் எமக்கு அறிய முடியாமல் உள்ளது. இன்று மக்களின் வாழ்வில் ஒழுக்கங்களையும், அறப்பண்புகளையும் நீங்காமல் நிலைநிறுத்தி வைப்பதற்கும் உதவியாக அமைந்துள்ளமையினையும் நாம் அறிய முடிகின்றது. ஆகையால் சங்க இலக்கியங்களில் அதிக பாடல் களைப் பாடிய பெருமை கபிலரின்கே உரியது என்று கூற முடியும்.

சங்க இலக்கியங்களில் ஐந்திணைகளையும் பாடிய பெருமை கபிலரையே சாரும். கபிலர்தாம் பாடிய சங்கப் பாடல்களில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்து திணைகளிலும் பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். குறிஞ்சித் திணையில் நூற்றுத் தொண்ணூற்று மூன்று பாடல்களும், முல்லைத் திணையில் ஒருபாடலும், மருத திணையில் ஒரு பாடலும், நெய்தல் திணையில் ஒரு பாடலும், பாலைத் திணையில் ஒரு பாடலும் பாடியுள்ளார்.

ஏனைய புலவர்கள் அனைவரும் சங்க இலக்கியங்களில் ஓரிரு திணைகளில் தான் பாடியுள்ளனர். பரணர், கபிலர், ஒளவையார் போன்ற சிறந்த புலவர்கள் குறைவாகவே தமது பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். எனவே ஐந்து திணைகளிலும் பாடல் பாடிய பெருமை இவரையே சாரும். இது தமிழின்கே கிடைத்த மிகப் பெரிய கொடை ஆகும்.

தமிழ் என்பது மக்களின் உயிர்நாடி எனவே சங்க காலத்தில் கபிலர் தமிழின உணர்வு மிகுதியாகக் கொண்டு விளங்கினார் என்றே கூற வேண்டும். பத்துப் பாட்டில் ஒன்றான குறிஞ்சிப் பாட்டு கபிலரினால் பாடப்பட்டது. இது இருநூற்று அறுபத்தொரு அடிகளைக் கொண்டது. “ஆரிய அரசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவித்ததற்குக் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டு” (குறுந்தொகை 184) என்று இப்பாடலின் இறுதிக் குறிப்பு கூறுகிறது. தமிழினத்திற்கே உரிய தனிச்சிறப்புடைய கனவொழுக்கத்தை ஆரிய அரசனும், வடமொழிப்புலவனும் ஆன பிரகத்தனுக்கும் புலப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகக் கபிலர் இந் நெடும் பாடலினை இயற்றியுள்ளார். இதனைக் கபிலர் குறிப்பால் உணர்த்த “அறிகரி பொய்தல் ஆன்றோர்க்கு இல்லை.....” எனும் பாடலை கபிலருக்கு நன்றியை குறிப்பால் தெரிவித்தான். (குறுந்தொகை 184)

ஒரு பாடலின் மூலம் வேற்று இனத்தவனிற்கு தமிழினப் பெருமையைக் கபிலர் வெளிக் காட்டியது போல சங்க காலத்தில் வேறெந்தப் புலவரும் வெளிக் காட்டவில்லை என்று கூற முடியாது. எனவே சங்க இலக்கியங்களும், சங்கப் புலவர்களும் தமது தமிழினத்தைப் போற்ற அரும்பாடுபட்டமையினையும் கிடைக்கப் பெறும் ஆதாரங்கள் மூலம் நாம் அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது. எனவே மனிதனின் பூரண நிறைவை இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புவதை அறிய முடிகின்றது.

இதே வேளை குறிஞ்சிப்பாட்டில் மிகுதியான படைப்பாற்றலைக் கொண்ட ஒரே புலவர் கபிலர் ஆவார். இவர் குறிஞ்சிப்பாட்டில் 99 வகையான பூக்களின் பெயர்களைத் தொடர்ச்சியாக கூறியுள்ளார். இவருடைய இப் படைப்பாற்றல் மிகவும் போற்றத்தக்கதாகும்.

“.....வள் இதழ்

ஒண் செங் காந்தன், ஆம்பல், அனிச்சம்
தண்கயக் குவளை, குறிஞ்சி, வெட்சி
செங்கோடு வேரி, தேமா, மணிச்சீகை
உரிது நாறு அவிழ் தொத்து, உந்நாழ், கூவினம்
லரிபுரை எறும், சுள்ளி, கூவிரம்
வடவனம், வாகை, வான் பூங்குடசம்
எருவை, செருவிளை, மணிப்பூங்கருவிளை
பயினி, வானி, பல் இணர்க் காயா
வீரிமலர்.....” (61 - 95 பாடல்)

என்று தொன்னூற்றொன்பது வகையான மலர்களினைப் போற்றித் தமது படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இன்றைய கால கட்டத்தில் மிகுதியான வரலாற்றுக் குறிப்புகளைப் பெற்ற ஒரே புலவர் கபிலர் ஆவார். ஒருவருடைய வாழ்க்கையைப் பற்றித் தான் நமக்கு மிகுதியான வரலாற்றுக் குறிப்புகள்கிடைத்துள்ளன. இக்குறிப்புக்களைக் கொண்டு இவரது வரலாற்றை நாம் முழுமையாக எழுதி விடலாம், தமிழ் இலக்கிய உலகில் முதன் முறையாக ஒரு புதிய அமைப்பு துறையைத் தோற்றுவித்த ஒரே ஒரு புலவர் கபிலர் ஆவார். அந்த வகையில் சிறுகதை ஒன்றைத் தோற்றுவிக்கக் கூடிய காரண காரியத் தொடர்புகள் அறாமல் சிறுகதைகளை சித்தரித்தவர் கபிலர் ஆவார். எனவே தமிழ் இலக்கிய உலகிலே முதன் முதலாக ஒரு புதிய அமைப்பு முறையைத் தோற்றுவித்த ஒரே புலவர் கபிலர் தான். எனவே தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சிறுகதை இலக்கியத்தையும்,

காரண காரியத் தொடர்பையும் பறை சாற்றும் வகையில் ஒரு சிறந்த கற்றலை மேம்படுத்திய ஒரு முறையினைத் தோற்றுவித்த ஒரே புலவர் என்றே குறிப்பிட முடியும்.

இதே போன்று உண்மையான நட்பிற்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கிய ஒரே புலவரும் கபிலர் ஆவார். ஆனால் அக்காலத்து அறிஞர்களும் இன்றைய தமிழறிஞர்களும் நட்பினை ஒரு சிறந்த கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தமையினை அறிய முடிகின்றது. ஆகையால் பாரி - கபிலர் நட்பினைக் கூற முடியும். இவர்கள் எக் காலத்திலும் ஒரு புதிய உறவினை ஏற்படுத்திய பெருமையினையும் நாம் காண முடிகின்றது. இதே வேளை இறந்த இடம் சுட்டிக் காட்டப் படக்கூடிய பெருமைக்கு உரிய ஒரே புலவர் கபிலர் ஆவார். கபிலர் பாரி மகளிரைத் திருக் கோவலூர் மலைய மாண்களுக்கு திருமணம் புரிவித்து விட்டு அதன் பிறகு அவ் ஊரில் ஓடும் வெண்ணையாற்றில் உள்ள “கபிலக்கல்” என்ற பாறையில் உயிர் நீத்தார். எனவே ஒரு புலவர் இறந்த இடம் இன்று வரை அழியாப் புகழைக் கொண்டு நீடித்துள்ளமையினையும் நாம் காண முடிகின்றது.

எனவே மேற்கூறப்பட்ட விடயங்களை நாம் எடுத்து நோக்கினால் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பல பாடல்களையும் சிறப்புகளையும் மட்டும் கொண்டு விளங்கும் புலவர்களில் கபிலர் ஒருவர் ஆவார். எனவே இவரது நூற் சிறப்புகளும், தொன்மையும் சங்க காலத்தின் சிறப்பினைப் பறை சாற்றும் ஒரே ஒரு தன்மையினையும் நாம் காணக் கூடியதாக உள்ளது. எனவே பல கோணங்களிலும் மற்றப் புலவர்களைக் காட்டிலும் சிறப்புப் பெற்றவராகத் திகழ்பவர் கபிலர் ஒருவரே ஆவார். எனவே இவரின் அறிவையும் ஆற்றலையும் வியந்து அவர் தம் தமிழையும் மறுக்க முடியாது.

கம்பராமாயணத்தில் கும்பகர்ணன்

சுகன்யா இராசதுரை

ஆரம்பக்கல்வி, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

“வெருமைக்கும் ஏனைச் சீறுமைக்கும் தத்தம்
கருமமே கட்டளைக் கல்”

என்ற திருவள்ளுவரின் குறளின்படி ஒருவர் செய்யும் செயல்களைக் கொண்டே அவர் உலகத்தால் சிறியவர் பெரியவர் என்று நோக்கப் படுகின்றார். ஒருவரிடத்தில் காணப்படும் ஓர் உயர்ந்த பண்பினால் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் கடப்பினும் உலக மக்களினால் உயர்வாக மதிக்கப்படுவார். இதற்கு பலர் சான்றுகள் பகர்க்கினும் நான் எடுத்து இங்கு நோக்க இருப்பது செய்ந்நன்றியறிதல் எனும் செம்மை சான்ற அறத்தினைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகிய கும்பகர்ணன். மகாபாரதத்தில் கர்ணன் போல இராமாயணத்தில் கும்பகர்ணன் நோக்கப்படுகின்றான். இராமனை நாயகனாகக் கொண்டமைந்த ராமாயண காவியம் தனிலே பல்வேறு கதாபாத்திரங்கள் இடம்பெறினும் சில பாத்திரங்கள் காவியத்திற்கு உயிரூட்டி நிற்கின்றன. அப்பாத்திரங்களில் கும்பகர்ணன் செய்ந்நன்றி மறவாத பண்பினால் உயர்ந்து நிற்கின்றான்.

கும்பகர்ணன் என்பான் மூவுலகையும் ஆண்ட இலங்கை வேந்தன் இராவணன் தன் தம்பி ஆயினும் கும்பகர்ணன் இராவணன் போல் அல்லாது ஒரு நடுநிலை வாய்ந்தவனாகவும், சிறந்த அறிஞனாகவும் திகழ்ந்தவன் இவன் மிகப் பிரமாண்டமான உடல் தோற்றத்தை உடையவனாக விளங்கினான். கம்ப ராமாயணத்தில் யுத்த காண்டப்பகுதியில் கம்பர் கும்பகர்ணனின் தோற்றத்தை பல்வேறு விதமாக வர்ணித்துச்

செல்கிறார். அதில் சில வரிகளை எடுத்து நோக்கின்

“விகம்பினை நிறைக்கும் மேனி
கண் எனும் அவை இரண்டும்
கடல்களில் பெரிய ஆகும்.”

என்று வர்ணிக்கின்றார். அதாவது கும்பகர்ணனின் உடலானது வானத்தை மறைக்கும் அவனது கண்கள் இரண்டும் கடல்களைவிடப் பெரியனவாகக்காணப்படும் என தோற்றத்தைக் கூறுகிறார். இவ்வாறான தோற்றத்தினை உடைய கும்பகர்ணன் போர்க்களம் புகின் எதிரிப்படைகள் சிதரடிக்கப்படும். ஆயினும் இவன் நித்தியவரம் கேட்க எண்ணி நித்திரைவரம் என கேட்டுப் பெற்றமையினால் வருடத்தில் ஆறு மாத காலத்தினை உறக்கத்திலும் மிகுதி ஆறு மாத காலத்தினையே விழிப்பாகவும் பெறலாகிற்று.

இராவணன் அயோத்தி இராமனது உயிர்ப் பத்தினியாம் சீதையைக் கவர்ந்துவந்து அசோகவனத்தில் சிறை வைத்திருந்த போது மாற்றான் மனையாளைக் கவர்ந்து வந்தது தவறெனக் கடிந்து இடம்பெற இருக்கும் விபரீதம் அறிந்து பல அறிவுரைகளைக் கூறி உறக்க காலம் வந்ததால் உறங்கச் சென்றான். கும்பகர்ணன் மீண்டும் துயில் எழுமுன் போர் முகில் இலங்கையைச் சூழ்ந்து கொண்டது. இராவணன் இராம இலட்சுமணனை அர்ப்ப மாநிடர் எனவும் வானரசேனையுடன் வந்து

என்னை அதுவும் இராவணனை என்ன செய்து விடமுடியும் என எண்ணி பல தோல்விகளுக்கு முகம் கொடுக்கலாகிற்று. இராவணன் தோல்விகளைக் கண்டு துவண்டிருந்த வேளையில் மகோதரன் கூறிய ஆலோசனைப்படி கும்பகர்ணனைப் போர்க்களம் அனுப்பத் தீர்மானித்தான். ஆதலால் துயில் கொண்டிருந்த கும்பகர்ணனை சங்கொலி எழுப்பி, குதிரைகளை அவன் மேல் ஏவிவிட்டு இறுதியாக ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தி துயிலில் இருந்து மீட்டுக் கொள்கின்றான். துயில் மீண்ட கும்பகர்ணன் போர் மூண்ட செய்தி அறிந்து போருக்கான காரணத்தினை வினவிப் பெற்றுக் கொள்கின்றான். தன் தமயனான இராவணன் தோற்கடிக்கப்பட்டு அனுப்பப்பட்டதை அறிந்தும் கும்பகர்ணன் எதிரிப் படை மீது கோபம் கொள்ளாது நடுநிலைமை வாய்ந்தவனாக திகழ்கின்றான். எவ்வாறெனில் இராவணனிடம் சென்று அறிவுரைகள் கூறுகின்றான்.

“கவர்ந்து வந்த இராமனின் சீதையை விட்டுவிட்டு இராமனுடைய பாதங்களை வணங்கி உன்னுடைய தம்பியான விபீட்டணனுடன் நட்புப்பூண்டு கொள்வதே உயிர்தப்பிப்பதற்குரிய வழியாகும். அவ்வாறு நீ செய்யாமல் உனது படைகளை ஏவி விட்டு அவை இறப்பதனை இங்கு இருந்து கொண்டு பார்த்து வருந்துவது சரியானது அன்று அவ்வாறு இல்லாவிடில் படைகள் முழுவதையும் ஒரு சேர பகைவர் மீது செலுத்துவது தான் சிறந்த செயலாகும்” என்று இறுதியாகக் கூறுகிறான். இதனையே கம்பர்

“தையலை விட்டவன் சரணம் தாழ்ந்துநின் ஐயறு தம்பியோடு அளவுளாவுதல் உய்திரம் அன்றெனின் உனது வேறும் ஒர் செய்திரம் அன்னது தெரியக் கேட்டியால்” என்ற பாடலூடாகவும்

“பந்தியில் பந்தியில் படையை விட்டுஅவை சிந்துதல் கண்டு நீ இருந்து தேம்புதல் மந்திரம் அன்று நம்வலிஎ லாம்உடன்

உந்துதல் கடும் என்று உணரக் கூறினான்”

என்ற பாடலூடாகவும் கவிபுனைந்து நிற்கின்றான். இவ்வாறாக செய்தது தவறெனவும் செய்ய வேண்டியது யாதெனவும் உரைத்து நின்ற போதும் குணத்தில் சிறியனாம் இலங்கை வேந்தன் கும்பகர்ணனைச் சினந்து கொள்கின்றான்.

“பிறங்கிய தசையாரு நறவும் பெற்றனை இரங்கிய கண்முகீழ்து இரவும் எல்லியும் உறங்குதிபோய் என உளையக் கூறினான்”

என்று கும்பகர்ணனை நோக்கி இராவணன் கூறுவதாக மிக அழகாக கம்பர் தனது கவிவரிகளில் கூறுகிறான். அதாவது “நிறைந்த மாமிசத்தையும், கள்ளையும் பெற்றுவிட்டாய் இனி உனக்கு ஆக வேண்டியது வேறென்ன உள்ளது. குழிந்துபோய் உள்ள உனது கண்களை மூடிக் கொண்டும் இரவும் பகலும் உறங்குவாய்” என கும்பகர்ணனின் மனது வருந்தும்படியாகக் கூறிய இராவணன் உன்னால் பயனில்லை; நானே போருக்குச் செல்கின்றேன் என முயல்கையில் இராவணன் தனைக்கடிந்ததையும் பொருட்படுத்தாது அவன்பாதங்களில் வணங்கி மன்னிப்புக்கோரி தானே போர்க்களம் புகத் துணிகின்றான்.

இச்சந்தர்ப்பம் தனிலே கும்பகர்ணனது உயர்ந்த பண்பு வெளிப்படுமாற்றை நோக்க முடிகிறது. ஏனெனில் சிறிது கடிந்து கூறின் யாராகினும் எதிர்வார்த்தை ஒன்றேனும் உதிர்த்திடாவிடில் மனம் நிறையாதோர் மத்தியில் தமயன் கும்பகர்ணனை இழிவாகக் கூறி ஏசி நின்ற போதும் மறுவார்த்தை கூறாது தமயனுக்குப் பணிந்தவனாய் அங்கு இராவணன் பாதம் தொழுது நின்றான் பெரியான் அவன். எவன் போர்க்களம் புகினும் தோல்வி கண்டு உயிர்மாய்வது உறுதி என அறிந்தும் தன் தமயனுக்கு முன் தானே உயிர் நீக்கப் போர்க்களம் புகச்செல்கின்றான். புறப்பட்ட வேளைதனிலும் “நான் போரில் அனேகமாக இறந்துவிடுவேன்

அங்ஙனம் இறந்தால் சீதாப்பிராட்டியை விட்டுவிடுவதே சிறந்தது என்பதனை அறிந்து விட்டுவிடவேண்டும் அவ்வாறு செய்வதே உமக்கு நன்மை பயப்பதாகும்” என்று கூறுகின்றான். தான் இறப்பினும் நன்றியறிதல் மறவா மாண்பு கொண்ட கும்பகர்ணன் தன் தனயனைக் காக்க எண்ணி இவ்வாறு இயம்பிய சொற்களால் பெரியனாகின்றான் போர்க்களம் புகத் தயாராகி இறுதியாக இராவணனை நோக்கி முன்பு தொடக்கம் இன்றுவரை நான் செய்த குற்றங்கள் ஏதேனும் இருக்குமானால் அவற்றை பொறுப்பாய் இனி உன் முகத்தை விழித்தல் அருமையாகும். விடை பெற்றுக் கொண்டேன் என்று கூறி இறுதியாக தன் மன வேதனையை மொழிகளாக்கிப் புகன்று செல்கின்றான்.

நகரவாயிலை அடைந்து பெரும்படை உதவிக்கு வர அமரர் அஞ்சி ஓட இடமின்றி பரந்த சேனைகளுடன் தேரில் வீரனைக்கண்ட ராமன் யாரிவனோ? என வினவ கும்பகர்ணன் உடன்பிறந்து இராமனோடு கைகோர்த்த விபீட்டணன் அதற்குப் பதில் கூறி நின்றான். கும்பகர்ணனின் நற்குணமறிந்து அவனையும் தம்முடன் இணைத்திட எண்ணி உரையாடச் செல்கின்றான் விபீட்டணன். அவ்வாறு வினவுவதாகக் கம்பர் அழகாக வர்ணித்துச் சொல்கிறார். அதில் ஒரு வரியினை எடுத்து நோக்கின்

“அமுதுண்பாய் நங்கண் பாயோ?”

என வினவுவதாகப் பாடியுள்ளார். அதாவது அமுதத்தை உண்டுகொண்டிருந்த நீ விஷத்தினை உண்ணக் கடவையோ? என்று கேட்பதாக அமைந்தது. நற்குணம் உடையவனாகிய நீ இவ்வாறு தர்மத்தை எதிர்த்து இங்கு போர்புரிய வந்தது ஏனோ? என்பதற்கு அவ்வாறு அமுதத்தினை

உசாத்துணை

இராசாராம், து. நாராயண வேலுப்பிள்ளை, M, இராமசுப்பிரமணியம், வ. (2001), கம்பராமாயணம் மூலமும் - உரையும் ஆறாவது யுத்த காண்டம் 1 முதல் 18 படலங்கள், திருமகள் நிலையம், சென்னை.

உண்ட நீ விஷத்தினை இனி உண்பாயோ என்பதை உவமித்துள்ளார் கம்பர். மேலும் இவை மட்டுமல்லாது கும்பகர்ணனது நற்குணம் தனை எடுத்தியம்ப எண்ணின் பல எடுத்துக்களை நோக்கமுடியும். விபீட்டணன்கும்பகர்ணனுடன் உரையாடும் போது தம்முடன் கைகோர்த்திட்டால் செல்வந்தனாக வாழ்க்கையை வாழமுடியும் எனக்கூறி அழைக்கையில் கும்பகர்ணன் கூறிய விடயங்களால் அவனின் செம்மை சார்ந்த அறமாக செய்ந்நன்றி மறவாத பண்பினைக் காணமுடிகிறது. கும்பகர்ணன் கூறுமாற்றை கம்பரது கவிகளில் நோக்கின்

“நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி

செடிதநாள் வளர்த்துப் பின்னால்

போர்க்கோலம் செய்து விட்டாற்கு

உயிர் கெடாது அங்கு போகேன்”

என கூறுவதாகக் கம்பர் உரைத்து நிற்கின்றான். அதாவது நீண்ட நாள் அருமையாக வளர்த்துப் பின்பு இன்று போர்க்கோலம் பூணச் செய்து என்னைப் போர்க்களம் அனுப்பிய இராவணன் பொருட்டு என் உயிர் கொடாமல் நீரில் எழுதிய கோலத்திற்கு ஒப்பான் நிலையில்லாத செல்வ வாழ்க்கையை விரும்பி நான் இராமனுடன் போய்ச் சேரமாட்டேன் என்கிறான். இதன் மூலம் செல்வ வாழ்க்கை விரும்பாது செய்ந்நன்றி மறவாத அவன் குணத்தினால் மற்றவர் மனங்களில் நிறைவாக நிறைகின்றான். மேலும் அவன் சொல்லிய சொல் தவறாது போர்புரிந்து இராம அம்புகளால் இறந்து போகின்றான். அவன் உயிர் நீங்கினும் அவன் புகழ் இறவாத வரம் பெற்று இன்று மட்டுமல்லாது என்றும் நிலைத்திருக்கும்.

என் தமிழ் முத்தமிழ்

K. கிருஷிகா

கணிதத்துறை (ஆங்கில மொழி மூலம்), யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

முத்தாகிய மூன்று தமிழ்கள்
முக்கனிகளாம் தமிழன்னைக்கு

இயல், இசை, நாடகம்
முத்தமிழின் மூன்று நாமம்
முவுலகாளும் மும்மணிகள்
அன்பு தரும் தமிழெழைக்கு
அறிவூட்டும் மொழிவடிவம்
ஆற்றலது நாம் பெறவே
ஆயிரம் விளக்கம் தந்தீடுமே
இன்பத்தமிழாய் இருந்தீடுமே
இனிக்க இனிக்க நீர்பயின்றால்
சான்றோர் செய்யுள்முதல் நவீனம் ஈறாய்
இலக்கியங்கள் எத்தனையுண்டு
இன்பத்தமிழ் மொழியில்

பாரதம் தந்த பாரதியார்
பாமரர் முதல் பண்டிதர் வரை படிக்கப்
பல கவிகள் வடித்திட்டார்
அவர் தம் வாழ்வுதனை
எளிய நடையில் எழுந்தகவி
எட்டுத்திசையும் புகழ்பரப்பி
புதுமைப்பெண் வரை புரட்சிகளம்ப
புதுமலராய் மணம் பரப்பி
பூவுலக வாழ்விற்கு
புதுச் சிந்தனை படைத்தது

என் தமிழ்மொழி நடைபயின்ற
கவிபாடும் நரல்களிலே

பாரதிதாசன் நாவினிலே
அமுதான என் தமிழ்
உலகமொழி யாவினிலே
உயர்ந்து நிற்கும் என் தமிழ்
காதோரம் தேன்பாடும்
நாவோரம் தித்திக்கும்
புல்லாங்குழலிசைதனிலே உட்புகும்
தென்றலது கலக்கையிலே
எழும் நாதமாய் ஒலித்திடும்
என் தமிழ் படிக்கையிலே

கருத்துக்களின் பரம்பல்
கருத்தாழம் சொல்லீடுமே
சிந்தனைப் பெட்டகமாம்
சிறப்புமிகு முத்தமிழ்கள்

மரபுவழி வந்த தமிழ்
மக்கட்கு மணிமகுடம்
செய்யுளொடு கவிதையும்
கானமும் இலக்கியத்தில்
இணைந்ததே இயற்றமிழ்
சங்ககால இலக்கியம்
சந்ததிகண்ட புதையல்

அறநூல்கள் கூறுவது
 அறவாழ்வின் வடிவங்கள்
 காவியங்கள் தந்தது
 ஒவ்வொரு படிப்பினைகள்
 மண்ணாசை, பெண்ணாசை
 நிராசையாய் ஆனவிதம்
 கருணையின் வடிவமாய்
 கர்ணனின் கொடையதனை

காலமெல்லாம் எமக்கு
 எடுத்தியம்பும் நூல்து
 தர்மவழி நின்றிட்டால்
 தலைசாய தேவையில்லை
 வீரமொடு நட்பும்
 அழகாய் எழுத்துருவில்
 என்மழில் தோன்றியது
 இயற்றமிழ் இலக்கியங்கள்

இயற்றமிழின் சான்றெனவே
 உலகப்புகழ் பெற்றதுவே
 இருவரீ மொழி வடிவம்
 எடுத்தியம்பும் கருப்பொருள்
 உட்பொருள் நீர் புரிந்தால்
 உயர்வாழ்வு பெற்றிடலாம்
 வள்ளுவன் எமக்களித்த
 வரப்பிரசாதமிக்க குறளிது
 விழுமியப்பண்பு எடுத்தியம்பும்
 மெய்யறிவு தனையூட்டும்
 பொக்கிசமாய் அமைந்ததுவே

ஒரு கோடி வார்த்தைகள்
 உன்னிடமுண்டு - தமிழே
 உன்புகழ் பாட என்னிடமொரு
 வார்த்தையும் போதவில்லை
 உனை பண்ணிசைத்து பாடுகையிலே
 அன்னப்பேடையும் வந்து நடையிலும்

தாளத்தோடு மெட்டமைத்து
 கோர்க்கப்படும் வார்த்தைகள்
 மெட்டுக்களாய்

செவிவழியே உள்நுழையும்
 இசைஒலியது கேட்கையிலே

இதயநாடிதனை தடவி
 இனிமைதனை அளித்திடுமே
 ஐம்புலனை அடக்கியாளும்
 ஆற்றல்வாய்ந்த இசைத்தமிழ்
 உடுக்கை ஒலிவடிவிலே
 உருக்கொள்ளும் இசைத்தமிழ்
 இருப்போரை, கேட்போரை
 ஆட்டத்திற்கு அழைத்திடுமே
 கூத்தாட வைத்தே
 தோற்றுவித்த நாட்டியம்

நாட்டியம் பிறக்கையிலே
 அவ்வடிவில் உருப்பெற்ற நாடகம்
 உள்ளத்தில் உவகையதை
 உதித்திட வைத்திடும்
 பாமரன் புலன்வழியே
 கல்விதனையூட்டும் தமிழ்து
 இறந்தகாலம், நிகழ்காலம்
 எதிர்கால நிகழ்வுகளை
 கற்பனையின் வடிவமாய்
 கண்ணெதிரில் கொண்டுவரும்
 கவையூட்டும் நாடகத்தமிழ்
 முத்தமிழின் பெருமைதனை
 முயன்று பயின்றிடுவோம்
 பலபயன்கள் பெற்றிடுவோம்
 நல்வாழ்வு வாழ்ந்திடவே
 நற்றமிழைப் போற்றிடுவோம்
 தமிழன்னை புகழ்பாடி
 தமிழராய் வாழ்ந்திடுவோம்.

இஸ்லாமிய இலக்கியப் பேரங்கு

எம். ஜ.எப். நஜீஹா

விஞ்ஞானத்துறை, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

தனது சிந்தனைகள், ஆற்றல்கள், படைப்புக்களை குறித்த ஒரு வட்டத்திற்குள் மாத்திரம் கொண்டிருந்து உலகளாவிய ரீதியில் உலகமக்களைத் தனது உறவினர்களாக எண்ணி மகிழ்ந்தவன் தமிழன். தமிழர்கள் எச்சமயம், எம்மொழி, யார் என்பது பற்றிப்பாராமல் என்ன என்பது பற்றி மாத்திரம் கருத்தை செலுத்தும் தனிப்பண்பு கொண்டவர்களாவர். எனவே வணிக நோக்கத்தோடு தமிழகம் வந்த பல சமயத்தவர்களோடு தமிழர்கள் சமயம், மொழி, இன, நிற வேறுபாடுகளின்றி ஒன்றிணைந்து பழகி வாழ்ந்தனர். இதனை சிலப்பதிகாரம் “கலம் தருதிருவிற் புலம் பெயர் மக்கள் கலந்துறையும் இலங்கு நீர் வரைப்பும்” என்றவாறு குறிப்பிடுகின்றது. வணிக நோக்கம் மட்டுமல்லாது ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் தங்களது சமயங்களான சமணம், பௌத்தம், இஸ்லாம், கிருஸ்தவம் என்பவற்றைப் பரப்பும் நோக்குடனும் வடக்கு, தெற்கு, மேற்கு போன்ற திசைகளிலிருந்தும் தமிழகம் வந்த போதும் அவர்களை வரவேற்றனர் தமிழர். இவ்வாறு தமிழகம் வந்த சமயத்தினர் தங்களது மதம் சார்ந்த கருத்துக்களைத் தமிழ்மொழியால் இலக்கிய வடிவில் மக்களுக்கு ஏத்தி வைத்தார்கள். இதன்மூலம் இச்சமயங்கள் தமிழை வளர்த்ததுமில்லாமல் தமிழால் தமது சமயத்தை வளர்த்தனர்.

தமிழகம் வந்த சமயங்களில் காலத்தால் பிற்பட்டது இஸ்லாமிய நெறியாகும். இஸ்லாமியர்களின் தூதுவர்களில் இறுதி தூதுவரான நபிகள் நாயகம் முஹம்மது நபி(ஸல்) அவர்களின் வருகைக்கு முன்னரே அரபியர் வணிகத்திற்காக தமிழகம் வந்து தமிழ் மக்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். இக்காலத்திலேயே தமிழை அரபு எழுத்தில் எழுதி வழங்கும் பழக்கம் காணப்பட்டது. பின்னர் இஸ்லாம்மார்க்கத்தை முஹம்மது நபி(ஸல்) அவர்கள் உலகளாவிய ரீதியில் போதித்தார்கள். இவ்வாறு இஸ்லாமிய நெறி ஏனைய நாடுகளில் பரவியதைப் போன்று தமிழகத்திலும் பரவியது. எனவே இங்கு காணப்பட்ட தமிழை மொழியாகக் கொண்ட மக்களிடையே தங்களது மார்க்கம் பற்றிய உண்மைகளை எத்திவைப்பதற்காக இஸ்லாமிய தமிழறிஞர்கள் தமிழ்மொழியைக் கையாள முன்வந்தனர். இம்முயற்சி படிப்படியாக

தமிழை வளர்க்க உதவியது என்று சொன்னால் மிகையாகாது.

குறிப்பாகக் கருதுவோமாயின் பிறசமயப் புலவர்களை விட தமிழ்ப்பணியை ஆற்றுவதில் முஸ்லிம் தமிழ்ப்புலவர்களே ஆர்வமாக இருந்தனர் என்னும் உண்மையை தமிழ் வரலாறு கூறுகிறது. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் பரிசைப் பெறுவதற்காகவே தமிழ்ப்புலவர்கள் தங்களது புலமைகளை வெளிக்காட்டுவதில் முனைந்தார்கள். இக்கட்டான நிலைமையில் இஸ்லாமிய தமிழ்ப்புலவர்கள் இலக்கியம் படைக்க முனைந்தார்கள். அதாவது இக் கால கட்டத்தில் தமிழ்ப்புலவர்களால் காதல், காமம் போன்ற உணர்ச்சிகள் மிகுந்த இலக்கியங்கள் மாத்திரமே தோற்றம் பெறலாயின. இச்சூழ்நிலையிலே ஒழுக்கங்களை கூறும் நூற்றுக்கணக்கான

இலக்கியங்களை எழுதினர் இஸ்லாமிய தமிழ்ப் புலவர்கள். ஏனெனில் இஸ்லாத்தில் பாலுணர்வைப்பாட அனுமதி இல்லை என்பதால் சிறந்த ஒழுக்க நெறிகளைக்கூறும் இலக்கியங்களே இஸ்லாமிய தமிழ்ப் புலவர்களால் எழுதப்பட்டு புகழ் வீசியது. “கிஸ்ஸா”, “நாமா” போன்ற நூல்கள் இஸ்லாமியப் புலவர்களால் எழுதப்பட்ட நூல்களுக்கு உதாரணங்களாகும்.

“கிஸ்ஸா” என்ற நூல் அரபு மொழியிலிருந்து தமிழுக்குவந்து சேர்ந்த இலக்கியவடிவமாகும். “கஸஸ்” எனும் அரபுச் சொல்லிலிருந்து பிறந்த “கிஸ்ஸா” கதைகேட்டல் என்பதை பொருளாகக்கொள்கிறது. இவ்விலக்கியங்கள் சுவையாகக்கதை கூறுவதோடு அமையாது தீன் நெறி அடிப்படையாகக்கொண்டு இஸ்லாமிய நெறிகளை மக்களுக்கு எடுத்தியம்புவதில் பெரும்பங்காற்றியுள்ளன. கிஸ்ஸா இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் இஸ்லாமிய வரலாறுகளைத்தெரிவிக்கும் முக்கிய சம்பவங்களைக் கொண்டு காணப்படுபவையாக இருப்பதைக் காணலாம். “ஈசுபுநபீ கிஸ்ஸர்”, “அலி(ரழி) கிஸ்ஸர்”, “முகம்மது அனிபு கிஸ்ஸர்”, “ஷைத்தான் கிஸ்ஸர்”, “ஷமஊன் கிஸ்ஸர்” முதலிய கிஸ்ஸா இலக்கியங்கள் மக்களிடையே மிகவும் புகழ்பெற்ற இலக்கியங்களாகும். தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ள கிஸ்ஸா இலக்கியங்கள் இருபத்தைந்திற்கு மேல் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. இவற்றில் மிகப்பெரிய கிஸ்ஸா இலக்கியமாக “இஸ்வந்து நாச்சியார் கிஸ்ஸா” உம், மிகச்சிறிய கிஸ்ஸா இலக்கியமாக “கபன் கள்ளன் கிஸ்ஸா” உம் கொள்ளப்படுகிறது. மக்களிடையே புகழ்பெற்ற “ஈசுபு நபி கிஸ்ஸா” மிகவும் எளிய நடையில் சாதாரண சொற்களைக்கையாண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை உணர்த்தும் வகையில் கீழ்க்காணும் காப்புச் செய்யுளில் வரும் விருந்துப்பாவில் அமைந்துள்ள இப்பாடல் அமைகிறது.

“அருளுண்டாம் கிருபையுண்டாம்
ஆண்டவனுதவி யுண்டாம்

பொருளுண்டாம் இன்பமுண்டாம்
பெருமையும் மகிழ்ச்சியுண்டாம்
நரர் நயீ யூகபுதனர் கிஸ்ஸாவதனைக்கூற
திருவருளளிக்கும் கோமான்
சீர்தரக்காப்புத்தானே”

அடுத்ததாகத் தமிழில் முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட “நாமே” என்ற பாரசீக மொழிச் சொல்லின் தமிழ் வடிவமான வரலாறு என்பதைப் பொருளாகக் கொண்ட “நாமா” எனும் இலக்கியத்தை நோக்குவோம். உலகப் படைப்பு வரலாற்றை விதந்துரைக்கும் “நூறு நாமா”, பெருமானாரின் விண்ணுலக யாத்திரையைக்கூறும் “மிஹாஜ் நாமா”, மரண வேதனையை அடிப்படையாகக் கொண்ட “சக்கராத்து நாமா” இறைவணக்கம் புரியாதோர் பெறப்போகும் தண்டனையை சுவைபடக்கூறும் “இருஷாது நாமா” போன்ற சுமார் 16 நாமா இலக்கியங்கள் உள்ளன. நூறுநாமா எனும் நூல் இருநூறு தொங்கல் பாக்களைக்கொண்டுள்ளதோடு இந்நூலின் இறுதிப்பகுதி இன்னிசைப் பாடல்களைக் கொண்டு விளங்குகிறது. மேலும் இஸ்லாமிய தமிழ்ப் புலவர்கள் தங்களது சமுசுத்திற்கு வழிகாட்டவென அல்லாஹ்வால் இறக்கி வைக்கப்பட்ட திருமறையான புனித அல்குர்ஆனை தமிழில் கருத்து வேறுபாடின்றி மொழிபெயர்ப்பதற்காக அரபுத் தமிழ் எனும் வடிவத்தைப்பயன்படுத்தினார்கள். இவ்வாறே இஸ்லாமிய சட்டதிட்டங்களும் அரபுத் தமிழிலேயே உருவாக்கப்பட்டன. ஆனால் இலங்கையிலுள்ள தமிழ் முஸ்லிம்களிடையே அரபுத்தமிழ் குறைந்தளவிலேயே பயன்படுகிற போதிலும் அம் மக்கள் “அரபுத் தமிழ் அழகுத்தமிழ்” எனக்கருதி அதன் வளர்ச்சிக்கு துணைபுரியவிரும்புகிறார்கள். ஆகவே தமிழின் வளர்ச்சிக்கு இவ்வரபுத்தமிழ் மற்றுமொரு உந்துசக்தியாக உள்ளது எனலாம்.

எனவே; உலக இலக்கியப் போக்கில் இஸ்லாமியரும் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றதோடு தமிழ் வளர்ச்சியை தங்களது வளர்ச்சியாகக்கருதி தமிழ்ப்பணியை தளராதது இன்றும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தமிழ் இலக்கியத்தல் மதச் செல்வாக்கு

அ. மேரி அனிதா

ஆரம்பக்கல்வி, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

மதமோ, இலக்கியமோ தமக்கென முற்றிலும் தனியான ஒரு இயங்குதளத்தைக் கொண்டனவன்று. சமூகம் எனும் மனிதக் குழும முழுமையின் பல்வேறு பரிமாணங்களில் இரண்டே இவை. சமூக வாழ்க்கையே இவை இரண்டுக்கும் அடிப்படை.

‘பண்பாடு’ என்னும் மனித வாழ்க்கைக் கோலத்தின் இரண்டு முகிழ்ப்புக்களே மதமும் இலக்கியமும். பண்பாடு என்னும் வட்டத்துக்குள்ளேயே இவை இயங்கும். சமூகவியல், மானிடவியல் துறைகளிற் பண்பாடு என்பது உயர் வழக்குகள் கருத்துக்களாக கொள்ளப் படுவதில்லை. பண்பாடு என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு மக்கட் கூட்டம் தனது சமூக வரலாற்று வளர்ச்சியினடியாகத் தோற்றுவித்துக் கொண்ட பௌதீகப் பொருட்கள், ஆத்மார்த்தக் கருத்துக்கள், மத நடைமுறைகள், சமூகப் பெறுமானங்கள் ஆகிய யாவற்றினதும் தொகுதியேயாகும். ஒரு கூட்டத்தினரின் பண்பாடு என்பது அக்கூட்டத்தினரின் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, உற்பத்தி முறைமை, உற்பத்தி உறவுகள், கல்வி, விஞ்ஞானம், இலக்கியம், கலைகள், நம்பிக்கைகள் ஆகியனவற்றின் தொகுதியாகும்.

எனவே பண்பாடு எனும் பெருவட்டத்தினுள் மதம், இலக்கியம் எனும் இரண்டுமே வரும்.

இக்கட்டத்திலே மதம் பற்றிய வரைவிலக்கணம் ஒன்று அத்தியாவசியமாகின்றது. மத ஒப்பியலாய்வில் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற பேராசிரியர் ‘நினியன் ஸ்மார்ட்’ அவர்கள் மதத்தின் இயல்பினைச் சுருக்கமாகவும், தெளிவாகவும் கூறியுள்ளார்.

‘மதம்’ என்பது ஆறு பரிமாணங்களைக் கொண்ட ஒன்றாகும். கோட்பாடுகள்,

ஐதீகங்கள், ஒழுக்கநெறி, போதனைகள், சடங்குகள், சமூகநிறுவனங்கள், மத அனுபவம் தரும் உந்துதல் அல்லது இயக்கப்பாட்டுயிர்ப்பு என்பனவே அந்த ஆறு பரிமாணங்களுமாம்.

பேராசிரியர் ஸ்மார்ட் எடுத்துக் கூறியுள்ள இவ்வாறு அம்சங்களையும் பற்றி ஆழமாக நோக்கும் பொழுது அவை வெளிப் படுத்துவதற்கும், பேணப்படுவதற்கும், கையளிக் கப்படுவதற்கும் அவை ஏதோ ஒரு வகையில் இலக்கியத்தை நம்பியிருக்க வேண்டுமென்பது தெரியவரும்.

மதம் என்பது மூன்று அத்தியாவசிய அம்சங்களைக் கொண்டது. அவை நம்பிக்கை, சடங்குகள், ஐதீகங்கள் என்பவையாகும். இவை சமூகத்துடன் சேர்ந்து இயங்கும் போதே மதம் தொழிற்படும். இலக்கியங்களின் உந்து சக்தியாக மதங்கள் காணப்படுகின்றமையை இங்கு அறிய முடிகின்றது.

இதனடிப்படையில் தமிழ் இலக்கியங்களில் மதங்களின் செல்வாக்கினை நோக்கலாம். தெய்வங்களை மனிதநிலைப்படுத்தி அம்மனித நிலையின் இன்றியமையா உணர்ச்சிப் பாவங்களை அத்தெய்வத்தின் மேலேற்றி முழு மத அநுபவத்தையும் சமூக அனுபவக் குறியீடுகளில் (ஆண்டான் - அடிமை, காதலன் - காதலி, தகப்பன் - பிள்ளை) வெளிப்படுத்தும் முயற்சிதான் பக்தி முறையாகும். சைவ வைஷ்ணவ மதங்களில் நிலவிய ஐதீகங்கள்,

தெய்வங்களை மனிதப் பண்புப் படிமத்தில் நோக்க உதவின.

தமிழ்நாட்டின் இலக்கியப் பாரம்பரியம், 7-8 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ் நாட்டில் தோற்றவிக்கப் பெற்ற நிலமானிய அமைப்பில் இருந்த பண்புகளின் தோற்றப் பொலிவே பக்தி இயக்கம். இவற்றிற்கு உதாரணமாக மறைஞானக் கவிதைகளைக் கூறமுடியும்.

இந்திய மொழிகளிலும் பார்க்க தமிழிலே அதிகம் கிறிஸ்தவ நூல்கள் காணப்படுவது தமிழ் இலக்கியத்தின் மதச் செல்வாக்கினை உறுதிப்படுத்துகின்றது. சுத்தோலிக்கத்தினைப் பொறுத்த வரையில் வண. தனிநாயக அடிகளாரால் தூத்துக்குடியில் நிறுவப் பெற்று இப்பொழுது திருச்சியில் சிறப்புறத் தொழிற்படும் தமிழ் இலக்கியக் கழகத்தின் பணி இத்துறையில் மிக முக்கியமானதாகும்.

வண.பிதா ஃபிரான்சிஸ் சேவியர் தமிழ் நாட்டிலே தேவ ஊழியம் செய்த காலத்திலும் (1542 - 1545) நிலைமை பெரு மாற்றம் அடைந்ததாகக் கூறமுடியாது. ஆனால் மதம் பற்றிய போதனையைத் தமிழில் வழங்க வேண்டும் என்னும் முறைமை தொடங்குகிறது. ஃபிரான்சிஸ் சேவியர் அவர்களே தான் கையாண்ட முறைமை பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார் “அவர்கள் எம் மொழியையும் நாம் அவர்கள் மொழியையும் விளங்காத நிலையில் அவர்களுள் திறமை வாய்க்கப்பெற்ற படித்தவர்கள் சிலரைத் தெரிந்தெடுத்து அவர்களுள்ளே ஸ்பானிஷையும் தமிழையும் தெரிந்த சிலரைத் தேட முயன்றேன். இவ்வாறு அடிப்படைச் சமயக் குறிப்புகளை மொழி பெயர்த்தோம்” என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அச்சுமுறைமைக்கும், கிறிஸ்தவத்திற்குமுள்ள தொடர்பினை நோக்கும் போது சிலர் இதனை மேனாட்டவரின் தொண்டு என்றும் வேறு சிலர் கிறிஸ்தவத்தின் பங்களிப்பென்றும் கூறுவர். ஆனால் அச்சு முறைமை மேனாட்டவரிடத்தேயும், கிறிஸ்தவத்தினரிடையேயும் மாத்திரம்

இருந்த காலத்தில் (1835 வரை) பழைய தமிழ் இலக்கியங்கள் எதுவும் அச்சிடப்படவில்லை. அவர்கள் முழுக்க முழுக்க கிறிஸ்தவ மதச்சார்பான நூல்களையே வெளியிட்டனர். இவ்வாறு கிறிஸ்தவ இலக்கியங்கள் தமிழ் இலக்கியத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது.

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களைப் பற்றி ஆராயும் போது அவை இருநிலைப்பட்டதாக காணப்படுகிறது. அவை அரபுத் தமிழ் ஆக்கங்கள், தமிழ் மரபுவழி ஆக்கங்கள் என்பவையாகும். அரபுத் தமிழ் ஆக்கங்கள் என்பன அரபு லிபியில் - வரிவடிவத்தில் எழுதப்பெற்ற தமிழ் ஆக்கங்களேயாகும் இவ் அரபுத் தமிழ் நூல்கள் பெரும்பாலும் உரை நூல்களே.

நோன்பு நோக்கப் பெறும் மாதமாகிய நம்மூன் மாதத்தில் குர் ஆன் ஓதிக் கொடுக்கும் மாணவர்களுடன் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரினதும் வீட்டுக்குச் சென்று “அரபுச் சொற்கள் கலக்கப்பட்ட தமிழ்ப் பாக்களைப் பாடுவர். பாடித் தமது ஆசிரியர்களுக்குக் கையுறைகளைப் பெற்றுக் கொடுப்பர்”. இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்கள் பல பக்கீர்களால் பாடிக் கொண்டு செல்லப் பெறுவன எனும் உண்மையை நாம் மறந்து விடுதல் கூடாது. இவ்வாறு நோக்கும் பொழுது இவ்விலக்கியங்கள் அன்றாட வாழ்வில் எத்தகைய முக்கியமான சமயப் பணியினை நிறைவேற்றுகின்றன என்பது தெரிய வருகிறது.

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் பற்றி ஆராய்ந்துள்ள பலர் தமிழிலக்கியத்துக்கு இஸ்லாம் செய்த பங்களிப்புகள் என்ற தலைப்பின் கீழ் இஸ்லாத்தின் வழியாக வந்த புதுப் பிரபந்தங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுவர். தென்னிந்திய பண்பாட்டில் இஸ்லாத்தின் மிக முக்கியமான தாக்கம் எனக் குறிப்பிடத் தக்கது வீர வைச இயக்கமாகும்.

இவ்வாறு மதங்களின் செல்வாக்கு தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் பங்காற்றியுள்ளது. மதங்களின் வருகையினால் தமிழ் இலக்கியங்கள் பெருமளவில் வளர்ந்துள்ளமை என்பவை மேற்கூறிய உதாரணங்களிலிருந்து உண்மையாகின்றது.

தமிழ் சைவமும்

ஆர். தனுஷிகா

விசேட கல்வி, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

தமிழ்மொழியைத் தேன்மொழி, தெய்வத்தமிழ் என்றெல்லாம் சொல்லுவதுண்டு. சைவப் பெருநெறி அருளாளர்கள் தமிழை கைலாசத்து மொழி என்பர். உயிரெழுத்து பன்னிரண்டும், மெய்யெழுத்து பதினெட்டும், உயிர்மெய்யெழுத்து இருநூற்றுப்பதினாறாக விரிந்து இறைநிலை பெற்று விளங்குகிறது. சிவப்பரம்பொருள் தமிழிற் பாடப்பெறும். பக்திப்பனுவல்களுக்கு இசைந்து பரகதி கொடுத்தருளுகிறார். என்பது 63 நாயன்மார்களின் வரலாற்றுச்செய்திகள் தரும் உண்மை. இதனாலன்றோ அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு உலகினை உய்விக்க வந்த மணிவாசகப்பெருமான் சிவபெருமானை “தண்ணார் தமிழளிக்கும் தண்பாண்டி நாட்டானை” என்றார்.

மாதவச் சிவஞான முனிவரும்,

“அன்று தொடர்ந்து காறும் அருமறை

நான்குந்தேடி

நின்றலத் தோலமிட்டுங்காணொணா

நிமலமுர்த்தி

இன்றமிழ்க் கலைசை வாணனியல்

பினையிரண்டு நாளில்

போன்றிடும் மனிதர் தேறி எங்ஙனம்

போற்றுவாரே”

என்று பெருமானுக்கு தமிழ் இனிமை பயக்கும் மொழி என்று கூறுகிறார். குமரகுருபரரும் மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழில் “நறை பழுத்த துறை தீந்தமிழினொழுகு நறுஞ்சுவையே” என்கிறார்.

கி.பி ஏழாம் நூற்றாண்டு காலத்தில் பாண்டி நாட்டில் சமணமும், பௌத்தமும் நிலை கொண்டிருந்த நாளில் ஞானசம்பந்தப் பெருமானை மதுரைக்கு வரவழைத்து அரசி மங்கையற்கரசியாரும், அமைச்சர்

குலச்சிறையாரும் சைவத்தையும், தமிழையும் வாழவைத்த வரலாறு நாடறியும். அங்கும் தமிழ்மொழியே பாண்டியனின் வெப்புநோய் தீர்த்தது. புனல் வாதம், அனல் வாதம் நிகழ்த்தி வெற்றி கொண்ட வரலாறும் கற்றோர் அறிந்தவையே. சீர்காழியில் அம்மை கொடுத்த அமுதத்தை உண்டவுடன் ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் செந்தமிழ்ப் பாடலைப்பாடியருளினார். அவர் பாடியது “திருநெறிய தமிழ்” அதனை ஓதியவரும் தொல்வினைதீர்வர். ‘திருநெறியதமிழ்வல்லவர் தொல்வினை தீர்தல் எளிதாமே’ என்பது அவர் திருவாக்கு. சேக்கிழாருக்கு “உலகெலாம்” என்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்கு “பித்தர்” என்றும், அருணகிரிநாதருக்கு “முத்தைத்தரு” என்றும் தமிழினாலே அடியெடுத்துக் கொடுத்தார் இறைவன்.

குமரகுருபர சுவாமிகள் கந்தர் கலி வெண்பாவில்

“பூமேவு செங்கமலப் புத்தேளுதேறிய

பாமேவு தெய்வப்பழமறையும் - தேமேவு

நாதமுநாதாந்த முடிவும் நவை தீர்ந்த
 போதமுங்காணாத போதமாய் - ஆதிநடு
 அந்தங்கடந்தந்தி யானந்த போதமாய்
 பந்தந் தணந்த பரஞ்சுடராய் - வந்த
 குறியங்குணமு மொடு கோலமுமற்றெங்கும்
 செறியும் பரமசிவமாய் - அறிவுக்கு

என்றும் எண்ணிலாத் தெய்வத் தமிழ்ப்
 புலவோரும், அருளாளர்களும் தம்பாடல்களால்
 தமிழையும் அணி செய்து இறைவன்
 திருவருளைப் பெற வழிகாட்டிகளாகவும்
 விளங்கினார். இத்தகைய தெய்வப்பனுவல்கள்
 இலட்சக்கணக்கில் தமிழ்மொழியில் உள்ளன.
 வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள்
 மட்டும் ஐம்பதினாயிரம் பாடல்களுக்கு
 மேல் பாடியுள்ளார். மற்றும் மாதவஞ்
 சிவஞானயோகிகள் தெய்வச்சுருதி, எழுதாக்கி
 ளவி என்றும் அதைத்தீட்டும் பெருமையு
 டையதாய் விளங்குவது தமிழ் என்றும்
 மற்ற மொழிகளுக்கு இத்தகைய சிறப்பில்லை
 என்றும் கூறியுள்ளார்.

சைவ சமயமானது இருவேறு வகைப்
 பட்ட மக்கட் கூட்டத்தின் நடுவே அகப்
 பட்டுக்கொண்டு, ஒரு கூட்டத்தினர் ஒருபுறம்
 மற்றொரு கூட்டத்தினர் மற்றொரு புறத்துமாக
 நெருக்க அந்நெருக்கடியின்றும் பிழைத்தோட
 வழி காணாது நசங்கி உயிர் துறக்கும் நிலை
 யில் நின்று தத்தளிக்கின்றது. இவ்வாறு
 கூட்டத்தினரில் ஒரு பகுதியார்தம்மைச்சைவர்
 எனவுந் தாமே சைவசமயத்தை முற்றும்
 உணர்ந்தவர் எனவும் மற்றைய கூட்டத்தினர்
 சைவசமயத்தில் உள்ள கோட்பாடுகள்
 முன்னேற்றத்தைத் தடைசெய்வது எனவும்
 தம்மைவேரோடு களையக்கடவோமென
 மடிகட்டி நிற்கின்றனர்.

சைவசமயம் என்பது தென்றமிழ்நாட்டிலுள்ள
 தமிழ் மக்களுக்கே உரித்தான கடவுட் கொள்
 கையாகும். காவுங்கருதவும் படாத அருவ
 நிலை யிலுள்ள முழுமுதற்கடவுள் உயர்ந்த
 அன்பும் அறிவும் உடைய பெரியார் சிலர்க்கு

அருள் புரிதல் வேண்டி அவர்தங்காட்சிக்குங்
 கருத்துக்கும் எளியனாய்ச் சிவந்த
 ஒளிவடிவிற்கோன்றி அவரை ஆண்டுகொண்ட
 வகைமையிலிருந்து அத்துணையணுக்கமாய்
 வந்த அச்சிவந்த இலக்கணமாய் வைத்துச்
 சிவன் என்னும் பெயரால் அவனை வணங்கி
 வருகின்றனர்.

ஆண்வடிவும் நீரின் நீல நிறத்தை ஒப்பதான
 ஒரு பெண்வடிவும் உருங்கு இயைந்த ஓர்
 அருமைத்திருவுருவமே “கடவுளுக்கு உண்மை
 வடிவாதல் வேண்டுமென்பது பண்டைக்
 காலந்தொட்டுவந்ததமிழ்ச்சான்றோர்கொள்கை
 யாகும்”. சேயொளிவடிவிற ‘சேயோன்’, ‘சிவன்’
 எனவுங்கருநீலவடிவில் ‘மாயோன்’, ‘மாயோன்’
 எனவும் முழுமுதற்கடவுள் வழங்கப்பட்டு
 வரலாறாயிற்று. பிறப்பு, இறப்புக் களுக்கு
 வித்தான இரு வினைகளும், அவ்வினைக்கு
 வித்தான அறியாமையும் இறைவன் உடை
 யன அல்லாமையால் அவன் என்றும் விளங்
 கிய அறிவினையே இருப்பனெனக் கடவு
 ளுண் மையியல்பையுந் தமிழ்ச்சான்றோர் நன்
 கறிந்திருந்தனர்.

ஆற்றிவுடைய மக்கட்பிறவியெடுத்த
 உயிர்கள் தாம் பெற்ற இவ் அரிய பிறவியி
 லேயே விரைந்து தாயராய் இறைவன்
 திருவருளின்பத்தைப் பெறுதற்கு இன்றிய
 மையாது செயற்பாலன: தம் மன மொழி
 மெய்கள் ஒன்றினொன்று முரணாமல்
 தமக்கும் பிறர்க்கும் பிறவுயிர்க்கும் நலம்
 பயப்பனவற்றையே ஒரு முகமாய் நாடி
 நிற்குமாறு பழகுதலும் துன்பத்திற்கு இடமின்றி
 இன்பத்தையே ஓவாது தருங்கல்விகேள்
 விகளிலுந் தவமுயற்சியிலுந் தமது
 அறிவை நிலைப்பித்தலும், இறைவனின்
 பேரருட்டிறத்தை நினைந்து நினைந்துருகுதலும்
 ஆமென்பதும் தமிழ்ப்பேரறிஞர் கண்ட
 றிந்ததாகும்.

இக்கோட்பாடுகள் முற்றும் இற்றைக்கு ஐயா
 யிரத்து ஐந்நூறாண்டுகட்கு முன்னெழுந்த

பண்டைத் தமிழ் பெரும் பனுவலாகிய தொல்காப்பியத்திலிருந்து அதன் வழிவந்த திருக்குறள், திருவாசகம், திருமந்திரம், தேவாரம், சிவஞானபோதம் முதலான தனிச்செந்தமிழ் நூல்களிலெல்லாம் முன்னொடு பின் சிறிதும் மாறின்றிக் காணப்படும் இவ்வுண்மை முடிபுகள் இந்நூல்களின் மட்டுமேயன்றி இச் செந்தமிழ் நாடெங்கணும் அமைக்கப்பட்ட திருக்கோயில் அமைப்புக்களிலும் இனிது விளங்குமாறு இயைக்கப்பட்டிருத்தலை ஆழ்ந்த கருத்துடையாரெவரும் எளிதில் உணர்வர்.

தமிழின் இரு கண்கள் எனப்போற்றப்படும் திருக்குறள், சிவஞானபோதம் ஆகிய நூல்கள் சுருங்கிய சொற்களால் அரிய பெரிய பொருட் செறிவுள்ள கருத்துக்களைக் கூறும் சிறப்பினை பிறமொழிகளில் காணமுடியாது என்பது பன்மொழி அறிஞர் கருத்தாகும். எனவே காலம் தொட்டு தமிழும், சைவமும் ஒன்றோடு ஒன்றாகப் பின்னிப்பிணைந்து வளர்ந்து வருகின்றது.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. தமிழின் தனிச்சிறப்பு - மறைமலை அடிகளார் அருள்வேல் அச்சகம்(சென்னை) - 2004
2. தமிழ்மொழியின் மாட்சியும் பரந்த பண்பாடும் - கதிர். தணிகாசலம் வெற்றி அச்சகம்(சென்னை) - 1997

அற்புகத் தமிழ்

வெந்தழலும் நீராகும் வெள்ளெலும்பு பெண்ணாகும்
வந்த மத வேழம் வணங்கிடுமே - சந்தமெழப்
பாடுவாருள்ளருகிப் பாடுந் தமிழிசைக்கு
நீடுலகில் உண்டோ நிகர்.

- கவிமணி

உரைநடை

சொற்கள் மிக நல்ல ஒழுங்கு வரிசையில் இருப்பது.

கவிதை

மிக நல்ல சொற்கள் மிக நல்ல ஒழுங்கு வரிசையில் இருப்பது.

கவிதைக்கு உயிரா பொருள் உரிப்பொருள்

- பண்டிதமணி

சக்திவாய்ந்த உணர்ச்சிகள் சுயமாகப் பொங்கி வழிதலே கவிதை.

கடைசிக் கூப்பன் காசு

மேகலா பரமசிவம்

விசேட கல்வி, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

அந்தக் காலைப் பொழுது அவனுக்காகவே விடிந்தது போல் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் எழுந்த சிவாமிக வேகமாக தன் காலைக்கடன்களை முடித்தான். தன்னை அழகுபடுத்திக் கொள்ளவென யன்னலுக்கு அருகில் இருக்கும் உடைந்து போனதும், உருவத்தை மங்கலாய்க் காட்டுவதுமான அந்தக் கண்ணாடிக்கு முன் நின்றான். கண்ணாடியைப் பார்த்து தன்னை நேர்த்தியாக்கிக் கொண்டான். சிவா பார்ப்பவர்களைக் கவரும் தோற்றத்தைக் கொண்டிருந்தாலும் நண்பர்கள் மத்தியில் தன்னை தனித்து அடையாளப் படுத்திக்காட்டவென அழுக்குப்பட்டாத தனது வெள்ளைநிற ஆடைகளைத் தினந்தோறும் துவைத்து அணிவான். உயர்தர வகுப்புக்கு வந்த பிறகு தன் ஆடைகளை வேறு எவரும் துவைத்தால் அழுக்கு போகாது என நினைக்கும் சிவா தானே தன் ஆடையினைத் துவைப்பான். அவன் கட்டிளமைப்பருவம் என்பதால் தனக்குப் பிடித்த விடயங்களைக் கட்டாயம் செய்ய வேண்டும் என்பதில் அதிக ஆர்வம் உள்ளவன். அதிலும் பார்க்க பிறருக்கும் தன்னைப் பிடிக்குமாறு நடந்துகொள்ள வேண்டும் என எதிர்ப்பார்ப்பான். சற்றுப்பிடிவாத குணமும் கொண்டவன். பாடசாலையைப் பொறுத்த வரை படிப்பில் கெட்டிக்காரன். பிறருக்கு உதவும் குணம் கொண்டவன். நன்றாக விளையாடக் கூடியவன் ஆசிரியர், அதிபரின் மனம் கோணாமலும் நடந்து கொள்பவன்.

சிவா பாடசாலைக்குச் செல்ல ஆயத்தமான போது சிவாவின் அம்மா சந்திரா அவனைப்பார்த்து “தம்பி! இன்றைக்கு ஸ்கூலுக்கு கட்டாயம் போகவேணுமாப்பா?” என்றாள். ஆம் அம்மா, ஏன் எதும் வேலை இருக்கா? இன்றைக்குத் தேதி இருபது உன் பாட்டிக்கு கூப்பன் கொடுப்பாங்கள் அதை வாங்க நீ பாட்டியோடே போகவேணும் அதுக்காகத்தான் கேட்டனான்.

தெரியும். அதுமட்டுமல்ல பாட்டிக்குக் கிடைக்கும் 1000 ரூபா கூப்பன் தொகையில் 500 ரூபா தனக்குக் கிடைக்கும் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். இருப்பினும் வயது போன பாட்டியுடன் செல்வதை கௌரவப் பிரச்சினையாக நினைத்தான்.

“அம்மா இன்றைக்கு சோதினை இருக்கு; போகாட்டி சேர் ஏசுவாரு” என்று பொய் சொல்லி விட்டு அம்மாவிடம் இருந்து மறுவார்த்தை வரும்முன்னர் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்து தோட்டப்புற லயன் வீடுகளுக்கு மட்டுமே உரித் தான அந்த ச்சிறிய கதவுகளிற்கு வெளியே வந்தான்.

சிவா தினந்தோறும் பாடசாலைக்குத் தவறாமல் செல்லுபவன். ஒரு நாள் பாடசாலைக்குச் செல்லாவிட்டால் ஒரு பிரச்சனையும் வராது என்பதும் அவனுக்குத்

சிவாவின் குடும்பம் மிகவும் ஏழ்மையானது என்றாலும் சிவாவின் தேவைகள் ஓரளவு பூர்த்தி செய்யப்பட்டன. அதற்கு காரணம் சிவாவின் தாய்மாமன் கணேஸ். கணேஸ் சிவாவினுடைய தாயாரின் தம்பி. தன் அக்காவின் மீது அன்பும், மதிப்பும் கொண்டவன். இதற்குக் காரணம் சிறுவயதிலேயே தன் பெற்றோரை இழந்த கணேசை தாய்க்குத் தாயாகவும், தந்தைக்கு தந்தையாகவும் இருந்து வளர்த்தவள் சிவாவின் தாய். இதனால்தான் கணேஸ் தன் அக்காவின் மீதும், தன் அக்காவின் குடும்பத்தின் மீதும் அன்புடன் இருப்பதோடு சிவாவின் படிப்புத் தேவைக்குத் தன்னால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்து வந்தான்.

சிவாவும் தன் மாமன் மீது மிகுந்த அன்பு கொண்டவன். சிவாவுக்கு மாமாவாங்கித் தந்த கறுப்புநிறச் சப்பாத்தினை மாற்றிக் கொண்டு ஏதோ ஓரிரு கொப்பிகளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு பள்ளியை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

சிவா பாட்டிக்குக் கிடைக்கும் கூப்பன் பணத்தையே மாதாந்த ரியூசன் கட்டணமாகச் செலுத்துவான். சனசந்தடியற்ற அந்த கரடுமுரடான பாதையில் நடந்து செல்லும் போது பாட்டியின் கூப்பன் கொடுப்பனை தொடர்பாக எண்ணிக்கொண்டு சென்றான்.

சிவாவின் வீட்டில் இருந்து அரைமணி நேரத்தில் அவனது பாடசாலையை அடைந்து விடலாம். சிவா தனியாகப் பாடசாலைக்குச் சென்று பாடசாலை விட்டவுடன் தன் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து வீடு திரும்புவான். இதனைத் தன் வழக்கமாகவும் வைத்திருந்தான். சிவா பாடசாலையை அடைந்தான். அது ஒரு தோட்டப்புறப் பாடசாலை; இருப்பினும் பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் சிறப்பாக வரும். சிவா வகுப்புக்குச் சென்று தனது புத்தகங்களை வைத்து விட்டு மீண்டும் பாட்டியைப் பற்றி யோசிக்கத் தொடங்கினான். அத்தருணம் அவனுடைய நண்பன் விமல் அவ்விடத்தை அடைந்தான். விமல் சிவாவின் பக்கத்து ஊரில்

உள்ளவன். சிவா, விமல், வினித் மூவரும் உற்ற தோழர்கள். பாடசாலையில் இவர்கள் செய்யும் குறும்புகட்கு அளவே இல்லை.

“மச்சா good morning.”

“good morning மச்சா எங்கடா வினித்”

“அவேவரலமச்சா அவுங்கவூர்திருவிழா அதனால அவ வரலடா சரி, வா நம்ம ground குப்போவோம்.” “நீ போ மச்சா நான் பெறகு வாரேன்” என்று சிவாகூறவிமல் எதுவும் பேசாமல் அங்கிருந்து நகர்ந்துவிட்டான். சிவாவின் ஆழ்ந்த சிந்தனை மீண்டும் பாட்டியின் பக்கம் சென்றது.

வழமைபோல் அல்லாமல் ஏதோ ஒரு மனச்சோர்வு சிவாவிடம் காணப்பட்டது. சிவா பாட்டியின் மீது மிகுந்த அன்புடன்தான் காணப்பட்டான். ஒன்பதாம் வகுப்பு படிப்பதற்கு முன்னம் தனது நேரத்தை அதிகமாகப் பாட்டியுடனேயே செலவழித்தான். சிவாவின் பாட்டி அங்கம்மா. அங்குபாட்டி, அங்கு பாட்டி என செல்லமாய் அழைப்பான். அங்கம்மா பாட்டியும் தன் ஒரே மகனின் பிள்ளை சிவா என்பதால் தன் பேரனைக் கண்ணை இமை காப்பதுபோல பார்த்து வந்தாள். சிறுசிறு விடயங்களில் கூட தன் பேரனின் சந்தோசம்தான் முக்கியம் என நினைப்பாள். சிவாவிற்குப் பிடிக்கும் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக எங்கு கடன்பட்டாவது அவனுக்கு மிகவும் பிடித்த சீனி முறுக்கினை மாதத்திற்கு ஒரு முறையாவது தானே செய்து கொடுப்பாள். உடைகளைத் துவைத்துக் கொடுப்பதில் இருந்து ஒவ்வொன்றையும் தானே பார்த்துப் பார்த்துச் செய்வாள். கடவுளுக்குச் செய்யும் சேவை போல தன் பேரனுக்கு சேவை செய்வதில் பாட்டிக்கு மிகுந்த சந்தோசம். சிவாவும் பாட்டியுடன் சேர்ந்துதான் விளையாடுவான் பாட்டியின் கதையினைக் கேட்டுத்தான் உறங்குவான். பாட்டி பிசைந்து உணவு ஊட்டினால்தான் சாப்பிடுவான். இவ்வாறு சிவாவின் அனைத்து செயல்களிலும் பாட்டி கலந்திருந்தாள்.

சிவா ஒன்பதாம் வகுப்புக்கு வகுப்பேற்றப் பட்டவுடன் தான் இளமைப் பருவத்தை அடைந்துவிட்டதால் தன் இளமைக்குள் புதுமை புகுந்து விட்டதாக ஒரு எதிர்பார்ப்பு. அதனால் பாட்டியிடம் இருந்து விலகினான். நண்பர்களுடன் இருக்கும் நேரத்தை அதிகரித்துக் கொண்டான்.

பாட்டியைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்த சிவாவைப் பார்த்தபடி தமிழ் பாட ஆசிரியர் வகுப்புக்குள் நுழைந்தார்.

goodmorningsir..... என எல்லா மாணவர்களும் ஒருங்கே ராகத்துடன் கூறினர். தாம் படிப்பது உயர்தர வகுப்பு என்றாலும் good morning சொல்லும்விதம் ஒன்றாம் வகுப்பு மாணவர்கள் போலதான். இதனை மனதால் நினைத்து சிரித்துக் கொண்டு good morning பிள்ளைகள் இருங்க என்றார் ஆசிரியர். சிவாவை மீண்டும் பார்த்த ஆசிரியர் சிவா ரெஜிஸ்டர் எங்கடா?

இந்தா இருக்கு சேர் என விமல் பதில் அளித்தான். சிவாவின் சிந்தனையைத் தன்பக்கம் கொண்டு வர நினைத்த ஆசிரியரின் முயற்சி தோல்வி அடைந்தது. மீண்டும் சிவா home work செய்துடாச்சாடா? என்று கேக்க ஆமா சேர் கொப்பி எல்லாததையும் மேசையில் வைத்துள்ளோம் என்று அஞ்சலி பதில் அளித்தாள். இவ்வாறு சிவாவை நோக்கி வீசப்படும் கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஏனைய மாணவர்கள் பதில் தொடுத்தனர். ஆனால் சிவாமட்டும் இன்று வழமைக்கு மாறாக பாரிய சோகத்தில் அங்கம்மா பாட்டியின் நினைவில் லயித்து போயிருந்தான்.

அங்கம்மா பாட்டி சிவா ஒன்பதாம் வகுப்புக்கு வந்தவுடன் தனது மூக்குத்தியை அடமானம் வைத்து ஒன்பதாம் வகுப்புக்குத் தேவையான கொப்பி, புத்தகங்களை வாங்கி கொடுத்தாள். அதே நேரம் சிவா பாடசாலை விட்டு வரும் வரை பகலுணவு உண்ணாமல் அவனுக்காகக் காத்திருப்பாள். ஆனால்

சிவா புதிய வகுப்பு சென்றதன் பின்னர் பாடசாலை விட்டு வீட்டுக்கு வந்தவுடன் பகலுணவைச் சாப்பிடுவது இல்லை சாப்பிட சென்றால் பாட்டியுடன் இருக்க வேண்டும், பேச வேண்டும் என்பதற்காகப் பகலுணவைத் தவிர்த்தான். மாலை நேரங்களில் வீட்டில் இருப்பதைத் தவிர்த்தான். பாட்டி துவைத்த ஆடைகளில் முதன் முறையாக அழுக்குப் போகவில்லை என்று மீண்டும் துவைத்தான். உண்மையிலுமே அழுக்கு இருந்திருக்கலாம் என்று பாட்டி அதனை ஒரு விடயமாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. சிவா மறுநாளும் அச்செயலை செய்தான். மறுநாளும் அதனையே செய்தான். அப்பொழுது பாட்டி சற்றுத் தடுமாறினாள். பேரனின் உடைகளைத் தான் துவைப்பதை அவன் விரும்பவில்லை என்பதை அவள் உணர்ந்தாள். அதே தருணம் பாட்டியின் மடியில் படுத்தால் தான் தூக்கம் வரும் என்று பாட்டியின் மடியில் படுத்து உறங்கும் சிவா இன்று தனிமையில் படுத்து உறங்க ஆரம்பித்தான். தன்னை விட்டு விலகிச் செல்ல சிவா எடுக்கும் முயற்சிகளைக் கண்ட அங்கு பாட்டி மனதால் வேதனையும், கவலையும் அடைந்தாள். அங்கு பாட்டியின் மடியில் படுத்து உறங்கும் பழக்கம் சிவாவிடம் இல்லை. பாட்டி தன்பேரனுக்காக ஆசையுடன் செய்யும் சீனி முறுக்கினை ஆசையாக இருந்தாலும் அவன் சாப்பிடுவதில்லை. நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அங்கு பாட்டியின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ராஜா நகர்வலம் வருவது போல்கம்பீரமாய் அக்கிராமத்தைச் சுற்றி வரும் சிவா தாயுடன் கழித்த நேரத்தைவிட அங்கு பாட்டியுடன் இருந்த நேரம்தான் அதிகம் எல்லாம் இன்று தடம் புரண்டு விட்டன.

சிவா இங்க வாடா என்றார் சிவாவின் ஆசிரியர். திடுக்கிட்டு எழும்பி ஆசிரியர் இருக்கும் மேசைக்கு அருகில் சென்று நின்றான்.

ஏண்டா ஒருமாதிரி இருக்க? ஓடம்புக்கு சரியில்லையா?

ஒன்னும் இல்ல சேர். நல்லாதா இருக்கே

சேர். அப்ப ஏண்டா எதையோ பறிகொடுத்தது போல ஒக்காந்து இருக்க. ஒன்னும் இல்ல சேர் சரி, சரி பொயிட்டு இரு.

“எதையோ பறிகொடுத்தது போல” எனும் வார்த்தைகள் சிவாவின் உள்ளத்தை பாட்டியின் பக்கம் மீண்டும் கொண்டு சென்றன. சிவா பாட்டியை விட்டு விலகிச் சென்றமைக்குக் காரணம் அவனுடைய வயது தான். சுட்டிளமைப்பருவத்தை அடைந்த சிவா ஒன்பதாம் வகுப்புக்கு சென்றவுடன் எல்லா விடயத்திலும் பாட்டியுடனேயே இருப்பதையும், பாட்டி சொல்வதை மட்டுமே கேட்பதாலும் வகுப்பு மாணவர்கள் கேலி செய்தனர். இதில் முக்கியமாகப் பெண்பிள்ளைகள் அதிகமாகக் காணப்பட்டனர். இது தொடர்ந்து நடந்தது. சிவா சற்று மன நெருக்கீடுக்கு ஆளாகினான்.

ஒரு நாள் சிவா வகுப்புக்குள் நுழைந்ததும் அந்த வகுப்பில் உள்ள மாணவன் ஒருவன் இந்தா சிவா வந்துட்டா. அதற்கு இன்னொரு மாணவன் சிவா இல்லடா “பாட்டிதாசன்” என்றான். பாட்டிதாசனா அப்புடினா என்னா? என்று அஞ்சலி கேட்டாள். அது கூட தெரியாதாடி. பொண்டாட்டி பேச்சு கேட்ட புருசன் பொண்டாட்டிதாசன்னு சொல்லுவாங்க. இவோ பாட்டியோடேயே தானே சுத்துவா, அதோட பாட்டியின் பேச்சு மட்டுதா கேட்டு நடப்பா அதா பாட்டிதாசன்னு சொன்னேன். வகுப்பறையில் பாரிய சிரிப்பு அத்தோடு கைதட்டலும் கூட. எதையுமே சுலபமாக எடுத்துக்கொள்ளும் சிவாவிடம் வகுப்பறையில் அவன் ஏனைய மாணவர்களால் கேலி செய்யப்பட்டதை கௌரவக் குறைவாக எடுத்துக்கொண்டான். தான் அவமானப்படுத்தப்பட்டதுக்கு பாட்டி தான் காரணம் என்று நினைத்து தன்னைப் பாட்டியிடம் இருந்து அன்னியப்படுத்தி கொண்டான். இப்பொழுது பாட்டிக்கும் சிவாவிற்கும் இடையிலான விரிசல் அதிகம்.

சிவா படிப்பில் கெட்டிக்காரன். சாதாரண பரீட்சையில் சிறந்த சித்திகளைப் பெற்று உயர்தரத்திற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டான். அப்பொழுது பாட்டியின் தோடுகள் கடைக்குச் சென்றன. சிவாவின் கல்வித் தேவைக்காக அவை அடகு வைக்கப்பட்டன. அத்தோடு பாட்டிக்கு மாதாந்தம் கிடைக்கும் ஆயிரம் ரூபாய் கூப்பன் தொகையில் ஐநூறு ரூபாய் சிவாவின் படிப்புச் செலவுக்காக ஒதுக்கினாள். இவ்வாறெல்லாம் பாட்டி நடந்து கொண்டாலும் சிவா பாட்டியை விட்டு விலகியிருந்தான். தேவைக்காக மட்டுமே பாட்டியை நாடினான். அதுவும் அவன் எதுவும் பேசுவதில்லை, எதுவும் கேட்பதில்லை. தன் அம்மாவையும், அப்பாவையும் தூதுவராகப் பயன்படுத்தினான். இவ்வாறு நாட்கள் நகர்ந்தன. பாட்டியின் பண உதவிகளை மட்டும் பெற்றுக்கொண்ட சிவா “அங்கு பாட்டி” என்று அழைக்கமாட்டானா என பாட்டி ஏங்கினாள். அவ் ஏக்கத்தை நன்கு உணர்ந்த சிவா அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் நடந்து கொண்டான்.

சிவாவின் இன்றைய நாள் பாட்டியின் ஞாபகத்தோடே நகர்ந்தது. ஆசிரியர் பாடம் கற்பிக்கும் போது அவர் அதில் தன் கவனத்தைச் செலுத்தவில்லை. சிவா இன்று உயர்தரம் படிக்கும் மாணவன். அப்படியானால் பாட்டிக்கும் வயது சென்றிருக்கும் அல்லவா. பாட்டி கண்பார்வை குன்றி சற்றுத் தடுமாறுவதையும், நடப்பதற்கு இடர்படுவதையும் சிவா அவதானித்துள்ளான்.

சிவா பாட்டியைப் பற்றியே சிந்திப்பதற்கு காரணமும் இதுதான். வழமையாகப் பாட்டியுடன் கூப்பன் பணத்தை வாங்க சிவாவின் அப்பா அல்லது சிவாவின் மாமாதான் செல்வார்கள். ஆனால் இன்று அவர்கள் ஏதோ தேவைக்காக கொழும்புக்கு சென்றுவிட்டனர். அதனால்தான் இவ்வாறு ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டது.

சிவாபாட்டியை விட்டு விலகியிருந்தாலும் தினம் தோறும் பாட்டியை எப்படியும் பார்க்காமல் இருக்கமாட்டான். பாடசாலை முடிந்து வீட்டுக்கு வந்தவுடன் பாட்டிக்குத் தெரியாமல் அவளது முகத்தைப் பார்த்து விட்டுத்தான் தனது கடமைகளைச் செய்வான்.

சிவா இன்று யாருடனும் பேசவில்லை, சாப்பிடவில்லை, பாடத்தில் கவனம் செலுத்தவில்லை பாடசாலை முடிந்துவிட்டது. அதோ மாணவர்கள் வீட்டுக்கு செல்வதற்கான மணி அடிக்கின்றது. மிகவும் விரைவாகத் தன் இடத்தில் இருந்து எழும்பிய சிவா, கொப்பிகளை எடுத்துக்கொண்டு தனியாக வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டான். இன்று அவன் தன் நண்பர்களை எதிர்பார்க்கவில்லை. பாடசாலையின் நுழைவாயிலில் நின்று அடிக்கும் அரட்டையை மறந்து விட்டான். அவ்வளவு வேகமாக நடந்தான். அவனுக்குத் தெரியுமா? என்பது ஒரு கேள்விக் குறியாகத் தெரிந்தது. அவ்வளவு வேகமாக நடந்தான். அதோ தூரத்தில் அவனது வீடு! வீடு வந்துவிட்டது. ஏதோ பரபரப்பு! அவனுக்கு மட்டுமல்ல, அவன் வீட்டைச் சுற்றியும் கூட அந்த லயன் அறையில் உள்ள அனைத்து மக்களும் சிவாவின் வீட்டை வட்டாரமிட்டு இருந்தனர். பொதுவாகவே இயல்பான தருணங்களில் அங்குள்ள வீடுகளின் வாசல்களில் மனிதர்கள் நிற்பது கடினம். அத்தோடு பாரிய சிரம்மத்தையும் ஏற்படுத்தும் அந்த நெரிசல்களுக்குள் எவ்வாறு வீட்டிற்குள் செல்வது என்று நினைத்த சிவாவைக் கண்டதும் ஊர்மக்கள் ஒதுங்கி வழிவிட்டனர். யாருக்கோ ஏதோ நடந்துவிட்டது என்பதை மட்டும் ஊகிக்க முடிந்த சிவாவின் கண்களுக்கு தென்பட்ட காட்சி,

“ஐயோதம்பி பாருடா! ஓபாட்டிய, நம்பல எல்லாவிட்டுட்டு பொயிருச்சிடா! ஓபாட்டி!! சல்லிய வாங்கிகிட்டு வாறப்ப தல சுத்தி விழுந்ததுதா அங்கனயே சீவன் பொயிருச்சிடா. நமக்காகவே வாழ்ந்த உசுரு இப்ப மண்ணுக்

குள்ள போகபோகுதுடா....” என்று சிவாவின் அம்மாசிவாவைக்கட்டிப்பிடித்து அலறினாள். சிவா அழுதானா?... அழுதானா?... ஆம், அழுதான் மனதுக்குள் மட்டும் தனது இன்னொரு தாய் இறந்து விட்டாள் என நினைத்து அழுதான். அதற்குக் காரணம் நான்தான் என எண்ணி அழுதான். மனதால் மட்டுமே அழுதானே தவிர நேரில் அவனது கண்களில் இருந்து ஒரு துளி கண்ணீர் கூட வரவில்லை. பாட்டியின் முகத்தைப் பார்த்தவாறு நின்று கொண்டிருந்தான். அங்கம்மா பாட்டியின் ஈமக்கிரியைகள் முடிவடைந்தன. வீடு பாட்டியை பறிகொடுத்த சோகத்தில் ஆழ்ந்து போயிருந்தது. குடும்பத்தின் மிகப்பெரிய ஆலமரம் அல்லவா? அதன் சோகம் ஒவ்வொரு வரையும் வாட்டி வதைத்தது.

சிவா மிகவும் தனித்துப் போனான் தான் செய்த தவறுகளை எண்ணி எண்ணி வேதனை அடைந்தான். அங்கம்மா பாட்டி இறந்து ஏழு நாட்கள் கழிந்துவிட்டன. வீடு சற்று வழமைக்கு வந்தது போல காணப்பட்டது. சிவா மட்டும் எந்தவொரு மாற்றமும் இல்லாமல் அப்படியே இருந்தான்.

மாமா சிவாவைப் பார்த்து “தம்பி ஸ்கூல் போவலயாப்பா. இப்பிடியே இருந்தா போன உசுரு திரும்பி வரயா போகுது”

“நாளைக்கு போரே மாமா”

சரிதம்பி, “இந்தா பாட்டியோட இந்த மாச கூப்பே சல்லி டூசன் பீச்சு கட்டு” ஆயிரம் ரூபாயை முழுமையாக சிவாவின் கையில் வைத்தார் அவனுடைய மாமா. உசுரு போர்ப்ப கூட இந்த சல்லிய இறுக்கமா வச்சிருந்திச்சி ஓபாட்டி “ஆயிரம் ரூபாவும் முழுசா ஒனக்கு கொடுக்க சொல்லி ஒங்க அப்பேக்கிட்ட சண்ட போடு.” என்று கூறியபடியே கணேஸ் அங்கிருந்து பணியலயத்துக்குப் புறப்பட்டார்.

காசைக் கைகளில் வாங்கிய சிவா

சத்தமாகக் கதறினான். வானம் அதிரும்படி கதறினான். அவனுடைய அலறலின் சத்தத்தைக்கேட்டு ஊர்மக்களே அவ்விடத்தில் குழுமினர். சிவாவின் அழுகையின் வீரியம் எவருக்கும் முழுமையாகப் புரியவில்லை. சிவா அழுவதைப்பார்த்து ஊரே அழுதது. இப்பொழுது சிவாவுக்குக் கௌரவக்குறைவு, அவமானம் எதுவுமே தெரியவில்லை. தனக்காகவே வாழ்ந்த ஓர் உயிர் உடலை விட்டு பிரியத் தான்மட்டுமே முழுமையான காரணம் என எண்ணிகதறிக்கதறி அழுதான். அந்த

ஆயிரம் ரூபாவைப்பார்த்து பார்த்து அழுதான். அவனுடைய கதறல் அத்தோட்டத்தை சுற்றி வளைத்தது. சிவா இப்படி அழுவதற்கான காரணம் பாட்டியின் மீது வைத்திருந்த அன்பு என்று எல்லோரும் எண்ணினார். ஆனால் அது மட்டுமா காரணம்?

சிவாவின் கதறல் காற்றோடு கலந்து எல்லாப்பக்கமும் பரவியது. மண்ணுக்குள் புதைந்துள்ள பாட்டியின் காதுகளைத்தவிர.

திருட்டும் ஆராய்ச்சியும்

“ஓரே ஓர் எழுத்தாளனிடமிருந்து விஷயத்தை எடுத்தால் அது திருட்டு; ஆனால் அதையே பல எழுத்தாளர்களிடமிருந்து எடுத்தால் அது ஆராய்ச்சி”.

தமிழ் ஒரு செம்மொழி - அதன் தகுதிப் பாடுகள்

1. தொன்மை
2. தனித்தன்மை
3. பொதுமைப்பண்பு
4. நடுவுநிலைமை
5. தாய்த்தன்மை
6. பண்பாடு, கலை, பட்டறிவு வெளிப்பாடு
7. பிறமொழி தாக்கமில்லாத தன்மை
8. இலக்கிய வளம்
9. உயர் சிந்தனை
10. கலை இலக்கியத் தன்மை வெளிப்பாடு
11. மொழிக்கோட்பாடு

புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் தமிழ்க்கல்வி

எஸ். சாரங்கா

ஆரம்பக்கல்வி, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

ஒரு இனக்குழுமத்தின் உயிர்ப்பின் அடையாளமாக இருப்பது மொழி. அது பண்பாட்டின் வழிவந்த ஊற்று. மொழி இன்றேல் இனமில்லை. அந்த இனத்தின் தனித்துவ அடையாளங்கள் இல்லை. பல்பண்பாட்டுச்சூழலில் புலம்பெயர்ந்து தமது பிள்ளைகளுக்கு தமிழ் மொழியைக் கற்பிப்பதற்கும், தமிழைப் பேச வைப்பதற்கும் தமிழினூடாகத் தமிழர் என்ற அடையாளத்தைக் கையளிப்பதற்கும் பல்வேறு செயற்பாடுகளை புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர் ஆற்றி வருகின்றனர்.

அறுபதுகளில் இருந்தே இலங்கைத்தமிழரின் புலப்பெயர்வு ஆரம்பித்து விட்டதாயினும் அது பண்பாட்டு ரீதியில் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது என்று கூற முடியாது. மூளைசாலிகள் வெளியேற்றம், தொழிலுக்கான புலப்பெயர்வு என்ற வகையிலேயே அவை அமைந்திருந்தன.

இன்றைக்கு புலம்பெயர்வு ஏற்பட்டு கால் நூற்றாண்டு கடந்து விட்டது. ஏறத்தாழ பத்து இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட இலங்கைத் தமிழர்கள் வாழ்வதாகக் கூறப்படுகிறது. இங்கு இளையோர் மத்தியில் தமிழ்மொழியைப் பேணுதலில் புலம்பெயர் தமிழர் பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றனர்.

புகலடைந்த நாடுகளில் தமிழரின் பிள்ளைகள் தமிழை ஏன் கற்க வேண்டும்? அதனால் அவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய நன்மைகள் யாவை? என்ற வினாக்களை எழுப்பும் போது அதற்கு முக்கியமான காரணமாக அடையாளம் எனக் கூறப்படுகிறது.

முற்றிலும் மாறுபட்ட பிரதேசத்தில் அந்நியப்பட்டு தம்மை நாடற்றவராகவும், அகதியாகவும் உணரும் போது தாயகம்

பற்றியும், தம் உறவுகள் பற்றியும், தம் பண்பாடு பற்றியும் நினைக்கத் தலைப்படுகின்றனர்.

தாம் எப்போதாவது இலங்கைக்குத் திரும்பிச் செல்லும் போது தமது பிள்ளைகள் தமிழ் பேச வேண்டும், தமிழராய் உணர வேண்டும் என்ற ஆசையில்தான் பிள்ளைகள் தமிழ் கற்க வேண்டும் என்ற கட்டாயத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.

“ஒரு பிள்ளை எந்த மொழியைத் தனது கல்வி மொழியாகக் கொள்கிறதோ அந்த மொழியே அப்பிள்ளையின் சீந்திப்பு நடைபெறுவதற்குமான மொழியாகும்”

(கா.சிவத்தம்பி, தமிழ் கற்பித்தல்)

தமிழர் அல்லாதவர்கள் வாழும் ஓர் அன்னியச் சூழலில் அதுவரையில் இல்லாத மொழியைப் பயிலும் போது அது இரண்டாம் மொழியாக இருப்பதற்கு வாய்ப்புக்கள் உள்ளன. இலங்கைத்தமிழரின் பிள்ளைகளுக்கு தமிழ்மொழி இரண்டாம் மொழியாகவே அமைகிறது.

புலம் பெயர்ந்தவர்களின் பிள்ளைகள் அந்தந்த நாட்டு மொழியிலே கல்வி கற்கின்றனர்.

பிள்ளைகளின் சிந்தனை மொழியாகவும், கல்வி மொழியாகவும் அந்நாட்டு மொழிகளே முதன் மொழியாகவும் உள்ளன.

இதனாலேயே புலம்பெயர்ந்த முதற்தலை முறையினர் அடையாளத்தைத் தக்க வைப்பதற்காக பல செயற்பாடுகளை ஆற்றி வருகின்றனர். அதிகமாக தமிழ் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் தமிழ்ப் பாடசாலைகளை நடாத்துகின்றார்கள். ஜேர்மனியில் தமிழாலயம் என்ற பெயரிலும், பிரான்சில் தமிழ் சோலை என்ற அமைப்பினூடாகவும், அவுஸ்ரேலியாவில் பாரதிப் பள்ளியும் தமிழ்ப் பள்ளியை நடாத்துவதாகவும் அறிய முடிகிறது.

இது தவிர,

“அறிவகம், தமிழ்க்கலை, தொழில்நுட்பக் கல்லூரி, அரசு கல்விச் சபைகள், கத்தோலிக்கக் கல்விச் சபைகள், சீவனியக் கோயில்கள், தனியார் அமைப்புக்கள் உள்ளிட்ட பல நிறுவனங்கள் தமிழ்மொழியைக் கற்பித்து வருகின்றன.”

(கதிர்வேலு சண்முகம் - செம்மொழி மாநாட்டு மலர்)

ஆரம்பத்தில் பல குறைபாடுகளுடன் தொடங்கிய தமிழ் கற்பித்தல் பலராலும் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டது.

போராளி அமைப்புக்களால் வழி நடாத்தப்பட்ட தமிழ்பாடசாலைகளில் தமிழ் கற்பித்தலில் பல குறைபாடுகளைக் கொண்டிருந்தன. பிள்ளைகள் வாழ்கின்ற பிரதேசம் மற்றும் வாழ்க்கைச் சூழல் என்பன கருத்திற் கொள்ளப்படாத தமிழ் கற்பித்தல், ஆசிரியர்களுக்கு போதியளவு பயிற்சி இன்மை, பிள்ளைகளுக்கு சுமையைக் கொடுக்கக் கூடிய கல்விப்போதனை, எல்லா தமிழ்ப் பிள்ளைகளும் தமிழ் கற்பதற்குரிய வாய்ப்புக்கள் இன்மை, பாடத்திட்டம் மற்றும் உசாத்துணை நூல்கள் போதியளவு இன்மை, தமிழ் மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் குறைவடைதல் போன்ற

குறைபாடுகள் காணப்படுகின்றது. இதனை நிவர்த்தி செய்வதற்கு ஏற்றதிட்டமிடலை புலம்பெயர்ந்தவர்களின் கல்வி சார்ந்த அமைப்புக்கள் முன்னெடுக்க வேண்டிய தேவையுள்ளது.

மேற்குறிப்பட்ட குறைபாடுகள் படிப்படியாக சீர் செய்யப்படுவதாக கட்டுரைகளினூடாக அறிய முடிகிறது. கல்விக்கொள்கை, ஆசிரியர்களுக்கான போதிய பயிற்சி, தகுந்த ஆலோசனை வழிகாட்டலில் உருவாக்கப்படும் பாடநூல்கள் ஆகியன இவற்றுள் முக்கியமானவை. பல்வேறு தமிழ்க்கல்வி நிறுவனங்களை ஒன்றிணைத்து ITEC என்ற அமைப்பை உருவாக்கி பாடநூல்களைத் தயாரிக்கவும், தேர்வுகளை நடாத்தவும், ஆசிரியர்களுக்கு கற்பித்தல் பயிற்சியை மேற்கொள்ளவும் வகை செய்திருக்கிறார்கள்.

(tbrgermany.com/tbvl)

ஆங்கிலம் பேசும் நாடுகளைப் பொறுத்த வரையில் வீட்டுமொழியாகக் கூட தமிழ் இல்லாத நிலையில் தமிழ் கற்பதற்கான வாய்ப்பு மிக அரிதாகவே உள்ளது. “தமிழ் மொழியின் இடம் என்ன?, அதனைப் போதிப்பதன் முறையியல் என்ன? திணிப்பற்ற கல்வியாகத் தமிழ்மொழியை எப்படி ஊட்டுவது? என்கின்ற வகையில் அவற்றைத் திட்டமிடுவது அவசியம். தமிழ்மொழி ஊட்டப்படுவதன் அவசியம் என்ன என்பது குறித்த வரைவிலக்கணத்தை முதலில் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் தெட்டத் தெளிவாகக் கொடுக்கப்படல் வேண்டும்.”

(N.சரவணன் - நிலம் பெயர்ந்த தமிழர்)

தமிழ்ச்சூழல் ஒன்றில் வளரக் கூடிய தமிழ்ப் பிள்ளை பள்ளிக்கு வரும் முன்னரே வீட்டிலே தமிழ்மொழியைக்கற்கத் தொடங்குகிறது. எனவே ஒரு பிள்ளை தமிழில் பேசுவதற்கான சரியான அடித்தளத்தை பெற்றோரால் இடமுடியும். இதனைத் தான்,

“வீட்டுமொழியாகத் தமிழை வைத்திருந்தாலே தமிழ் வளரும்”
என பொன்.பூலோகசிங்கம் குறிப்பிடுகிறார்.

(எழுத்தாளர் மாநாடு - மலர் 2002)

எனவே தமிழ் அடையாளத்தை தமிழ் மொழி வழியூடாக புதிய தலைமுறைகளுக்குக் கடத்துவதே இன்று எமக்குள்ள ஒரு வழியாகும். அதனூடாகத் தான் தமிழ் மொழியையும் தமிழ்ப் பண்பாட்டையும், தமிழ் இனத்தையும் எதிர்காலத்தில் வாழவைக்க முடியும்.

இற்றைக்கு தமிழர் செய்யக்கூடிய ஆகக் குறைந்தபட்ச முயற்சி இதுவாகத்தான் இருக்கும்.

ஆதார நூல்கள்

1. கா.சிவத்தம்பி - தமிழ் கற்பித்தல்
2. நிலம் பெயர்ந்த தமிழர் - வேரும் விழுதும் 2007
(பதிப்பாசிரியர்கள் - ப.கு. சண்முகன், க. ப. அறவாணன், இரா. அறவேந்தன்)
3. செம்மொழி மாநாட்டு மலர்
4. எழுத்தாளர் மாநாட்டு மலர் - 2002 சிட்னி
5. tbvgermany.com/tbvl
6. www.ta.wikipedia.com
7. w.w.w.nortamil.no

முகக்குறி

“கவனமாயிரு; உன்னுடைய ஒவ்வொரு முகக்குறியும் ஒரு முத்திரையை விட்டுச் செல்கிறது”

நயப்போம்

“மலர்ந்தும் மலராத பாதி மலர்போல
வளரும் விழி வண்ணமே வந்து விடிந்தும் விடியாத
காலைப்பொழுதாக விளைந்த கலை அன்னமே
நதியில் விளையாடி கொடியில் தலைசீவி
நடந்த இளம் தென்றலே
வளர் பொதிகை மலர் தோன்றி மதுரை
நகர் கண்டு பொலிந்த தமிழ் மன்றமே”

- கண்ணதாசன்

தமிழ் கற்பதனால ஆய பயன்

ச. சங்கீதன்

விஞ்ஞானத்துறை, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

“கலை விளங்கு புலவர் பலர் கவிபுகன்ற நாடு
கான் விளங்கு மாவினங்கள் கலந்துறையு நாடு
மலை வளங்கள் காட்ட மலரயன் வகுத்த நாடு
வானவரும் விரும்பும் எங்கள் மணியிலங்கை நாடு”

என நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புவலவர் பாடிய சுந்தரநாடு எங்கள் தாய்த்திருநாடு. இன்று எங்கள் நாட்டிலே நாம் ஏன் தமிழைக் கற்க வேண்டும்? தமிழைக் கற்பதால் என்ன பயன்கிடைத்துவிடப் போகின்றது. பல்கலைக்கழகங்களில் இப்பொழுது ஆங்கிலத்தில் அல்லவா கற்பிக்கின்றார்கள். உலகமயமாக்கலின் விளைவாக என் உயர்கல்வியை உள் நாட்டிலோ வெளிநாட்டிலோ சிறப்பாக மேற்கொள்ள ஆங்கிலம் அல்லவா அவசியம்.

எனது பெற்றோரின் தாய்மொழி தமிழ் என்பதற்காக தமிழை நான் கற்க வேண்டுமா? எதிர்காலத்தில் என் பிள்ளைகளுக்கு தமிழ் அவசியமா? வள்ளுவனும், கம்பனும், பாரதியும், ஓளவையும், நாவலனும் முத்தமிழ் வித்தகர் விபுலானந்தர் வரிசையில் பலர் தமிழில் இருப்பதால் தமிழைக் கற்க வேண்டுமா? அல்லது அளவற்ற அற்புத இலக்கியங்கள் இருப்பதால் தமிழைப் படிக்க வேண்டுமா?

சிறுவயதில் நான் பார்த்த இயக்குநர் ராமின் “கற்றது தமிழ்” திரைப்படம் என்னுள் எண்ணற்ற கேள்விகளை அடுக்கியது. தமிழைக் கற்பவன் எவ்வளவு துன்பப்படுகின்றான்.

ஆங்கிலமும், கணினியும் ஒருவனை எவ்வாறு உயர் நிலைக்குக் கொண்டு செல்கின்றன. அவையல்லவா அற்புதம்! அச்சிந்தனை என் ஆழ்மனதில் பதியாமை இன்று மகிழ்ச்சியே.

“தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்”, “தமிழ் எங்கள் உயிர் மூச்சு”, “உடல் மண்ணிற்கு உயிர் தமிழிற்கு” போன்ற உணர்ச்சி வசனங்களில் தமிழைக் கற்க வேண்டியதன் காரணங்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றதா? இல்லவே இல்லை.

உங்களில் சிலருக்கு சிலவேளை என்மனதில் தோன்றிய எண்ண அலைகள் எழுந்திருக்கலாம். நான் ஏன் தமிழனாய்ப் பிறந்தேன். இந்த யுத்த பூமியில் பிறந்தேன். வெளிநாடொன்றில் வசதி படைத்த குடும்பத்தில் நான் பிறந்திருக்கக்கூடாதா? அற்புதம் கொப்பிகளின் அட்டைகளை அலங்கரிக்கும் ஆற்றங்கரையேர அரண்மனை வீட்டையொத்த வசிப்பிடம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கக் கூடாதா? நான் அதிர்ஷ்டமில்லாதவனா? பதின்ம வயதொன்றில் என்னுள் எழுந்து இறந்து போன வினாவது.

ஆனால் இன்று நான் புரிந்து கொண்டேன். என் அடையாளம் எது என்பதைத் தெளிவாக

அறிந்து கொண்டேன். நான் எனது பெயரை மாற்றிக்கொள்ளலாம். எனது ஊரை ஏன் நாட்டைக்கூட மாற்றிக்கொள்ளலாம். அறுவைச் சிகிச்சை மூலம் நிறத்தையும், தோலையும் மாற்றிக்கொள்ளமுடியும். ஆனால் எனது அடையாளத்தை மாற்றமுடியாது. அந்த அடையாளம் “தமிழ்”.

தமிழ் என்பது வெறுமனே ஒரு மொழியல்ல. அது போலவே அது ஒரு தொடர்பாடல் ஊடகம் மாத்திரமல்ல. அது நாம் வாழும் வீடு. எம் உணர்வுகளின் கூடு. எம்முள் எழுகின்ற ஞானம்.

சிறுவயதில் என் அம்மம்மா மடியில் வைத்து சொன்ன தெனாலிராமன் கதை எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கின்றது. கிருஸ்ண தேவராய அரசரின் அவைக்கு பல மொழிகள் தெரிந்த பண்டிதன் ஒருவன் வந்தானாம். தனது தாய்மொழியைக் கண்டுபிடித்துக் கூறு மாறு சவால் விட்டானாம். சவாலை ஏற்ற தெனாலிராமன் அவர் காலில் விழுவது போல் விழுந்து ஊசியால்குற்றிவிட்டான். அப்புலவன் “ஐயோ! அம்மா!” என அலற அவன் தாய்மொழி தமிழே என்பதைக் கண்டுபிடித்து பரிசு பெற்றானாம் தெனாலிராமன். தாய் மொழியானது உணர்வுகளின் வெளிப்பாடு என அப்போதே பட்டும் படாமலும் தெரிந்து கொண்டேன். இன்று பூரணமாய் புரிந்து கொண்டேன்.

“எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவியதம்
இருந்ததம் இந்நாடே - அதன்
முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து
முடிந்ததம் இந்நாடே...”

என்ற பாரதியாரின் வரிகள் என் சிந்தைக்கு வருகிறது. இதைப்போலவே எங்கள் மூதாதையர் காலம் காலமாய் வாழ்ந்து மடிந்த மண் இது. அவர்கள் தமிழிலேயே பேசினார்கள். மடியில் வைத்து அழகழகாய் கதைகள் சொன்னார்கள்.

நறுந்தமிழில் நல்வழியை ஊட்டினார்கள். விவசாயம் தான் அவர்களது வாழ்வாதாரமாக இருந்தது.

என் பெற்றோர் படித்து அரசாங்க உத்தியோகம் பார்க்கின்ற போதும் விவசாயத்தையோ வீட்டுத் தோட்டம் செய்வதையோ கைவிடவில்லை. அப்பாவின் கைப் பிடித்து வரம்பு வழி நடக்கையிலே அவர் சொன்னது இப்போதும் நெஞ்சமெல்லாம் நிறைஞ்சிருக்கு. “மகன் இந்த வயல் தான் நம் சந்ததியையே வாழவைத்தது. இதனை நாங்கள் கைவிடக்கூடாது.” நான் இக்கணம் உணர்கிறேன். எங்கள் பழமையையும், பாரம்பரியத்தையும் பேண வேண்டும். தமிழ் பழமையல்ல அது ஒரு நீர்நூற்று. தினம் தினம் புதுமை திகட்டாத தேனமுது.

தமிழின் பெருமைகளைச் சொல்ல ஓராயிரம் ஆண்டுகள் வேண்டும். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த வள்ளுவனின் புலமையை பின்வந்த ஆங்கிலம் அகலக்கண் கொண்டு பார்த்து விழி பிதுங்கி நிற்கிறது. கம்பராமாயணம், சீவகசிந்தாமணி, சங்க இலக்கியங்கள், சிலப்பதிகாரம், சங்க இலக்கியங்கள், ஓளவையின் பாடல்கள், கம்பரின் கவிவரிகள், பாரதியின் படைப்புக்கள், ஈழத்து இலக்கியங்கள் பல தமிழை ஆபரணங்களாக அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

ரஷ்யாவின் ஜனாதிபதி மாளிகையை அலங்கரிக்கும் உலகின் ஆதி மொழிகள் ஆறில் ஒன்றான என் தங்கத் தாய் மொழி செம்மொழியாக இன்று பவனி வருகின்றது. ஆயிரம் ஆண்டுகளானாலும் அசையாமல் நிற்கும் விஞ்ஞானிகளும், பொறியியலாளர்களும் வியந்து நிற்கும் சோழமன்னன் ராஜராஜ சோழன் கட்டிய தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோவில் கோபுரத்தைப் போல நானும் நெஞ்சை நிமிர்த்தி நிற்கக் காரணம் என் அடையாளம் தமிழ்.

தமிழிற்காய் தமிழ் இனத்துக்காய் அநீதி என்றவுடன் எதிர்த்துப் போராடிய ஒரு இனம். நீங்களும் நானும் உயிர் வாழ்வதற்காக எம் எதிர்கால சந்ததியினருக்காய் உதிரம் சிந்திய மனிதர்கள் வாழ்ந்து வரலாறாகிப் போன புனித பூமி இது. நாளையே நான் இறந்து விண்ணுலகம் சென்றாலும் அந்த வீரமறவர்களுடன் பேசுவதற்காகவேனும் தனித்தமிழைக் கசடு அறக் கற்பேன். என் பிள்ளைக்கும் சொல்லிக்கொடுப்பேன்.

ஆனால் இன்று எத்தனை பேர் பிள்ளைகளை ஆரம்பத்திலாவது தமிழில் கற்க விடுகிறார்கள். ஆங்கிலமொழிமூல பாலர் பாடசாலைக்கு அனுப்புகிறார்கள். அனைத்தும் இன்று ஆங்கில மொழிமூலமாகி விட்டது. குழந்தைகள் பாட்டி மடியில் நிலாக்கதைகளை இரசிப்பதில்லை. நிலாவா அது யாரு? மயிலிறகு பாட்டுக்கு ஆடுவாங்க அந்த ஆன்ரியா? இல்லை.... தெய்வத்திரு மகளில் வரும் குட்டி அக்காவா? குழந்தை கேட்டுவிட்டு சிரிக்கிறது; நான் திகைக்கிறேன். “நிலா நிலா ஓடிவா...” பாடலையும் “பட்டம் வீடுவோம் பாலா ஓடி வா...” பாடலையும் நவாலியூரானின் “ஆடிப்பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை...” போன்ற பாடல்களையும் அவனால் இரசிக்க முடியுமா? அத்தனையும் ஆங்கிலத்தில் ஆயினும் யாழ்ப்பாணக் கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழத்தின் சுவையதிலே கிடைத்திடுமா?

எம் பிள்ளைகளுக்கு எதிர்கால சந்ததிக்குத் தமிழைக் கற்றுக் கொடுப்பது தமிழை வளர்ப்பதற்காக அல்ல. தமிழை யாரும் வளர்க்கத் தேவையில்லை. தமிழ் ஒரு மழைக்காடு அது தானே வளரும். புலவர்களும், இலக்கிய வாதிகளும் அதனை நித்தமும் உயிர்ப்பூட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தமிழ்தாய்ப்பாலைப் போன்றது. அதிலுள்ள நீர்ப்பீடனம் வேறு எதிலும் கிடைத்துவிடாது. பிள்ளைக்குத் தமிழைக் கற்றுக்கொடுத்தால் அது தனது இனத்தின் பண்பாட்டை, கலாசாரத்தைப் புரிந்து கொள்ளும். என்னதான் ஆங்கிலமோ பிற மொழியோ கற்று அந்நிய கலாசாரத்திற்குள் புகுந்து வாழ்ந்தாலும் கவசமாய் அவனை அது காத்து நல்லொழுக்க சீலனாய் வாழ வைக்கும்.

உண்மையில் ஒருவன் தமிழை விரும்பிக் கற்பதும் விலகிச் செல்வதும் அவனது ஆசானிலேயே தங்கியுள்ளது. தமிழை ஒரு மொழியாக, கட்டாய பாடமாக அவனுக்குக் கற்பிக்காமல் ஒரு உணர்வு பிரவாகமாக வினைத்திறனான கற்றல், கற்பித்தல் மூலம் அவனுக்குள் புகுத்துவதிலேயே ஆசிரியரின் வெற்றி அடங்குகின்றது.

நாங்கள் எவ்வாறு அடுத்த தலைமுறைக்குத் தமிழை சிறப்பாகக் கடத்தப் போகிறோம். இது அனைவருக்கும் உள்ள சவால். மீனுக்கு யாரும் நீச்சல் கற்றுக்கொடுப்பதில்லை. பூனைக்குப் பாலின் சுவையை யாரும் சொல்லிக் கொடுப்பதில்லை. ஆனால் தெனாலிராமன் வீட்டுப்பூனை பாலைக்கண்டாலே தலை தெறிக்க ஓடும். அக்கதை உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். அந்த சுடு பாலை வைத்த தெனாலியாக நீங்கள் இருக்கா விட்டாலே போதும். எம் சந்ததி தேன் சிட்டாய்ப் பறந்து, “யாமறிந்த ரொழிகளிலே தமிழ் ரொழி போல் இனிதாவதற்கும் கானோம்...” என்று பாவேந்தன் பாடிய இனிமையான தமிழெனும் தேனமுதத்தைப் பருகி, இன்மொழி பேசி, நன்னெறியில் ஒழுகி, மகிழ்ச்சியில் திழைப்பதை நாம் கண்டு மகிழலாம்.

“தமிழ் எங்கள் அடையாளம்”

உசாத்துணை

சிவத்தம்பி. கா ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம் மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்

ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம் செப்டெம்பர் - 2006

தமிழ் பாடநூல் தரம் - 6 (2002 பழைய பாடத்திட்டம்)

இணையம்

சிலப்பதிகார காப்பியத்தில் இயல், இசை, நாடகச் செல்வாக்கு [முத்தமிழ்ச் செல்வாக்கு]

தர்சிகா பிறேம்குமார்

ஆரம்பக் கல்வி, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

“நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்றோர்மணி ஆரம்படைத்த தமிழ்நாடு” என்று பாரதியார் பாடினார். சேரமுனியாகிய இளங்கோவடிகள் இயற்றிய சிலப்பதிகாரம் என்னும் காப்பியம் ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்று. பழைய உரையாசிரியர்களால் சான்றாக எடுத்துக்காட்டப்படும் சிறப்பான நூல்களுள் ஒன்று. சொற்கவையிலும் பொருட்கவையிலும் சிறந்து விளங்குவது இனிய நடையில் காப்பியத்தின் கதையை நேரில் காண்பது போல் அழகாகச் சித்தரிக்கும் இந்நூல் இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழையும் கைக்கொண்டு பல அரிய செய்திகளை நமக்கு அளிக்கின்றது அக்காலத்து மக்களுடைய வாழ்க்கை நலம், பண்பாடு, அரசியல், ஆடல்பாடல், கலைகள், வாணிபம் ஆகிய பல பல செய்திகளை சிலப்பதிகாரம் ஏராளமாக நமக்குத் தருகின்றது. அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாவதும், உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோரேத்தலும் ஊழ்வினையுறுத்து வந்தாட்டும் என்ற கோட்பாடுகளை நிலைநிறுத்துவதன் பொருட்டு இளங்கோவடிகளால் இந்நூல் செய்யப்பட்டது.

சிலப்பதிகாரம் இளங்கோவடிகளால் செய்யப்பட்டதற்குக் காரணமும் கதைச் சுருக்கமும் அமைந்துள்ள பதிகச் செய்யுளுடன் துவக்கம் பெறுகின்றது. மங்கல வாழ்த்துப் பாடல் முதலியன பத்துப் பகுதிகளைக் கொண்ட புகார்க்காண்டமாகவும் காடுகாண் காதை முதலிய பதின்மூன்று பகுதிகளையுடைய மதுரைக் காண்டமும் குன்றக் குரவை முதலியன ஏழுறுப்புக்களையும் உடைய வஞ்சிக் காண்டமுமாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. வெண்பா, அகவற்பா, கலிப்பா என்ற இயற்றமிழ் வகைகளும் ஆற்றுவரி, ஊசல்வரி, கந்துகவரி, முதலிய இசைத்தமிழ் வகைகளும் உரைப்பாட்டாகிய நாடகத்தமிழ் வகைகளும் இந்நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் மூலமாக நாம் இசை இலக்கண வகை,

நாடக இலக்கணம், பரத இலக்கணம், அபிநய வகைகள், நகர அமைப்பு, கோயிலமைப்பு ஆகிய ஐவகைத்திணையின் அமைதிகள், தொழில்கள், சமயக்கோட்பாடு, அறநெறி பலவகை நீதிகள் ஆகிய பல்வேறு கிடைத்தற்கரிய விபரங்களைப் பெறுகின்றோம்.

இந்நூல் இயற்றப்பட்டது கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் என்று கூறப்படுகின்றது. சங்க நூல்களிலே காணப்படும். இசை இலக்கண மரபுகளும் பரதமும் அதன் இலக்கணங்களுள் யாழ் கருவிகளும் தொடர்ந்து சிலப்பதிகார காலத்திலே வழக்கில் இருந்தது எனலாம். பரதமும் அதன் இலக்கணங்களும் கதையில் காணப்படும் பாங்கிற்கேற்ப உரையாசிரியர்களால் விரிவாக

மேற்கோள்களுடன் காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்நூலிலும் உரைகளிலும் இசை, நடனம், பற்றிக் காணப்படும் செய்திகளைப் போல் அளவிலும் விளக்கத்திலும் வேறு நூல்கள் - வடமொழி நூல்கள் உட்பட காணக்கிடைக்கவில்லை என்று கூறலாம். அந்த வகையில் சிலப்பதிகாரம் என்னும் காப்பியத்தின் இசைத்தமிழ் பற்றி நோக்கின் இதற்கு தனிச்சிறப்பு உண்டு. மற்ற இலக்கிய நூல்களைப் போல் இசை பற்றி வெறும் செய்திகளைக் கொடுக்காமல் இசை இலக்கணத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகள், விதிமுறைகளை நாடகத்தின் இடைஇடையே புகுத்தி அவ்வரன் முறைகளை உறுதியாகப் பதித்து வைத்ததேயாகும். முதற்சங்கம், கடைச்சங்கம், இடைச்சங்கம் பற்றி

“நெடியோன் குன்றமுந் தொடியோள்
பெளவமும்
தமிழ் வரம்பறுத்த தண்ல்புனல் நன்னாட்டு
மாட மதுரையும் பீடா ருறந்தையும்
கலிகெழு வஞ்சியும் ஒலிபுனற் புகாரும்
அரைசு வீற்றிருந்த உரைசால் சிறப்பின்
மன்னன் மாறன்

உசாத்துணை நூல்கள்

1. சிலப்பதிகாரத்தில் இசைச் செல்வங்கள்
டாக்டர் சேலம் எஸ் செயலட்சுமி
2. சிலப்பதிகாரம் குடிமக்கள் காப்பியம்
பொ.மீ. களஞ்சியம்(4)

சிலப்பதிகாரம் கூறிச் செல்கின்றது எனலாம். சிலப்பதிகாரக்காப்பியத்தில் தனித்தனிக் கூற்றுக்களாக அமைந்த தனித் தனிச் செய்யுள்களாக இக்காதைகள் பழைய காப்பியபாக்களின் போக்கை ஒட்டி அமைந்து வரத்தொடங்கின. ஆனால் கதையுறுப்பும் தனியே சில அடிகளாகவே தனிச் செய்யுட்களில் அமைந்துவரவும் தொடங்கின. சில இசைப் பாடல்கள் ஒருவர் கூற்றாக மட்டும் அமையாமல் பாத்திரங்கள் தமக்குள் பேசுவனவாகவும் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து பாடுவனவாகவும் அமைந்து வருகின்றது. இவை நாடகக் காட்சி போல் அமைகின்றன எனலாம். கண்டோர் கூற்றினாலும் நாடகக் கூற்றினாலும் அமைவதால் இது நாடகக் காப்பியம் எனவும் அழைக்கப்படும்.

இவ்வாறு சங்கமருவிய காலத்து காப்பியத்தில் ஒன்றாகிய சிலப்பதிகாரம் இயல், இசை, நாடகம் என முத்தமிழ்களைக் கொண்டு அமைந்து ஒரு சிறப்பு மிக்கதொரு காப்பியமாகத் திகழ்வது மட்டுமன்றி அறக் கருத்துக்களைக் கூறிச் சென்ற ஒரு குடிமக்கள் காப்பியமாக திகழ்வதனைக் காணமுடிகின்றது.

கனவுகள் நனவாக...

க. யசோதரன்

ஆரம்பக் கல்வி, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

விடியலை நோக்கி - நம்
பயணம் தொடர
கனவுகளை நனவாக்க
எழுந்திடுவோம் இன்று

தாயின் கருவறையில் - உதித்த
நம் கனவுகள்
கல்லறைக்கு செல்லும் முன்னே
நனவாக விழித்திடுவோம்.

கல்வி கற்க நல்லதொரு
ஆசான் வேண்டும்
என்று கனவு காணும்
மாணவனே விழித்திடு.

பல்கலையும் கற்று - நாம்
பல்கலைக்கழகம் செல்ல
துடிக்கும் உன் பயணம்
வெற்றிபெறத் துடித்திடு.

தினம் தினம் கவலைகளை
உன்னோடு சுமக்காது
தோல்வியை துடைத்திடு
வென்றிடுவாய் கனவுகளை

உன் பயணம் வெற்றிபெற
கனவுகள் நனவாக
எழுந்திடு நிமிர்ந்திடு
என்றும் வென்றிடுவாய்!

ஒப்பாரிப்பாடல்கள்

எம். மஞ்சகா

ஆரம்பக்கல்வி, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

இந்திய இலங்கைத் தமிழ்மக்களின் பல்வேறுபட்ட உணர்ச்சிகள், கலைக்கூறுகள், கலாசாரம், வாழ்க்கைமுறை ஆகியவற்றைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் வகையில் நாட்டுப் புறவியல் ஒரு நாட்டின் பழம்பெரும் இலக்கியமாகக் காணப்படுகிறது. “நாட்டுப்புறவியல்” என்ற தொடர் சுருங்கிய வடிவமாக இருந்தாலும் இதன் விளக்கம் விரிவானது. FOLKLORE என்ற ஆங்கிலச் சொல்லிற்கு தமிழில் நாடோடி இலக்கியம், நாட்டுப்பண்பாட்டியல், நாட்டார் வழக்காறு ஆகிய பல்வேறு பெயர்கள் வழங்கப்படுகிறது. எனினும் தற்போது நாட்டுப் புறவியல் என்ற சொல்லாட்சி பெரிதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. நாட்டுப் புறவியலின் பரப்பினை பிரான்சிஸ் லீ.உதிலி என்ற நாட்டுப்புறவியலறிஞர் நான்கு பகுதிகளாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளார். அவையாவன:

01. நாட்டுப்புற இலக்கியம் மற்றும் இதர நாட்டுப்புறக்கலைகள்
02. நாட்டுப்புற மக்களின் நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், சடங்குகள்
03. நெசவு, பாண்டம் வணைதல் போன்ற கைத்தொழில்கள்
04. மொழி அல்லது நாட்டுப்புறப்பேச்சு வழக்கு

நாட்டுப்புறவியலின் பரப்பில் முதலாவதாக அமையும் நாட்டுப்புற இலக்கியம் என்ற வகையிலேயே நாட்டுப்புறப்பாடல்கள், கதைகள், பழமொழிகள், புதிர்கள் ஆகியன இடம்பெறுகின்றன. நாட்டுப் புற இலக்கியங்களுள் ஒன்றான நாட்டுப் புறப்பாடல்களை வாய் மொழிப்பாடல், காட்டு மல்லிகை, மலையருவி, ஏட்டில் எழுதாக்கவிதை, பாமரஜனகாணம் எனப்பல்வேறு பெயர்களால் அழைப்பதுண்டு.

நாட்டுப்புறப்பாடல்களில் பலவகை காணப்படுகின்ற போதும் தாலாட்டும்,

ஒப்பாரியும் முதலும், முடிவுமானவை. இரண்டுக்கும் இடையில் மனித வாழ்வின் பயணம் நிகழ் கிறது. இரண்டும் மனித வாழ்வியலைப் பதிவு செய்கின்றன. இவ் இலக்கியங்கள் நம்மை, நம் வேர்களை, நம் அடையாளத்தை உணர்த்துகின்றன. ஒப்பாரிப்பாடல் பற்றி நோக்குவோமாயின் இறந்தவர்களுக்காக அவர்களது உறவினர்கள் வருந்திப்பாடுவது ஒப்பாரி எனப்படுகிறது. இறந்தவர்களுக்காக மட்டுமன்றிப் பொருள் இழந்த நிலையிலும் வாழ்க்கையில் தங்களுக்கு இருக்கும் குறைகளால் துயருற்ற நிலையிலும் சிலபோது ஒப்பாரிப்பாடல்கள் பாடப்படுகின்றன. ஆங்கிலத்தில் Mourning songs என்றும் Dirges, Laments, Elegy என்றும் கூறப்படுகின்றன. இவற்றுக்கிடையே நுணுக்கமான வேறுபாடுகள் உண்டு. இறந்த வர்கள் தொடர்பான புலம்பற்பாட்டு, ஒப்பாரி புகழுரைகள் போன்றவைகளும் மரணப்படுக்கையருகே அல்லது இடு காட்டில் ஈமச்சடங்கின் போதும், துக்க காலங்களிலும் இறந்தவருக்காக அவ்வப்போது

மேற்கொள்ளப்படும் சடங்கு நாட்களிலும் பாடப்படும். ஈமச்சடங்கின் பொழுது பாடும் பாடலுக்கு மாரடிப்பாட்டு என்ற பெயர் வழக்கிலுள்ளது. ஒப்பாரிப்பாடல்களில் துக்க உணர்வு வெளிப்படுவது போன்று மாரடிப்பாடல்களில் வெளிப்படுவது இல்லை. மாரடிப்பாடல்களில் சுவஅடக்கச்சடங்குகள் பற்றிய குறிப்புக்களும், மறு உலக எண்ணம் பற்றிய குறிப்புக்களும் காணப்படும். ஒப்பாரிப்பாடல்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே தன்னையும் இறந்தவரையும் நினைந்து அந்நிலையை எண்ணிப் பாடுவதாகும். மாரடிப்பாடலானது பலர் குழுவாகச் சேர்ந்து ஒருவர் இசைக்க மற்றவர் தொடர்ந்து பாடிக்கொண்டும் மாப்பில் அடித்துக் கொண்டு குதித்தாடுவதாகும்.

ஒப்பாரிப்பாடல்களின் பண்புகளை நோக்குமிடத்து சமுதாயச்சூழல் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அதாவது சாதியை அறியத்தக்க வகையில் மறவர் இனப் பெண்ணின் பாடலும், அய்யர் இனத்துப் பெண்ணின் பாடலும் இடம்பெறுகிறது.

நான் தேனுமே லிச்சப்பட்டு
நான்மிறந்த தேவரோட சொல்லிட்டா
தேனுவண்டி ஆயிரங்க
மதரதெருக்கட வந்துநிக்கும்
தேனுக்கும் ஜில்லாவுக்கும்
தேவரோட தங்கைக்கும்
தேனுவண்டிச்சீதனங்க வருதல்லோ.

என்ற பாடலில் “தேவர்” என இடம் பெற்றுள்ளது. தேவர் என்பது மறவர் இனத்தவரின் பட்டப் பெயராகும்.

அடுத்து நிலவியல் சூழல் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வகை ஒப்பாரிப்பாடல்களில் ஊர்பெயர்கள், கோயிலில் எழுந்தருளி உள்ள இறைவன், இறைவி பெயர் பேச்சுவழக்குச் சொற்கள் இடம்பெறுகின்றன. ஊர்ப்பெயர்

இடம் பெற்றமைக்குச் சான்றாக
“கல்லுக்கட்டுத் தெப்பக்குளம்
கயத்தாதது வில்வமரம்
செங்கட்டுத் தெப்பக்குளம்
செவலார் கொளத்து வில்வமரம்”

இப்பாடலில் கயத்தாறு, சிவலார்குளம் போன்ற ஊர்கள் இடம்பெற்றுள்ளது. மேலும் ஒப்பாரிப் பாடல்களில் இறைவன், இறைவி பெயர்கள் இடம்பெறுகின்றன. தான் பட்ட துயரத்தை தெய்வங்களிடம் முறையிடுவது போல் இப்பாடற்பகுதி இடம்பெறுகிறது. உதாரணமாக

“திருச்செந்தூர் அப்பரோட - என்னோட
தீவியைச் சொன்னமன்னா
கழுகுமலைக் கந்தரோட - நான்ப்பட்ட
கவலைகளச் சொன்னமன்னா
பாவநாசப் பெருமானோட - நான்ப்பட்ட
பாதரத்தைச் சொன்னமன்னா
கோமதியம்மனோட - நான்ப்பட்ட
கொடூரத்தைச் சொன்னமன்னா”

இப்பாடலில் திருச்செந்தூர் முருகன், கழுகுமலைக்கந்தன், பாவநாசப்பெருமாள், கோமதியம்மன் போன்ற கடவுள்களின் பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

அடுத்து ஒப்பாரிப்பாடல்களில் சமய உணர்வு குறைவாகவே காணப்படுகிறது. இருந்த போது அப்பாடலைக் கொண்டு பாடலைப் பாடியவர் எந்த சமயத்தவர் என்பதை அறிய முடிகிறது. வைணவரான அய்யங்கார் பாடலில்

“நாளைக்கிடையாதோ நம்பெருமாள்
சீர்பாதம்
பின்னைக்கிடையாதோ பெருமாள்
திருவடிகள்
அப்பால் கிடையாதோ அணியரங்கள்
பொற்பாதம்” எனவும்
சைவசமயத்தவர் பாடலில்

“கைலாச வாசலிலே
கதவைத் திறந்தேனா
வைகுண்ட வாசலிலே
வாசல் திறந்தேனா”

எனவும்

கிறிஸ்துவப் பரதவர் பாடலில்

“மரணமட்டும் வேண்டுமென்று
மாதாவை வேண்டிவந்தோம்
இறுதிமட்டும் வேண்டுமென்று
ஏகவை வேண்டிவந்தோம்”
பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஒப்பாரிப் பாடல்களில் வெளிப்படும் பழக்க வழக்கங்கள் பற்றி நோக்குகையில் எண்ணெய் தேய்த்து நீராடல் பற்றிய செய்தி இப்பாடல்களில் இடம்பெறவில்லை. ஈமச்சடங்குடன் தொடர்புடைய நிலையில் ஒப்பாரிப் பாடல்களில் நீராடல் இடம்பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. அய்யங்கார் பாடலில் தீட்டு நீக்கும் நோக்கத்துடன் நீராடச் செல்வது குறிப்பாக இடம்பெற்றுள்ளது. தாய் இறந்த நிலையில் பெண் பாடும் பாடலில்

“பிள்ளையறைக்குப் பின்னிடுக்கும் மாதாவே
தூரத்துறைக்குத் துணைவரும் பெற்றாரே”

என இடம்பெற்றுள்ளது. தூரத்துறை என்பது பெண்களுக்கு மாதவிலக்கு முடிந்த நாளில் நீராடச் செல்லுமிடம் என்று கூறப்படுகிறது. மாதவிலக்கு என்பதனை “தூரமாயிருக்கிறாள்”, “வீட்டுக்குத் தூரமாயிட்டாள்” என்று குறிப்பிடுவர். இந்நிலை முடிந்து மூன்றாம் நாள் ஆற்றங்கரை இருக்கும் பகுதியில் உள்ளோர் தன் தாய் துணையுடன் ஆற்றுக்கு நீராடச் செல்வதே இப்பாடலில் இடம்பெறுகிறது.

கோனார் பாடலில் குளத்திற்கு அல்லது ஆற்றிற்கு குளிக்கச் சென்ற செய்தி

“குளிக்க மஞ்சள் நானெடுத்து

குளத்துக்குப் போகையிலே
அரைக்க மஞ்சள் நானெடுத்து
ஆத்துக்குப் போகையிலே”

என மஞ்சள் தேய்த்துக் குளிக்கும் பழக்கம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. மேலும் வீடு மெழுகுவது பற்றிய பாடலில்

“வெள்ளிக் கிழமையிலே - என்னப்பெத்தம்மா
வீடு மெழுகும் போது
தாருசா மெழுகும்போது - எனக்கு
தந்தி வந்த மாயமென்ன”

என்று இடம்பெற்றுள்ளது. வெள்ளிக் கிழமையில் பெண்கள் தாங்கள் எண்ணெய் நீராடியதோடு அமையாது வீட்டையும் அன்று தூய்மைப்படுத்தும் பழக்கவழக்கத்தை இப்பாடல் மூலம் காணமுடிகிறது.

மற்றும் கோலமிடும் பழக்கவழக்கத்தையும் ஒப்பாரிப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

மற்றும் கோலமிடும் பழக்கவழக்கத்தையும் ஒப்பாரிப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

“வட்டமணைபோட்டு வாக்காகநீர் தெளிச்சால்

வாஞ்சையுள்ளார் எங்கென்றே

வரிசையிடத்தேபோமோ

இழைகோலம் போட்டாக்கே

ஏத்தமுள்ளார்த்தேபோமோ”

என அய்யங்கார் பாடலில் உள்ளது. திருமணம் போன்ற விசேட தினங்களிலேயே இழைக்கோலம் போடுவர். அத்தினங்களில் நீங்கள் இல்லாது போய்விட்டீர்கள் எனும் பொருளில் பாடப்பட்டுள்ளது. மற்றும் இளம் வயதில் கணவனை இழந்தவர்கள் தற்பொழுது இப்பண்பைக் கடைப்பிடிப்பதில்லை. “விதவை” என்ற நிலைக்குரிய அடையாளச்

சின்னமாக அல்லது குறியீடாக வெள்ளை உடுத்தல் திகழ்கிறது. அய்யர் பாடலில்

“சீகப்புவரும் கப்பலில்
சென்னுவலை போடாம
வெள்ளைவரும் கப்பலில்
வீசிவலை போட்டாயே”

என வெள்ளை உடுத்தும் பழக்கம் பற்றிய குறிப்பு வெளிப்படுகிறது. இதே போல் ஒப்பனை, கூந்தல் மழித்தல், மங்கலப்பொருட்களை இழத்தல், சீர்பெறும் பழக்கம், சடங்கு, கொள்ளி வைத்தல், குடமுடைத்தல், நீர்மாலை, பிதுர்க்கடன் கழித்தல், தேர்கட்டுதல் போன்ற சடங்குவகை

அனைத்துமே ஒப்பாரிப் பாடல்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. மேலும் இவ் ஒப்பாரிப் பாடல்வகையைப் பாடுபவர்கள் வயதான மூதாட்டியினரே. இளம் பெண்கள் இப்பாடலைக் கற்றுக்கொள்ள முன்வருவதில்லை. குறிப்பாக அந்தணர்களிடம் இக்கலை இருந்தாலும் அதனை அவர்கள் வெளிப்படுத்துவதில்லை. அநாகரீகம் என்று கருதி இத்தகைய பாடல்களைப் பாட மறுக்கின்றனர். வயதான மூதாட்டிகளின் காலங்களிற்குப் பின் இவை அழிந்து மறைந்து போகும் நிலையே தற்காலத்தில் காணப்படுகின்றது. அதற்கு முன் அவற்றைச் சேகரித்துக் காத்தல் வேண்டும்.

தமிழர் நம்பண்பாடுகளைச் சிதையாமல் பராமரிப்பது நம் ஒவ்வொருவரதும் கடமை ஆகும்.

வாழ்க்கை - வெளிமயக்கு

“கட்டியணைத்திடும் பெண்டிரும் மக்களும் காலத்தச்சன்
வெட்டி முறிக்கும் மரம்போல் சரீரத்தை வீழ்த்தி விட்டால்
கொட்டி முழக்கி யழுவார் மயானம் குறுகியப்பால்
எட்டி அடி வைப்பாரோ கச்சி ஏகம்பனே”

- பட்டினத்தடிகள்

“வீடுவரை உறவு வீதி வரை மனைவி
காடுவரை பிள்ளை கடைசிவரை யாரோ?”

- கண்ணதாசன்

நெஞ்சையள்ளும் பாரதியார் கவிதைகள்

A. சுதர்சினி நிரோசா

விசேட கல்வி, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

சுங்க காலப் புலவர்களும் அதற்கு முன்பும் பின்பும் தோன்றி மறைந்த புலவர்களும் தமிழுக்குப் பெருந்தொண்டாற்றி பல வகையான பேரிலக்கியம் சிற்றிலக்கியங்களை படைத்தளித்தனர். இவ் இலக்கியங்கள் யாவும் சமயம், சரித்திரம், வாழ்க்கை நெறிகளைக் கூறுவதாகவும், படித்த பண்டிதர்களுக்கு மட்டுமே விளங்கக் கூடியதாகவும் கடும் சொற்கள் கொண்டு ஆக்கப்பட்டவை ஆகும். திருக்குறளை உதாரணம் கூறலாம்.

சில படித்தவர்கள் மட்டும் அன்றி அநேக பாமரர்கள் கூட சுவைத்து இன்புற்று அறிவு, ஒழுக்கம், பக்தி, தேசப்பற்று, பாசம், காதல், வீரம், அன்பு, ஜீவகாருண்யம், கல்வி ஆகிய நெறிகள் கலைகள் எத்தனை உண்டோ அத்தனையும் ஒன்றாக ஆவதுடன் அறிந்து உணர்ந்து செயற்படக்கூடியதாக இலகுவான சொற்கள் கொண்டு யாவரும் விளங்கக் கூடியதாக உருவாக்கப்பட்டதே பாரதியார் பாடல்கள்.

“பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதியா - அவன் பாட்டைப் பண்ணோடொருவன்

பாடினானடா

கேட்டுக்கிறு கிறுத்துப் போனேனடா”

என வேறொரு கவிஞன் கூறுவதிலிருந்து இப்பாடல்களின் அருமை பெருமைகளை எளிதில் விளங்கலாம். ஜனரஞ்சமான மக்கள் கவிகளாகவே பாரதியாரின் கவிதைகள் மிளிர்கின்றன. சுதந்திரமின்றி அடிமைப்பட்டு ஆமை போல் அடங்கிக் கடந்த சமுதாயத்தை நோக்கி

“வீர சுதந்திரம் வேண்டி நின்றோர் - பின்னர் வேறொன்று கொள்வாரோ” எனவும்

“நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே - இந்த நிலை கெட்ட மனிதரை நினைத்து விட்டால் அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார் - இவர் அஞ்சாத பொருளில்லை அவனியிலே” எனவும்

“வலிமையற்ற தோளினால் போ போ போ உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வா வா வா”

எனவும்பாடி சுதந்திரதாகத்தை ஊட்டி அச்சத்தைப் போக்கி வீரத்தை வளர்த்து வெற்றியைத் தேடி தந்த பெருமை இப்பாடல்களுக்கே உரியன.

“எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி இருந்ததும் இந் நாடே - அவர் முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து முடிந்ததும் இந் நாடே - இதை வந்தனை கூறி மனதிலிருத்தி வாழ்த்தி வணங்கேனோ”

என்று பாடி “ராமன் ஆண்டாலென்ன ராவணன் ஆண்டாலென்ன” என பற்றற்றுக் கிடந்த மக்களுக்கு தேசப்பற்றை ஊட்டி விட்டதை நினைக்குந்தோறும் நெஞ்சம் விம்முகிறது.

“உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை
செய்வோம் - வீணில்
உண்டு களித்திருப்போரை நிந்தனை
செய்வோம்” என்றும்

“சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம்
அமைப்போம்” என்றும்

“காசி நகர்ப்புலவர் பேசும் உரைதான்
காஞ்சியில் கேட்பதற்கோர் கருவி
செய்வோம்” என்றும்

“சந்திர மண்டலத்தை கண்டு தெளிவோம்” என்றும்

“வங்கத்தில் ஒடி வரும் நீரின் மிகையால்
மையத்து நாடுகளில் பயிர் செய்வோம்” எனவும்
பாடி ஏதுமறியாதிருந்த மக்களைக்
கைத்தொழில், கமத்தொழில், வணிகம்,
வானியல், பொறியியல், விஞ்ஞானம்
ஆகிய துறைகளுக்கு இழுத்து விட்ட
பெருமை இக்கவிஞனுக்கே உரியதாகும்.

மட்டுமன்றி

“சாதிகளில்லையடி பாப்பா - குல
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்
நீதி உயர்ந்த மதி கல்வி - அன்பு
நிறைய உடையவர்கள் மேலோர்”

என்று பாடிச் சாதிக் கொடுமைக்குச் சாவு
மணி அடிப்பதைப் பிஞ்சு நெஞ்சங்களில் பதிய
வைத்தும், நீதியும் கல்வியும் உடையோரே
மேலோர் என கல்வியின் உயர்வை மேம்
படுத்தியும் காட்டியமை போற்றுதற்குரியதே.

ஆண்டான் - அடிமை, ஏழை - செல்வன்,
குறவன் - மறவன், பறையன் - பரவன்
என பிளவுபட்டுக் கிடந்து, பெண்களை
ஈனப்பிறவிகள் என இழிவுபடுத்திய இந்திய
மக்களைப் பார்த்து

“ஏழை என்றும் அடிமை என்றும்

எவருமில்லை ஜாதியில்

இழிவு கொண்ட மனிதர் என்போர்

இந்தியாவில் இல்லையே” எனவும்

“மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும்
மடமையைக் கொழுத்துவோம்
தாதர் என்ற நிலை மாறி ஆண்களோடு
பெண்களும் சரி நிகர் சமானமாக
வாழ்வோம் இந்த நாட்டிலே” எனவும் இறை
கூறி நிறை பணியாற்றி குறை நீக்கிய
பாடல்கள் என்றென்றும் நெஞ்சில் நின்று
நிலைப்பதற்குரியன.

“ஒடி விளையாடு பாப்பா - நீ
ஓய்ந்திருக்கலாகாத பாப்பா
கூடி விளையாடு பாப்பா - ஒரு
குழந்தையை வையாதே பாப்பா
கொத்தித் திரியுமந்தக் கோழி - அதை
கூட்டி விளையாடு பாப்பா
எந்தித் திருடுமந்தக் காக்காய் - அதற்கு
இரக்கப்பட வேண்டுமடி பாப்பா”

என்றும்; ஒற்றுமை ஜீவகருணை,
கல்வி, விளையாட்டு, சுறுசுறுப்பு, வீரம்,
பக்தி, அஞ்சாமை ஆகிய அனைத்தையும்
வலியுறுத்தி குழந்தைகளுக்காகப் பாடிய
பாடல்கள் குழந்தைகளையென்ன குடு குடு
கிழவர்களையும் கவரத்தக்கவையாகும்.

ஞானப்பாடல்கள், கண்ணன் பாட்டு,
தெய்வீகப் பாடல்கள் எனப் பல்வேறு
விடயங்கள்பற்றிய இனியபாடல்கள் இந்நூலில்
காணப்படுகின்றன. இப்படியாக பாரதியின்
எந்தப்பாடலை எடுத்தாலும் ஒன்றுக்கொன்று
மிஞ்சக் கூடியதாக கற்றோரும் மற்றோரும்
எளிதில் விளங்கி ஏத்தி இன்புற்றுச்சுவைத்து
ரசிப்பது மட்டுமன்றி சிந்தித்து செயற்படவும்
தூண்டும் எளிமையும், இனிமையும்,
வலிமையும் நிறைந்தே காணப்படுகின்றன.

அக்காலத்துக்கு மட்டுமல்லாது எக்காலத்
துக்கும் எந்த நாட்டுக்கும் பொருத்தமாக
இம்மாபெரும் மக்கள் கவியின் பாடல்கள்
உலகிலுள்ள எல்லா மொழிகளிலும் மொழி
பெயர்த்து எழுதத்தக்கவையாகும்.

உசாத்துணை நூல்

மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்

ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்.

செப்டெம்பர் - 2006.

மகாகவி பாரதி வரலாறு(சீனி விசுவநாதன்)
மாருதி பிசினஸ் சிம்டம்ஸ்(நாதன் & கம்பனி)
அக்டோபர் 1998.

தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர் - அந்தத்
தமிழ் இன்பத் தமிழ் உயிருக்கு நேர்
தமிழுக்கு நிலவென்று பேர்! இன்பத்
தமிழ் எங்கள் சமூகத்தின் விளைவுக்கு நீர்.
தமிழுக்கு மணமென்று பேர் இன்பத்
தமிழ் எங்கள் வாழ்வுக்கு நிருமித்த ஊர்
தமிழுக்கு மதுவென்று பேர் - இன்பத்
தமிழ் எங்கள் உரிமைச் செம்பயிருக்குவோர்

(தமிழுக்கு)

தமிழ் எங்கள் இளமைக்குப்பால் - இன்பத்
தமிழ் எங்கள் புகழ் மிக்க புலவர்க்கு வேர்
தமிழ் எங்கள் உயர்வுக்கு வான் - இன்பத்
தமிழ் எங்கள் அசதிக்கு சுடர் தந்ததேன்
தமிழ் எங்கள் அறிவுக்குத் தோள் - இன்பத்
தமிழ் எங்கள் கவிதைக்கு வைரத்தின் வாள்
தமிழ் எங்கள் பிறவிக்குத் தாய் - இன்பத்
தமிழ் எங்கள் வளம் மிக்க உளமுற்ற தீ

(தமிழுக்கு)

- பாவேந்தர் பாரதிதாசன்

“உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை
செய்வோம் - வீணில்
உண்டு களித்திருப்போரை நிந்தனை
செய்வோம்” என்றும்
“சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம்
அமைப்போம்” என்றும்

“காசி நகர்ப்புலவர் பேசும் உரைதான்
காஞ்சியில் கேட்பதற்கோர் கருவி
செய்வோம்” என்றும்

“சந்திர மண்டலத்தை கண்டு தெளிவோம்” என்றும்

“வங்கத்தில் ஓடி வரும் நீரின் மிகையால்
மையத்து நாடுகளில் பயிர் செய்வோம்” எனவும்
பாடி ஏதுமறியாதிருந்த மக்களைக்
கைத்தொழில், கமத்தொழில், வணிகம்,
வானியல், பொறியியல், விஞ்ஞானம்
ஆகிய துறைகளுக்கு இழுத்து விட்ட
பெருமை இக்கவிஞனுக்கே உரியதாகும்.

மட்டுமன்றி

“சாதிகளில்லையடி பாப்பா - குல
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்
நீதி உயர்ந்த மதி கல்வி - அன்பு
நிறைய உடையவர்கள் மேலோர்”

என்று பாடிச் சாதிக் கொடுமைக்குச் சாவு
மணி அடிப்பதைப் பிஞ்சு நெஞ்சங்களில் பதிய
வைத்தும், நீதியும் கல்வியும் உடையோரே
மேலோர் என கல்வியின் உயர்வை மேம்
படுத்தியும் காட்டியமை போற்றுதற்குரியதே.

ஆண்டான் - அடிமை, ஏழை - செல்வன்,
குறவன் - மறவன், பறையன் - பரவன்
என பிளவுபட்டுக் கிடந்து, பெண்களை
ஈனப்பிறவிகள் என இழிவுபடுத்திய இந்திய
மக்களைப் பார்த்து

“ஏழை என்றும் அடிமை என்றும்
எவருமில்லை ஜாதியில்
இழிவு கொண்ட மனிதர் என்போர்
இந்தியாவில் இல்லையே” எனவும்

“மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும்
மடமையைக் கொழுத்துவோம்
தாதர் என்ற நிலை மாறி ஆண்களோடு
பெண்களும் சரி நிகர் சமானமாக
வாழ்வோம் இந்த நாட்டிலே” எனவும் இறை
கூறி நிறை பணியாற்றி குறை நீக்கிய
பாடல்கள் என்றென்றும் நெஞ்சில் நின்று
நிலைப்பதற்குரியன.

“ஓடி விளையாடு பாப்பா - நீ
ஓய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா
கூடி விளையாடு பாப்பா - ஒரு
குழந்தையை வையாதே பாப்பா
கொத்தித் திரியுமந்தக் கோழி - அதை
கூட்டி விளையாடு பாப்பா
எந்தித் திருடுமந்தக் காக்காய் - அதற்கு
இரக்கப்பட வேண்டுமடி பாப்பா”

என்றும்; ஒற்றுமை ஜீவகருணை,
கல்வி, விளையாட்டு, சுறுசுறுப்பு, வீரம்,
பக்தி, அஞ்சாமை ஆகிய அனைத்தையும்
வலியுறுத்தி குழந்தைகளுக்காகப் பாடிய
பாடல்கள் குழந்தைகளையென்ன குடு குடு
கிழவர்களையும் கவரத்தக்கவையாகும்.

ஞானப்பாடல்கள், கண்ணன் பாட்டு,
தெய்வீகப் பாடல்கள் எனப் பல்வேறு
விடயங்கள்பற்றிய இனியபாடல்கள் இந்நூலில்
காணப்படுகின்றன. இப்படியாக பாரதியின்
எந்தப்பாடலை எடுத்தாலும் ஒன்றுக்கொன்று
மிஞ்சக் கூடியதாக கற்றோரும் மற்றோரும்
எளிதில் விளங்கி ஏத்தி இன்புற்றுச்சுவைத்து
ரசிப்பது மட்டுமன்றி சிந்தித்து செயற்படவும்
தூண்டும் எளிமையும், இனிமையும்,
வலிமையும் நிறைந்தே காணப்படுகின்றன.

அக்காலத்துக்கு மட்டுமல்லாது எக்காலத்
துக்கும் எந்த நாட்டுக்கும் பொருத்தமாக
இம்மாபெரும் மக்கள் கவியின் பாடல்கள்
உலகிலுள்ள எல்லா மொழிகளிலும் மொழி
பெயர்த்து எழுதத்தக்கவையாகும்.

உசாத்துணை நூல்

மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்

ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்.

செப்டெம்பர் - 2006.

மகாகவி பாரதி வரலாறு(சீனி விகவநாதன்)

மாருதி பிசினஸ் சிம்டம்ஸ்(நாதன் & கம்பனி)

அக்டோபர் 1998.

தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர் - அந்தத்
தமிழ் இன்பத் தமிழ் உயிருக்கு நேர்
தமிழுக்கு நிலவென்று பேர்! இன்பத்
தமிழ் எங்கள் சமூகத்தின் விளைவுக்கு நீர்
தமிழுக்கு மணமென்று பேர் இன்பத்
தமிழ் எங்கள் வாழ்வுக்கு நிருமித்த ஊர்
தமிழுக்கு மதுவென்று பேர் - இன்பத்
தமிழ் எங்கள் உரிமைச் செம்பயிருக்குவேர்

(தமிழுக்கு)

தமிழ் எங்கள் இளமைக்குப்பால் - இன்பத்
தமிழ் எங்கள் புகழ் மிக்க புலவர்க்கு வேர்
தமிழ் எங்கள் உயர்வுக்கு வான் - இன்பத்
தமிழ் எங்கள் அசதிக்கு சுடர் தந்ததேன்
தமிழ் எங்கள் அறிவுக்குத் தோள் - இன்பத்
தமிழ் எங்கள் கவிதைக்கு வைரத்தின் வாள்
தமிழ் எங்கள் பிறவிக்குத் தாய் - இன்பத்
தமிழ் எங்கள் வளம் மிக்க உளமுற்ற தீ

(தமிழுக்கு)

- பாவேந்தர் பாரதிதாசன்

ஊதேவை

சாமினா ஜீவன்குமாள்

ஆரம்பக்கல்வி, யாழ் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

LDIலை நேரம் சூரியன் மேற்கு நோக்கி நகர சிந்துவின் வீட்டை குப்பிலாம்பு அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தது.

“அக்கா வேல முடிச்சி வர ஏன் இவ்வளவு நேரம்?”

“என்னடா இது கேள்வி வேல முடிய கொஞ்சம் லேட்டாயிட்டு அது தான். ஏன் கேக்கிற?”

“பொய் சொல்லாத அக்கா எனக்கு வேண்டியது உண்மை. நீ பீச்சல ஒருத்தனோட கை கோர்த்துக்கிட்டு சுத்தூரத நான் பார்த்தேன். யார் அவன்?”

அவள் திடுக்கிட்டாள். குப்பி லாம்பு “பக், பக்” என அணைந்து ஒலிர்ந்தது, அவள் மனதைப்போல. இனிமேல் மறைத்துப் பிரயோசனமில்லை என்று சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

“ஆமாண்டா நீ பார்த்தது நிஜம் தான். நான் அவரை கூடிய சீக்கிரமே கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறேன்.” என்று மென்று விழுங்கினாள் வார்த்தைகளை.

“அது முடியாதுக்கா. நானே இந்த குடும்பத்தைக் காப்பாத்தனும்னு எனக்கு ஒன்னும் தலை எழுத்தில்ல நீ கொடுக்கிற சம்பளத்தை வைச்சி தான் ஓரளவுக்கு இந்தக்

குடும்பத்தை காப்பாத்துகிறேன். நீயும் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு போய்ட்டா இரண்டு தங்கைகளையும் நான் எப்படி கரை சேர்ப்பேன். இப்பவே உனக்கு முப்பத்திரண்டு வயதாகுது இனியும் உனக்கு கல்யாணம் ஒரு கேடா? பேசாமல் இங்கேயே இருந்து விடு. அவனை மறந்துவிடு.”

தம்பி யசோ கூறிய வார்த்தைகள் சிந்து ஜாவின் மனதை நெருஞ்சி முட்களாய் குத்திக் கிழித்தன. தனது அறைக்குள் நுழைந்த சிந்து வேகமாய் கதவை உட்புறம் தாளிட்டாள்.

இவ்வளவு நேரமும் பொறுமையாக இருந்த தாய் மகாராணி பதறினாள் “ஏண்டா யசோ அப்படி பேசற அவ ஏதாவது செய்துக்கப் போறா... கூப்பிடுடா அவள சிந்து, சிந்து வாம்மா வெளில அவன் ஏதோ தெரியாம ஆதங்கத்துல பேசிட்டான் அத மனசுல வைச்சிக்காத கதவைத்திறடி” என கத்தினாள்.

சிறிது நேரத்தின் பின் சிந்து வெளியில் வந்தாள். கண்கள் இரண்டும் குளமாகி, கன்னங்கள் இரண்டும் வீங்கியிருந்தன. அழுதிருப்பாள் போல. இரவு இரண்டு மணி அம்மா, தம்பி, தங்கைகள் இருவரும் நித்திரையில் சிந்து கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருந்தாள்.

டேய்! பணத்தாசைப் பிடித்த யசோ, நான் ஒன்னும் செக்குமாடில்லை. நான் ஏன் இன்னும் நமது குடும்பத்துக்கு உழைத்துக் கொடுக்க வேண்டும். எனக்கு ஆசாபாசம் இருக்கிறது. உனக்கு கல்யாணம் ஒரு கேடா? என்று நீ கேட்டாய் தானே அந்த ஒரே வார்த்தைக்காக உன் கண் முன் நன்றாக வாழ்ந்து காட்டுகிறேன் பார்! மலர், செல்வி உங்களைவிட்டுப்பிரிவதை நினைக்கும் போது தான் கவலையாக இருக்கின்றது. கவலைப் படாதீர்கள். உங்களுக்காக செய்ய வேண்டிய கடமைகளை நான் செய்வேன். என்னைத் தேட வேண்டாம்.

இப்படிக்கு சிந்து. கடிதத்தை எழுதி வைத்த வள் போயே விட்டாள்.

காலை 7 மணி சிந்துவின் அறைக்குள் வந்த மகாராணி கட்டிலில் மகளைக் காணாதது கண்டுதிடுக்கிட்டாள். மேசையில் ஒரு கடிதம். பரிதவித்த மகாராணி கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு மகனிடம் ஓடினாள். “யசோ இங்கபாருடா உன் அக்காகடிதம் எழுதிவைத்து விட்டு ஓடி போய்விட்டாள். நாம மோசம் போயிட்டோமே இதப்படிச்சுப்பாருடா..”

என்று அவனிடம் நீட்டினாள் அவன் பதட்ட மடையாமல் அதைப் படித்தான். எனக்கு தெரியும் அக்கா நீ வீட்டை விட்டு போயிருவனு அதுக்காகத்தான் அப்படி பேசினேன்.

நீயும் எத்தனைக் காலத்துக்கு தான் இந்த குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவாய். உனக்கு ஒரு வாழ்க்கை வேணாமா? நான் உன் காதலுக்கு பச்சைக்கொடி காட்டியிருந்தால் நீ கல்யாணத்தைத் தள்ளிப் போட்டிருப்பாய் தங்கைகளுக்கு நல்ல வாழ்க்கை அமையட்டும் நான் பிறகு கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்கிறேன் என்பாய். அதுவரை உன் துணைவன் காத்திருப்பானா? அது தான் அக்கா உன் மனம் நோகும் படி அப்பிடிப் பேசினேன். நீ எங்கிருந்தாலும் நன்றாக வாழ வேண்டும். சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும். அதுவே எனக்குப் போதும் என்னை மன்னித்து விடு அக்கா. என மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

அவனது கண்களினின்றும் வழிந்த இரண்டு சொட்டு கண்ணீர்த் துளிகள் அக்காவிடம் மன்னிப்புக் கேட்டன. மனதுக்குள் பெரிய சுமையொன்றை இறக்கி வைத்தால் போல ஆறுதல் ஏற்பட்டது.

கூதும் வாதும் வேதனை செய்யும்
“விவாதம் உரையாடலின் மரணம்”

தமிழமுது

“தமிழென்று தருகின்ற தனியந்தப் பெயரில் அமிழ்தென்று வருகின்ற அது வந்து சேரும்.”

- நாமக்கல் கவிஞர்

மலருக்கு நீதியுதவ் செய்தோர்

1. திரு. எஸ். கே. கிருபாகரன் - 1000.00
பணிப்பாளர், மதுரம் நிறுவகம்,
டச் வீதி, கோப்பாய்.
2. நியூ செல்வம் - 1500.00
பல்பொருள் விற்பனை நிலையம்,
திருநெல்வேலிச் சந்தி.
3. திரு. யே. ஜெயனந்தா - 1000.00
ஆர்விஜி மெடிக்கல்ஸ்
504, ஆஸ்பத்திரி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.
4. திரு. எஸ். நந்தன் - 1000.00
நந்தினி மல்ரி சென்ரர்,
ஆஸ்பத்திரி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.
5. திரு. தி. திலீபன் -
ஹப்பி மல்ரி சென்ரர்,
வத்தனை, புலோலி.
6. திரு. கந்தசாமி - 1000.00
கிருஷ்ணா சுவையகம், கோப்பாய்.
7. நியூ வரதமகால் ரெக்ஸ்ரைல், - 1000.00
பஸ் நிலையம்,
பருத்தித்துறை.
8. சூரியா சுவையகம் - 1000.00
பஸ் நிலையம், பருத்தித்துறை.
9. ஸ்ரைலோ, - 1000.00
இல. 120, 121
கிராண்ட் பஷார்,
யாழ்ப்பாணம்.
10. கலாசாலை வீதி, - 1000.00
திருநெல்வேலி,
கோப்பாய்.

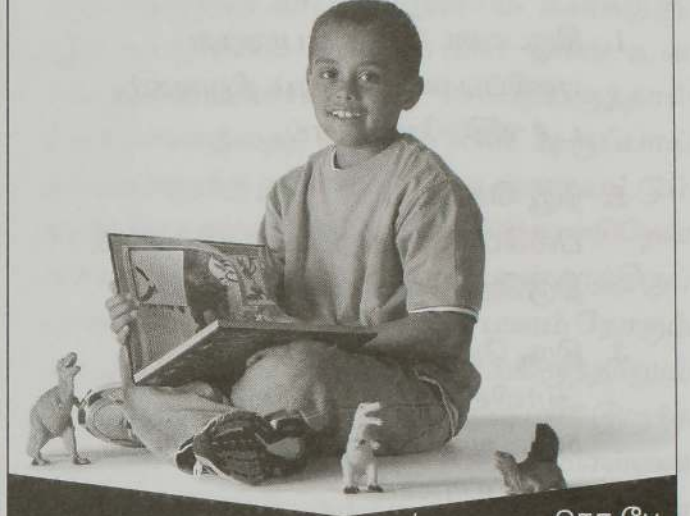
வாழ்க! எங்கள் மாமன்னன் வீரசங்கிலி!

கோபி தையலகம்

இலகடி, அல்வாய் கிழக்கு,
அல்வாய், மாலுசந்தி, யாழ்ப்பாணம்

தரம் 1 தொடக்கம்
தரம் 5 வரையான
மாணவர்களுக்கான வெளியீடு

தொ.பே

021 222 9016

392, நாவலர் வீதி.

077 538 8471

அரியாலை, யாழ்ப்பாணம்

077 3126 807

சரஸ்வதி மண்டபம்

37, ஸ்ரீபொன் இராமநாதன் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்

தொ.பே : 021 320 7369, 021 222 1678

வாழ்க முத்தமிழ்! வாழிய! வாழிய!! வாழியவே!!!

மிலேனியம்

உணவகம்
மற்றும் உணவகம்

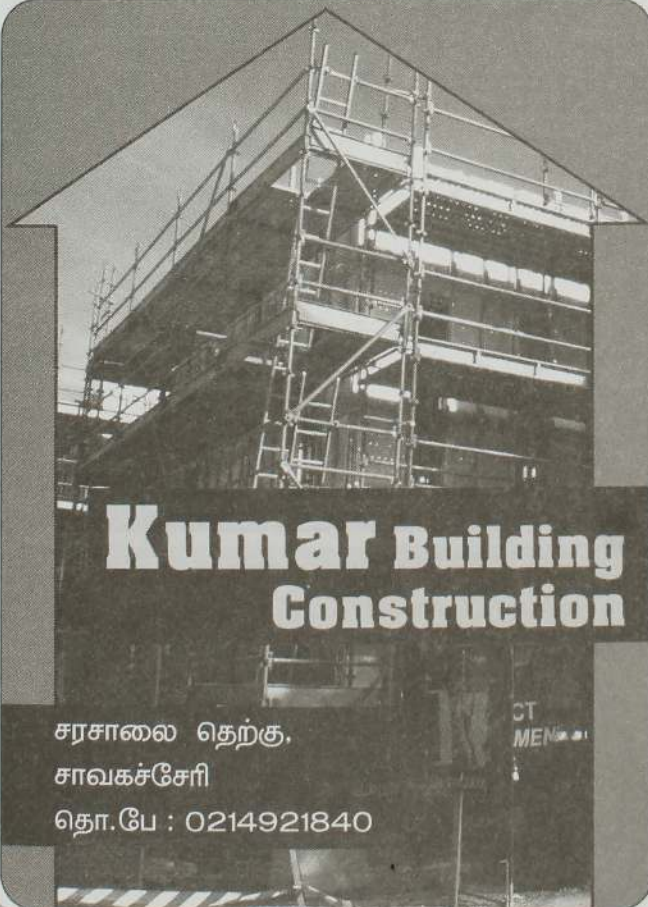
இராமநாதன் வீதி, கலட்டி, யாழ்ப்பாணம்
தொ.பே : 021 222 5876, 0776016310

ஆல் சிலோன் முஸ்ரிபியூட்டர்ஸ்

Importers of book,
Magazines,
Agriculture Equipments,
all Kinds of Stationery,
All Kinds of Paper Items,
Chemical,
Sports Goods,
Office Equipment etc.,
and Goverment Suppliers

இல.212,
கே.கே.எஸ் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்

தொ பே :
021 222 5542,
021 5671527

Kumar Building Construction

சரசாலை தெற்கு,
சாவகச்சேரி
தொ.பே : 0214921840

கச்சியா இரும்பகம்

சங்கரத்தைச்சந்தி,
வட்டுக்கோட்டை,
யாழ்ப்பாணம்

“தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகை செய்வோம்”

**மகாசிக்ஸ்
பியூட்டிசிக்ஸ்**

முகூர்த்தப்பட்டுப்புடவைகளுக்கு
கைராசி ஸ்தாபனம்

கௌஸ் ஒப் செலக்சன்
69, நவீனசந்தை,
யாழ்ப்பாணம்
தொ.பே : 0212227359

Pillaiyar Inn
(Veg /Non /
Veg Chinese
Resturant)

31, Manipay Road, Jaffna
Tel : 021 222 2829 Fax : 021 222 4449
Email : pillaiyar.in@gmail.com
Web : www.pillaiyarinn.com

மந்திகை மருந்தகம்

மந்திகை,
புலோலி, யாழ்ப்பாணம். தொ.பே :

**நியூ வரதமகள்
ஆடைச்சோலை**

பருத்தி டுகிள் டுல்டுகிள் ஆடைகளின்
உலகம் உலகம் டிஜிவுகிள்
நியூ வரதமகள் ஆடைச்சோலை

பிரதான வீதி, பருத்தித்துறை,
யாழ்ப்பாணம் தொ.பே : 021 226 4901

**விஷ்ணு
ஹாட் வெயர்ஸ்**

பலாலி வீதி,
புன்னாலைக்கட்டுவன் சந்தி,
யாழ்ப்பாணம் தொ.பே : 077 9916589

**RAM
BUILDERS
CONSTRUCTION**

Navaly North,
Manipay,
Jaffna.

எஸ். சிறிஸ்

14, கோவில் வீதி, 1 ஆம் ஒழுங்கை
யாழ்ப்பாணம்

இலங்கையின் புகழ் பூத்த தமிழ் மன்னன்

வீரசங்கிலியன் சிலையை

தமிழகத்தைச் சேர்ந்த சிற்பக்கலைஞர்

திரு. மாசிலாமணி முருகேசன் அவர்களும்

அவரின் குழுவினரும்

தத்ரூபமாகச் செதுக்கி அழகுமிகு கலைப் பொருளாகவும்

உலகத் தமிழ் மக்களின் வீரமிகு சின்னமாகவும்

வடித்திருந்தார்கள். அவ்வாறு அவர்கள்

சிற்பம் செதுக்கும் போது

எமது புகைப்படக் கருவியில் பதிவாகியவை

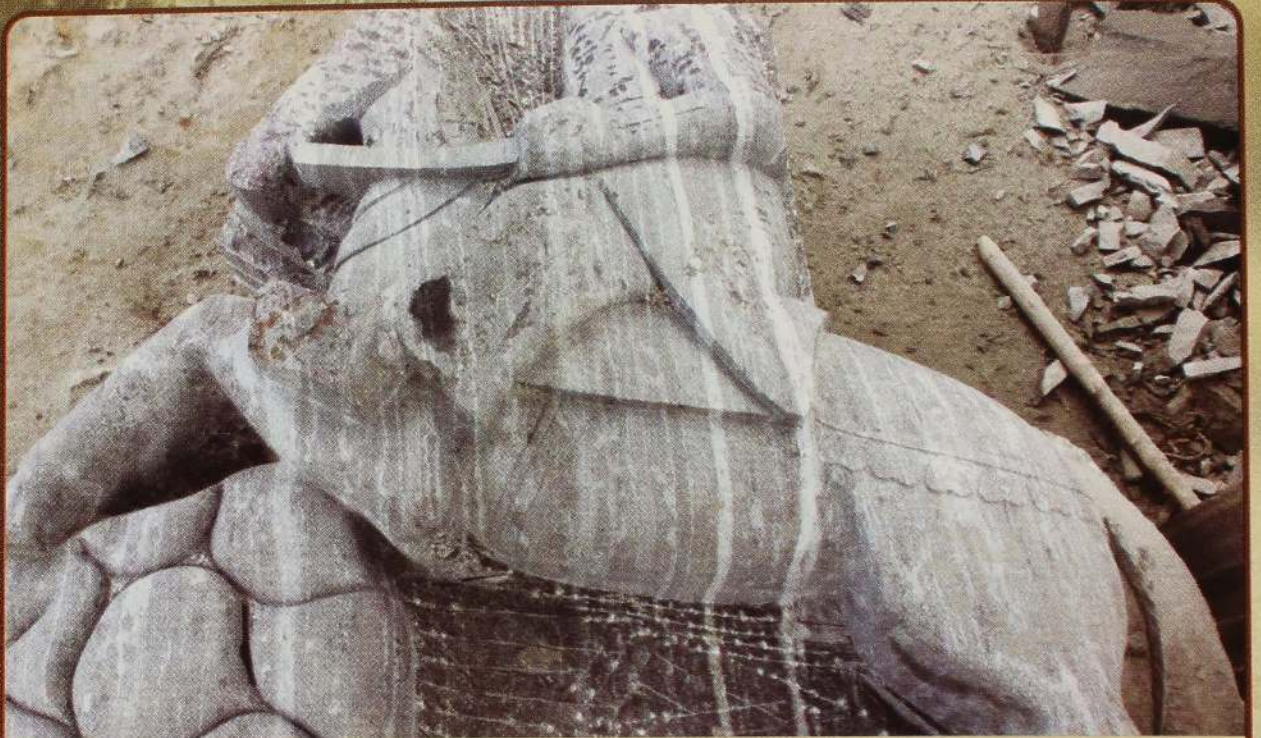
இங்கு ஒழுங்கு முறையில் தரப்படுகின்றன.

வவுனியாவில் சிலைக்கான கல் மலையின் அடிவாரத்தில் அகழ்வின் போது

சிற்பம் வடித்தல்.....

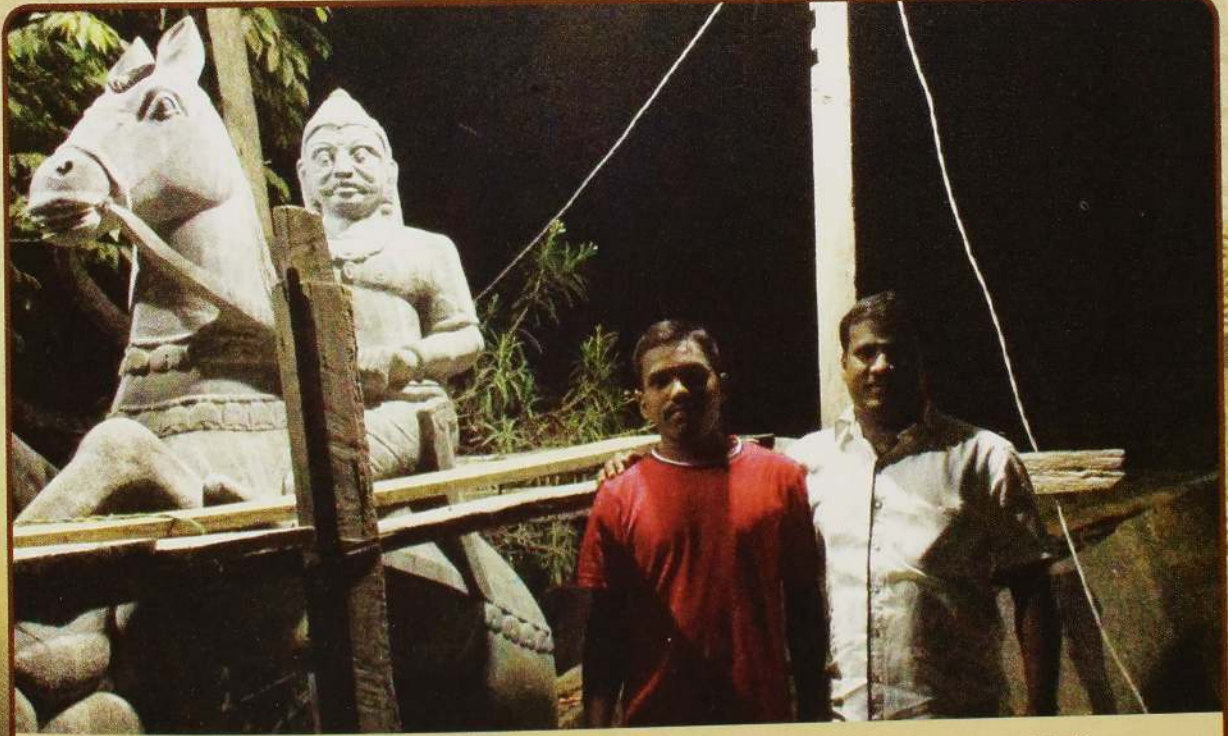
சிற்பம் வடித்தல்.....

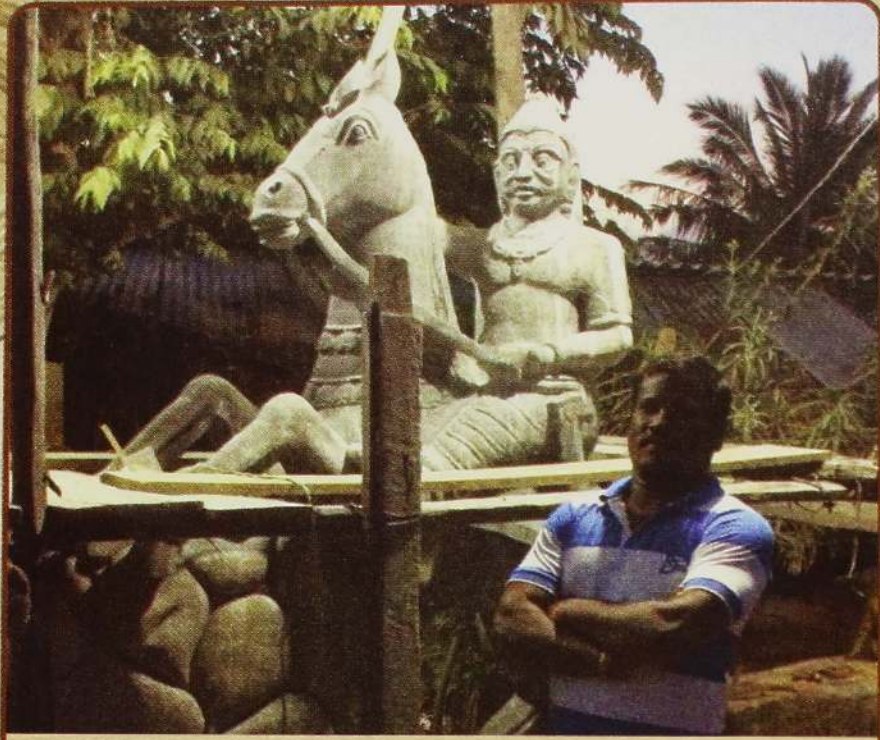
சிற்பம் வடித்தல்.....

சிற்பம் வடித்தல்.....

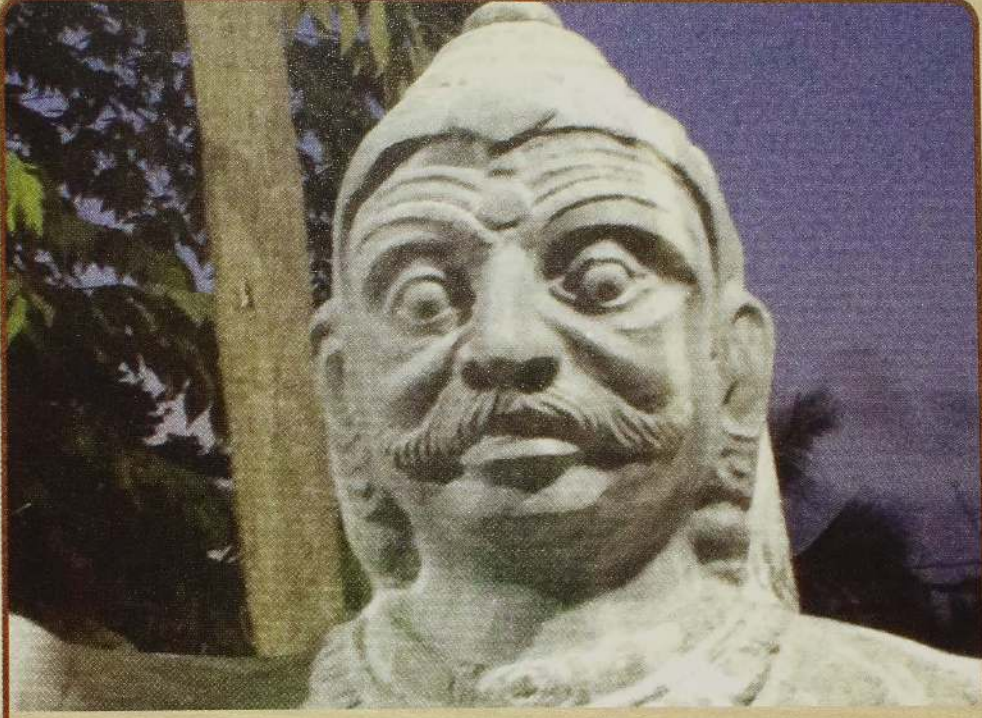
தமிழகத்தைச் சேர்ந்த மற்றுமொரு சிற்பியுடன் ம. முருகேசன் (பிரதமசிற்பி)

பிரதமசிற்பி சிற்ப வேலையின் போது...

பீடம் செதுக்கலின் போது...

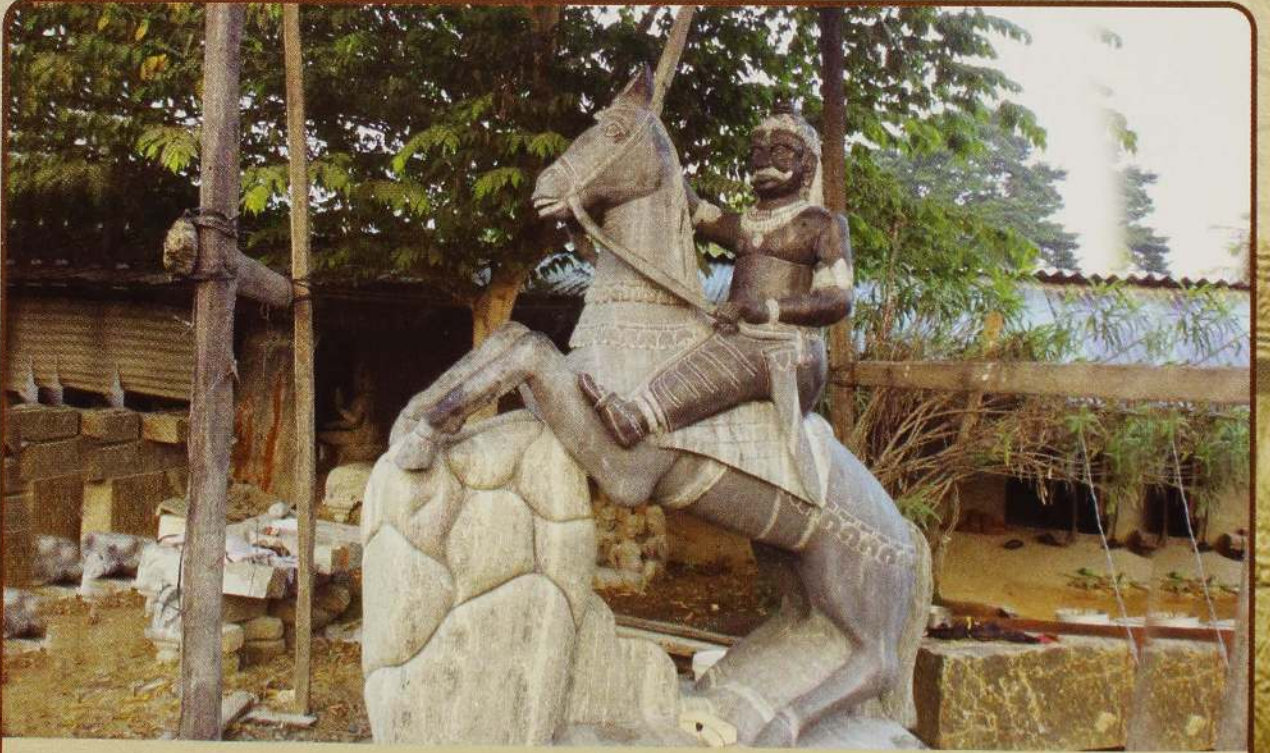
சங்கிலியனின் கம்பீரத் தோற்றம்....

வீரசங்கிலியன் சிற்பம் முழுமை அடைந்த போது

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னன் வீரசாங்கிலியனின் கம்பீரத் தோற்றம்

வீரசாங்கிலியன் சிற்பம் நிறைவு எய்தியபின்....

தமிழுக்கு உயிர்கொடுத்த இலங்கைப் பெரியார்கள் (சிலர்)

க.வைத்தீசுவரக்குருக்கள்
1916 - 2015

பேராசிரியை செல்வி
சௌ.சந்தனநங்கை
கந்தப்பு
1911 - 1978

தமிழவேள்
க.இ.க.கந்தசுவாமி
1919 - 2008

பண்டிதர்
க.நாகலிங்கம்
1920 - 2010

பண்டிதர்
க.வீரகத்தி
1922 - 1996

கலாநிதி பண்டிதை
சிவத்தமிழ்ச்செல்வி
தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி
1925 - 2008

அளவெட்டி
சீ.விநாசித்தம்பிப்புலவர்
1923 - 2005

மகாவித்துவான்
மா. த. ந. வீரமணி ஐயர்
1931 - 2003

மூதறிஞர்
சொக்கன்
1930 - 2004

முத்தமிழ் வளர்த்த இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்
தமிழ் அறிஞர்கள் (1941-2015)

பேராசிரியர்
க.கைலாசபதி
1933 - 1982

பேராசிரியர்
ஆ.சதாசிவம்
1926 - 1988

பேராசிரியர்
சு.வித்தியானந்தன்
1924 - 1989

பேராசிரியர்
கா.சிவத்தம்பி
1932 - 2011

பேராசிரியர்
வி.சிவசாமி
1933 - 2014

பேராசிரியர்
க.அருணாசலம்
1946 - 2015

பேராசிரியர்
ஆ. வேலுப்பிள்ளை
1936 - 2015

இலங்கையின் புராதன தலங்கள் (சில)

திருகோணமலையிலுள்ள புதிய கோணேசர் ஆலயம்

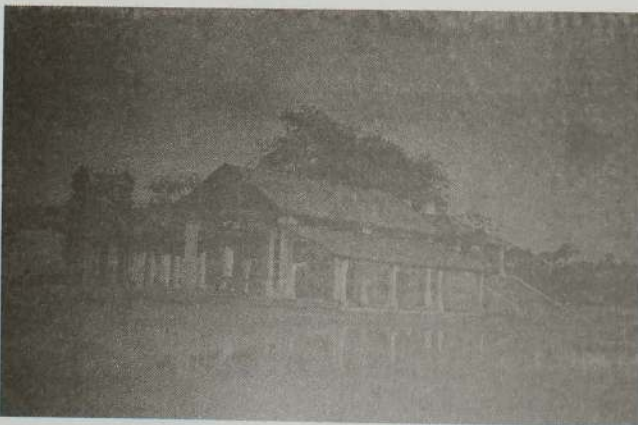
சிலாபம் முன்னேசுவரர் ஆலயம்

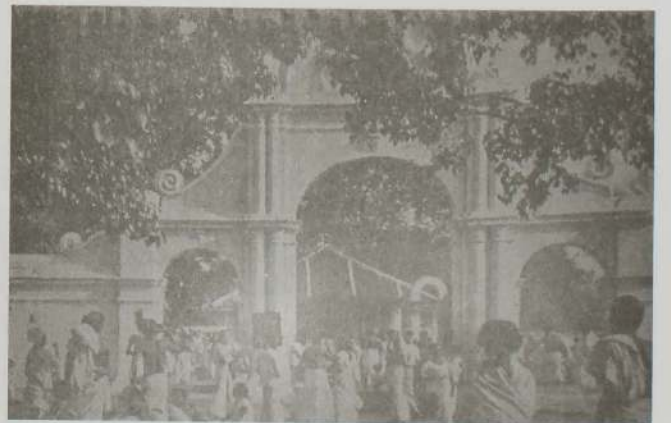
கொக்கட்டிச்சோலை
தான் தோன்றீசுவரர் கோவில்

வண்ணை வைத்தீசுவரர் கோவில்

மானிப்பாய் மருதடிப் பிள்ளையார் கோவில்

கதிர்காமம் முருகன் ஆலயம்

இலங்கையின் புராதன தலங்கள் (சில)

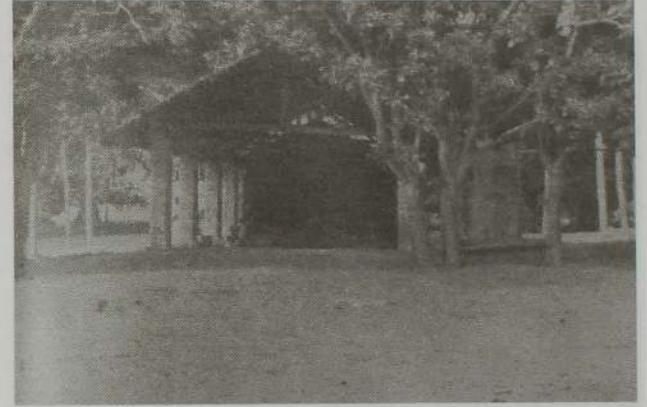
தொண்டைமானாறு செல்வச்சந்நிதி கோவில்

வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயம்

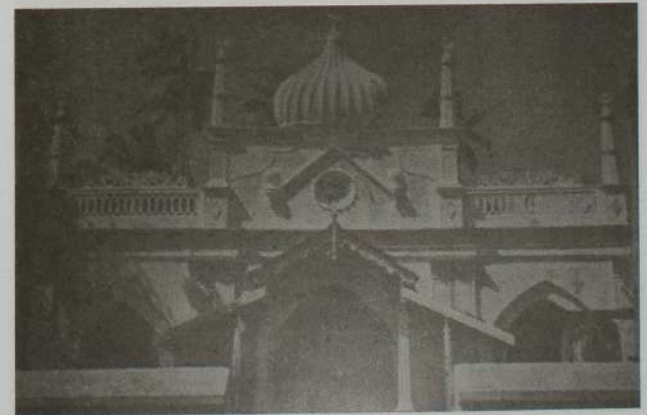
நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோவில்

நாகர்கோவிலில் உள்ள நாகதம்பிரான் கோவில்

மடு மாதா கோவில்

யாழ்ப்பாணம் சோனக வீதியிலுள்ள பள்ளிவாசல்

இலங்கையின் புகழ் பூத்த இடங்கள் (சில)

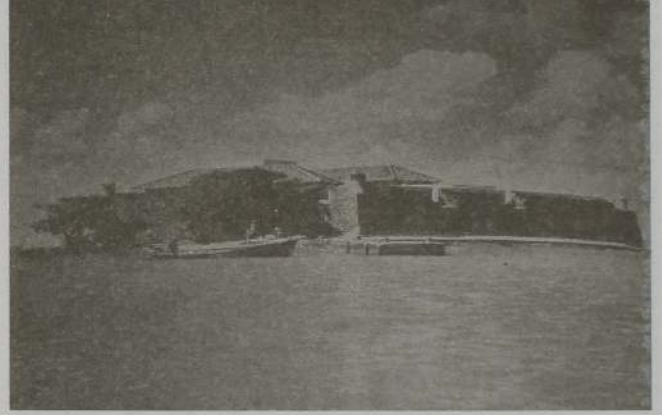
காங்கேசன்துறைச் சீமெந்துத் தொழிற்சாலை

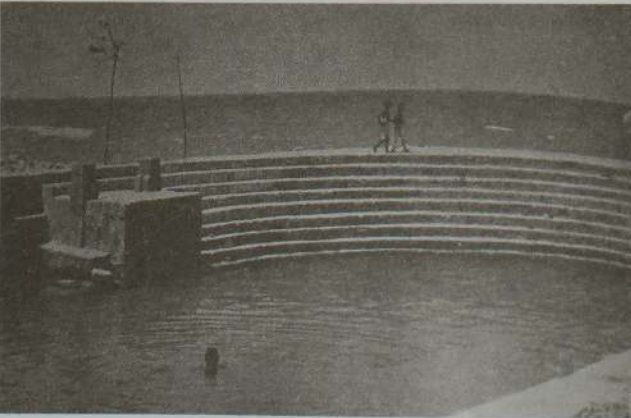
காங்கேசன்துறைத் துறைமுகம்

தொண்டைமானாறு - கடலணைக்கட்டு

ஊர்காவற்றுறைக் கடற்கோட்டை

கீரிமலைக் கேணி

நல்லூர் சங்கிலியன் தோப்பு

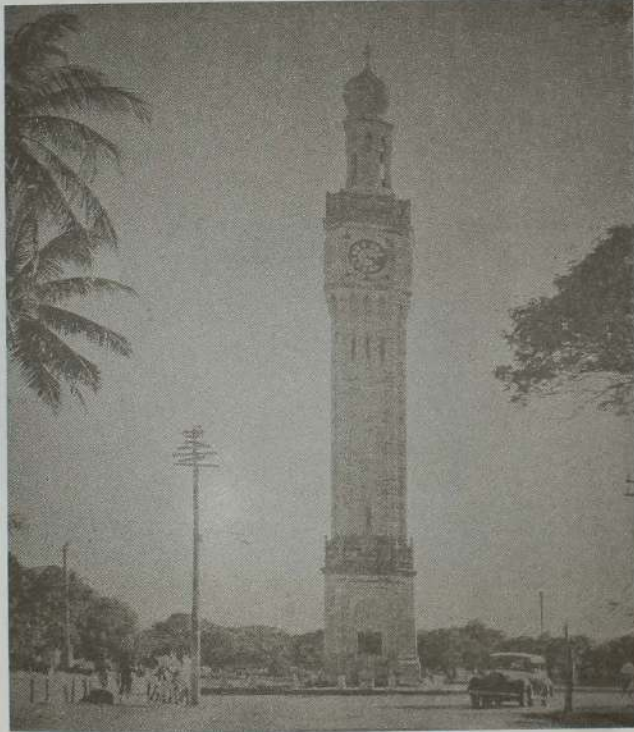
இலங்கையின் புகழ் பூத்த இடங்கள் (சில)

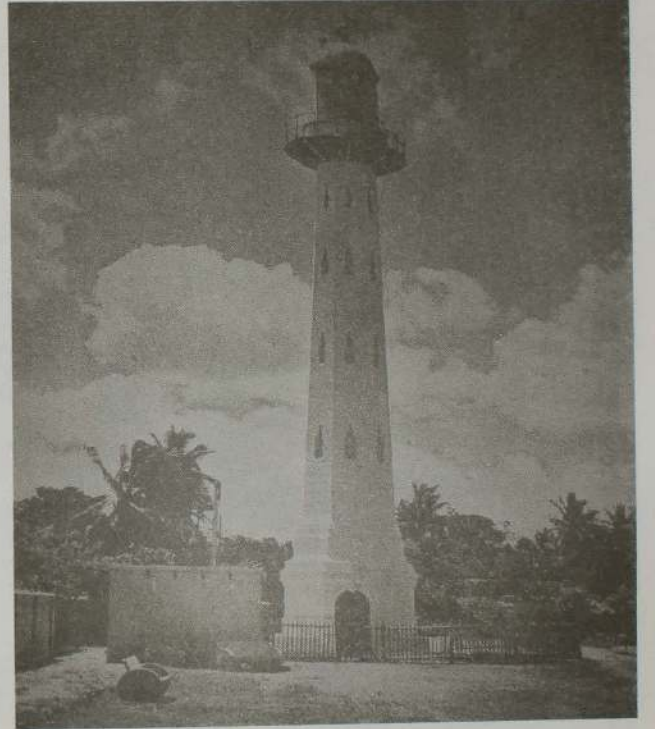
யாழ்ப்பாணக் கோட்டை

வயாவிளான் தோலகட்டி ஆச்சிரமம்
- வண.தோமஸ் அடிகளாருடன்

யாழ்ப்பாணம் மணிக்கூட்டுக் கோபுரம்

காங்கேசன்துறை கலங்கரை விளக்கம்

கல்விப் பயிர் வளர்க்க காலடிதனைப் பதித்தீர்
எல்லையில் உலகில் ஏற்றமாய் வாழ்வீர் !

கல்விச் சமூகத்தோடு ஒன்றிய நிறுவனம்

கரிகணன்

வடக்கின் அச்சகதாரர்

A 681, கே. கே. எஸ். வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

T +94 21 222 2717 | 8

W www.harikanan.com

E print@harikanan.com

Harikanan, Jaffna.